ΑΙΛΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ

ΟΝΟΜΑΤΑ ΑΤΤΙΚΑ.

Aelius Dionysius.

AELII DIONYSII ET PAUSANIAE

ATTICISTARUM FRAGMENTA

COLLEGIT

ERNESTUS SCHWABE.

ACCEDUNT FRAGMENTA LEXICORUM RHETORICORUM
APUD EUSTATHIUM LAUDATA.

LIPSIAE

SUMPTIBUS DYKIANIS

1890.

AVUNCULO OPTIMO,

PATRI FERE ALTERI

D.

Aelii Dionysii et Pausaniae atticistarum fragmenta proponenti mihi, ut venia tribuatur, pluribus de causis exoptandum est.

Quicunque enim ad grammaticos Graecos tractandos accesserit, sine dubio difficultates proficiendi imprimis in eo positas esse concedet, quod neque totum doctrinae ambitum adhuc cognoscimus, neque ubique accurate dici poterit, quid revera veteres vel diversis temporibus vel diversis rationibus oboedientes docuerint. Quid vocabulum sit vere Atticum, quae formae veteribus ipsis probatae, ne dicamus de obsoletis moribus et institutis, multifariam in dubio est, nisi quando lapides nobis succurrent. Ut primo dicamus de rebus lexicographicis, quarum notitia accurata et absoluta adhuc desideratur, dolendum est, quod neque Pamphili neque Diogeniani neque atticistarum, qui aetate Athenaeum anteierunt, fragmenta adhuc accurate collecta et, quae sequiores ex eis hauserint, diligenter explanata sunt. Quo accedit, quod ceterorum grammaticorum, qui deperditi sunt, fragmenta ubique dispersa nemo adhuc recte collegit et illustravit: ideo, qualis nexus inter illos intercedat, imprimis, quid attulerint ad usum atticum artioribus finibus circumscribendum, agnosci vix potest. Praecipue Tryphonis fragmenta, si tam diligenter collecta essent, ut Nauckius in libro vere aureo de Aristophane Byzantio egit, Lentzius in doctrina Herodiani restauranda praestare ausus est, si Ori et Orionis reliquiae, hisce temporibus e pluribus fontibus auctae, iterum retractatae et illustratae essent, et multum optimae frugis inde disci posset, et nexus doctrinae melius agnosceretur. Ergo iterum aliquid ad historiam grammaticae

et grammaticorum Graecorum describendam proficeremus. Si igitur, quae hic illic conicere et tentare conati sumus, postea improbanda videbuntur, quod meliora auxilia praesto facta erunt, auctori, in magnis voluntatem satis esse putanti, ignoscatur.

Tum vero me vituperatum iri puto, quod multo plura Eustathii verba attuli, quam revera atticistis debeantur. Duabus de causis ita procedendum esse censuimus: quod Eustathius singulari quadam methodo accuratius in prolegomenis explicata lexica atticistarum delibavit: quod fragmenta, ut ita dicamus, nuda proponere, praecipue in rebus grammaticis et lexicographicis, parum mihi esse videbatur. Ut enim, qui fieri potuerit rara quaedam herba, quibus de causis floribus a ceterorum genere diversis ornetur, optime cognosces ex humi loco, unde orta sit, ita ad grammaticorum nostrorum sententias recte intellegendas plurimum allaturum esse putavi, ut voces vicinas et enuntiata proxima a fragmentis ipsis non resecaremus.

Postremo autem cautius esse putavi ea tantummodo fragmenta, quae auctorum nominibus ipsis praedita appareant, colligere et illustrare. Lexica vero ipsa atticistarum redintegrare non ausi sumus, etsi nemini talium rerum perito hodie demonstrandum erit, multo plura, quae A. Dionysii et Pausaniae sint, in lexicis sequiorum circumferri, quam, quae ipsi congessimus. Ita enim fundamentum solidum struere nobis visi sumus, in quo ipsa illa aedes atticismo purissimo sacra a posterioribus, si Deo placet, exstruatur.

PROLEGOMENA.

Eustathius, episcopus Thessalonicensis, cum commentariorum molem illam ingentem, quae *Παρεκβολαὶ εἰς τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν* vocatur, componeret, cum multos alios auctores, quorum opera adhuc exstant, adhibuit ut Strabonem, Athenaeum, Stephanum Byzantium alios, tum auctores imprimis grammaticos expilavit, quorum doctrinam vix aliunde nobis cognoscere liceret, nisi ipse sedulo nomina eorum appinxisset. Atque grammatici quidem illi inde ab Aristophane Byzantio eiusque discipulis usque ad aequales, Suidam et Etymologum Magnum, tam saepe ab Eustathio in partes vocantur, tam egregia et ad nostram cognitionem utilia proferunt, ut sane mireris, cur tam raro philologi ad Eustathii scrinia aperienda et divitias illas publici iuris faciendas accesserint. Causa triplex est. Editio enim, qua utimur novissima, Stallbaumii minime novis artis criticae nititur subsidiis: cum satis haberet exemplar Romanum sequi, nemo hodie est, qui, quales quot ubi codices Eustathiani lateant, accurate describere possit. — Deinde editor conamen illud omnes locos citatos ad auctorem referendi (conamen vere nomine laboris Herculei dignum) remisit: neque est, cur indignemur, etsi vehementer doleas, quod posterioribus hoc opus taedii plenum auctor remiserit: non enim adhuc scholia Homerica aptis editionibus praesto erant: nihil certi de Aristophane Byzantio, Didymo, de Hesychio et aliis constabat. — Tertia vero causa, cur tam difficilis sit aditus operis Eustathiani, in eo ponitur, quod editioni Lipsiensi index Devarianus adiectus est, quem innumeris mendis scatere inter omnes constat. Quo accessit, cum auctor opus imperfectum reliquisset, quod nomina quae vocantur propria plane absunt, quod index auctorum[1]) ab

[1]) Minime ea sufficiunt, quae in Fabricii Bibliotheca Vol. I. proferuntur: ut hos solos in partes vocemus, atticistarum fragmentis plus

Corcyraeo illo omissus est, quod rerum capita omnino desiderantur.

Eustathii commentaria hisce temporibus primo a Batavis adibantur: Cobetus enim Naberque eius discipulus Photii lexicon diligentius perscrutari et ad illius fontes iter dirigere inceperunt: deinde Codex Athous Milleri omnium oculos in se convertit et plurimis locis ea, quae Nauckius iam in libro celeberrimo de Ar. Byz. reliquiis sagaciter indagaverat, testimoniis certissimis praesertim ex Eustathio petitis, fulta sunt. Tertius qui omni ex parte Eustathium perscrutatus est, Leopoldus Cohn tot tamque utilia de Eustathio in libris, quos Quaestiones Eustathianas (Jahrbb. für klass. Philol. XII. p. 285—374) et de Heraclide (Breslau 1884.) inscripsit, protulit, ut multa iam accuratius perspici possint.

Qui vir doctus cum quattuor imprimis genera auctorum, quibus E. uti consueverat, distingueret [1]), imprimis grammaticorum et lexicographorum opera, quibus Eustathius opus suum illustraverat, longe utilissima esse existimavit: nec immerito: cum saepissime illa redeant ad auctores summae gloriae, cum ex Alexandrinorum opibus etsi frustula, tamen frustula optimae notae per illos serventur. Atque Aristophanem et Suetonium Eustathii auctores Cohnius l. c. accuratissime adiit: Lexicographorum vero relliquiae omnino adhuc accuratius tractandae et, quae eis tribui possint ac debeant, certioribus finibus circumscribenda sunt. Quorum λεξικογράφων in numero praecipue duo viri praeclari, Aelius Dionysius et Pausanias atticistae excellunt, quorum relliquias colligendas eorumque doctrinam, quoad fieri poterit, restaurandam mihi proposui.

Non defuerunt [2]), qui post Cobeti et Naberi commentationes

centum quinquaginta addenda esse dudum cognitum est. cf. Egenolff, Jahresber. XVII, p. 103. Sub finem libelli eorum auctorum nomina, quorum libros Eust. ipse inspexit et quorum memoria aliunde peti nequit, addemus.

1) Quaest. Eustath. p. 3.

2) Meier, Op. II. 62. sq. — W. Rindfleisch, de Pausaniae et Aelii Dionysii lex. rhet. Regimonti 1866. — Schwartz, Aelii Dionysii lexici fragm. Traiecti 1875. — Linkii libellum, quod fragmenta Aelii Dionysii sola praebet, neque utilia ad doctrinae auctores et expilatores profert, satis habeo, ut appellem.

opus illud restituendae atticistarum doctrinae susciperent: neque tamen, quae viri docti proposuerunt, sufficere possunt. Meier enim ea tantum frustula excerpsit, quae cum auctoris nomine artissime cohaerent: et multa fragmenta, quae iam Valckenaario [1]), talium rerum indagatori accuratissimo, nota erant, omisit: se ipsum obiter tantum commentarios Eustathii inspexisse libere confitetur. Id vero iam ab illo recte animadversum est, fragmenta illa e *λεξικῷ ῥητορικῷ* [2]) petita maximam partem ad atticistas redigenda esse. — Rindfleischius, qui Lehrsio auctore ad atticistas colligendos accessit, quam accuratissime rem perficere studuit: nimis tamen anxie ad auctorum nomina adhaerens multa, quae sine ulla dubitatione ad atticistas referri debent, omisit: lexici, quod vocatur, rhetorici fragmenta, quia se de certis rationibus desperare [3]) ait, operi suo adiungere noluit. — Schwartzii vero libellum, etsi se Aelii Dionysii opus plane restituisse contendit, rem minime absolvisse mihi certum est. Ac primum enim atticistas, quos iam Rindfl. p. 4. not. saepius coniunctos proferri vidit [4]), non ita edere debuit, ut alterius tantum fragmenta colligeret, alterius vero relliquias saepius plane easdem ne digito quidem attingeret: tum autem id ei exprobrandum est, quod, priusquam lexicorum fragmenta directa omnia collecta essent, ex Photio, Suida, Bekkeri Bachmanique lexicographo opus Aelii Dionysii restituere conatus est. Quod opus periculosae aleae plenum ab illo v. d. neque accurate institutum neque ad certum quendam finem perductum est: huc accedit, quod Cobeti Naberique vestigia nimis caeco amore premens, Suidam nihil fere esse nisi Photii apographon [5]) contendit, et cetera lexica et Eustathium ipsum non diligenter excussit, unde factum est, ut multa omitteret, quae Aelii Dionysii operi redintegrato inesse debent.

---

[1]) Nab. Proll. ad Phot. p. 192. sqq.

[2]) fr. 337—451 nostrae editionis.

[3]) p. 3. 4.

[4]) Ut unum exemplum proferatur, quantopere utriusque atticistae doctrina conspiret, videas fr. 21., ubi utrumque ad eundem locum Pherecratis provocare intelleges.

[5]) Quam opinionem feliciter reiecisse videtur Röllig, Diss. Halens. 1887. — Cf. quae Egenolff. l. l. p. 105. de Schwartzii libello iudicavit.

Cum igitur tres illae collectiones, quae hodie extant, rem non absolverint, iam exponendum videtur, quibus perducti rationibus ad novam collectionem parandam accesserimus, et qua methodo nos plura adhuc prioris doctrinae frustula ex posteriorum operibus, imprimis ex Eustathii commentariis elicituros esse speremus.

Ab Eustathio enim quin proficiscendum sit, nullus dubito. Ille plurima fragmenta continet, ille ratione quadam singulari, quae in capite tertio nobis explicanda erit, atticistarum libros adhibuit. Inde iam apparet, cur nova artis, quae vocatur, criticae subsidia hac in collectione inveniri non possint: cum careamus apparatu Eustathiano. Neque ad nostrum consilium multum refert, quid revera in Eustath. codicibus legatur, cum atticistarum fragmenta totiens, ut vel obiter inspicienti lexica graeca apertum fiet, apud Hes. Phot. Suid. B. A. Et. Mag. Gud. ceteros redeant, ut haud dubium sit, quid scripserint, etsi una ex parte fundamentum criticum debile videatur.

In lexicis antem Aelii Dionysii et Pausaniae resarcinandis id imprimis consilium secuti sumus ut fragmenta tantummodo, quae directa vocantur i. e. quae nomine auctorum ornata inveniuntur, colligeremus iisque ea tantum subiungeremus, quae Eustathius e lexicis, quae appellat, rhetoricis suum in usum converterat. Elementorum vero ordini, quo Aelii Dionysii Pausaniae fragmenta promiscue proferentur, illa inserere noluimus, cum non de omnibus, sed de pluribus tantum originem atticistis deberi constet. Si cui cautius, quam par est, processisse videamur, cavere, ne nimis providi quam temerarii vocemur, maluimus.

Adnotationes vero, quas subiunximus, duas vias aperire debent: ut cognoscatur, quotiens ex atticistarum opibus posteriores (vel lexicographi vel commentatores) sua deprompserint: tum vero ut, quoad eius fieri possit, intellegamus, unde saeculum illud Hadriani, quod attico sermoni imprimis incubuisse constat, doctrinam suam hauserit, i. e. ex Alexandrinorum doctrina ingenti.

Priusquam autem de atticistarum operibus accuratius nobis agendum est, paucissima illa, quae veteres de illorum vita atque doctrina protulerunt, afferenda et examinanda sunt.

CAP. I.

Phot. Bibl. cod. 152. *Περιείχετο δὲ τῷ τεύχει* (in quo Timaei lex. Platon. invenerat) *καὶ Αἰλίου Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως*[1]) *Ἀττικῶν Ὀνομάτων*[2]) *τῆς πρώτης ἐκδόσεως λόγοι πέντε, ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῦ ῶ τὰς Ἀττικὰς λέξεις κατὰ στοιχεῖον ἀναγράφοντες. Σκύμνῳ*[3]) *δὲ τὸ σύνταγμα προσφωνεῖ· χρησιμώτατος δ' ὁ πόνος οὗτος τοῖς τε ἀττικίζειν ἔχουσι φροντίδα καὶ τοῖς τῶν Ἀττικῶν συγγράμμασιν ἐνομιλεῖν προαιρουμένοις. ὅσαι τε γὰρ ἐπιχωριάζουσι λέξεις τοῖς Ἀθηναίοις περί τε τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς δίκας, ἐντεῦθεν ἔστιν ἐκμαθεῖν. καὶ εἴ τι ἄλλο ἰδιοτρόπως αὐτοῖς λέγεται, οὐ χαλεπὸν εὑρεῖν, μάλιστα εἴ τις μὴ τοὺς τῆς πρώτης ἐκδόσεως μόνον τόμους διερευνῴη, ἀλλὰ καὶ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως, καὶ αὐτοὺς πέντε*[4]) *τόμους ὄντας καὶ ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῦ ῶ τὰς Ἀττικὰς λέξεις περιέχοντας, ὅσαι γε τῇ προτέρᾳ οὐ συμπεριελήφθησαν ἢ περιελήφθησαν μὲν, μαρτυρίαις δὲ ταῖς οὔσαις οὐκ ἐβεβαιώθησαν. ἐν γὰρ τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει πλατύτερόν τε καὶ ἀφθονώτερον αἱ μαρτυρίαι παρατέθεινται. ὧν εἴ τις τὰς δύο πραγματείας εἰς ἓν συναγαγεῖν σύνταγμα βουληθείη, χρησιμώτερόν τε τὸ φιλοτέχνημα ἐπιδείξει καὶ μετὰ ῥᾳστώνης ἐκτελέσει.*

cod. 153. *ἀνεγνώσθη δὲ ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει Παυσανίου λεξικὸν*[5]) *κατὰ στοιχεῖον, οὐδὲν ἔλαττον τῶν προειρημένων εἰς τὰς Ἀττικὰς συναναγνώσεις χρήσιμον, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον· εἰ γὰρ καὶ ταῖς μαρτυρίαις ἐνδεέστερον ἔχει, ἀλλ' οὖν ἔν τισι τῶν στοιχείων πολὺ ταῖς λέξεσι πλεονάζει, ὡς ἀμφοτέραις ἅμα ταῖς Αἰλίου Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως πραγματείαις τὴν μίαν ταύτην, καίτοι τῶν χρήσεων ἐπ' ἔλαττον* (*ὡς ἔφημεν*)

---

[1]) cf. praef. et fr. 9. 36. 77. 103. 107. 313. 316.

[2]) sic in praefatione et fr. 316 vocatur: alias semper lexicon. fr. 314. *Δ. ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων.* [3]) cf. praef. Aelii Dionysii et fr. 301.

[4]) Unicum librorum numerum habes in fr. 316. — De librorum numeris, qui a veteribus traduntur, dubitandum non esse postremo contra Weberum (Philol. Suppl. III. p. 477 p. 488) recte demonstravit Schoenemann, de Lexicographis antiquis p. 71. Hannover. 1886.

[5]) fr. 47. *Π. οὗ τὸ Ἀττικὸν λεξικὸν* fr. 181. *Π. ἐν τῇ διαπεπονημένῃ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγῇ.*

απτομένην ἐξισάζεσθαι τῷ τῆς γραφῆς ὄγκῳ. εἰ δέ τις ἐκείναις ταῖς δυσὶν ἐκδόσεσιν καὶ τὴν Πανσανίου ἐγκατατάξας ἓν ἀπεργάσαιτο σύνταγμα (ῥᾷστον δὲ τῷ βουλομένῳ), οὗτος ἂν εἴη τὸ κάλλιστον καὶ χρησιμώτατον τοῖς ἀναγιγνώσκουσι τὰς Ἀττικὰς βίβλους σπούδασμα εἰσενηνεγμένος.

Praeterea nihil de atticistarum vita constat. Fortasse ap. Suidam: *Διονύσιος Ἀλεξάνδρου Ἁλικαρνασσεὺς, ῥήτωρ καὶ παντοίως λόγιος. γέγονε δὲ ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ. πρόγονος*[1]) *τοῦ ἐπὶ Ἁδριανοῦ γεγονότος ἀττικιστοῦ:* ultima ad Aelium Dionysium referenda sunt: dubitatio autem movetur, an id recte fiat, cum glossa insequenti de aetate et origine Dionysii musici[2]) plane eadem tradantur. De Pausania[3]) omnino nihil memoriae traditur. Cum de atticistarum vita Rindfleischius iam satis accurate p. 10. sqq. egerit, ad illius operam qui de vita auctorum plura cognoscere velint, relego. Id unum monendum est, Meierum recte ex Aelio praenomine conclusisse, hominem doctum ab Hadriano civitate Romana condonatum esse et Cobetum[4]) suo iure contendisse, Aelium Dionysium multum temporis in Asia minore mansisse ibique formis Caricis[5]) et Lyciis operam dedisse.

Ad locum illum ex Photii myriobiblo petitum redeamus. Codicem igitur manibus versavit miscellaneum, qui lexica Timaei, Aelii Dionysii, Pausaniae, Boethi, incerti cuiusdam *λέξεις Πλατωνικὰς*, Dorothei, Moeridis (cod. 153—157) opellas continuit. An altera Aelii Dionysii recensio eidem codici infuerit, dubium est. Quo ex codice lexicon Photianum conglutinatum esse dudum constat[6]).

---

[1]) Utrumque Dionysium etiam alias sibi oppositum fuisse docet nota ad Dion. art. rh. cap. X *τοῦτο τὸ μονόβιβλον οἶμαι Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς συνέταξεν ὁ πρότερος.* ex cod. Par. tracta, quam Usener, de Dion. Hal. libr. de im. rell. p. 4. (Bonn. 1889) publici iuris fecit.

[2]) Christ. Littgesch. p. 562 eundem atque atticistam esse putat. Negavit Meier Op. II. 63 sq. Res neque demonstrari nec negari potest.

[3]) cf. Nab. Proll. p. 39. [4]) Mnemos. X. 52.

[5]) Praef. *καὶ ἐν Καρίᾳ εἶναί τινα Ἀττικὴν φωνὴν.* fr. 131. 222. — Fortasse igitur, si voces Lyciae et Caricae ab Eust. et a Phot. vel ceteris explicantur, eorum origo Dionysiana fuit. cf. ex. gr. p. 972, 38. et Phot. Suid. Hes. (*σιφλός*) et p. 1141, 14.

[6]) Praecipua operis adiumenta fuerunt tria Aelii Dionysii et Pausaniae lexica, cetera ut Timaei Moeridis, quae servantur adhuc integra,

De Dionysii recensionibus duabus plura proferre hoc loco non opus est: in capite, quo de lexicis Eustathii rhetoricis agetur, accuratius haec tractanda et singuli loci examinandi erunt: in fragmentis directis, quae colligenda nobis proposuimus, ni fallor, his tantum certa vestigia duplicis operae apparent: fr. 162, 231 (cf. not. 3). Coniectura sat probabili id statuitur in fr. 185. Fortasse saepius Eustathius cum ἕτερόν τι λεξικὸν ῥητορικόν [1]) laudet, ad alteram recensionem Dionysii respexit. cf. Cap. II. Id addere liceat me sequi Naberi (Prol. 48) Weberique (Philol. Suppl. III. p. 550) opinionem, qui contra Photium alteram recensionem Dionysianam ex altera in breve actam esse (i. e. resectis veterum testimoniis, quorum pretium ignorabant) recte contenderunt.

Restat, ut opinio Naberi, Prol. ad Phot. p. 49. refellatur, Eustathium duabus Pausaniae recensionibus usum esse. Quae opinio iam ideo futtilis videtur, quod Photius in bibl.

Boethi, Dorothei, Incerti quae deperdita sunt, multo minoris fuerunt momenti: imprimis cavendum est ne nimia Boetho lexicographo Platonico tribuantur. Naber Prol. p. 55. Cobeti assecla (cf. Mnemos. IX. 399. X. 75) et Cohn, Neue Jahrbb. Suppl. XIII. 801. sq. fundamento unius tantummodo glossae (Hes. διὰ πάντων κριτής: Boethus Milleri p. 399. alius fuisse videtur) freti quam plurimas glossas Photianas ex Boetho fluxisse contenderunt. Quae opinio probari non potest, cum in rebus ad lexicographos pertinentibus non una glossa, sed quam plurimis tantum argumentis aliquid demonstrari possit, quod ad rerum nexum, qualis revera fuit, appropinquet. Mettauer, De scholl. Plat. Turic. 1880, Wolff, De scholl. Platon. Traiecti. 1884 cum Nabero consentiunt, Giesing, de scholl. Platon. Lips. 1883. p. 31. sq. eam opinionem protulit, quam rectam esse existimo.

[1]) Pausanias et Ael. Dion. coniuncti proferuntur in fr. 1. 3. 17. 31. 56. 66. 76. 81. 87. 95. 97. 105. 122. 136. 140. 151. 152. 161. 164. 169. 190. 206. 209. 219. 222. 227. 228. 289. 293. 304. 306. 323. —

Pausan. et ἕτερός τις vel ἐν ῥητ. λεξ. in fr. 18. 24. 42. 49. 72. 73. 85. 108. 118. 141. 157. 204. 205. 310. 318. 319. —

Ael. Dion. et ἕτερός τις vel ἐν ῥητ. λεξ. in fr. 44. 59. 93. 119. 162. 170. 187. 189. 212. 218. 230. 235. 244. 248. 252. 253. 254. 288. 305. 325. —

Pausan. et Ael. Dion. et ἕτερός τις (tertium igitur lexicon) in fr. 33 (ubi duo lexica doctrinae Pausaniae opponuntur). 39. 282. 203. 231. 234. 249. 266. 320.

Duo vel plura lexica rhetorica coniunguntur in fr. 345. 372. 387. 398. 400. 407. 429. 430. 434. 438. —

unam tantummodo editionem sibi praesto fuisse tradit. At apud Eustathium duo loci extant, ubi altera Pausaniae editio, sive plenior, sive, ut Nabero placuit, contracta, appellatur Eustath. p. 1165, 9. (fr. 51) *ὁ δὲ Π. λέγει, καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος . . . καὶ οἱ ἀμφιφῶντες, καὶ ὅτι οἱ ῥηθέντες ἀμφιφῶντες ἄλλως τε οὕτως ἐκαλοῦντο ἀπὸ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ διότι δὲ ἐκόμιζον αὐτοὺς δᾴδια ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτοὺς· ἀλλαχοῦ δέ φησιν ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι ἀμφιφῶν προσηγορεύθη πλακοῦς διὰ τυροῦ, ἐφ' οὗ δᾷδα πήσσοντες ἅπτουσι τοῦ φωτὸς χάριν.* Res simplicissima est, si conferas Suid. s. v. *ἀνάστατοι . . . ὀνομάζονται δὲ ἀμφιφῶντες, ὡς μέν τινες, ὅτι τότε γίνονται, ὅτε ἥλιός τε καὶ σελήνη πρωὶ ὑπὲρ γῆς φαίνονται, ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος ὅτι κομίζουσιν αὐτοὺς δᾴδια ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτῶν* cf. Suid. s. v. *ἀμφιφῶντες*. Pausanias igitur, qui cum Suida convenit, duas *χρήσεις* attulit, quarum alteram nescio cuidam auctori (fortasse Philochoro fr. 161), alteram Apollodoro debuit. Quidni etiam *ἀλλαχοῦ* ad *χρῆσιν* tertiam revocemus, ita ut verba *φησὶν ὁ αὐτὸς* commatis includantur? Sin autem haec explicatio minus placuerit, rem ita constituere poterimus, ut Pausanias altero lemmate iterum de *ἀμφιφῶς* voce egerit: quam rem minime inauditam esse inde intellegitur, quod Suidae glossa doctissima *ἀνάστατοι*, in qua tota fere veterum pemmatologia continetur (cf. Lob. Aglaopham. p. 1064), ni fallor, ex atticistarum opibus desumpta est (cf. fr. 94. not. 1. Prol. Cap. V. § 2). Alia huius usus exempla inveniuntur fr. 49. 56. 83. et alias. — Multo difficilior vero alter est locus Eustath. p. 408, 4. (fr. 135.), qui primo Pausaniam ipsum historiam de proverbio *δόρυ καὶ κηρύκειον* proferentem introducit, deinde vero adicit: *ἐν ἑτέρῳ δὲ ῥητορικῷ γράφει*[1]*), ὡς ὑπὸ Ταναγραίων πολεμουμένων Γεφυραῖοι προέπεμψαν κήρυκα καὶ κάτοπιν καθώπλισαν ἑαυτούς.* Lexicographi nil fere adferunt, ut difficultate orta liberemur. Suid. Hes. priorem tantum Pausaniae locum repetunt, Zenob. III. 26. ad eundem fontem atque atticista reducendus est. Pausanias Athenienses bellum cum Tanagraeis commisisse tradit: loco

[1]) Töpffer, Att. Genealogie p. 297 sq. hoc in lexico antiquiorem (fortasse Demonis) doctrinam subesse censet.

laudato autem Gephyraei cum Tanagraeis proelio certant: quae res est sane mirabilis, cum veteres Gephyraeos = Tanagraeos esse tradant, cf. Hecat. fr. 189. Müll. Strab. IX. p. 404. Et. M. 228, 57. Steph. Byz. p. 206, 12. Mein. Aliunde Gephyraeos Atheniensium accolas fuisse scimus, cf. Her. V. 57 Töpffer. Att. Geneal. 283. Si hanc opinionem complecti mavis, non cum Töpff. in lexico illo de Atheniensibus non actum esse statues: immo redactio decurtata, (quae Gephyraeos = Athenienses fuisse notum esse putaverat — tale quid in Suid. *Γεφυρίς*, Et. M. 229, 5 accidit) nobis proposita est. — Eustathius igitur vel corrupta ex fonte nescio quo transtulit, vel ipsius verba a librariis turbata sunt. Utut est, locus suspectus manet: si librarios eum turbasse praetuleris, statim concedetur, etiam *γράφει* illud, quod loco sano ad epitomen quandam Pausanianam referendum esset, in suspicionem vocandum esse. Correctura *γράφεται* minus audax videbitur, si meminerimus, quam innumeris locis Eustathius *φασὶ* et *φησὶ*, *λέγει* et *λέγεται* confuderit. — Non igitur est, cur alteram Pausaniae recensionem fuisse concedamus [1]).

Glossas utriusque lexicographi ad elementorum ordinem processisse et Phot. in Myriobiblo tradit, et Eustathius in fr. 198. adscripsit Pausaniae lexicon *κατὰ στοιχεῖον* confectum esse. Bernhardyus quidem (Commentatt. ad Suidam p. 38) rationem *ἀντιστοιχειακὴν* (qua Suidam usum esse constat) iam ab atticistis adhibitam esse suspicatur. Neque tamen est, cur eum sequamur. Loci atticistarum, qui adhibendi sunt, hi fere sunt. fr. 266. *ὄα* et *ὦα* ex litteris *ō* et *ῶ* adferuntur. Deinde fr. 323. 244. 231. 344. 397. omnes ex Aelii Dionysii doctrina petiti: in quibus ubique agitur, utrum *ι δίχρονον* an *ει* diphthongus scribenda sit: fr. 397. in *ἰστέον, ἴλη, ἰλυσπᾶσθαι, ἰλίσπωμα* (cf. fr. 155. 209. 225) in prima littera: fr. 323 in *χιλός*, 345. in *ἀΐτης*, fr. 244. in *λίβηθρον*, in altera littera: fr. 231. in *κλεισίον* in tertia igitur littera. Quibus fortasse *τρυσίππειον* in fr. 311. addendum est. — Imprimis proficiscendum est ab Eustath. p. 772, 63. (= fr. 323.) *χειλὸς· πόα, χόρτος. παρ᾽ αὐτῷ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ὁ τοιοῦτος χιλὸς, ὡς ἡ αὐτοῦ*

[1]) cf. L. Cohn, Jahrbb. Suppl. XII. p. 368 not. 181.

(i. e. *Αἰλ. Διονυσίου*) *στοιχειακὴ ἀκολουθία βούλεται.* Quod si recte interpretamur, nil probat, nisi suo loco (i. e. in littera *χι* ad elementorum ordinem disposita) vocem *χιλὸς* extitisse. Dolendum est, quod Photium in partes vocare non possumus: Lex. Bachm. 413, 25 *χιλὸς* suo loco exhibet: idem fit in Et. M. 811, 47 unde eodem modo atque nostra lexica etiam atticistarum *λέξεις* dispositas fuisse conicio: quae opinio eo firmatur, quod *λείβηθρα* et *λίβηθρα* (cf. fr. 244) in Photii lexico utroque loco redit: idem fit de voce *ἀΐτης* (fr. 345) in *λέξεων χρησίμων συναγωγῇ* ap. B. A. 348, 2. 349, 12.

Quo titulo lexica illa inscripta fuerint, ambigitur: Phot. Bibl. cod. 152. Aelium Dionysium *Ἀττικῶν ὀνομάτων λόγους πέντε* conscripsisse tradit: eundem titulum laudat fragm. praefationis: et fr. 314 (B. A. 1073) *Δ. ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων,* fr. 316 (Schol. Hom. Il. *O* 705) *Δ. ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν ὀνομάτων* exhibet. Eustathius vel nomen solum tradit vel patriam adiungit (cf. p. 7. not. 1), opus vero tantummodo *λεξικὸν* appellat. Quod brevitatis causa factum esse puto neque dubitandum esse, quin Photii titulus, *Ἀττικῶν ὀνομάτων λόγοι πέντε,* genuinus Atticistae fuerit, arbitror. — Pausaniae librum in cod. 153. *λεξικὸν* appellat: idem apud Eustathium fieri videmus. Cum autem tota illius operis ratio id suadeat, cum Eustath. ad Dion. Perieg. 525 (fr. 47) faciemus, qui *Π. οὗ τὸ Ἀττικὸν λεξικὸν* exhibet. Atticorum enim dialectum cum illustraret, inprimis capiti operis hanc inscriptionem praefigere debuit. Simillimum fuisse titulum Aelii Dionysii et Pausaniae suadet Schol. Thuc. VI. 27. (fr. 187) *Παυσανίας ἐν τῇ διαπεπονημένῃ Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγῇ.* Ideo utrumque opus *Ἀττικὰ ὀνόματα* inscriptum fuisse et Aelii Dionysii libris quinque tomorum numerum additum fuisse certum est.

Difficilior ad diiudicandum est altera quaestio, utrum utrique libro vocula *ῥητορική* addita fuerit necne. Photius nusquam hoc epitheto utitur neque ullo alio loco fragmentorum, quae non ex Eustathio protracta sunt, apparet. Eustathius autem Aelii Dionysii opus lexicon *ῥητορικὸν* appellat in p. 455, 37. (fr. 248) p. 1944, 7 (fr. 162 ubi alteram Dionysii recensionem laudat), ter Pausaniae lexicon p. 801, 57. (fr. 21.),

p. 1864, 14 (fr. 185) p. 989, 46. cf. p. 1593, 15 (fr. 198). Saepius vero id accidere videmus in eis collectionis nostrae fragmentis, quae lexici rhetorici nomine complectuntur. Iam mihi sumam, ut ea demonstrata atque probata esse putentur, quae capite altero demonstranda mihi sunt. Eustath. p. 1330, 10 (fr. 334.) in fusiore Aelii Dionysii loco etiam *σορέλλην* (= senex tumulo propinquus) explicatur. In fr. 334. not. 6. alterum locum Eustathianum invenies, qui e lexico rhetorico sumptus de eadem voce nobis eadem tradit. fr. 360 (cf. fr. 220) ex Aelio Dionysio, item fr. 361. (cf. fr. 217), fr. 365 (cf. fr. 113), fr. 390 (cf. fr. 36). fr. 419 (cf. fr. 253, 309). ex Pausania vero fr. 351 (cf. fr. 40. not. 1), fr. 355 (cf. fr. 136) fr. 401 (cf. fr. 87), et alias Atticistae ipsi nonnumquam ab Eustathio *οἱ ῥήτορες* appellantur: cf. p. 216, 13. *νωτοπλῆγα οἱ παλαιοὶ ῥήτορες τὸν μαστιγίαν φασίν* et fr. 416., p. 1434, 1 (fr. 59) *Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν τοῦ ἅπαν, ἕτερος δὲ ῥήτωρ ἐν οἰκείῳ λεξικῷ γράφει, ὅτι ὁ λόγος ἀξιοῖ βραχύνειν τὸ ἅπαν.* p. 1761, 50 (fr. 189) *ἡ... παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ... ἕτερος δὲ ῥήτωρ γράφει,* p. 1383, 42 (fr. 387) lexicon rhetoricum laudatur de voce *εὔνοστος,* p. 1885, 25 eadem *ῥήτωρ τις* protulisse traditur etc.

Hoc loco id addatur, quod Heydenus Leipz. Studien, VIII. p. 205—234 sat idoneis causis probavit[1]), Etymologum Magnum, si lexicon *ῥητορικὸν* laudat, nullos alios libros adsumpsisse, nisi atticistarum opera. Tertium est, quod nullum aliud lexicon Eustathianum rhetoricum appellatur.

Qui vero fit, ut atticistae ipsi *ῥήτορες*, eorum libri *λεξικὰ ῥητορικὰ* vocentur? In ceterorum lexicorum, quae vel integra vel ex fragmentis innotuerunt, numero paucissima epitheto illo ornantur. Ut Harpocrationis inscriptionem incertam mittamus, tantummodo quintum quod vocatur lexicon Bekkeri (B. A. I. 195—318) sic appellatur. — Suidas vero in auctorum indice Eudemum rhetorem[2]) laudat, cuius lexicon expilavit, et Zosi-

---

[1]) Optime p. 192. sq. contra Naberum Prol. p. 164. sq. Boysenum, de Harpocrationis fontibus p. 69, Photium patriarcham non auctorem esse Lexici rhetorici ab Etymologo laudati effecit.

[2]) Laudatur etiam ap. Eustath. p. 553, 20. *θέναρ, κατ' Εὔδημον τὸ μεταξὺ τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος, ἤγουν τοῦ μεγάλου δακ-*

mum Ascalonitam, qui idem λέξιν ῥητορικὴν composuit. Qualis indolis Eudemi lexicon fuerit, ignoratur, cum eius codices tantum cognoscamus, editio autem plane desit: ex eis, quae Naber, Boysen, Blass alii, qui codd. inspexerunt, publici iuris fecerunt, lexicon illud Suidae et Hesychio haud absimile fuisse conicio. Zosimum autem in partes vocare nolo, quod Suid. s. v. eum etiam in Lysiam et Demosthenem commentarios scripsisse tradit: rhetores igitur sensu illo, quo omnes veteres utuntur, explicasse videtur. — Rem ita explicandam esse puto, ut ῥήτωρ et ῥητορικὸν λεξικὸν sensu accipiatur passivo, i. e. λεξικὸν, quod eis destinatum sit, qui ῥητορεύειν in animo habeant, i. e. sermone puro et vere Attico uti velint. (cf. Christ. p. 562. cui id unum non concedendum est plurimos locos atticistarum ad rhetores explicandos spectavisse). ῥητορεύειν autem usum significat linguae viventis, orationem in quovis loco habitam, cf. Phot. Bibl. p. 101a. Bekker: χρήσιμον δὲ τοῦτο τὸ βιβλίον τοῖς τε συγγράφειν καὶ ῥητορεύειν ἐθέλουσιν. Simillimo usui destinatum erat Φωτίου λέξεων συναγωγή, αἳ μᾶλλον τῶν ἄλλων ῥήτορσι καὶ λογογράφοις ἀνήκουσιν εἰς χρείαν. Eodem sensu passivo accipienda videntur verba, quae Photii lexicon praecedunt; λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον, δι᾽ ὧν ῥητόρων τε πόνοι καὶ συγγραφέων ἐξωραΐζονται μάλιστα. — Atticistarum lexica tali usui imprimis inserviisse consentaneum est: si rem ita explicaveris, non amplius mirandum erit, quod imprimis poetarum loci in testium locum vocantur, quod plurimae glossae non ad ῥητόρων locos spectant, sed potius comoediae et tragoediae difficultatibus explicandis operam dant.

CAP. II.

Iam supra in atticistarum relliquiis colligendis ab Eustathii opere proficiscendum esse contendimus. In Homero enim explicando tam saepe ad atticistas provocat, tantopere illorum opera adamavit[1]), ut res labore sane digna videatur, inquirere, qua ratione episcopus ille libros superioris aetatis expilaverit.

τύλον, σαρκῶδες καὶ κοῖλον. Unde velim legas ap. Phot. θέναρ. τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς. λέγεται δὲ καὶ τοῦ ποδὸς ἐλλίχανον (Nab. ἐλλύχνιον).

[1]) fr. 392. καινὸν μέν τι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγου ἄξιος. —

Ac primum quidem id unum praemonendum est, Eustathium nullo loco id consilium cepisse, ut nos de auctoribus, quibus usus sit, celaret. Ita fit, ut fere unumquemque locum ad eos auctores referre possimus, unde tractus sit. Praecipui autem auctores erant codex quidam Homericus scholiis amplissimis ornatus, Athenaeus, Strabo, Stephanus Byzantius, ex quorum operibus nonnunquam futtiliter quidem et ad minorem ambitum contracte, semper tamen ita depingit, ut auctor facile agnosci possit. — Idem in atticistarum operibus fieri videmus: nullum enim eorum locorum, quem aliunde cognovimus, ita laudat, ut consilio ea pro suis vendiderit, quae alienae originis sint.

Hoc vero statim concedendum est: Eustathium saepissime negligentia quadam perductum auctorum nomina omisisse, vel ita originem alienam indicasse (vel verbis *ὥς φασὶ*, aut *λέγουσί τινες*, vel *οἱ παλαιοὶ*, vel *κατὰ τοὺς παλαιούς*), ut de auctore disceptari possit. Quod socordia tantum factum esse iam inde evincitur, quod Eustathius in tanta mole librorum, quos confecit, diligentiam *ἀκριβεστάτην* adhibere neque potuit neque voluit. Huc accedit, quod commentarios illos Homericos nullo certo consilio confecisse videtur: in Odyssia enim (locos adferre non opus est, cum in unaquaque pagina occurrant) ad Iliadem provocat, in Iliade iterum ad commentarios in Odyssiam conscriptos respicit, ut de chaote illo ad tempus ordinando desperandum esse videatur[1]). Utrum morte praematura abreptus sit, an opus taedio superatus ita remiserit, ut imperfectum et ultima, ut aiunt, lima egens relinqueret, diiudicare non possumus.

Sin autem negligenter eum conscripsisse *παρεκβολὰς* concesseris, non cum eis facies, qui ex formulis illis, quas attuli,

---

fr. 55. *ἀναφύσησις* ex glossa *γρόνθων* explicatur, non ex lemmate suo episcopus glossam deprompsit, cf. not. 2.

[1]) Commentarii ad Dion. Perieg. priores fuerunt: nusquam enim in illis ad commentarios Homericos respicit: illos autem saepius attulit, cf. p. 1144, 14. 1166, 18. 1175, 34. alias. — Nuperrime Frid. Kuhn in Comment. in W. Studemundi hon. conscriptis p. 247—257. rem ita constituit, ut Iliadis commentarios priores fuisse, sed utrumque librum, priusquam ederetur, iterum ab E. perpolitum esse contenderet. Quam opinionem sequi non possum: eos enim tantummodo locos respexit, qui diserte vel Iliada vel Odyssiam laudant. Sed multo saepius se ipsum laudat formulis *ὡς προδεδήλωται, ὡς προεγάφη* et similibus.

imprimis ex illis *ὡς οἱ παλαιοὶ* vel *κατὰ τοὺς παλαιούς*, certum quoddam fundamentum struere sibi visi sunt, in quo aedes illa atticismo purissimo sacra ponatur. De tali argumentandi ratione recte iam Rindfleisch. p. 6. sqq. iudicium fecit, cum Cobeti (Mnemos. X. p. 75.) sententias de auctoribus sexti lexici Bekkeri indagandis refutaret. Cautius quidem, sed ita ut ad similem finem atque Batavorum ratiocinatio perveniret, Theod. Freyer (Quaestt. de scholl. Aesch. fontibus, Leipz. Stud. V. p. 339 sqq.) de formulis *κατὰ τοὺς παλαιοὺς* etc. egit et p. 350 sqq. rem ita constituit, ut ab atticistis formulas illas adhibitas esse contenderet et Eust. formulam ex illis in suum usum convertisse putaret. Cui sententiae, quae etsi plurimis locis iusta esse potest, ideo non me addixerim, quod, ut Freyer ipse p. 341 concedit, etiam atticistae *οἱ παλαιοί* vocantur, quod, ut alias multifariam accidit, etiam Athenaeus vel testes ab illo laudati ab Episcopo *κατὰ τοὺς παλαιούς* citantur[1]).

Iam autem nobis ad eam quaestionem accedendum erit, utrum recte fragmenta lexici, quod vocatur rhetorici[2]), apud Eustathium adservata ad atticistas revocare liceat necne. Fusius de hac re egit Meier in Opp. II. p. 79. sq. Naber in Prol. ad Phot. p. 48—54. rem obiter tantummodo attigit. Res iterum instituenda videtur, quod primi collectionem fragmentorum, ut spes quidem est, perfectam neque ullo loco egentem afferemus. Meier qui solus ea antea collegerat, rem neque absolvere in animo habuit neque absolvit. Plus sexaginta locos indagavi, quos ille currenti stilo omiserat. — Res ideo fit intricatior, quod Eustathium praeter atticistarum lexica etiam aliis subsidiis lexicographicis[3]) usum esse constat. Fuerunt autem, si recte omnia collegi: 1) Lexicon quoddam anonymum, 2) Etymologicum Magnum, 3) Suidae volumina.

---

[1]) Interdum etiam formulam illam, si in auctore nomina non accurate laudata erant, adhibuit cf. fr. 364. not. 1. ubi episcopum ex scholio Homerico *K* 375 *οἱ δὲ ἐσχημάτισαν* sibi *κατὰ τοὺς παλαιοὺς* finxit, unde ipsum ignorasse, qui fuerint *οἱ παλαιοί*, manifestum est.

[2]) Mire sane Christ. Littgesch. p. 562 lexica rhetorica, quae Eustathius usurpavit, ex Aelio Dionysio et Pausania contracta et opus aetatis byzantinae fuisse contendit.

[3]) Eudemum supra attulimus p. 12 not. 1. Lexica synonymica et Herodori Apionisque opus consulto negleximus.

Ac primum quidem lexicon illud anonymum tribus locis commemoratur: p. 797, 37. (fr. 70) *ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ καὶ ἐρενοβοσκὸς*[1]) *φέρεται ὁ αὐτὸς* (sc. *τῷ ἀρηνοβοσκῷ*) *διὰ τὸ ε̄*. Doctrina eadem redit ap. Phot. Suid. Hes. Et. M. 377, 22. — p. 1828, 48. (fr. 266) *ἐν δὲ ἀνωνύμῳ λεξικῷ ῥητορικῷ γράφεται καὶ ὅτι ὀξυτόνως, καὶ συνεσταλμένως ὀαὶ ἱματίων. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τοῦ κωμικοῦ ‚ὅτε τὰς ὀὰς ἐποιήσατο'. οἱ γὰρ παλαιοί, φησι, καὶ ταύταις οἰὸς δέρμα προσέρραπτον, ἵνα ἥκιστα τρίβοιντο τὰ κάτω τῶν ἱματίων.* Iterum Phot. convenit. cf. fr. 266. not. 5. — p. 1854, 32 (fr. 410) *ἡ μορτὴ τὸ ἕκτον, φασί, μέρος τῶν καρπῶν, ἣ ἐδίδοτο τοῖς ἑκτημορίοις, ὡς ἐν ἀνωνύμῳ κεῖται λεξικῷ ῥητορικῷ.* Vox *μορτὴ* nusquam redit. — Lexicon igitur illud ab atticistarum operibus diversum erat: et Photium[2]) imprimis illud adhibuisse constat. Non igitur negandum est, fragmenta illa, quae lexico rhetorico Eustathius adscribit, ex illo opere fluere potuisse: quam ob causam in editione a directis disiunximus, quod res ad finem certissimum perduci non potest.

Alterum lexicon, quod laudatur, fuit Etymologicum Magnum: p. 1397, 54. *ἐτυμολογίαν δὲ τοῦ τοιούτου ἄβακος, ὃς καὶ κοινολεκτεῖται, ἐν τῷ μεγάλῳ ἔστιν εὑρεῖν ἐτυμολογικῷ.* cf. Et. M. 2, 9. Similia redeunt de *ἀβακεῖν* voce ap. Eust. p. 1494, 61. cf. Et. M. 4, 2. 29. — p. 834, 46. *καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἤγανον πήγανον, ὃ καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῷ κεῖται.* Deest in Etymologico, quod circumfertur, Magno: redit in Et. Gud. 464, 58. — p. 450, 31. *βλεπήσεως, ἣ κεῖται ἐν τῷ ἐτυμολογικῷ*, cf. Et. M. 199, 36. — p. 884, 8. *ὁ δὲ ἐτυμολόγος διὰ διφθόγγου ἀπὸ τοῦ ἀλέω, φησί, τὸ ἀλήθω.* cf. Et. M. 162, 36. — Etymologicum Magnum, etiamsi saepenumero concinat cum lexici rhetorici fragmentis, non idem esse

---

[1]) Scriptura falsa videtur. In ceteris lexicis *ἐρρηνοβοσκός* legimus, quod ab Hesychio diserte poscitur. Culpa erroris non lexicographo tribuenda est: iam ex fonte falsa transtulit.

[2]) cf. fr. 410 et quae de *πελάτης* glossa Photiana in not. 1. contulimus. — Ex lexicorum, quae se ipsum pertractasse patriarcha testatur, numero, unum tantummodo huc referri posse puto, cod. 156. Dorothei *σπουδασμάτιον*, quod *περὶ ξένως εἰρημένων* egit. *μορτή* enim fuit vox ethnica. cf. p. 30. not. 1.

atque illud testatur locus iam allatus p. 1494, 61. ubi etymologico lexicon rhetoricum oppositum esse videmus, cf. fr. 338. cum not. 1. Heyden p. 231.

Claudit agmen lexicorum (ut Alciphronem atticistam p. 762, 64. laudatum et alios mittamus) Suidae lexicon, quod decies ab Episcopo laudatum habemus: p. 834, 48. de voce ἴννος, Suidas discrepat, p. 1406, 26. παραβλήδην· ἀπατητικῶς. παραλογιστικῶς = Suid., p. 1469, 24. *Μαλαίου λίθος* = Suid. s. v. *Μαλεός*, p. 1528, 26. πρόεγμα = Suid. s. v., p. 1538, 46. ὅι = Suid. (qui sua ex Schol. Ar. Pac. 931 descripsit: Eustathius, qui ipse Scholia Aristophanea laudat (p. 1483, 32), ignorare videtur, quali furi fidem faciat). p. 1554, 34. Σουΐδας γοῦν ἐν τῷ ᾱ φησὶν, ὡς ἡ λάρισσα σφαιρίζουσα πίλῳ ὤλισθεν εἰς τὸν Πηνειόν ap. Suid. non iteratur, p. 1571, 26. ἀνδράχλη = Suid. s. v., ib. πυρσουρίδας = Suid. s. v., p. 1851, 25 μισθάριον quod apud Suidam desideratur. Ultimo loco, ne quid omisisse videar, laudatur Suidas p. 445, 24, sed ibi eius nomen nil nisi exemplar declinationis doricae est. — Si locos allatos perlustraveris, nullum invenies, qui cum lexici rhetorici fragmentis conferri possit: nullus in collectione nostra redit, quem ex Suidae lexico depromptum esse, non alii fonti deberi manifestum sit. Immo ex Suidae locis allatis πρόεγμα et παραβλήδην apud Photium redeunt et ad fontem antiquiorem reducenda videntur.

Ad alios igitur auctores redeundum erit: ac procul dubio plurimis lexici rhetorici locis id nobis continget, ut demonstremus, fragmenta illa lexici rhetorici maximam partem ex Aelii Dionysii et Pausaniae operibus depromta esse. Non omnia exempla nobis explanare in animo est: in commentario fragmentis addito si cuius singula perscrutari intererit, quibus de causis singula fragmenta atticistis tribuerim, inveniet. Capita tantum perlustremus.

Eust. p. 1593, 14. (fr. 198) τὸν δὲ Ἡρακλῆν, οὗ πολὺς λόγος τοῖς παλαιοῖς, καὶ Ἡρακλείδην Παυσανίας καλεῖσθαί φησιν.

ibid. p. 989, 46. ὅτι δὲ ὁ δηλωθεὶς Ἡρακλῆς καὶ Ἡρακλείδης ἐκαλεῖτο, ὡς Ἀριστείδης, ἔτι δὲ καὶ Ὕρυλλος ἐν τοῖς σατυρικοῖς, δηλοῦσιν οἱ κατὰ στοιχεῖον τὰ ῥητορικὰ ἐκθέμενοι κτλ.

Eustath. p. 1291, 47. *Παυσανίας δὲ εἰπὼν καὶ αὐτὸς, ὅτι δόχμη· τὸ τετραδάκτυλον, ἐπάγει· Κύπριοι δὲ τὴν παλαιστήν. ἴσως δέ, φησιν, διὰ τὸ πλαγιάζειν τῇ χειρὶ ἐν τῷ μετρεῖν. δόχμιον γὰρ τὸ πλάγιον* (fr. 136).

Eustath. p. 1421, 63. (fr. 279). *πηνίον δέ ἐστιν ὁ μίτος, ἐξ οὗ καὶ χρυσεοπήνιτον ἄμφιον καὶ ἐκπηνίζω, ῥῆμα παρὰ τῷ κωμικῷ, καὶ ἐκπηνιεῖται, ὅ ἐστι μηρύσεται, καὶ κατὰ Παυσανίαν ἐξειλήσει εἰς πηνίον.*

ib. p. 1291, 35. (fr. 355) *πάραντα δὲ, ὡς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται, πλάγια, ἑτεροκλινῆ ἢ προσώμαλα καὶ γήλοφα. δόχμια δὲ τὰ πλάγια.* cf. p. 896, 61.

ib. p. 1328, 49. *ἐκ δὲ τοῦ πηνίου καὶ τὸ ἐκπηνίζειν παρὰ τῷ κωμικῷ, [καὶ ἡ Πηνελόπη δὲ ἀπ᾽ αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐρρέθη,] καὶ τὸ χρυσεωπήνιτον· ἑρμηνεία δὲ τοῦ πηνίου τὸ μίτον· πηνίον γὰρ τὸ εἰς μίτον χρήσιμον, ὅς δὴ μίτος ἢ ὁ αὐτὸς τῷ πηνίῳ ἐνταῦθά ἐστι διασαφητικὸς ὢν τοῦ πηνίου ἢ ἀντιδιαιρεῖται τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ, ἣν καὶ ῥοδάνην φασίν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ.*

Pausaniam igitur his tribus locis eundem esse atque lexici rhetorici auctorem manifestum est. Tertium imprimis locum si accurate inspexeris, omnes glossas, non solum *ἐκπηνιεῖται*, ad atticistam revocabis. Penelopae etymologia uncis inclusa eodem loco Eustathii ex Odyssiae commentariis petito redit: ideo, quod primo obtutu quispiam negare poterit, idem locus Odyssiae [1]) etiam ab episcopo respicitur. Optimum autem fructum, quem ex illa messe lucramur, eum esse duco, ut etiam *κρόκη* vocem (cf. fr. 405, quod e duobus Eustathii locis contexendum erat) Pausaniae restituamus.

Cui fragmento atticistis restituto alterum locum addere li-

---

[1]) Eustathii commentarios ad Odyssiam pertinentes editio Romana inde a pag. 1379 complectitur: me semper numeris editoris Romani contentum fore, si quando Eustathius se ipsum citaverit neque de loco dubitari poterit, semel moneo.

ceat, quo recte perscrutantibus via monstrari poterit, qua ad plura exquisitae doctrinae fragmenta perveniatur. (fr. 377.)

Eustath. p. 1573, 43. *ὅτι δὲ τὴν εἵλην οἱ παλαιοὶ καὶ ἕλην φασὶν, ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς. ἔνθα κεῖται καὶ ὅτι εἵλη καὶ ἕλη ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ καὶ εἱληθερεῖν τὸ ἡλιάζεσθαι καὶ εἱλεῖν τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν . . . . καὶ εἱληθερὲς ὕδωρ τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον.*

ib. p. 700, 18. *ἕλη μὲν γὰρ καὶ εἵλη, καὶ εἵλη, κυρίως ἡ ἐξ ἡλίου, ὅθεν καὶ παράγεται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εἱληθερεῖσθαι καὶ τοῦ ὕδωρ εἱληθερὲς καὶ τοῦ θειλόπεδον, ὅθεν θειλοπεδεύειν.*

Glossam *θειλόπεδον* igitur ex eisdem lexicis rhetoricis [1]) derivatam esse apertum est. Ut autem ad auctorem glossarum perveniamus, proficiscendum est ab Et. M. 449, 25. *θειλόπεδον, ὁ τόπος, ἐν ᾧ ξηραίνονται αἱ σταφυλαὶ ἢ ἕτερά τινα. τὴν μέντοι τῶν σύκων ψύξιν τρασιὰν λέγουσιν παρὰ τὸ ἕλη, ὃ σημαίνει τὴν θερμασίαν* [2]). In fr. 305 *τρασιά, οὗ σῦκα ψύγεται* legitur (cf. not. 5.) quem locum, quod *ἄρριχος* redit (cf. fr. 76), ad Pausaniam reducamus necesse est.

Iam vides, quo tendam. Si Et. Mag. Gud. *τρασιὰ* sub *θειλόπεδον* citant, etiam glossam *θειλόπεδον* eiusdem auctoris esse concedemus: sin autem *θειλόπεδον* bis apud Eustathium cum *εἵλη* coniungitur, ex eodem fonte glossa derivata esse debet atque *εἵλη*, i. e. ex Pausaniae atticistae lexico. — Alterum accedit argumentum neque minoris pretii, quod in fr. 155, iterum ex Pausania petito, legitur: *καὶ εἱλεῖν τὸ συνάγειν εἰς ταὐτὸ* (sc. *τὸ πιέζειν*) *τὰς σταφυλάς.* Locis igitur recte inter se comparatis glossas *εἱλεῖν, εἵλη, εἱληθερεῖν, εἱληθερὲς, θειλόπεδον, θειλοπεδεύειν* omnes diversis ex Eustathii locis petitas earumque explicationes ex Pausania fluxisse didicimus: quae res summi erit momenti, si rationem, qua Eustathius in exscribendis atticistis usus est, capite tertio exponemus.

---

[1]) redit p. 43, 38. *ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ τοῦ θειλοπεδεύειν φασὶν οἱ παλαιοί. εἱλόπεδον γὰρ πέδον εἵλῃ βαλλόμενον, τουτέστιν ἡλίου θερμασίᾳ καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ θειλόπεδον καὶ ῥῆμα θειλοπεδεύειν.*

[2]) Eadem in Et. Gud. 256, 38, ubi cum Sylburgio *τρασιὰν* pro *πρασιὰν* corrigendum est. Sturzius mendum foedissimum diligenter servavit.

Sed altera pars argumentationis restat: nondum adhuc etiam Aelium Dionysium eundem esse atque lexici rhetorici auctorem demonstravimus. Videas exempla luculentissima:

Eustath. p. 1721, 26. *ἰστέον δὲ ὅτι τὸ βῆ φωνῆς σημαντικὸν καὶ φέρεται παρ' Αἰλίῳ Διονυσίῳ* (fr. 97.)
ib. p. 1752, 29. *γράφει Αἴλιος Διονύσιος εἰπών· χύρρε· ἐπίφθεγμα πρὸς τοὺς ὗς.* (fr. 327.)

cf. ib. p. 855, 20. *καὶ κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίᾳ, ὅτι ἃ ἃ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ — καὶ τὸ βῆ, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, καὶ τὸ χύρρε συβοτικόν, ὡς ἐν τοῖς εἰς Ὀδύσσειαν δεδήλωται.* (fr. 337.)

Alterum exemplum mihi petendum est ex *γερόντων συναγωγῇ*, quam ex Aristophane Byzantio per atticistas Eustathio innotuisse apertum est (cf. Prol. Cap. V. § 1.) Eustath. p. 1330, 20. (fr. 334. not. 6.) *βλασφημοῦνται οἱ πάνυ γέροντες — καὶ σορέλληνες, περὶ οὗ προεγράφη· τούτου δὲ καὶ θηλυκόν, φασι, ἐπὶ πρεσβύτου τὴν σορέλλην ἀνάκρουσιν.* cf. Eustath. p. 1289, 16. *ἅπαξ δέ, φασιν, ἐνταῦθα ἡ λέξις* (*σορός*) *εἴρηται τῷ ποιητῇ, ἀφ' ἧς καὶ σορέλλην παρ' Ἀριστοφάνει* (fr. 198. Kock) *εἰς γέροντα, ὡς ἐν ῥητορικοῖς εὕρηται λεξικοῖς.* Res perspicua est: *σορὸς* uno loco apud Homerum extat: illo tantum *σορέλλην* ab episcopo laudari potuit: laudat ex lexicis rhetoricis: p. 1330, 20 ad illum locum unicum respicitur: p. 1330, 20 autem ex Aelio Dionysio fluxisse apertum est: lexica igitur rhetorica = Aelii Dionysii opera fuerunt. — Tertium exemplum hoc est:

Eustath. p. 1957, 60 (fr. 231.) Lexicon rhet. laudatur quod *κλεισίον* et *κλεισία* cum diphthongo et cum *ι* dichrono profert: *Αἴλιος δὲ Διονύσιος — ἐν ἑτέρῳ γράφει, ὅτι κλίσιον Ἀμερίας τὸ πρόστῳον ἴσως παρὰ Ἴωσιν, ὡς καὶ Ὅμηρος „περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ" παρὰ δὲ Ἀττικοῖς κλεισίον ὁ μέγας θυρών.* ib. p. 772, 63. *δηλοῖ Αἴλιος Διονύσιος εἰ-*

cf. ib. p. 1413, 32. *ὅτι δὲ ἡ γραφὴ τῆς ἴλης ἐδιφορεῖτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι καὶ οἱ ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς παραδόντες, ὡς καὶ τὸ ἰστέον ἀντὶ τοῦ γνωστέον διὰ διφθόγγου εἶχέ ποτε τὴν γραφὴν ἀπὸ τοῦ εἴδω. καὶ τὸ ἴλη ἐπὶ τάγματος καὶ πλήθους παρὰ τὸ εἰλῶ. καὶ τὸ ἰλυσπᾶσθαι, ὅ ἐστιν ὁμοίως ὄφει καὶ σκώληκι εἰ-*

πῶν· χειλὸς· πόα, χόρτος. παρ' αὐτῷ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται, ὡς ἡ αὐτοῦ στοιχειακὴ ἀκολουθία βούλεται. cf. fr. 323. c. notis.

λεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι, ἤγουν κινεῖσθαι. ὅθεν καὶ εἰλίσπωμα ἡ τοιαύτη κίνησις. καὶ ἡ κλεισία δὲ καὶ τὸ κλεισίον καὶ τὸ πέδειλον διφορεῖται τοῖς παλαιοῖς, καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ ὁ χιλός. (fr. 397.)

Quae terna exempla luculentissima sufficient ad opinionem, quam supra protulimus, confirmandam, lexicorum rhetoricorum auctores plerumque nullos alios substituendos esse quam Aelium Dionysium et Pausaniam atticistas. Argumentis, ut puto, certissimis ad nostram sententiam firmandam propositis, iam aliae glossae subiungendae videntur, quae simili ratione ad atticistas revocari possunt.

Utrumque atticistam appellatum esse ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ ex Eust. p. 1399, 28 (= fr. 390), si mecum ratiocinaberis, concedes: ἐν δὲ ῥητ. λεξ. ἡγεῖσθαι καὶ ἐπὶ γάμου πομπῆς καὶ προηγητήρ φασιν — ἐλέγετο δέ, φασι, καὶ ἡγήτρια παλάθη τις ἡ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς. = Phot. Et. M. 418, 49[1]). — Ut ad finem perveniamus, proficiscendum est a Schol. Plat. Resp. 470C (fr. 36) ἀλιτηριώδης, quod ex Aelii Dionysii scriniis depromptum esse constat. Eadem fere recurrunt ap. Pseudozenodorum = Mill. Mél. p. 411., apud quem locus plenior, de voce συκοφάντης eiusque origine agens, sequitur. Utramque glossam non Zenodori[2]) esse, dudum omnes existimavere (cf. Nauck, Mél. Gréco-Rom. p. 165, Fresenius, p. 29. not., Cohn, Jahrbb. Suppl. XIII. p. 821). Etiam glossas illas vocem συκοφάντης explicantes ad atticistas reducendas esse puto. Verba haec sunt: συκοφάντης πόθεν; δοκεῖ ἡ συκῆ εὕρημα Διονύσου καὶ τῆς τροφῆς δὲ ἡμέρου πρῶτον ἡγήσασθαι τὸ σῦκον,

---

[1]) Non ex eo, quod hodie extat, lexico Photiano Etymologus excerpsit, sed ex pleniore, quod glossam ἱερὰ συκῆ cum ἡγητηρία coniungit, quae in nostro Photii exemplari omissa est, cf. Nab. l. l.

[2]) Etiam gl. ἀλιτήριος loco suo in codice motam esse Cohn l. l. recte contendit: neque vero solum ἀλιτ., sed etiam gll. συκοφάντης Didymo adscribendae sunt, cum etiam haec vox ap. Plat. Resp. 340D explicetur.

ὅθεν ἡγητήριον ἐκάλεσαν τὴν συκῆν. καὶ ὅταν τὰ πλυντήρια ᾖ, προηγεῖται συκῶν πλὰξ, ἣν αὐτοὶ παλάθην προσαγορεύουσιν. — φιλοτιμίαν οὖν ἔχοντες οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸ πρῶτον (cod. πρῶτοι) αὐτοὶ λαβεῖν σῦκον, καὶ πρὸς οἰωνοῦ ἀγαθοῦ τοῦτο τιθέμενοι εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐπεσκόπουν καὶ εἰς τὰς συκᾶς, ζητοῦντες τί πέπειρόν τις ἴδοι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον συκοσκόπος ἐκλήθη ὁ θεωρήσας αὐτὸ πρώτως, ὕστερον δὲ συκοφάντης, ἀπὸ τοῦ φῆναι τὸ σῦκον καὶ ἄλλοις δεῖξαι. ὁ γοῦν περιέργως ἔχων περὶ τοὺς ἀλλοτρίους βίους καὶ σκοπεύων καὶ ἐμφανίζων συκοφάντης ἐκλήθη. — οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι λιμοῦ γενομένου ἐν Ἀθήναις ψήφισμα ἐγένετο μὴ ἐκφέρειν σῦκα. ἐπιτηροῦντες οὖν τινες ἐκφέροντα σῦκα διέβαλλον καὶ παρὰ τὸ περὶ σύκων φάναι, συκοφάντης ὁ ψευδῶς περὶ σύκων φαίνων.

Tria igitur proferuntur: 1. σῦκον idem atque ἡγητηρία, 2. συκοφάντης ex fausto omine, 3. συκοφάντης ex malo omine acceptum. — σῦκον = ἡγητηρία unum et idem esse atque fr. 390. ex lex. rhet. petitum apparet. — Altera explicatio non apud lexicographos redit, sed apud paroemiographos (Zenob. V. 91. σῦκον αἰτεῖς [1]), Plut. 87. Diogen. VIII. 9. Apostol. XV. 85.). — Tertia explicatio (οἱ δὲ λέγουσιν) nobis accuratius inspicienda est. Eadem narratio [2]) redit ap. Schol. 1. Ar. Plut. 31, cui Suid. gl. sua debet. Simillima narrant Plut. de curios. 16. et Athen. III. 74D (= Eustath. p. 1964, sq.). Athen. ad Istrum ἐν τοῖς Ἀττικοῖς (an eadem atque λέξεις Ἀττικαί?) provocat:

---

[1]) Ar. Vesp. 302. non cum Leutschio l. l. inde explicandus est. Neque proverbium illud quadrat, neque σῦκα αἰτεῖν = κολακεύειν sensum aptum praebet: recte iam Schol. τρυφᾶν βούλει.

[2]) Alia habet Phot. (= Schol. Plat. Resp. 340D. Suid. gl. 2.) συκοφαντεῖν· τὸ ψευδῶς τινος κατηγορεῖν. κεκλῆσθαι δέ φασι τοῦτο παρ' Ἀθηναίοις πρῶτον εὑρεθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς συκῆς καὶ διὰ τοῦτο κωλυόντων ἐξάγειν τὰ σῦκα, τῶν δὲ φαινόντων τοὺς ἐξάγοντας συκοφαντῶν κληθέντων. Athenienses primos ficum invenisse per se absurdum est: ficus enim nonnullis locis apud Homerum laudatur: etsi illi sunt origiginis iunioris, cf. Hehn, Culturpfl. u. Haustiere p. 77 sq., tamen Athenienses ficum ex Ionia accepisse inde constat. Res sic mihi constituenda videtur, ut excerptor (i. e. Photii et. Schol. Plat. auctor communis) priorem sycophantae explicationem omiserit, et lemma cum altera ita conglutinaverit, ut absurda illa, quam vituperamus, explicatio oreretur.

7. οὐδ᾽ ἐξάγεσθαί φησι τῆς Ἀττικῆς τὰς ἀπ᾽ αὐτῶν γενομένας ἰσχάδας, ἵνα μόνοι ἀπολαύοιεν οἱ κατοικοῦντες.

Ita igitur loci disponendi sunt:

συκοφάντης = συκοσκόπος Mill. Mél. 412. gl. 1. Zenob. et ceteri paroemiogr.	συκοφάντης = κατήγορος Mill. Mél. 412. gl. 2. Schol. Ar. Plut. 31. Plut. de cur. 16.

Glossa ἡγητηρία cum duabus sycophantae explicationibus arte cohaeret. Ath. III. 74 D. primus eam vocem collaudat ex fonte ignoto[1]) τὸν δ᾽ ἀπ᾽ αὐτῆς (sc. τῆς συκῆς) καρπὸν ἡγητορίαν διὰ τὸ πρῶτον εὑρεθῆναι ἥμερον τροφῆς. Quae explicatio conspirat cum lex. rhet. ap. Eust. p. 1399, 28. (cf. fr. 390. not. 2). Eundem igitur utrique, et Athenaeo et Atticistae, auctorem fuisse inde efficitur. — Glossae ἀλιτηριώδης auctor est Aelius Dionysius: gl. ἡγητηρία ex lex. rhet. petita: probabile igitur est etiam hoc loco lex. rhet. = Ael. Dion. esse. Quod autem συκοφάντης ita cum ἡγητηρία et ἀλιτηριώδης coniuncta sit, ut glossae discerni nequeant, etiam sycophantae utramque explicationem atticistis deberi suspicor, et ita, ut prior explicatio Pausaniae tribuatur (quem proverbia in deliciis habuisse constat), altera Aelio Dionysio — nisi de duabus Aelii Dionysii recensionibus cogitare mavis.

Res autem mira quaedam accedit: Plut. de curios. 16 enim et vocem ἀλιτήριος et συκοφάντης sic inter se coniunctas profert, ut easdem explicationes inveniamus, quas apud lexicographos prolatas esse vidimus: ἀλιτηριώδης ἀπὸ τοῦ ἀλεῖν (quam etymologiam ineptam ipse in Quaest. gr. 25 reicit cf. Ael. Dion. Schwartz p. 15) et συκοφάντης ἀπὸ τοῦ φαίνειν. Non solum igitur utraque explicatio recte atticistis attribuitur, sed etiam id concedere debemus, explicationes Plutarchi et Aelii Dionysii ex fonte communi haustas esse. Qui ille fuerit, difficile est ad diiudicandum. Etiam altero loco Athenaeus ad συκοφάντης respicit (III. 786): Σωσίβιος δ᾽ ὁ Λάκων ἀποδεικνὺς εὕρημα Διονύσου τὴν συκῆν, cf. Mill. p. 412. in., neque tamen Athenaeus ipse Sosibium adiit, sed χρῆσιν ex alio auctore hausit. Fortasse Chalcenterus ipse glossarum auctor est: cf. Plut. Sol. 24, 2. καὶ

---

[1]) Fortasse Pamphilo cf. Schmidt. Quaest. Hes. p. LXXIV. Schoenemann. de lexicogr. antiquis. p. 80.

σύκων ἐξαγωγῇ τὸ παλαιὸν ἀπείρητο καὶ τὸ φαίνειν ἐνδεικνύμενον τοὺς ἐξάγοντας κληθῆναι συκοφάντας, ex *ἀξόνων* textu nobis prolata: veriloquium illud *συκοφάντης· ἀπὸ τοῦ φαίνειν* iterum recurrit: textus vero legum Solonearum Plutarchi temporibus deperditus (cf. Grot. Hist. Graeciae II. p. 103 not. 47) optime cognosci potuit ex Didymi libro *περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφή*, quem Plut. Sol. 1. ipse collaudat (cf. Schmidt, Did. p. 399): facile igitur tibi persuaseris hunc librum et Plutarchi et Pseudozenodori et atticistarum fontem fuisse. Exiguitate tantum fragmentorum prohibemur, ne certissimis argumentis coniecturam nostram firmare possimus. — Mero autem casui id tribuendum esse arbitror, observationes vere Didymeas excerpto illo Pseudo-Didymeo *περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων* olim adiunctas fuisse.

Reliquum adhuc est, ut eos locos breviter indicem, quorum auctorem Aelium Dionysium et Pausaniam fuisse veri simile est. Aelii Dionysii autem fuisse puto: fr. 334. *σορέλλην* (cf. not. 6.), fr. 341 *ἄγμα* et *βήρηξ* (cf. Cap. V. § 2), fr. 343 *ἀθρόος*, fr. 358. *ἄρκιος*, fr. 369 *Γραικός*, fr. 372 *δύο*, fr. 360. *ἀσχέδωρος* et *καπρώζεται*, fr. 365. *Βέλλερος*, fr. 367. *βίβλινον*, fr. 368. *γέμμα*, fr. 384. *Ἐρετριεῖς βαρβαρόφωνοι*, fr. 390. *προηγητήρ*, fr. 394. *θόλος*, fr. 408. *λωτός*, fr. 418. *ὄσσος*, fr. 419. *παππίζειν* et similia (cf. Cap. V. § 1.), fr. 432. *σκῦλον, ἀποσκολύπτειν*, fr. 438 *τιγγάβαρι*. — Pausaniam autem auctorem demonstrari posse hisce in glossis arbitror: fr. 351. *ἀλύσσειν*, fr. 371 *δυοπαλίζειν*, fr. 377. *ἕλη*, fr. 380. *ἐπικωπητήρ*, fr. 401. *καλαμᾶσθαι* et similia, fr. 404. *κοτύλη*, fr. 413. *οἴαξ*, fr. 417. *ὅρμος*, fr. 440 *τρία καὶ δύο*.

Etiam aliis rationibus (ut *ὁ γράψας, οἱ παλαιοὶ, κατὰ τοὺς παλαιούς* etc.) saepissime atticistas appellatos esse ex eis, quae proposuimus, manifestum est. Unum tantummodo exemplum addere liceat, ut, quid de vocibus *ὁ γράψας, ὁ εἰπών* et aliis censendum sit, statim cognoscatur. Sunt tres loci Eustathiani (fr. 206).

p. 1446, 8 *οἱ δὲ παλαιοὶ τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ σάκταν θύλακον*	p. 588, 12. *καὶ μὴν οἱ παλαιοὶ καὶ τὸν σάκκον φασὶ καὶ δι᾽ ἑνὸς γράφεται*	p. 940, 18. *σάκκος δι᾽ ἑνὸς προεφέρετο παρ᾽ Ἀθηναίοις, καθά φησιν*

ἑρμηνεύουσιν, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπών· θύλακος· μάρσιππος· γίνεται δ' αὐτὸς ἀπὸ τοῦ σάττω, σάξω· τὸ φορτίζω.	*κ, ὃν καὶ σάκταν φασὶ, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς, ὡς ἀπὸ τοῦ σάττω φορτίζω.*	*Αἴλιος Διονύσιος κτλ.* cfr. fr. 296.

Iam vides, quo tendam. Etiam glossam *σάκτας*. Aelii Dionysii fuisse et ex illius opibus ad posteriores transisse pro certo habeo.

Simile quid fieri videmus loco praeclaro:

Eust. p. 1539, 22.[1]) *ὅτι δὲ καὶ πλοίου εἶδος ὁ κέλης δηλοῖ ὁ εἰπών· πέντε κέλητας· τοὺς πεντασκάλμους. — ἔτι δὲ δηλοῖ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας οὕτω· ἐπακτρίδες· αἱ ἁλιάδες. ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κυνηγοί. ἐπακτροκέλης δὲ πλοῖον ληστρικὸν μεταξὺ ἐπακτρίδος, ἃ καὶ αὐτὰ πλοιάριά ἐστιν.*	ib. p. 871, 62. *ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπακτρεῖς ἐλέγοντο οἱ κυνηγοί, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ἐπακτρίδες· αἱ ἁλιάδες· ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κυνηγοί. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης ἐπακτρίδος καὶ ἐπακτροκέλης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον πλοῖον ληστρικὸν, προδεδήλωται* (fr. 170.)

Priore loco (p. 1539) igitur *ὁ γράψας οὕτω* = Aelius Dionysius est, quam opinionem tribus aliis causis firmare possumus. Non multo post enim *Παυσανίας δὲ* (fr. 259) ita lau-

---

[1]) Stoientin, Jahrbb. vol. 117. p. 125. hoc loco quaestionem movit, an duae explicationes, atticistarum et Harpocrationis, plane inter se diversae statuendae sint. (Harp. *ἐπακτροκέλης. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· εἶδος δ' ἐστὶ πλοίου σύνθετον. ἔχον τὴν κατασκευὴν ἔκ τε ἐπακτρίδος καὶ κέλητος*). Quam Harp. glossam apud Et. M. 353, 7. (cf. Et. Gud. p. 196, 42. sic legendum: *ἐπακτρεῖς· οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας· ἐντεῦθεν καὶ ἡ ναῦς ἡ γαλέα* (*ἁλιάς*? cf. Steph. ad Et. M. l. l.) *ἐπακτρὶς καὶ ἐπακτροκέλης ἐν συνθέσει*) B. A. 255, 13. redire putat. Vocem enim *σύνθετον* Harpocrationis sic explicandam esse censet, ut de conficiendo navigio, non de voce formanda adhibeatur. Recte hanc sententiam de Et. M. loco Freyer p. 265 refutat: in Bekkeri autem lexico quinto habemus *συνετέθη τὸ ὄνομα*!! Stoientini explicatio nimis artificiosa esse videtur, cum *συνθεῖναι* terminus sit plerumque grammaticus: eum qui navigium et *ἐπακτρίδι* et *κέλητι* simile extruxit, etiam vocem *ἐπακτροκέλητα* invenire potuisse concedendum est.

datur, ut huius doctrina Dionysii verbis opponatur: deinde vero *ὁ εἰπὼν· πέντε κέλητας*, si voces recte in unam *πεντεκέλητας* contraxeris, idem est atque *ὁ γράψας* (= Ael. Dion.), quem de talibus compositis egisse ex fr. 153. *πεντέπηχυ κτλ.* certum est: postremo autem utrobique *ἐπακτροκέλης* vocem habes, quam episcopus se apud Ael. Dion. solum invenisse testatur. — Lexici rhetorici auctorem in p. 871 laudatum Pausaniam esse suspicari tantummodo licet, quod plane conspirat cum Aelio Dionysio.

Cave tamen nimis talibus rationibus fidem tribueris. Iam supra p. 14. contra disputatum est; exemplum sequatur luculentum, ut cognoscatur etiam Koppii (de Ammon. et cett. distinct. synon. Regimonti 1883) ratiocinationem, p. 16. prolatam „protinus mihi persuasi, Eustathium — ad certam classem librorum spectare (i. e. ad scholiastas Homericos)“ non meliore uti fundamento, quam opinionem Freyeri supra p. 19. allatam. Apud Eust. p. 956, 1 enim legimus: *ἰστέον δὲ ὡς πολλαχῶς ὁ ζυγός. διὸ καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ διάφορα· ζυγὸς γὰρ ἵππων, ὅθεν καὶ ἵππος ζύγιος, ζυγὸς βοῶν καὶ τοιούτων τινῶν, ἀφ᾽ οἷ τροπικῶς οἱ ὁμόζυγοι καὶ τὸ διαζύγιον καὶ τὸ ζυγομαχεῖν, ὅ ἐστιν ἀντερίζειν. ζυγὸς ἐπὶ σταθμοῦ, καθ᾽ ὃν ζυγοστατοῦντες λέγονται ἀδικεῖν τινες ἐν ζυγοῖς.* seq. fr. 188. ex Pausania petitum [1]). Doctrina, praesertim si Cap. III. examinaveris, ex atticistarum scriniis depromta esse videtur (cf. Heyden, Leipz. Stud. VIII. 210), fortasse Pausaniae excerptum. Res eo fulciri videtur, quod plurimae lexicographorum glossae cum allato loco concinunt. Neque tamen res se ita habet. Saepissime enim de *ζυγὸς* vocabulo episcopus agit: omnes vero loci ad fontem quendam redeunt, cuius de nomine Eust. nos celavit, fortasse quod ipsi ignotum erat. Optime autem ad *Δ* 167. rem explicat: p. 460, 30. ubi *ὑψίζυγος* (= is qui superne libram tenet) explicatur. Deinde pergit: *εἰς τοῦτο δὲ ὑπεναντιοῦται ὁ*

---

[1]) M. Schmidt. Did. p. 107. ex consensu Scholii Soph. Trach. 692 (p. 318. Papageorg) cum Hes. et Et. M. 412, 28. Didymum auctorem agnoscit, cuius vestigia Pausanias presserit. — Etymologici glossam in duas partes secuit, quarum alteram etym. ex Diogeniano mutuatus sit, alteram Methodius (?) ex lexico rhetorico descripserit: quod fieri nequit, cum eadem glossa extet ap. Phot. Recte igitur Heyden l. l. totam glossam Etymologi ex lex. rhet. petitam ad Pausaniam rettulit.

εἰπών, ὅτι ζυγὸς παρ' Ὁμήρῳ οὐ συνήθως ἐπὶ σταθμοῦ. ζυγὸν γὰρ ἐκεῖνος οἶδεν ἅρματος καὶ ἁμάξης καὶ ζυγόδεσμον ἱμάντα τὸν ζυγὸν τῶν ζώων ζευγνύντα. — λέγει δὲ ὁ ῥηθεὶς προσεχῶς παλαιός· ζυγὰ καὶ καθέδραι ἐρεσσόντων, ὅθεν ὑψίζυγος ὁ ὕψι καθέδραν ἔχων. Conexus cum atticistis statui non potest. Plurimi vero loci cum nostro conspirant (p. 665, 30. 946, 55. 1349, 64.), etiam Et. Gud. 232, 42 (Et. M. 412, 26) ubi *Ἡρόδοτος* auctor nostrae doctrinae appellatur, quod Lentzius Hemsterhusii opinionem secutus felicissime in *Ἡρωδιανός* mutavit (Herod. I. 140, 9. Suid. s. v. *ζυγομαχεῖν*). Glossa vero *ζυγομαχεῖν*, quae verbis Herodianeis iniuncta est, ex atticistis petita esse videtur, cum apud Phot. (cf. Nab. l. l.) Hes. Suid. Lex. Bachm. 247, 7. redeat.

Hanc igitur rationem ingressi sumus, ut talibus glossis, quae formulis illis incertis ornatae sunt, tum tantum uteremur, cum alia et maioris momenti argumenta accederent, cum autem illa deficerent, plane abstineremus, quod res nimis in lubrico posita esse videtur.

CAP. III.

Neque tamen illa sola est via, qua ad augenda et amplificanda atticistarum fragmenta procedere possis. Etiam altera patet, qua maiorem numerum glossarum ab Eustathio explicatarum atticistis revindicare licebit.

Eustathius enim, qui illa purissimi sermonis lexica imprimis adamavit, plerumque, simulac vocem quandam obsoletam vel mores non amplius propagatos vel proverbia explicare voluit, rem ita instituit, ut non solum unam glossam in lexicis evolveret, sed occasione fausta oblata saepius magnam catervam propinquarum aut derivatarum adderet.

Quam rem episcopus ipse testari videtur p. 565, 19. (fr. 419) *ἐν δὲ ἐκθέσει συγγενικῶν λέξεων φερομένων ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ* [1]), quo in loco voces *παππίζειν, ἄπφα, πάππα, μαμμία,*

[1]) Fuit Aelii Dionysii lexicon: conveniunt enim, quae de *τήθη* (fr. 309. not. 3) et de *πάππος* (fr. 253. not. 2) exhibet.

ἠθεῖος, ἄπφιον, ἄπφα, ἀπφύς, ἐπίπαππος, τηθή, τηθίς, πάππος, γήρειον vel afferuntur vel explicantur.

Quae verba Eustathii aliter intellegi nequeunt, quam episcopum excerpta Aristophanis Byzantii (cf. Cap. V. § 1.) in atticistae opere suo loco distributa invenisse et inde, quae ad propositum quadrare viderentur, iterum collegisse.

Rem, quam posuimus, multis aliis locis demonstrare possumus. Redeamus ad locum illum, quem iam supra p. 18. obiter tetigimus, ad fr. 305. *ταρσοί*. Totus ille locus ita comparatus est, ut singularia discerni ac diversis auctoribus tribui nequeant. Cum autem fr. 76. *ἄρριχος* insertum sit, statim cognosces Pausaniam ab Eust. adhibitum esse: deinde locus quidam Aelii Dionysii insertus, quem *ἕτεροι δὲ* excipiunt: *ἕτεροι* autem illi nemo fuerunt nisi Pausanias, quod *κρεμαστήρ* vox repetitur: singularia ex notis colligere placeat.

Alterum exemplum afferre liceat fr. 225. (Eustath. p. 1769, 32) *κατουλάδα νύκτα Παυσανίας φησὶν ὡς κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν, [καθὰ καὶ ἐξούλης φησὶ δίκη ἡ τῆς ἐξείρξεως.] ἕτεροι*[1]) *δὲ τὴν πανώλεθρον* (sc. *νύκτα*)· *οὖλον γὰρ τὸ ὀλέθριον ἢ τὴν ἔχουσαν συστροφὰς ἀνέμων. ἴλλειν γὰρ καὶ τὸ συστρέφειν. [ὅθεν ἰλλὰς παρὰ Ἴωσιν ὁ ἀπὸ λυγμοῦ δεσμὸς ἐν Ἰλιάδι, καὶ τὸ „ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν“ καὶ οὐλὴ θρὶξ. ἢ καὶ ἄλλως] κατουλὰς νὺξ ἡ ζοφώδης· ἀπὸ τῆς κατὰ σῶμά, φασιν, οὐλῆς [ἀφ᾽ ἧς καὶ ὕπουλος ὁ κακότροπος] μελαντέρα γάρ, φασιν, αὐτὴ ὡς ἐπιπολύ.*

Multa igitur Eustathius congessit, quae inter se vix cohaereant: ea quae uncinis inclusimus, sine ullo detrimento reici possunt, quod nexum sententiarum turbant et a proposita voce *κατουλὰς νὺξ* plane abhorrent. Cave tamen id feceris: optimae enim eruditionis frustula sunt, ex Pausaniae ipsius lexico petita, ut comparatis p. 947, 6. (fr. 155) *ἰλλάδες δέ φασι κατ᾽ Ἴωνας δεσμοὶ ἐξ ἱμάντων ἢ λύγων ἀπὸ τοῦ εἴλλω ἢ ἴλλω τὸ συστρέφω, ὡς ἐν εἴδει στρεβλώσεως. λέγεται γὰρ ἐπὶ τοιαύτης σημασίας τὸ εἰλεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Παυσανίας κτλ.* et Phot. *κατουλάδα. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ· ἐπεύχομαι δὲ*

---

[1]) Non alius grammaticus ab Eustathio laudatus est, sed testis quidam a Pausania adhibitus. cf. Phot. s. v.

νυκτὶ τῇ κατουλάδι· τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν. καὶ ἐξούλης δίκη· ἡ ἐξείρξεως. οἱ δὲ τῇ πανωλέθρῳ ἐσομένῃ τοῖς Ἕλλησιν. οὖλον γὰρ τὸ ὀλέθριον. καὶ ἡ κατὰ πρόθεσις αὔξησιν ἔχει. ἢ ζοφώδη· ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς· μελάντεραι γὰρ καταιγίδας ἔχουσαν καὶ συστροφὰς ἀνέμων. εἴλλειν γὰρ τὸ συστρέφειν.

Res igitur sic instituta erat, ut maiorem Pausaniae glossam (ut apud Phot. asservatur) bis in suum usum Eustathius converteret, et nomen (quae res summi momenti est) multo posterius adderet: accedit, quod loco allato ὕπουλος glossam loco minime apto inseruit, quam et ipsam atticistis deberi fr. 155. not. 5. luculenter demonstrabitur.

Cui glossae statim tertiam ex eadem radice derivatam addemus, ubi idem fieri iam locus Eustathianus ipse suadet fr. 209. (p. 206, 27): ἰστέον δὲ ὅτι τὰ κατὰ τὸν στραβὸν οἱ παλαιοὶ[1]) καὶ οὕτω φράζουσιν. οἱ μὲν ὡς βλεπεδαίμων. ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγώς. Παυσανίας δὲ προστίθησι καὶ ὅτι τοὺς Σωκρατικοὺς οὕτως ἔλεγον. ἄλλοι δὲ ὅτι ἰλλὸς· πλάγιος, διεστραμμένος, στραβός. καὶ ἰλλώπτειν· τὸ στραβίζειν. τινὲς δὲ ὅτι ἔπιλλος· ὁ παράστραβος, καὶ ὅτι ὁ στρεβλὸς, ὃν οἱ παλαιοὶ[2]) στραβὸν λέγουσι καὶ ὅτι ἰλλώπτειν καὶ ἐπιλλώπτειν· τὸ ὑγροῖς, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος, καὶ ἐπιμύουσι καὶ κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Παυσανίας δὲ ἐνίλλειν· τὸ ὀφθαλμοῖς καταμωκᾶσθαι, καὶ ἐπιλλοῦν· τὸ μυκτηρίζειν, καὶ κατιλλώπτειν· τὸ καταμυκτηρίζειν. — Quem locum ideo attuli, quod inde optime perspicitur, Eustathium ex diversis lexicorum locis hanc dissertationem de vocibus ab ἰλλὸς = πλάγιος derivatis contulisse. Voces enim singulae in lexicis adhuc extantibus neque usquam coniunctae (ut s. v. κατουλάδα fieri vidimus) inveniuntur: immo huc illuc dispersae sunt, ut adnotationibus ad fr. 209. explanavi. Priore glossa perlustrata facile quis Eustathium iam omnia ita apud atticistas coniuncta invenisse putaverit, ut nihil nisi in παρεκβολὰς ea transcribere ei relinqueretur: quod ego eis tantum in

[1]) i. e. veteres ipsi, non lexicographi. cf. Suid. ἰλλὸς — στραβός. Ἀριστοφάνης. Eodem sensu ὁ μὲν — ἄλλοι δὲ — τινὲς δέ accipienda videntur, cum ad οἱ παλαιοὶ respiciant.

[2]) iterum veteres ipsi, cf. Phot. στρεβλός. — Εὔπολις.

glossis concedendum esse puto, quae etiam apud Photium ceterorumque agmen coacervatae extant.

Tales glossas iam apud atticistas non defuisse et extitisse in Pausaniae lexico s. v. ἀνάστατοι (fortasse ex Didymi lexico comico per Pamphilum ad Paus. pervenit cf. Cap. V. § 2.) iam Suid. s. v. ἀνάστατοι docet, quem conferas cum Pausania ap.

Eust. p. 1165, (fr. 51. 94) ὁ δὲ — Παυσανίας λέγει καὶ ὅτι αἱ ῥηθεῖσαι σελῆναι τὰ πέμματα καὶ πέλανοι ἐλέγοντο, καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος καὶ οἱ ἀνάστατοι πλακοῦντες, καὶ οἱ χαρίσιοι καὶ οἱ ἀμφιφῶντες, καὶ φθόϊς δέ, φησι, πέμματα μετὰ σπλάγχνων ἐσθιόμενα (l. θυόμενα) κτλ. —

Suid. ἀνάστατοι. πλακοῦντος εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς ἀρρηφόροις ἐγίνοντο. ἐλέγοντο δέ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι .... οἱ δὲ ἀμφιφῶντες .... φθοῖς δέ εἰσι πέμματα, ἃ τοῖς θεοῖς καὶ μετὰ τῶν σπλάγχνων ἔθυον, πέλανοι δε τὰ εἰς θυσίαν πέμματα, πόπανα δὲ ⟨πλακούντια[1]) πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ⟩ καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σελήνας πελάνους εἴρηκεν Εὐριπίδης. (fr. 352. Nauck).

Quos locos, si comparaveris, facile animum induces (ita Rindfl. p. 100), Eustathium sua ex hac una Pausaniae adnotatione transscripsisse. Haud abnuerim: quamquam id unum recordandum est, etiam ad singula illa liborum genera glossas a lexicographis servatas esse; ut ad σελῆναι ap. Phot. Hes. Suid., ἀνάστατοι Suid. Hes., ἀμφιφῶντες cf. fr. 51. c. notis, φθοῖς cf. fr. 94, not. 8, et alia, quae in notis enumeravimus. Aliud autem accedit. Pausanias enim paullo ante locum supra allatum laudatur, ibique proverbium βοῦς ἕβδομος explicat, quod cum sacris placentis coniunctum fuisse luculenter demonstrat, unde episcopus facile ad cetera liborum genera transmigrare potuit.

Ne de Pausania tantummodo verba faciamus eundemque in errorem, quem Cobeto eiusque satellitibus obiecimus, incidamus, etiam de Aelii Dionysii glossis similem in modum comparatis verba facienda erunt. Ac primum quidem provoco ad

---

[1]) Lacunam ex Suid. s. v. πόπανα explevimus.

fr. 6 (Eustath. p. 1854, 27 [1]) κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἄγγαροι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δ' αὐτοί, φησι, καὶ ἀστάνδαι Περσικῶς. τίθεται δέ φασιν [2]), ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φορτηγῶν καὶ ὅλως ἐπὶ ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν, ὅθεν καὶ ἀγγαροφορεῖν· τὰ φορτία φέρειν, ἄλλως τε καὶ ἐκ διαδοχῆς καὶ ἀγγαρεύεσθαι· τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. — Eadem omnia apud Suidam s. v. extant paullo aliter ordinata. Fortasse haec omnia Eustathius una in glossa invenit. Neque tamen Rindfleischium p. 28. sequamur necesse erit, quod singulae glossae omnes recurrunt seiunctae in sexto Bekkeri lexico (B. A. 325, 2. sq., 455, 31), quod maximam partem ab atticistis pendere iam dudum cognitum est, cf. Nab. Prol. p. 134.

Alterum exemplum luculentissimum exhibet fr. 337. illud longissimum: καὶ κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίᾳ (quam supra Aelii Dionysii opus esse — fortasse alteram eius editionem propter ἐπιλογὴ vocem — vidimus p. 19.) ὅτι ἃ ἃ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ — τὸ ἀρῦ — τὸ ὢ ὄψ — τὸ ὢ ὄπ — μᾶ — ψὸ — βῆ — χύρρε — τὸ ψίττα — τὸ σίττε, quae non coniuncta sed singula apud ceteros lexicographos extare notae docebunt. cf. fr. 92. — Simile quid accidit in fragmento no. 187. quo Aelius Dion. de zetacismo attico egit. — Idem fit in fr. 116. ubi Eustathius δάπιδες, τάπιδες, δάπητες ab Aelio Dionysio diserte laudatas esse tradit (cf. fr. 304.) — Sed ut cetera mittamus (exempla plura quivis facile inveniet), ad argumentum validissimum, quod vel Thomae illi persuadebit atticistarum opera ita ab Eustathio usurpata esse, ut, quae ad propositum demonstrandum apta essent, undecunque ex eis colligeret, mihi

---

[1]) Inde a p. 1853, 62 incipit locus ille memorabilis, quo plures voculae ethnicae ad χοῖνιξ glossam ex παλαιῶν doctrina petitam (cf. Suid. gl. 1., Hes. Schol. Ar. Plut. 276) adiunguntur, ut ἅβρα, ἀβυρτάκη, βουνός, μανδύας, ἀρράβαξ, quae atticistis debentur, μορτὴ cf. fr. 410, et tres aliae, quarum origo nondum constat: 1. ἄγγατος· τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξύλον (cf. Hes.). 2. ἄγγος· εἶδος. δόρατος φραγγικοῦ (sequioris igitur aetatis). 3. ἀπεσχοίνισται (cf. Hes. s. v. ἀπεσχοίνισται, ἀποσχοινίζεσθαι, B. A. 422, 31. 437, 2. Suid. ἀπεσχοίνισεν, ἀποσχοινίσαντες).

[2]) Cave cum Rindfl. l. l. φησιν Eustathio obtruseris: talia saepissime ap. episcopum accidere videmus. Levissima anacoluthia ab atticistarum nominibus ad τὰ ῥητορικὰ λεξικά transire solet.

provocandum est: ad fr. 217., ubi Aelium Dionysium triginta exempla et unum protulisse audimus, ut genus nominum atticum ab communi usu diversum esse demonstraret. Talia eum una in glossa protulisse? Minime: immo singulis locis (ut iam Rindfl. suspicatur et Schwartzius fecit) in editionibus suis de his vocibus egit, quod duabus imprimis de causis probabile est: apud lexicographos nulla glossa, quae haec omnia complectatur, apparet: immo singulis locis (cf. notas) singulas voces protulerunt. Deinde vero pluribus aliis locis Eustathius vel singulas glossas quas in illa congerie protulerat (*ἁρπάγη* fr. 199, *σκότος* fr. 300., *ζυγὸν* fr. 188) laudat vel, ut fit p. 73, 39 cf. p. 855, 37 (fr. 361. 418) in longiore disputatione grammatica voculas illas inserit, quae in fragmento illo luculentissimo exhibuerat: sic l. l. redire videmus *τάριχος* et *σκότος: ὄσσος* ex lex. rhet. fuit (cf. fr. 418): *ἄφενος* vero *ὄνειδος* etc. quae sub finem adiunguntur, in atticistae loco adhuc desiderantur. Nisi credere vis, Eustathium haec priore loco omisisse, mihi certo concedere debebis ea ex singulis lexicorum locis collecta et unum in corpus quasi redacta esse.

Eustathii igitur rationem lexica compilandi talem esse demonstratum est, ut occasione data vocem quandam attico usui propriam ex atticistarum lexicis adumbraret et, quod lexica illa in deliciis habuit eorumque in studio incubuit, seriem derivatarum vel propinquarum adderet.

Alterum quoque accedit, ut hanc ei methodum fuisse concedamus: f r a g m e n t a e n i m a t t i c i s t a r u m n o n h u c i l l u c d i s p e r s a e t s o l i t a r i a l e c t o r i o c c u r r u n t, s e d a c e r v a t i m i n v e n i u n t u r. Quod singulis locis illustrari potest: Cum in primis ducentis paginis nullum fere occurrat fragmentum, in p. 206. coniuncta videbis fr. 101. *γελοῖον* fr. 209. *ἰλλός*, fr. 448. *χωλός*, p. 226 habes fr. 301. *στρουθοί* et fr. 261 *νεοττὸς*, in p. 331. sunt fragmenta Pausaniae: *Θετταλικὰ γέρα, Θετταλῶν σόφισμα, Ἔμβαρος εἶ* (fr. 204. 163), p. 368 fr. *δίρκοι, Κᾶρες, Κάρδακες* (fr. 131, ex praef., fr. 222), p. 396 fr. *τιτιγόνιον, δένδρον, δενδρυάζουσαν* (fr. 87, 119), vel ut ad Odysseae commentarios nos ablegemus p. 1384—1387. fr. *Δίες, ἀγαθώτερος, γλεῦξις, ἀθρόος, καθημαξευμένως, μέγαρον* (fr. 137, 4, 110, 343, 218, 254) p. 1390—1392 fr. *κακκάβη, Θελγῖνες, κέσκος, ἀλαωπός* (no. 217,

436, 229, 348). p. 1417 fr. ἀφάδιον, ἦδος, εἰκοσαστάδιον (no. 153, 190). Locorum numerus facile possit augeri: plura adponere noluimus, quod iam antea singula tetigimus, cf. p. 30. not. 1.

At id casu factum esse mihi oppones. Minime: si enim singularia acrius intuitus eris, semper de vocibus propinquis sermonem esse intelleges: glossae autem illae in lexicis ad nostra tempora servatis suo loco (i. e. in elementorum ordine) redeunt, unde iterum perspicuum fit, quali modo Eustathius fontes suos adierit. Ita enim, ut iam summam repetamus, egit, ut quae proposito versui vel explicationi favere viderentur, undique ex illis lexicis colligeret et ita rem disponeret, ut potius lexica ad rerum ordinem disposita, quam τάξιν στοιχειακὴν sequentia, adiisse obiter inspicientibus videatur.

Qua ab Eustathii ratione in edendis atticistarum fragmentis nobis non discedendum esse duximus: primo quod glossas collectivas non ab atticistarum consiliis alienas esse apparet (cf. ἀνάστατοι): deinde, quod pluribus in glossis parum constat, unde sumpta sint (cf. εἴλλω, κατουλάδα, εἰθύφαλλος similia): postremo (eamque gravissimam causam esse duco) quod locis Eustathianis integris melius eius methodum, qualem exposuimus, omnibus manifestam futuram esse speravimus.

CAP. IV.

Operae pretium facturus esse mihi videor, si ea, quae de statu illorum lexicorum erui poterant, brevibus exposuero. Nemo enim ea, etsi optima aetate confecta sunt, omnino absoluta et mendis carentia fuisse suspicabitur: immo et ipsa corruptelis et erroribus inquinata fuerunt: non enim errores omnes posteriorum librariis crimini dandi sunt, sed iam in fontibus extabant. Neque lexica illa vetusta mendosa fuisse mireris. Quicunque enim lexica adhuc extantia inspexit, quam foedis atque innumeris mendis inquinata sint, haud ignorat. Exempli gratia unum tantummodo in partes vocabo, Etymologicon Gudianum[1]), qua in singulis fere lineis menda vel lexicographi ipsius tollere poteris.

[1]) Suo iure Kopp, Beitr. p. 129, editionem Sturzianam vehementer

Etiam lexicographos saepius errasse, et mira neque digna, quae credantur et adhuc in lexicis circumferantur, protulisse iam Naber Prol. p. 51, qui atticistas ipsos s. v. *οἰκοτρίβαιον* a priorum temporum auctoribus deceptos esse censet, luculenter demonstravit. Tales autem errores etiam plures fuisse in atticistarum codicibus, quos Eustathius manibus versabat, nunc docebo.

. Priusquam autem exponam, qualia episcopus diligentissime servaverit, ad unum locum respicias, unde, quam stulte etiam codicis vel librarii errores ipse depinxerit, statim aperietur. P. 964, 64. *ὄσσεσθαι ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν καὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι· τοιαύτη δὲ λέξις ἐστιν ὅτε καὶ ἡ ὄψ ὡς Ἀ. Διονύσιος παρασημειοῦται λέγων ὄπα τὴν κληδόνα καὶ ὀπεύεσθαι τὸ κληδονίζεσθαι. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ* (597) *ὀπευόμενος κάθηται.* Si vero locum Aristophaneum evolves, habes *ὀττευομένη δὲ κάθηται.* Ex Eustathii igitur verbis apertum est, eum revera *ὀπεύεσθαι* scripsisse (*ττ* igitur cum *π* confudisse), quod vocem ab *ὄψ* radice derivare studet. Erroris culpa, quam primo apud atticistam fuisse credideris, episcopi est: nam ceteri lexicographi vocem suo loco exhibent et episcopus ipse rem retractat p. 1398, 29, sed ita ut recta lectione utatur! Falsam Lysistratae lectionem igitur non atticistae obtrudemus, sed ei restituemus, cui debetur, i. e. episcopo, qui Aristophanem evolvere minime curavit.

Non igitur mirabimur, quod episcopus errata vetustissimae originis, quae iam ab atticistis ex eorum fontibus deprompta indeque usque ad nostra tempora propagata sunt, diligenter nobis conservavit.

Ac primum quidem exempla mihi afferenda sunt, ubi

---

increpat. Parum fuit Kulenkampii apographon tantummodo prelo tradere: vitia quae in singulis paginis occurrunt, tam horrenda ac foeda sunt, ut credere vix possis. Ut luculentissima proferam, cf. p. 7. *ἄγω· τὸ κλάνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη.* Sed *κλάνω* nihil est: *κλάω* restituendum. P. 552, 1. *ἱμάτιον χωρίς* nihil est: *ἱματιοφορίς* legatur. Talia emendare cuiusvis est, cum menda editor ex ceteris lexicis tollere potuerit atque debuerit. Alia eiusmodi cf. p. 43. not. 1. p. 48. not. 1. Utinam mox sospitator operis illius pretiosi exsistat, qui Sylburgii et aliorum emendationes iterum publici iuris faciat et editionem dignam paret.

lemma tantummodo eiectum et posteris igitur ignotum fuit. Cf. p. 940, 27 (fr. 296) σακεύειν φησὶ τὸ ὑλίζειν ὡς Ἡρόδοτος χρήματα ὑποσακιζόμενοι καὶ ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ. Iam Meier Op. II. p. 79 fragmentum turbatum esse ostendit. Voces χρήματα ὑποσακιζόμενοι novam glossam incipiunt, quod Herod. IV. 23 ad σακεύειν respicit. Meier igitur tres glossas fuisse censet:

1. σακεύειν· τὸ ὑλίζειν· Ἡρόδοτος.
2. χρήματα ὑποσακιζόμενοι· ἀναλοῦν καὶ ὑφαιρεῖσθαι.
3. ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ· προκόπτειν.

(Heyden p. 218. Rindfl. p. 104. prorsus illum sequuntur. Naber ad Phot. ὑποσακίζειν, ... τὸ προκόπτειν καὶ ἀναλογοῦν: pro Dobraei ἀναλοῦν scribere mavult ἀνὰ λόγον. Dobraei coniectura Phrynichi auctoritate firmatur B. A. 68, 30.) — Quam reconstructionem ideo improbandam esse puto, quod χρήματα ὑποσακιζόμενοι contra omnia lexicographorum exempla infinitivis explicaretur: participia immo expectaveris. Photii vestigia premere malim et sic atticistas scripsisse puto:

ὑποσακίζειν· ὑπεξαιρεῖν· ἀναλοῦν καὶ . . . . . . ‚χρήματα ὑποσακιζόμενοι‘, ita ut χρῆσις sint verba χ. ὑ. (fortasse comica)

ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ. φασὶ τὸ προκόπτειν. — Naber Prol. p. 171 et. l. l., quod eaedem corruptelae atque in Phot. etiam in Et. M. 783, 26 recurrant, etymologum sua ex Photio deprompsisse affirmat. Heyden l. l. inde effici contendit, ῥητορικὴν λέξιν ab etymologo laudatam ex atticistis haustam esse. Quem sequor, quod iam apud atticistam ipsum (in fr. 296 allato) nonnulla turbata sunt, quae apud posteriores omnes redeunt.

Alterum exemplum lemmatis omissi redit in fr. 251[a] μάλθη. cf. not. 2. Non enim μαλακὸς κηρός, qui omnibus notus erat, A. Dionysio explicandus erat, sed glossa oblitterata, quam etymologica servarunt.

Alterum genus corruptelarum est, ut voces apud Eust. et apud lexicogr. explicentur, quas nemo unquam audivit. Ex fr. 87. apertum est, Pausaniam τιτιγόνιον· ζωύφιον ὅμοιον τέττιγι in lexico suo explicasse. Phot. et Hes. vero glossas exhibent τιγόνιον: ἐπὶ νηπίου τίθεται et Hes. τιγόνιον· εἶδός τι Ἀριστοτέλει. Utraque glossa suo loco occurrit, i. e. post vocem τίγγα, unde iam manifestum est, neque Photium neque Hesychium in

illa afferenda offendisse. Formam autem *τιγόνιον* falsam esse, vel inde apparet, quod nusquam recurrit nisi ap. Ath. IV. 133B[1]), ubi lectio in dubium vocatur, et, quod summi est momenti, nullus alius Aristotelis locus ab Hesychio in partes vocari potuit, quam Hist. anim. V. 30., ubi unanimiter *τιτιγόνιον* legitur. Res igitur manifesta est: quod Hes. et Phot. eandem corruptelam proferunt, iam fuit in fonte communi, i. e. apud atticistas. Immo error fortasse etiam fuit vetustior, quod apud Athen. l. l. redit, quem ex Pamphilo plerumque pendere constat. — Glossae Phot. *τιγόνιον* et *τιτιγόνιον* utrique debentur atticistae, cum utraque post glossas *τίγγα* (= *τιγγάβαρι*) redeant, cf. Nab. l. l. et Prol. p. 72.

Similem corruptelam habes ap. Paus. fr. 160 (= Eust. p. 897, 58). *οὐ μόνον σφηκίσκοι ἀριθμητικὸν σχῆμα ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὀξὺ συνηγμένα.* Vox *μικρὰ* corrupta et ex Hes. Schol. Ar. Plut. 301. *μακρὰ* restituendum est. Hunc enim vocis sensum posci locus Aristophaneus ipse suadet, cum de cyclope occaecato agatur. Aristophanis vero locum glossae originem fuisse Suidas, qui eum attulit, demonstrat. Corruptum autem illud *μικρὰ* apud lexicographos ad unum omnes redit. cf. Phot. Suid. Et. M. 738, 38. Suidas, qui *χρῆσιν* servavit, locum Aristophaneum explicationi suae contradicere non vidit, sed glossam antiquitus depravatam in sua transtulit. — Tertia corruptela est Paus. fr. 182. (= p. 965, 47.) *ἐρυσμός· λάχανον θερμαντικόν* (= Phot.) Forma *ἐρυσμός* nemini audita: ubique habemus *ἐρύσιμον* cf. fr. 182. not. 1. Ex consensu vero Eustathii et Photii corruptelam iam in Pausaniano codice fuisse consentaneum est. — In fr. 185 (= p. 1864, 14) traditur, Milesium et Ephesium olim Olympiae luctatum esse neque Milesium quidquam profecisse, quod Ephesius talis *Ἐφέσια γράμματα* circumligavisset: quibus lectis et solutis Ephesium tricies humi procubuisse. Numerus ille *τριακοντάκις* sane mirationem movet, cum inter omnes constet, iam satis fuisse, ut adversarius ter caderet et umeris solum arenae tangeret: cf. Philostr. Gymn. II. p. 266, 8. ed. Kays. Eandem doctrinam etiam atticistis in usu fuisse docet

---

[1]) Locus ideo suspectus, quod Eustath. p. 1282, 40, qui eum exscribit, formam *τριγόνιον* praebet. cf. fr. 87. not. 2.

Phot. Suid. s. v. τριαχθῆναι cf. B. A. 114, 23. Locum corruptum esse iam Naber ad Phot. ἐφέσια γράμματα gl. 1. suspicatur. Quae medela adhibenda sit, adhuc ambigitur. Nobis satis est demonstrasse eandem corruptelam, cum apud Eust. Phot. Suid. redeat, iam in Pausaniae codicibus circumlatam fuisse.

Deinde duos locos, ut minora mittamus (cf. fr. 180, not. 1, ubi ἕρμα ap. Phot. Suid. restituendum est, fr. 204. not. 6.), inspiciamus, ubi res intricatior esse videtur. — In fr. 305 (= p. 1625, 16) legitur Ἀ. Δ. φησὶν ὅτι ταρροὶ καὶ ταρσοὶ καὶ τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν. Conv. Phot. Suid. Et. M. 747, 1., qui addunt καὶ τὸ πτέρωμα καὶ Θουκυδίδης (cf. not. 7.) Locum Thucydideum autem non ad πλατύσματα τῶν κωπῶν, sed ad ταρσοί· τάλαροι referendum esse ex Thuc. II. 76, 1. statim apparet. Unde Phot. Suid. Et. M. iam ex lutulento fonte hausisse, i. e. ex codice Aelii Dionysii depravato, concedes.

Res multo difficilior nobis occurrit in fr. 197 (= p. 338, 24) ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῶν προρρηθέντων Ἀσιανῶν Μαγνήτων ἡ Ἡρακλεία λίθος ἦν[1]· φησὶ γοῦν Ἀ. Δ. οὕτω· Ἡράκλεια ἡ καὶ Μαγνησία· δεκαοκτὼ δὲ πόλεις Ἡράκλεια, ἐξ ὧν μία Λυδίας, ὅθεν ὁ Ἡρακλεώτης λίθος, ὁ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης, ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον. Iam Leop. Cohn (Jahrbb. Supplem. XIII. p. 784) recte exposuit, duas praecipue veterum opiniones de magnete circumlatas fuisse: alteram Dionysii (redit ap. Phot. Suid. s. v. Ἡρακλεία λίθος, Phot. s. v. Λυδία λίθος, Et. M. 573, 8), qui magnetem = ἡ. λ. fuisse affirmat, alteram Diogeniani (cf. Schol. Plat. Ion. 533D: Διογενιανὸς δὲ Μαγνῆτιν μὲν πλανᾶν λέγει τὴν ὄψιν λίθον, ὡς εἴη ἀργύρῳ ἐμφερής, τὴν δὲ Ἡρακλεῶτιν ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον. Hes. s. v. Ἡρακλεία λίθος, Λυδία λίθος, μαγνῆτις λίθος) qui id confidenter negat. Res ideo est intricata, quod apud Phot., id est apud auctorem, qui praecipue atticistas depinxit, utraque opinio coniuncta apparet. Locus autem mea quidem opinione, qualis est, recte se habere nequit. Legitur: ἡρακλείαν λίθον. τινὲς (= Ael. Dion.) τὴν μαγνῆτιν ἀπέδοσαν διὰ τὴν Ἡρακλείαν τῆς Μαγνησίας. ἔνιοι (= Diogenian.) δὲ ὅτι ἡ μὲν ἐπισπω-

---

[1]) Etiam haec verba contra Rindfl. p. 80. atticistis tribuenda sunt, quod rectum lemma Ἡρακλεία λίθος exhibent, quod in ceteris lexicis redit.

μένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεῶτις, ἡ δὲ Μαγνῆτις[1]) *ὁμοία ἐστὶν ἀργύρῳ ὡς Εὐριπίδης Οἰνεῖ* (fr. 571 Nauck)

τὰς βροτῶν
γνώμας σκοπῶν ᵕ *ὥστε* (?) *μαγνῆτις λίθος*
τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν.

οὐ λέγει νῦν ὑπὸ τῆς μαγνήτιδος λίθου τὸν σίδηρον, ἀλλὰ τὴν τῶν θεωμένων δόκησιν ἕλκεσθαι πλανωμένην ὡς ἐπ' ἀργύρῳ[2]).

Χρῆσις enim ex Oeneo Euripidea allata tantummodo ad priorem (= Ael. Dion.) sententiam referri potest. Quae lexicographus sat inepte in loco Euripideo vituperat, ideo reicienda sunt, quod sine ulla dubitatione *μαγν. λ.* ab Euripide sensu tropico adhibebatur. Talibus argumentis lexicographus nemini persuadebit, Diogeniani opinionem veram esse, etsi iam Plat. Ion. 533 D (*θεία δύναμις, ἥ σε κινεῖ, ὥσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν Μαγνῆτιν ὠνόμασε, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡρακλείαν*) falsa protulisse Diogenianus (= Hes. *Ἡ. λ.*) arguit. Si igitur Photii locum recte corrigemus, res ita mihi constituenda videtur, ut apud atticistas (vel eorum fontes) locus fuerit ille Euripideus, Diogenianus autem doctrinae Platonicae oblocutus locum Euripideum (quem Plato l. l. respexisse videtur) iterum retractaverit, et explicationem illam artificiosam addiderit.

Neque tamen res absoluta est. Occurrit enim tertius quidam locus, qui omnia, quae diligenter struximus, iterum diruere videtur. Phot. Bibl. cod. 279. (ex Helladio) *οὗτος* (sc. Dionysius paullo ante laudatus) *μέν φησιν οὐχὶ μαγνῆτιν ἀλλὰ Ἡρακλείαν καλεῖσθαι τὴν λίθον, ἥτις ἕλκει τὰ σιδήρια. πολλοὶ δὲ ἄλλοι τὴν αὐτὴν καλεῖσθαι καὶ Μαγνῆτιν καὶ Ἡρακλείαν λέγουσιν, ἀποδιδόντες καὶ τὰς αἰτίας τῆς διαφόρου σημασίας.* Dionysius autem atticista fuit (cf. Nab. Prol. p. 194 sq.). Quae Helladii glossa optime convenit cum Phot. Suid., atticistae loco

---

[1]) De re cf. Plin. h. n. XXXVI. 129. deterrimus autem in Magnesia Asiae candidus neque attrahens ferrum.

[2]) Ultima verba sensu carent: fortasse legendum est: *πλανωμένην ὡς ἐπ' ἀργῷ* (sc. *σιδήρῳ*), ut Et. M. 573, 8 (loco ceterum huc non referendo) de magnete exhibet. An verba *μαγνῆτις ὁμοία ἐστὶν ἀργύρῳ*, cum natura ipsa obstet, recte se habeant, dubito. Error (si error est, non mendum) et atticistis et Diogeniano (cum ap. Phot. Suid. Hes. redeat) communis est.

supra allato contradicere videtur: neque tamen revera illi contradicit: immo res ita comparata est (ut saepissime factum esse videmus), ut novus quidam auctor quasi adlegetur, ubi tantummodo verba prioris auctoris, qui novum fontem adiit, adduntur, ut *πολλοὶ ἄλλοι* nihil aliud sit, quam opinio altera ab atticista ipso collaudata. Eustathii igitur locus lacer mihi esse videtur: totam Aelii Dionysii doctrinam servaverunt Phot. Suid. Ael. Dion. duas iam opiniones protulit, quarum neutram suam fecit, Diogenianus vero eam amplexus est, quae magnetem = *Ἡ. λ.* fuisse negat. Quod autem eadem explicatio artificiosa loci Euripidei apud Phot. Suid. legitur atque ap. Hes. respicitur (si enim Platonem increpat, eum Oenei locum falso sensu accepisse insimulat), haec opinio Diogeniano fuit vetustior: non enim atticistas ex Diogeniano hausisse cuiquam probatum est. Ex communi fonte potius hauserunt, qui hoc loco vix repperiatur, cum Athen. et Poll. taceant.

CAP. V.

Cum in codicum Dionysii et Pausaniae, quales Photii et Eustathii temporibus fuerunt, describendorum ratione viderimus et ipsa illa lexica non mendis caruisse et probabile factum sit, atticistas menda ex fontibus, quos ipsi adierunt, nonnunquam transtulisse, facile, quanti momenti eorum doctrina sit, minoris, quam par est, aestimetur. Quod iniuria fieri, inde manifestum erit, quod eisdem mendis imprimis adiuvamur, ut fontes illos agnoscamus, unde atticistarum doctrina manaverit. Iam supra saepius loci nobis attingendi erant, quibus per doctrinam aetatis Hadrianeae usque ad Didymum et, si diis placet, ad Alexandrinorum inexhaustam scientiam progredi licebat. Hoc capite ea nobis exponenda proposuimus, quae adhuc de atticistarum fontibus congeri potuerunt. Quam quaestionem hodie absolvi posse, dum tot praeclara adiumenta veteris et exquisitae doctrinae adhuc lateant, dum veteres ipsi vel incuria vel malignitate de veris auctoribus sapientiae, quam pro sua venditant, taceant, nemo expectaverit. Non systema hodie dari et offerri poterit, singula tantum, neque inter se conexa, proferemus.

Ut autem ratione progrediamur, fragmenta, quae hunc

usque ad diem adservantur, sic dividenda videntur, ut singula genera eruditionis, qualia apud utrumque atticistam apparent, secernamus et per se singula contemplemur.

Quattuor autem genera eruditionis [1]) imprimis disiungenda sunt:

1) Ea quae ex libris ex rerum ordine dispositis de vitae aetatibus, de moribus Atheniensium, de ludibriis, de nuptiis petita sunt, quae, ut breviter dicamus, cum Aristophane Byzantio congruere videntur. Aelius Dion. et Pausanias passim hos libros adierunt, sed ita, ut maior pars fragmentorum Aelii Dionysii ad rem iudiciariam [2]) spectet, Pausanias vero vitam privatam (glossae nuptiales ad unam omnes illi debentur) magis illustrasse videatur. Huc addendae sunt glossae ex operibus Didymi et Pamphili detractae: illa enim opera et ipsa ad rerum ordinem processisse Bappius (Leipz. Stud. VIII. p. 126 sq.) et Schoenemannus (de Lexicogr. ant. Bonn 1886) docuerunt.

2) Glossae, quae vel grammaticam vel orthographiam illustrare conantur, non multae, sed memoria dignae: quarum in numero a) eae, quae vetustioris originis (fortasse, ut unum auctorem seligamus, Tryphonis) esse videntur neque communem doctrinam sequuntur, secernendae sunt ab eis b) quae cum Herodiani et grammaticorum, qui eius doctrinam sequuntur, i. e. cum opinionibus inde ab altero p. C. n. saeculo propagatis conspirant.

3) Glossae, quae proverbia explicant, ut ita dicamus paroemiographicae: res sane ardua, in quam nuper Hotop, Neue Jahrbb. Suppl. XVI. p. 251—313 diligenter inquirere studuit et causis idoneis demonstravit, Eustathium nec Zenobium nec ceteras *παροιμιῶν* collectiones adiisse (p. 274) et atticistis sua imprimis debere. — Unde vero Pausanias (is enim hic potissimum respiciendus est) sua deprompserit, non explicat. Res, cum adhuc sub iudice lis sit et melior et plenior editio paroemiographorum adhuc desideretur, ad meliora tempora reicienda esse videtur.

---

[1]) Utilia huc attulit Rindfl. p. 22. sq.

[2]) Sic iam Phot. Bibl. c. 152. cf. p. 5.

4) Glossae, quas atticistae sibi ipsis, i. e. lectioni veterum assiduae et excerptis ex auctorum vel fabulis vel libris pedestri oratione conscriptis, debent.

Qua in via ingredienda non omnia genera aeque perlustrari posse, per se manifestum est: primam et alteram partem maioris momenti esse quam quartam is, qui fragmenta examinaverit, statim concedet: primum et alterum igitur potissimum genus elegimus, cetera (tertio omisso) obiter tantummodo tangemus.

§ 1.

Ac primum quidem nobis in id genus glossarum inquirendum est, quod e libris rerum ordine dispositis petitum esse videtur. Quorum agmen ducunt glossae quae ex excerptis Aristophaneis ad nos pervenerunt. cf. Nab. Prol. p. 71—75.

Atticistas opera Aristophanis Byzantii compilasse certissimum est. Legitur enim ap. Eustath. p. 971, 30. *λέγει δὲ ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥηθέντα συγγενικὰ ἐκγραψάμενος καὶ ὅτι ἀπφὺς παρά γε τοῖς Ἀττικοῖς βάρβαρόν ἐστιν — λέγει δὲ ἐκεῖνος καὶ ἄπφαν τὴν ἀδελφὴν, καὶ ἄπφιον ὑποκόρισμα ἐρωμένης καὶ ἄλλα τινὰ, περὶ ὧν ἐν ἄλλοις γέγραπται.* cf. p. 565, 23. (fr. 419). *Χρῆσιν* Theocriteam, quam Eust. utrique loco addit, neque Aristophani neque atticistis tribuo, quod explicatio insulsa est, et quod episcopus ad locum notissimum XV. 14. alludit. Compilator iste nemo alius fuit quam Aelius Dionysius, cuius fr. 309. praecedit: *συγγενικά* vero Aristophanis sunt. — Alter locus, quem ex coniectura probabilissima ad atticistas rettulimus, est p. 565, 19. (fr. 419). *ἐν δὲ ἐκθέσει συγγενικῶν λέξεων φερομένων ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ.* Idem est atque Aelii Dionysii lexicon, cf. fr. 253. 309. 419. Recte iam Freyer hoc vidit (Lpz. Stud. V. p. 392), qui Fresenii p. 54. vestigia premens Aristophanem Aelii Dionysii auctorem fuisse contenderat. — Quod autem *συγγενικῶν* librum certum est in atticistarum opellas transmigrasse, singula illius libri fragmenta cum atticistarum fragmentis comparanda sunt (Nauck. Ar. Byz. p. 128—150.). Fragmenta illius libri imprimis deberi Eustathio (cui excerpta Aristophanea ad manum fuisse et Fresenius l. l. et L. Cohn, N. Jahrbb. Suppl. XII. p. 371 sq. demon-

straverunt) iam Nauckius p. 129. aperuit, cuius ordinem sequor. Ac primum nobis occurrit in p. 133. (= Eust. 648, 56) *λέγει δὲ αὐτὸς καὶ ὅτι ἡ μὲν Κασάνδρα τῇ Ἑλένῃ γάλως ἐστὶν, ὁ δὲ Ἕκτωρ δαήρ. αὐτῆς δὲ ὄνομα οὐχ εὑρίσκεται. καταλείπεται δή, φησιν, ὁριστικῷ λόγῳ ἀδελφοῦ γυνή.* cf. Eust. p. 648, 26 (fr. 100.) *δηλοῖ δὲ ἡ μὲν γάλως τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὴν, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὁποία ἐστὶ τῇ Ἑλένῃ ἡ Κασάνδρα. κατὰ δὲ Αἴλιον Διονύσιον καὶ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ γυναῖκα. πρὸς ἀλλήλας γάρ, φησι, λέγονται.* Aelius igitur Dionysius primo quidem Aristophanem sequitur, ut docet exemplum ex Homero depromptum (quod ex more fit Aristophani cf. Nab. Prol. p. 74.): deinde vero eius doctrinam supplet et auget. Nauckium igitur, qui Ael. Dion. Aristophanis doctrinam ignorasse censet p. 136, non sequimur: intellegi enim non potest, cur Casandra *γάλως* ab Helena vocari potuerit, idem facere ipsa vetita fuerit.

Eodem in fragmento Dionysiano duae aliae voces occurrunt, quas Aristophani tribuendas esse Nauck. p. 136. et ib. not. 21. recte censet: *εἰνάτειρ*[1]) *τὴν σύννυμφον δηλοῖ, ὁποία Ἑλένη τῇ Ἀνδρομάχῃ.* Res firmatur ex Arist. Byz. ipso ap. Mill. Mél. p. 432, 4. *γάλλως τῇ γυναικὶ ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. δαὴρ δὲ ὁ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφός. εἰνατέρες δὲ αἱ νῦν παρὰ τῇ συνηθείᾳ σύννυμφοι.* Cum hoc ex loco apertum sit, Aelium Dionysium Aristophanis vestigia premere, idem fieri mihi concedes in voce *ἀέλιοι· κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἔχοντες.* Etiamsi Athous et cetera excerpta tacent, vel inde probabile est, Aelium sua debere Aristophani, quod glossa illa ita ex more Eustathii cum ceteris Dionysianis coniuncta apparet, ut de eadem origine vocum propinquissimarum dubitare nequeamus. —

---

[1]) = Schol. Lipsiense ad *Z* 378. Nauck. l. l. not. 21. scholion illud (id. in Townleyano nomine Aelii Dion. omisso) ita scribit: *ἃς συννύμφους φασί τινες.* Falso: cum apud illum scholiastam recte legantur *ἃς συνήθως φασί τινες ἀνδραδέλφας.* — Scholia Lipsiensia ex Eustathio fluxerunt, neque nova continent, quae ad atticistarum doctrinam augendam utile quid adferant. Apparent nomina Ael. Dion. ad *ε* 504, *ζ* 378, *κ* 334, Pausan. ad *ε* 726. *κ* 23. *κ* 357. An scholia (ad *α* 607. *τὸ ἦχι χωρὶς τοῦ κελεύει γράφειν Διονύσιος, καὶ παρατίθεται τοὺς Δωριεῖς λέγοντας ἆχι* (ead. in Townleyano nomine auctoris omisso) et ad *ο* 635. *ὁμοστιχάει. συμπορεύεται. βάρβαρον δὲ εἶναί φησιν αὐτὸ Διονύσιος*), ad atticistam spectent, dubito. In lexicis nil simile est.

Quartus accedit locus ap. Eust. 316, 12. *τήθη ἐστὶν ἡ τοῦ πατρὸς μήτηρ ὡς ἡ Ἀερόπη τῷ Ὀρέστῃ, καὶ ἡ τῆς μητρὸς δὲ μήτηρ ὡς τῷ αὐτῷ ἡ Λήδα· ταύτας*[1]) *δὲ μάμμας τινές φασι καὶ μαίας*. cf. Mill. Mél. 431, 13. Iterum Aelius Dionysius Aristophanis doctrinam suscipit: Eust. p. 971, 28. *τήθην — ἥν, ὡς λέγει Ἀ. Δ., ὀκνοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ μάμμην λέγειν, ὡς τῶν πολλῶν*[2]) *οὕτω τὴν μητέρα λεγόντων*, sed ita, ut doctrinam Aristophaneam et ipse amplificaret et corrigeret. Aristophanes enim voces *τηθή, μάμμη, μαῖα* omnes eodem sensu adhiberi affirmaverat: Aelius D. vero *μάμμην* Atticorum usui demere studuit, quod etiam pro ‚matre', non solum pro ‚avia' adhibeatur. *μαῖα* vero omnino non respexit, quam vocem Doriensibus in usu fuisse constat.

Quinta accedit vocula *τηθαλλαδοῦς* quae et ipsa atticistarum est, cf. fr. 399. not. 2. Ael. Dion. dicit: *τηθαλλαδοῦς, ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσι παρὰ τὴν τηθήν*. cf. Nauck, Ar. Byz. p. 139 (ex Eust. p. 971) *τηθαλλαδοῦς καὶ σκῶμμα εὐηθείας ἔχει, ὡς τῶν ὑπὸ τοιαύταις* (sc. *τήθαις*) *τεθραμμένων εἰς εὐήθειαν ἐπιδιδόντων διὰ τὸ ἀνειμένον τῆς τροφῆς κτλ.*[3]) fortasse tamen non ex libro *περὶ συγγενικῶν*[3]) fluxit, sed e libro *περὶ βλασφημιῶν*, ubi Aristophanes vocem iteraverat. (Mill. Mél. p. 421). Aristoph. ipse vocem laudat ap. Mill. Mél. 434 (= Eust. p. 971, 42 sq.), unde Leop. Cohn, Jahrbb. Suppl. XII. p. 318 ab Eustathio librum *περὶ προσφωνήσεων* adhibitum esse effecit.

Aristophanem Byzantium *ἐν συγγενικοῖς* igitur ab Aelio Dionysio exscriptum, interdum etiam amplificatum et correctum esse manifestum est. Iam videamus, num etiam ceteros viri illius doctissimi libros adhibuerit. — Fresen. p. 13. satis idoneis de causis excerptum Athoum, quod *ὀνόματα ἡλικιῶν* (Mill. Mél. p. 428) inscribitur, in plures partes divisit imprimisque docuit, glossas inde a voce *ἀστὸς* (p. 432, 23) ex alio Aristo-

---

[1]) Et ipsa Aristophanis verba esse docet Mill. Mél. l. l., Nauckius olim eicere studuit.

[2]) Nauck. p. 139. not. 23 *παλαιῶν* scripsit: haud recte. cf. Phryn. Lob. p. 133 et p. 135. Poll. III. 17.

[3]) *συγγενικὰ* Fresenius, de lex. Ar. et Suid. excerptis byz. p. 53. Aqu. Matt. 1875 praetulit, quod Eust. l. l. tantummodo de *συγγενικοῖς* ageret.

phanis libro depromptas esse, cui, quod genuina inscriptio deest, nomen *περὶ πολιτικῶν ὀνομάτων* intrusit. (cf. Poll. III. § 51.) Cui libro imprimis eas glossas excerptor Byzantinus deprompsit, quas apud atticistas redire videmus s. v. *ξένος, ἰδιόξενος* et similibus in fr. 282.

Mill. Mél. p. 433, 3. *ξένος ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπίδημος καὶ ὁ ἐν ἀρχῇ γενόμενος συνηθείας καί γνωριμότητος. Ἰδιόξενος· ὁ ἐκ πλείονος χρόνου, ἢ ἐκ πατέρων παραδοχῆς τηρῶν πρός τινα διάθεσιν καὶ ὁμόνοιαν, κἂν ἐφ' ἑτέρας πατρίδος ᾖ· Πρόξενος. ὁ κατὰ δόγμα πολιτικὸν προστάτης ὢν πόλεως καὶ φροντιστής. Δορύξενοι δὲ οἱ κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησάμενοι.* Simillima in fr. Parisin. § 15. cf. Nauck. p. 80. 191. Eadem nomine auctoris omisso ap. Schol. Luc. IV. p. 138. ed. Jacobitz, Anecd. Bachm. II. p. 320, 3. Tria igitur *ξένων* genera enumerantur: *ἰδιόξενοι, πρόξενοι, δορύξενοι.* Eandem partitionem habes apud Ammon. p. 118. Valck. Et. Gud. p. 484, 29 [1]) (cetera lexica tacent.). — Qua cum doctrina si atticistae verba comparaveris, statim, unde hauserit, intelleges. *πρόξενοι κατ' Ἀ. Δ. οἱ ὅλης πόλεως ξένοι παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται. καὶ αὐτοὶ πρέσβεις προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. ἀστόξενοι δὲ οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι, ὁποῖος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ. δορύξενοι δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι γεγονότες τισίν. ἰδιόξενοι δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες. Παυσανίας δὲ περὶ ἀστοξένων οὕτω φησίν· ἀστόξενοι οἱ γένει προσήκοντες τῇ πόλει ἀνέκαθεν, οὐκ ὄντες δὲ πολῖται, ὡς ἐν Κορίνθῳ Γλαῦκος ὁ Ἱππολόχου τοῦ Βελλεροφόντου. ἕτεροι δὲ οὕτω· ἀστόξενοι οἱ γένει μὲν ἐξ ἀρχῆς προσήκοντες ἐπὶ δὲ ἀλλοδαπῆς γεγονότες. περὶ δὲ δορυξένων ὁ αὐτὸς Παυσανίας φησίν, ὅτι δορύξενος ὁ ἐκ πολεμίων φίλος καὶ ὁ πρεσβευόμενος περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖέν τινες.* Uterque igitur atticista sine ulla dubitatione Aristophanem ipsum com-

---

[1]) Locus ille corruptissimus est: iure editorem increpes, quod tam inepta et facile corrigenda iterum proposuerit. Legas: *δορύξενος δὲ ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἁλοὺς γὰρ καὶ ξενίων τυχὼν ἀφείθη παρὰ τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος· μνᾶ δ' ἦν ἡ τεταγμένη· κομίσας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν ἐγένετο φίλος καὶ δορύξενος ἐκαλεῖτο.* cf. Duker. ap. Valck. Animadv. ad Ammon. p. 152 sq.

pilaverat: quartum autem hospitum genus uterque addiderat: *ἀστόξενοι*. His additis repetitur doctrina, ubicumque occurrit (cf. fr. 282 not. 1.) Ita fit, ut exempla nonnulla addam, ap. Eust. p. 405, 38. p. 485, 12 [1]), in ea Scholii Lucianei parte [2]), quae doctrinam vere Aristophaneam praecedit. Singulos locos lexicographorum perscrutari non necesse est: id tantum nova serie exemplorum demonstraretur, quod dudum compertum est, eos ex atticistarum opibus pendere. Id unum moneo, ap. Hes. s. v. *ἀστόξενοι* Pausaniae opinionem cum altera (*ἕτεροι* ap. Eust.) repetitam esse vix dissentiente, quae *χρῆσις* quaedam fuit, non novum quoddam lexicon ab episcopo evolutum.

Excerpta Aristophanea ab atticistis igitur nova voce augeri videntur: *ἀστόξενος* enim nusquam in exc. Byzantinis redit. Res tamen secus est. Excerptores tantummodo vocem omiserunt, vel socordia commoti, vel quod *ἀστόξενος* = *ἰδιόξενος* esse censuerunt. Adfuisse vero in libris Aristophaneis vocem *ἀστόξενος* docet Poll. III. 59. *πρόξενος καὶ προξενία, ἀστόξενος, ἰδιόξενος, δορύξενος, ἄξενος, πολύξενος καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἐθελοπρόξενος. ὁ μὲν πρόξενος, ὅταν πόλεως δημοσίᾳ προξενῇ τις ἐν ἄλλῃ πόλει, ὡς ὑποδοχῆς τε τῶν ἐκεῖθεν φροντίζειν καὶ προσόδου πρὸς τὸν δῆμον καὶ ἕδρας ἐν τῷ θεάτρῳ. ποιεῖ δὲ ταῦτα καὶ ἐθελοπρόξενος ὁ ἀνάγραπτον* [3]) *τὴν προξενίαν ἔχων. ἰδιόξενος δέ ἐστιν ὁ ἰδίᾳ τινὶ τῶν ξένων φίλῳ χρώμενος, ὡς Περικλῆς Ἀρχιδάμῳ, καὶ καταγωγῆς τε αὐτῷ προνοούμενος καὶ τἆλλα συνδιοικούμενος, τῶν ἴσων δὲ καὶ αὐτός, εἴ ποτε παρ' ἐκεῖνον ἔλθοι, μεταλαμβάνων. ἀστόξενος δὲ κατὰ μέν τινας ὁ αὐτὸς τῷ ἰδιοξένῳ, κατὰ δέ τινας ὁ γένει μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἀστός. ἐνίοις δὲ δοκεῖ ὁ φύσει μὲν ἀστὸς, δόξῃ δὲ ξένος, ὡς Δαναὸς Ἀργείοις, ἀπὸ Ἰοῦς τῆς Ἀργείας ἔχων τὸ γένος. δορύξενος δὲ ὁ ἐκ τῆς κατὰ τὸν πόλεμον ἐπιμιξίας τὴν γνῶσιν πεποιημένος.* — Ple-

---

[1]) Locus Pausanianus plenior, quam supra laudatus cf. not. 5.

[2]) Schol. illud, quod Freyer p. 285. primus accurratius tractavit, haec continet: 1) Aelii Dionysii doctrinam 2) aliam quandam *προξένων, ἰδιοξένων, ἀστοξένων* distinctionem aliunde ignotam 3) ea, quae *οἱ νεώτεροι τῶν ῥητόρων* senserint. 4) Arist. Byz. doctrinam secundum fr. Par. 5) Aelii Dion. verba iterata. Plerumque concinit Ioann. Sic. ad Hermog. vol. VI. p. 363. Walz. [3]) *ἄγραπτον* recte iam Bekk. coniecit.

rumque eum cum Aristophane Byzantio et atticistis consentientem vides: plenior autem est quam illi, quod *ἐθελοπρόξενος* vocem inserit, quam vocem neque atticistis neque Aristophani defuisse, inde conicio, quod apud lexicographos multifariam repetitur, cf. fr. 282. not. 4. — Pollux igitur plenissima exhibet, apud Eustath. atticistae *ἐθελοπρόξενον* omiserunt, maxime (ut par est credere) excerpta Byzantina Aristophanis doctrinam contraxerunt. Pollucem autem illo libro III. 30—50. Aristophanis vestigia pressisse, dudum constat: idem fieri in § 51—83. Fresenius sat idoneis de causis comprobavit (p. 13: ‚quin pendeat Pollux ex Aristophane, dubitari nequit'). Ideo etiam voces *ἀστόξενος* et *ἐθελοπρόξενος* in opere Aristophaneo fuisse concedemus. Supra autem diximus Hes. *ἀστόξενοι. οἱ γένει μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες. οἱ δὲ τοὺς ξένους μὲν ὄντας, ἐπὶ τιμῇ δὲ ἀστοὺς γενομένους* plane consentire cum Pausaniae opinione, qui et ipse ad priora lexica provocaverit. Illa vero atticistarum opinio recurrit ap. Poll., qui eam secundo loco profert (*κατὰ δέ τινας, ὁ γένει μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἀστός*). unde apertum est, hanc explicationem vocis *ἀστόξενος* et ipsam ex Aristophane Byzantio depromptam esse.

Rem igitur ita constituimus, ut Polluce adiuvante atticistas explicationes vocum a *ξένος* derivatarum ex Aristophanis libro *περὶ πολιτικῶν ὀνομάτων* mutuatos esse doceremus. Quo lemmate illas voces protulerint, neque certum est, neque multum refert. *πρόξενοι* praetulimus, quod locus Eustath. ab illa voce incipit. Neque tamen mero casui tribuerim, quod fr. Par. Ath. voce *ἰδιόξενος* incipiant et doctrina Aristophanea *αὐτολεξεὶ* translata ap. Phot. Suid. sub lemmate *ἰδιόξενος* nobis occurrat. Eust., ut mos erat, ea voce incepit, quam explicandam sibi proposuerat, et ceteras subiunxit. — Aristophanis doctrinam, si quis cupiet, etiam aliunde amplificare poterit. Supra enim iam exemplis Homericis et mythologicis eum usum esse, ut *ὀνόματα συγγενικά* illustraret, intelleximus p. 41. In excerptis quidem haec exempla recidebantur, apud atticistas vero, Pollucem, scholiastas Homeri nonnulla pellucent, quae Aristophanis fuisse suspicor. *ἀστόξενος* enim Dionysio est Agamemnon in Lydia versans (Eust. l. l.) vel Atreus in Phrygiam proficiscens (Schol. Hom. *Δ*. 377), Pausaniae vero Glaucus *Ἱππολόχου τοῦ Βελλε-*

ροφόντου[1]) Corinthi degens (Eust. l. l.) *δορύξενοι* autem sunt Glaucus et Diomedes (Schol. Hom. l. l.). —

Tertius liber, qui Aristophani Byzantio debetur, fuerunt *ὀνόματα ἡλικιῶν*[2]), quodc cf. Nauck. p. 87 sq. Etiam ex illo variae ac pretiosissimae doctrinae pleno nonnulla ita cum atticistis concinunt, ut nexus inter illos auctores statui debeat. Incipiamus a Mill. Mél. 429, 13., *προβεβηκὼς, ὑποπόλιος, ὃν καὶ ὠμογέροντα καλοῦσιν* (cf. Nauck p. 68 sq., qui ceteros locos huc spectantes collegit). Tota illa doctrina repetitur ap. Eustath. p. 1330, 10. *ἔστιν ὠμογέρων κτλ.* (fr. 334), sed ita, ut alter locus ex libro *περὶ βλασφημιῶν* cum nostro contaminatus sit, et ita, ut lemmatis Aristophaneis explicatio addatur. Habes voces Aristophaneas: *ὠμογέρων, ἑφθὸς γέρων* (cf. Nauck p. 98 sq.) *προπόλιος*[3]): omnes ex libro *ὀνόματα ἡλικιῶν* deproptas et explicatione illustratas. Ultimam vero vocem Aelius Dionysius ipse inlustravit: *ἐστὶ δὲ προπόλιος κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὁ θᾶττον καὶ πρὸ τοῦ δέοντος πολιὰς ἐσχηκώς.* — Deinde autem eodem in fragmento *βλασφημίαι γερόντων* adnectuntur. Catalogus ille (*Κρόνοι, Ἰαπετοὶ, Σαπροὶ, βεκκεσέληνοι, πρωτοσέληνοι, τυμβογέροντες*) plane concinit cum Sueton. ap. Mill. p. 423 (i. e. cum Aristophane ipso, quem Suetonius compilaverat). Sequuntur *παρεξηυλημένοι* cf. not. 5., quae vox sola explicatur (apud Ar. Byz. explicatio deest). Deinde ap. Mill. Mél. tres glossae, et ipsae explicatae, sequuntur (*θαλλοφόρος, γράπτης, τυφογέρων*), quae in excerpto Eustathiano desiderantur. Tum habemus *σορόπληκτος* et *σοροπλήξ*, quae *σκωμμάτων* ad senes respicientium agmen Suetonianum claudunt. Apud Eustathium unum *σκῶμμα* adicitur, *σορέλλην* (cuius originem ex Aristophanis Daetalensibus ducendam esse Galen. XIX. p. 66. Kühn

[1]) Genealogia ex *Z* 152 deprompta. Corintho Bellerophon in Lyciam transmigravit ibique rex factus est (cf. Herod. I. 147) eiusque proles Corinthi *ἀστόξενοι* fuerunt, quod Arist. fortasse ex *Z* 209. sq. effecerat.

[2]) Fragmenta ap. Nauck. p. 88—127. Mill. Mél. p. 428—431. cf. Cohn, Suppl. XII. 298—311.

[3]) *ὑποπόλιος* Nauck. p. 97. not. 20. mendum esse coniecit et *προπόλιος* ap. Lexicogr. et Eust. restituit: ego *προπόλιος, ὑποπόλιος* scribendum esse puto, cf. Poll. II. 12.

docet). Et ipsum Aristophanis esse lemma vel eo confirmatur, quod Eust. l. l. iterum ad Tithonos eorumque explicationem Aristophaneam recurrit. Glossa vero σορέλλην atticistarum est, cf. fr. 334. not. 6. et Prol. p. 19. Aelius igitur Dionysius, lexici rhetorici auctor, Aristophanem expilavit: fortasse explicationes de suo adiecit, interdum eum etiam priores libro suo inseruisse ex glossa Τιθωνοί apparet. — Tres glossas ex catalogo πρεσβυτῶν loco Eustathii laudato desiderari iam diximus. Neque vero omnino apud Eustath. desunt. θαλλοφόρος enim primum habes p. 1557, 24. (fr. 200 ex Ael. Dion. petitum) θαλλοφόροι δέ τινες ἦσαν ἐν Ἀθήναις· τοιοῦτοι δὲ ἔν τισιν ἑορταῖς αἱ γεραίτατοι. Si mihi concedes [1]) p. 1818, 14. ἐκ δὲ τοῦ θαλλοῦ καὶ θαλλοφόρος παροιμιακῶς ὁ μηδὲν χρήσιμος, ἀλλ' ἢ βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν ex eodem libri fluxisse, cf. fr. 200. not. 1, glossam Aristophaneam (cf. Mill. Mél. p. 423, 10) per atticistas ad Eustathium pervenisse, atticistas igitur Aristophanem adiisse, manifestum erit. — Altera glossa fuit γράπτης, laudatur ex veterum doctrina ap. Eust. 633, 56. ἐκ τοῦ γράφειν εὕρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ γράπτης· ὁ ῥυσσὸς καὶ ὡσανεὶ καταγεγραμμένος, ἤγουν γραμμάς τινας ἔχων ἐκ τῶν ῥυτίδων. Veteres autem illos fuisse Dionysium suspicor, quod paullo ante ex eadem doctrina γρώνη et γράστις laudantur, utrumque fragmentum ex illius lexico petitum (cf. fr. 111, 113). Res eo firmatur, quod Eustathii doctrina γράπτης. ὁ ῥυσσός concinit cum excerpto Athoo. Lexicis forma illa γράπτης inaudita est. Hes. Et. M. 239, 31. γράπις vel γραπίς exhibent, quae forma recta fuisse videtur. — Tertia est glossa Aristophanea τυφογέρων, καὶ τῦφος, καὶ τυφεδανός. ἀπὸ τοῦ δεῖν ἤδη τύφεσθαι, ὅ ἐστι καίεσθαι. ἢ διὰ τὸ τετυφῶσθαι, τουτέστιν ἐπῆρθαι, τὰς φρένας διὰ πολυπειρίαν. (cf. Eust. p. 1431, 39). Eadem explicatio vocis τυφεδανὸς apud. Phot. Hes. τυφογέρων additur ab Et. M. 772, 63. Schol. Ar. Vesp. 1364. Cum Photius accinat, vocem Aristophaneam τυφεδανός (fortasse etiam τυφογέρων) per atticistas ad patriarcham et ad Eustath. pervenisse haud absonum videbitur.

---

[1]) Res certissimis argumentis firmari nequit. Eust. enim non accurate respicit, sed ex memoria laudare videtur: nostrae sententiae favere videtur, quod explicatio Aristophanea in Et. M. 441, 51 redit.

Idem demonstrari poterit ex Mill. Mél. p. 429, 24. *καὶ οἱ μὲν τέλειοι τράγοι καὶ ἴξαλοι.* cf. Eustath. p. 450, 23 (fr. 398) *ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, καὶ ὅτι ἴξαλος ὁ προπηδῶν καὶ τέλειος.* cf. not. 1. Excerptum Athoum autem lacerum esse ex Eust. p. 1625, 33 apertum est, ubi ad vocem *ἄττηγοι* haec adduntur: *εἶτα εἰπὼν* (sc. Arist. Byz.) *περὶ ἰουθάδος Ὁμηρικοῦ, ὅτε ἐφ' ἡλικίας τινὸς* (sc. *αἰγῶν*) *καὶ μεγέθους αὐτό φησιν ὁ ποιητὴς κτλ.* Ad eundem locum respicere videtur fr. 399. *ἰονθάδος ἢ τῆς νέας* (sc. *αἰγὸς*) *κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ τῆς ταχείας — ἢ τῆς δασείας.* cf. Nauck. p. 104. 107. not. 39. Exemplum luculentissimum habemus Mill. Mél. p. 430, 6. *μηλωτὴ λέγεται καὶ ἡ αἰγεία δορά, τὴν δὲ τῶν προβάτων τινὲς καὶ οἰέην καλοῦσι. τῶν δὲ ἀρχαίων Ἀττικῶν ἔνιοι συναλοιφὴν ποιούμενοι, ᾦαν ἐκάλουν.* cf. Eust. p. 1828, 57. Nauck p. 197. Plane concinit Aelius Dionysius fr. 266. (Eust. p. 1828, 49) *ἐν δὲ τῷ ω μεγάλῳ φησὶν ὁ αὐτός· ᾦα. μηλωτή. διφθέρα*[1]).

Ultimum ex hoc libro locum teneat Mill. Mél. p. 431, 4. *τέττιξ· ἀχέτας,* quae glossa redit apud Ael. Dion. fr. 31. (Eust. p. 1481, 52) *δῆλον ἐκ τῶν Αἰλίου Διονυσίου, ὃς ἀχέτην ἐκτίθησι τὸν ἠχητικὸν τέττιγα*[2]). — Omnibus igitur locis ex libro *ὀνόματα ἡλικιῶν* petitis Aristophanem ab Aelio Dionysio usurpatum esse vidimus[3]).

---

[1]) Multifariam doctrina illa recurrit: unum locum (Et. Gud. p. 575, 31) tantummodo affero. *ᾦα· τὸ πεδιαῖον μέρος, τὸ ἄκρον τοῦ ἱματίου. ἡ ἀρχὴ ἐξετάσεως* (l. *ἡ ἀρχὴ ἐξ ἐκτάσεως*) *παρὰ τὸ οἷς,* ubi Ar. Byz. pellucere vides.

[2]) Locus solus est, qui cum Pausania concinit, cf. fr. 81. (Eust. p. 396, 1.), quod glossa fuit communis, quam quivis repetere potuit.

[3]) Fortasse locum desperatum Mill. Mél. p. 430, 16. *ἴννοι δὲ οἱ ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐξ ἵππου πατρὸς καὶ ὄνου μητρὸς* explicare aut corrigere possumus. cf. Nauck. p. 104. (Eust. 1625, 40.) *ἐξ ἵππου πατρὸς καὶ ὄνου μητρὸς γεννηθὲν γίννος ἐκαλεῖτο [ἀγεννὴς ὢν τὸ μέγεθος].* — Res autem aliter se habet. Doctrina enim veterum, quae ubique prodiit ex Ar. Hist. An. VI. 24., sic definit:

ἴννος = proles equae et *ὀρέως,*

γίννος = proles equae aegrotantis (pumilioni igitur similis.)

Aristoteli (cuius doctrina redit de gen. an. II. 8) adsentitur atticista fr. 212. cf. not. 3. (= Phot. Et. M. 621, 56). Nauck. p. 109. contra Photium pugnat, Nab. Prol. p. 72 ei adsentitur. Nullum autem inter Aristote-

Quartus liber Aristophaneus, quem atticistae suum in usum vocaverunt, fuit *περὶ τῶν ὑποπτευομένων μὴ εἰρῆσθαι τοῖς παλαιοῖς* (cf. Mill. Mél. p. 427. sq. Fragm. Par. § 1—10. 17. cf. Nauck. p. 80. L. Cohn, Jahrbb. Suppl. XII. p. 288 sq.) — Primum fragmentum, quod occurrit, est: *φερνή. ἡ προίξ* (de accentu ambigitur, P. *φέρνη* exhibet). Eadem in lexico rhetor. ap. Eust. p. 742, 58. *φέρνη· δωρεὰ γυναικὶ διδομένη* et p. 1488, 44. (cf. fr. 442. not. 1.), *φερνὴ· ἡ προῖξ, ἣν καὶ φέρνην τινές φασι βαρυτόνως.* — Secundum sit: *ἀρδαλῶσαι* (Mill. Mél. l. l.) *ἐπὶ τῷ μολῦναι*, et Eust. p. 1761, 19. (Nauck. p. 203) *συνάπτει δὲ τούτοις ξενικὸν καὶ τὸ ἀρδαλῶσαι, ἤγουν μολῦναι προσφέρων καὶ τὸ*

τὴν μὲν ἄρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον (Pherecr. p. 53. Kock)

καὶ τὸ

Αἰγύπτιος θοἰμάτιον ἠρδάλωσέ μου (Philem. fr. 59. Kock).

Exemplum est inter pauca memorabile. Ex Eustathii enim loco efficitur, Aristophanem non solum de *ἀρδαλῶσαι* voce, sed etiam de *ἄρδη*, (vel *ἀρδαλία*) quaedam nobis protulisse, cf. Cohn. l. l. p. 291. sq. Ita autem, ut Aristophanem explicasse statuimus, tradit Pausanias ap. Eust. p. 707, 35. (fr. 66.) *εἰ δὲ καὶ ὁ ἄρδαλος καὶ τὸ ἀρδαλῶσαι καὶ ἡ ἀρδαλία*[1]) *ἐκ τοῦ τοιούτου γίνεται ῥήματος* (sc. *ἄρδω*), *οὐκ ἔστι σταθερῶς ἐπικρῖναι. τέως δὲ κατὰ Παυσανίαν Φερεκράτης ποιεῖ τινὰ ἐκμασσόμενον ἀπὸ πυρετοῦ λέγοντα·*

τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴν ἀρδαλίαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον.

---

lem et Photium discrimen intercedit. *ὀρεὺς* enim Aristotelis et *ἡμίονος* Photii iidem sunt (*ὀρεὺς* et *ἡμίονος* eodem sensu iam ap. Aristot. l. l. adhibentur!) — Qui discrepantia notionum ap. Aristophanem et Aristotelem explicari possit, enucleent, qui talia eruere cupiant. Illa discrepantia autem uti possumus, ut Naberi (Prol. 75) opinionem plane futtilem reiciamus, Aristophanem Byzantium conscripsisse epitomen Hist. Anim. Aristoteleae. — Eustathii tantum locum, in quo Nauck. l. l. *ἀγεννὴς ὢν τὸ μέγεθος* delenda esse statuit, sic restituendum esse puto: *τὸ ἐξ ἵππου πατρὸς, καὶ ὄνου μητρὸς γεννηθὲν ⟨ἴννος,⟩ γίννος ⟨δ'⟩ ἐκαλεῖτο τὸ ἀγεννὴς ὢν τὸ μέγεθος.*

[1]) Fortasse *ἡ ἄρδα καὶ* ante *ἡ ἀρδαλία* excidit, [nisi vocem *ἀρδαλίαν* omnino extinguere mavis]: illud enim vocabulum necesse esse, ut versus Pherecrateus restituatur, dudum constat, cf. Meineke l. l. Kock. l. l. Hes. *ἄρδα· μολυσμος.*

Tertia glossa libro π. τ. ὑ. μ. ε. π. attribuenda est Fragm. Par. § 1. Ὅτι ἐστὶν Ἀθηναία γυνή, ὥσπερ καὶ Ἀθηναῖος. (cf. Nauck. p. 213. Fresen. p. 15.) Atticistae autem sic tradunt: Eust. p. 84, 17. Παυσανίας δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξικοῖς φασιν, ὅτι Μεγακλείδης αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσιν. (= Suid. Ἀθηναίας gl. 2.) ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσταί, ἤτοι Ἀττικαί, γυναῖκες Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν. ἕτεροι δὲ τῶν παλαιῶν[1]) συντόμως εἶπον· ἀνάττικον Ἀθηναίαν γυναῖκα εἰπεῖν· ἀστὰς δὲ τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας ἔλεγον, ὡς καὶ τοὺς ἄνδρας ἀστούς. Ac primum quidem inter exile illud Aristophanis fragm. et doctrinam atticistarum et aliorum (Phrynichi?) nexus statui non posse videatur. — Ut ad finem quendam perveniamus, proficiscendum erit a glossa Suidae doctissima Ἀθηναίας. ὁ Μεγακλείδης ἐν τοῖς περὶ Ὁμήρου — καταισχύνωσιν. (= Ael. Dion. Paus. l. l.). ἀλλ' ἰδοῦ Φερεκράτης ἐν Γραυσί (fr. 34) φησιν

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις

καὶ Κάνθαρος Θηρεῖ (fr. 5. Kock)

γυναῖκ' Ἀθηναίαν καλήν τε κἀγαθήν

καὶ Φιλήμων Πτερυγίῳ (fr. 66. Kock)

τὰς Ἱππονίκας τάσδε καὶ Λυσιστράτας
καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

οἱ δὲ μὴ δεῖν φάσκοντες Ἀθηναίας λέγεσθαι τὰς Ἀττικὰς τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται, ἣν ἐπιδέχονται πρὸς τὴν θεόν. Ἀθηναία γὰρ καὶ ἡ θεὸς καλεῖται. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίας αὐτάς φασι Ἀττικὰς λέγεσθαι. πλὴν πολλή γε χρῆσις τῆς φωνῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς οἵ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Δίφιλος ἐν Ἀμαστρίδι (fr. 10). καὶ γὰρ καὶ τὴν Θε-

---

[1]) Naber. Prol. p. 97. Orum esse auctorem huius observationis contendit. Cohn p. 295. not. 23. Eustathium sua ex Steph. Byz. excerpsisse contendit. — Utut est, opinionem Phrynichi habemus: Steph. Byz. Ἀθῆναι enim tradit: ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θαυμάζει, πῶς ὁ Φερεκράτης, ἀττικώτατος ὤν, χρῆται. ἀστὰς δὲ τὰς γυναῖκας ἔλεγον, οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι λέγειν Ἀθηναίας, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἄνδρας ἀστοὺς ἐκάλουν. cf. Suid. s. f.

μιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησὶ καὶ Πίνδαρος ἐν σκολιοῖς (cf. Bergk. Lyr. I[4]. p. 372). *ὁ μέντοι Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θαυμάζει, πῶς Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν χρῆται τῇ λέξει.* — Tres igitur auctores a Suida laudatos videmus: 1) Megaclidis commentarium[1]) ad carmina Homerica, cuius legi (*Ἀθηναίαν* non = civem atticam) tres loci comici obloquuntur. 2) *οἱ δὲ*[2]) qui eandem legem statuerunt, atque Megaclides: iterum locus comicus et Pindaricus huic doctrinae opponuntur. 3) Phrynichus (qui idem *Ἀθηναίαν* damnavit, sed Pherecratis locum obloquentem in subsidiis suis iam invenerat). Deest obloquens; fortasse habes in Suid. gl. 1. Simillime res apud Steph. Byz. l. l. procedit, cuius excerptum lacerum tantummodo habemus: 1) Civis attica et dea Minerva = *Ἀθηναία* (omissa est igitur sententia, quae illam opinionem damnavit). 2) Didymus idem tradit (iterum sententia damnans omissa est). 3) Phrynichus *αὐτολεξεί.* Sententiam Megaclidis damnantem ideo expectandam fuisse puto, quod defendens sententia bis particula *δὲ* introducitur. — Tres illos glossae Suidae auctores iam Nab. p. 97 sec. Cobet. Mnemos. X. p. 81. sq. statuit, sed ita ut primam glossam Aelio Dionysio, alteram (*οἱ δὲ*) Pausaniae, tertiam Oro tribueret. Neque tamen cum illo faciemus neque alteram Pausaniae tribuemus, quod Eust. l. l. utrumque atticistam ad Megacliden Homericum provocasse testatur. — Prima tantummodo atticistarum sunt. Unde autem fuerunt loci comici? Didymi (ut L. Cohnio p. 295. not. 25 placuit), quod quis ex Steph. Byz. coniecerit, esse non possunt, quod Chalcenteri auctoritas ibi opponitur alteri opinioni, (*Ἀθηναίαν* non esse civem Atticam), quae ante voces *Δίδυμος* vel

---

1) Repetitum ap. atticistas.

2) qui *οἱ δὲ* illi fuerint, adhuc indagare non potui, neque multum refert. Fortasse alius quidam Alexandrinus, cui auctoritas Diphili et Pindari *ἐν σκολιοῖς* opponitur. Quae testimonia vetustioris originis esse, cum nusquam alias apud lex. redeant, nemo negaverit. Si recte Stephani Byz. locum, qui easdem atque Suid. sententias atque eodem ordine protulit, cum Suida comparavimus, locos illos ex Didymi doctrina prodiisse (Schmidt. p. 351.) putabis, fortasse ex eius lexico comico. Unde autem Suidas doctrinam Didymeam hausit? Sine dubio ex grammaticis aetatis Hadrianeae, qui opes anteriorum Byzantinis tradiderunt. Idcirco coniecturam propono, etiam illa Suidae verba ex atticistarum penu desumpta esse.

cogitando supplenda vel a Stephano omissa est. Ad alterum auctorem igitur provocandum erit eumque Aristophanem Byzantium esse iudico. Doctrina illius enim optime congruit cum tribus illis locis comicis (Ἀθηναίαν civem Atticam vocari). Eum comicorum testimoniis ad sententiam firmandam saepius usum esse, ex fragm. ἀρδαλῶσαι p. 49. allato, demonstratur. Megaclidis Homerici (quem tantummodo Hes. Ἀθηνᾶ, cf. Nauck. Rh. Mus. VI. p. 433., laudat) observationem Ar. Byz. primus et eam ob causam protulit, ut usum atticum contra demonstraret. Quae coniectura, si arriserit, statim atticistas illius opes adiisse persuadebitur. Eust. p. 1456, 44. enim, qui respicit ad 84, 17., eandem atque atticistarum legem protulit: φασὶ[1]) δὲ οἱ παλαιοί, ὡς ἐπειδὰν ἤρξαντο Ἀθηναῖαι γυναῖκες λέγεσθαι ἀντὶ ἀστῶν καὶ Ἀττικῶν, ὡς Φερεκράτης (fr. 34. Kock)

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς ξυμμάχοις,

τότε ἤρξατο ἐκείνη (sc. dea) λέγεσθαι τρισυλλάβως Ἀθηνᾶ. περὶ δὲ τούτου εἴρηται καὶ ἐν ά τῆς Ἰλιάδος (i. e. 84, 17.). Locus Pherecrateus ad illustrandam atticistarum sententiam adhibetur. Supra eum Aristophani Byzantio tribuendum esse coniecimus. Ad eum igitur finem, qui propositus erat, perventum est.

Transeamus ad ea scripta Aristophanea, quorum fragmenta per Suetonium ad nos pervenerunt. Ac primum librum περὶ βλασφημιῶν (cf. Nauck. p. 162—180, Cohn l. l. p. 327—339) iam supra p. 46. ab atticistis adhibitum esse demonstravimus. Homerica exempla, quae ap. Mill. p. 413 ex Suetonio adferuntur, nulla apud atticistas et eorum sectatores iterum indagabis. Idem fit in capite ἐπὶ ἀνδρῶν ἀκολάστων. Redeunt nonnulla vocabula et apud Eustathium et apud lexicographos (cf. κήλων et Suid.), certi tamen aliquid, cum fragmentum directum desit, affirmari non potest. Melius res cessit in capite ἐπὶ γυναικῶν. Scortorum enim catalogum atticistae ex parte in opus transtulerunt. Non quidem ex Mill. Mél. id effici potest, sed tribus illis locis Eustathianis (p. 1329, 32. 1088, 33. 1921, 58) et Suid. s. v. μυσάχνη[2]) adsumptis plura etiam talia vocabula Grae-

[1]) Rindfl. p. 32. contra Meierum hanc periodum atticistis adimere studuit. Iniuria. Suid. enim, qui cum atticistis concinit, etiam haec verba iis tribuenda esse testis est.

[2]) cf. Nauck. p. 167. sq. Cohn. l. l. 329. sq.

cis praesto fuisse, quibus Eust. nos carere noluit, discimus. Tria autem sunt, quae apud Eust. ita laudantur, ut de Aristophane auctore dubitari non possit, et quae apud atticistas redeunt:

1) *ἀνασεισίφαλλος*[1]) (cf. p. 1329, 33. 1921, 65) cf. Eust. p. 1413, 37. — *Ἀ. Δ.* — *καὶ ἀνασεισίφαλλοι φερωνύμως λέγονται παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ ὡς ἀνασείουσαί, φησι, τὸν φάλητα.* (fr. 152.)

2) *εἰλίποδες* (cf. p. 1922, 1). cf. Eustath. p. 1394, 41. *Παυσανίας δὲ λέγει γυναῖκας εἰλίποδας διὰ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν.* (fr. 154.)

3) *σποδησιλαῦρα* (cf. p. 1088, 35. 1921, 58. *τουτέστιν ἡ πόρνη, λεγομένη οὕτω παρὰ τὸ διατρίβειν ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἢ καὶ δημοσίᾳ συμπλέκεσθαι, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. τὸ γὰρ σποδεῖσθαι καὶ ἐπὶ μίξεως τίθεται.* Locus est memorabilis, cum ex parte cohaereat cum fr. 406. *ἐν δὲ λεξικοῖς ῥητορικοῖς φέρεται καὶ ὅτι λαῦρα· ἡ ἀμάρα. καὶ ὅτι λαῦραι· ῥύμαι, κῶμαι, στενωποί, ὑπόνομοι. σύνθετον δὲ τῆς λαύρας καὶ ἡ σποδησιλαῦρα κτλ.* Eodem modo cum *λαῦρα* vox illa coniuncta apparet p. 1033, 62. Ideo locus ille Aristophaneus ab atticistis excerptus est. — Casu factum est, quod voces in M. servatae non apud Eust. ex atticistis laudantur: *μισητή* ap. Phot. Suid. redit. ceterae passim apud Phot. Suid. ceteros lexicographos repetuntur.

4) *ἐπὶ ἐκδεδιῃτημένων καὶ ἐξηταιρημένων ἀνδρῶν.*

λευκόπυγος ὁ ἄνανδρος· καὶ ἔμπαλιν μελάμπυγος ὁ ἀνδρεῖος.

cf. Eust. p. 455, 37 (fr. 248) *ἐν θατέρῳ μὲν κεῖται* (sc. lex. rhet.) *ὅτι λευκοὶ οἱ δειλοὶ καὶ λευκώπιοι* (Meier *λευκόπυγοι* cf. Phot.) *οἱ αὐτοί.* cf. Phot. *λευκοπύγους.*

Fortasse *κόλλωψ* apud atticistas rediit cf. Eust. p. 1915, 6. (fr. 234.)

5) *εἰς πονηρούς.* (Mill. p. 416—419).

Τελχῖνες· οἱ ψογεροὶ καὶ γόητες καὶ φάρμακοι — τινὲς δ' αὐτοὺς παρὰ τὸ θέλγειν Θελγῖνάς φασιν. cf. Eustath. p. 1391, 17. (fr. 436) *Τελχῖνες — παρ' οἷς καὶ θελγῖνες λέγονται. ἐν γοῦν ῥητορικῷ λεξικῷ κατὰ στοιχεῖον προϊόντι γράφεται· Θελγῖνες. γόητες, φάρμακοι* cf. fr. 436. not. 2.

[1]) Glossae in excerptis Aristophaneis, quae Eust. tradit, explicatione carent.

βυσαύχην· ὁ ἐπιβουλευτικός. doctrina atticistarum ap. Eust. p. 207, 2 (fr. 97) non concinere videtur: utraque vero coniuncta ap. Poll. II. 135, unde nexum statuendum esse apertum est.

Fortasse Ar. Byz. ab atticistis respiciebatur in glossa (M. 417, 3) *Κέρκωπες· οἱ πανοῦργοι καὶ ἀπατηλοί.* cf. Eustath. p. 1430, 35. 1669, 57. Phot. *κέρκωπες* etc., et in glossa *ὕπουλος* (M. 418, 6) cf. Eustath. p. 1769, 32. et fr. 225. not. 5.

6) *εἰς ἀλαζῶνας* (sic). (M. p. 419.)

ἀλαζὼν ὠνομάσθη παρὰ τὸ ἀλώμενος ζῆν. cf. Eust. p. 1783, 37. *κεῖται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ἀλαζὼν ὁ κυρίως ὁ ἀπὸ ἄλης ζῶν καὶ ἀγύρτης* (cf. fr. 349. et not. 1). Eadem igitur est etymologia, ex Aristophane procul dubio derivata.

7) *εἰς ἀγοραίους καὶ πολυπράγμονας καὶ φιλεγκλήμονας.*

M. p. 421, 2. *ἐγγλωττογάστωρ· ὁ ἀπὸ γλώττης διατρεφόμενος.* cf. Eust. p. 1825, 14 *ἐγγλωττογάστορας παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ οἱ ἀπὸ γλώττης ζῶντες.* (fr. 142. not. 2). Fortasse totus ille catalogus ap. Eust. p. 1471, 5 servatus per atticistas ad nos pervenit.

8) *εἰς μωροὺς καὶ εὐήθεις.*

De *τηθαλλαδοῦς* voce iam supra egimus p. 42.

ὦτος· εἶδος ὀρνέου μιμηλοῦ, πρὸς τοῖς ὠσὶ τὰς πτέρυγας ἔχοντος, ὅμοιον γλαυκὶ ὡς Ἀριστοτέλης φησίν· οὕτως δὲ καὶ τοὺς εὐεξαπατήτους φασίν. (cf. Hist. Anim. VIII. 12).

cf. Eust. p. 561, 4. *Αἴλιος δὲ*[1] *Διονύσιος· ὦτος, ὄρνεον ὃ περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχει. — τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους ὤτους ἐκάλουν.* (fr. 336.) Consensus apertus est. Ad locum modo laudatum ipse provocat episcopus p. 1522, 55. *λάρους τοὺς εὐήθεις φαμέν. οὕτω δὲ καὶ κέπφους, ἀπὸ κούφου, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ* (i. e. Ael. Dion.) *ὀρνιθαρίου καὶ εὐμεταχειρίστου, καθὰ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἔστιν εὑρεῖν. καὶ ὦτοι δὲ οἱ αὐτοὶ ἀπὸ ὄρνιθος μιμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου, ὡς ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται.*

Inde iam apparet Mill. p. 421, 17. cf. Nauck p. 81. *κέπφος· ἀπὸ κούφου τινὸς ὀρνιθαρίου καὶ εὐμεταχειρίστου* Aristophanea fontem fuisse Aelii Dionysii et *λάρος* (cf. Schol. Ar.

---

[1]) Praecedunt verba *ὁ εἰπών. ὦτος· πλήσιος γλαυκί, ἔχων περὶ τὰ ὦτα πτερύγια. οἱ δὲ νυκτικόρακα.* Fortasse igitur Pausaniae sunt.

Plut. 912) Aristophaneis vocibus adnumerandum esse. Deinde habemus locum supra laudatum p. 30. (cf. Nauck p. 81. 172.)

ἄγγαρος, ὁ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόρος, ὡς Ἡρόδοτος ἐν ὀγδόῳ (98) *καὶ οἱ εὐτελεῖς καὶ ἄφρονες οὕτως ὠνομάζοντο ὡς Μένανδρος· ἐξ αὐτοῦ τοίνυν τὸ ἀγγαρεύειν καὶ ἡ ἀγγαρεία.* (Mill. Mél. p. 422, 12) cf. Eust. p. 1854, 29. *κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἄγγαροι· οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. — τίθεται δέ, φασιν, ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φορτηγῶν καὶ ἐπὶ ὅλως ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν. ὅθεν καὶ ἀγγαροφορεῖν — καὶ ἀγγαρεύεσθαι — Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν Σικυωνίῳ παρίστησιν*

ὁ πλέων κατήχθη· κρίνεθ' οὗτος πολέμιος
ἐὰν ἔχῃ τι, μαλακὸν ἀγγαρεύεται. (fr. 6.)

L. Cohn. XII. p. 351. not. 151. recte locum Aristophaneum ex Eustathio ita emendavit, ut Menandri *χρῆσιν* ad *ἀγγαρεύειν* (vel *ἀγγαρεύεσθαι*) referret. Tum autem totus ille locus Eustathianus ad atticistam referendus est. Atticista *ἄγγαρος* decerpsit, quidni etiam cetera, praesertim cum plane congruant cum Aristophaneis, decerpserit?

Fortasse ex eodem capite Aristophaneo ad atticistas transiit:

Mill. p. 421, 9. *λέμφος· ὁ ἀνόητος καὶ μυξώδης.* Apud Eust. p. 1761, 16 enim praecedit fr. 245. ex Pausania petitum. Deinde episcopus ad vocem *λέμφος* haec addit: *ἡ πεπηγυῖα μύξα κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐκ τῶν μυκτήρων. ὅθεν καὶ λέμφος· ὁ εὐήθης. ἐπειδή, φασιν, εἰς μωρίαν διέσκωπτον τοὺς ῥεομένους ἐκ τῶν μυκτήρων.* Deinde ad Aristoph. *σάννας* et similia transit. Lexica, quae concinunt, iterum suadent, ut hanc doctrinam ex Arist. Byz. per atticistas ad Eust. pervenisse censeamus (cf. Phot. cum not. Naberi, Hes., Ammon. p. 88. Valck.)

9) *εἰς πρεσβύτας* (Mill. p. 423) cf. p. 46. sq.

10) *εἰς ἀγροίκους.* —

11) *εἰς εὐτελεῖς στρατιώτας.*

Mill. Mél. p. 424. *τετρώβολος καὶ διμοιρίτης* cf. Eust. p. 1405, 28. *τετρωβόλου βίος παρὰ Παυσανίᾳ ἀντὶ τοῦ στρατιώτου μισθός* (fr. 307.) cf. p. 951, 4. et l. l. n. 3.

12) *εἰς ἀπλήστους.* —

13) *εἰς δούλους.*

Mill. Mél. p. 425. *ἀπὸ δὲ ἐθνῶν καὶ πόλεων καὶ δήμων πολλοὶ βλασφημίαι ῥηματικῶς πεποίηνται, ὥσπερ τὸ κιλι-*

κίζειν· νοθολογεῖν, καὶ αἰγυπτιάζειν· τὸ πονηρεύεσθαι, κρητίζειν· τὸ ψεύδεσθαι, λεσβιάζειν· τὸ αἰσχροποιεῖν, αἰξωνεύεσθαι· τὸ κακολογεῖν. (cf. Nauck. p. 179.)

Eustath. p. 741, 14. *λεσβιάσαι· τὸ αἰσχρῶς μολῦναι τὸ στόμα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον.* (fr. 246.). Sequitur proverbium *μετὰ λέσβιον ᾠδόν*, et, quod saepius fieri vidimus, excerptum Aristophaneum, quo Eust. utebatur, ipsum. (p. 741, 21). Lexica haec ex Aristophanis doctrina servarunt: *κιλικίζειν* cf. Phot. *κιλλικῶν* s. f. Schol. Ar. Pac. 363., *αἰγυπτιάζειν* cf. Et. M. 29, 23. Hes. Suid. Schol. Ar. Nub. 1128. B. A. 354, 13., *κρητίζειν* cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 283, 19., *λεσβιάζειν* cf. fr. 246. not. 1. — *αἰξωνεύεσθαι* cf. B. A. 353, 31. (= Suid. gl. 4.) Hes. Et. M. 36, 57. Suid. — Ap. Nauck. p. 181. ex Eust. habes: *Αἰξωνεῖς γὰρ δημόται Ἀττικοί, σκωπτόμενοι ὡς κακολόγοι, καθὰ καὶ οἱ Σφήττιοι ἐπὶ ἀγριότητι.* Uncis inclusit, quod ab huius generis glossarum proposito aliena esse videbantur. Fortasse seiungenda sunt, cum ad *δημοτῶν σκώμματα* vox *αἰξωνεύεσθαι* spectet. Neque tamen expellenda sunt. Ar. Byz. enim etiam has irrisiones se prolaturum esse (*ἀπο δὲ — καὶ δήμων πολλαὶ βλασφημίαι κτλ.*) promiserat. Doctrina illa optime profertur ap. Phot. *Σφήττιοι. δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς· κωμῳδοῦνται δὲ ὡς ὀξεῖς*[1]), *ὥσπερ Ἀχαρνεῖς ἄγριοι, Ποτάμιοι δ' ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς ἐγγράφους* (l. *παρεγγραφομένους* Meier) *νόμους.* cf. Suid. Et. M. 738, 44. Lex. Cantabr. p. Lex. Vindob. ed. Nauck. p. 358, 5. Lex. Bachm. 377, 30. — Alia eius generis glossa est Suid. *Θυμοιτάδαι· οὕτως ἐκωμῳδοῦντο οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί.* — Tertia est Suid. Et. M. 288, 15. *δρυαχαρνεῦ· δρύινε Ἀχαρνεῦ, ἀναίσθητε. ἐκωμῳδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. Ποτάμιοι δὲ ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους ⟨νόμους⟩. Θυμοιτάδαι καὶ Προσπάλτιοι ὡς δικαστικοί.* cf. Hes. — Ad eun-

---

[1]) Eandem doctrinam Didymus exhibuit. cf. Ath. II. 67. D. *Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ* (720) *φησίν, ὀξεῖ διέμενος Σφηττίῳ. Δίδυμος δ' ἐξηγούμενος τὸ ἰαμβεῖόν φησιν· ἴσως διότι Σφήττιοι ὀξεῖς* cf. Hes. *ὄξος Σφήττιον.*, Phot. s. v., cf. Schmidt Did. p. 76. 247. — Schmidt Qu. Hes. p. CXXIX. Athenaei verba ad Pamphilum revocat. Pamphilus igitur per Didymum ex Aristophane mutuatus est.

dem fontem etiam recurrit Harpocr. s. v. *Αἰξωνῆσιν, Ποταμός, Θυμοιτάδης*.

Quibus locis addemus Eust. p. 279, 34. *ἐκωμῳδοῦντο δέ φασιν οἱ Ἐρετριεῖς ὡς πολλῷ τῷ ρ ἐν ταῖς ὁμιλίαις χρώμενοι. διὸ καὶ αὐτοί, καθὰ καὶ οἱ Ἠλεῖοι, βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, διὰ τὸν πλεονασμὸν τοῦ ρ*. Sequitur locus Aristophanem *περὶ καινοτέρων λέξεων*. cf. Nauck p. 207. — Lexicon rhetoricum Aelii Dionysii esse librum inde veri simile fit, quod illum fr. 298. de sigmatismo et nimis et parum adhibito agentem vidimus. — Aristophanis autem doctrinam adhiberi inde coarguitur, quod verbum, quod desideratur [1]) in glossa Aelii Dionysii, apparet in Suid. *χαλκιδίζειν· καὶ χαλκιδεύεσθαι· ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων· καὶ φικιδίζειν ἐπὶ τοῦ παιδεραστεῖν, ἐπεὶ παρ' αὐτοῖς οἱ ἀρρένων ἔρωτες ἤσκηντο. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῷ ῥωτακίζειν. ἐπεὶ αὐτοί τε καὶ Ἐρετριεῖς δοκοῦσι τῷ ρ κατακορεστέρως χρῆσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ σ τιθέντες*. — *ῥωτακίζειν* ad *χαλκιδίζειν* referendum est. cf. Strabo. X. p. 448. Suidae igitur locum ad atticistam referendum esse et atticistam sua Aristophanis libro *περὶ βλασφημιῶν* debere minime negandum erit.

Liber *Ἀττικαὶ λέξεις* agmen claudat. Quem primum locum obtinere debuisse non negaverim, nisi excerpta omnino hunc librum omisissent, cf. Cohn. [2]) Jahrbb. XII. p. 322. sq. Fragmenta igitur a Nauckio collecta (p. 181—188) respicere tantummodo opus erit. Duo sunt loci ex Erotiani lex. Hipp. petiti p. 53, 6. Klein. *καὶ γὰρ οἱ Ῥόδιοι ἄμβωνας καλοῦσι τὰς ὀφρυώδεις τῶν ὀρῶν ἀναβάσεις· μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Αἰσχύλος καὶ Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν*. cf. Ael. Dion. fr. 44. (Eust. p. 1636, 52) *φησὶ γοῦν Ἀ. Δ. ἄμβωνες. λόφοι ὀρῶν καὶ ἴτος πᾶσα καὶ οἷον ὀφρὺς καὶ ὑπεροχή*. Paullo post alius quidam auctor haec tradit: *φέρεται δὲ καὶ ὅτι ἄμβων· λοπὰς καὶ ἡ τῆς λοπάδος ἐνδοτάτω ὀφρὺς κτλ*. Quo ex fonte manaverint, vix dubium est. — Alter locus est Erot. 61, 14. *διόπῳ· τῆς νεὼς ἐπιμελητῇ, παρὰ τὸ διοπτεύειν Ἀτ-*

---

[1]) Mill. Mél. p. 425. *βλασφημίαι — ῥηματικῶς πεποίηνται*.

[2]) Iure Erwini Rhode opinionem (de Poll. font. p. 16), *Ἀττικαὶ λέξεις* titulum toti operi, non capiti peculiari, inditum esse reiecit.

τικὴ δὲ ἡ λέξις κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι καὶ κτλ. cf. Eust. p. 203, 14 (Ael. Dion. fr. 128) Ἀ. δὲ Δ. φησι καὶ ὅτι δίοπος ὁ ναυφύλαξ, ὡς ἐπισκοπῶν αὐτὴν καὶ ἐφορῶν. Res ideo imprimis firmatur, quod locum Aeschyleum atticista ex ipso Aristophane in suum opus transtulit, cf. fr. 128. not. 2. — Recte igitur Nab. Prol. 73. κρησέρα Photii ad Aristophanem revocavit.

Ceteros Aristophanis libros, inprimis περὶ παιδιῶν et περὶ καινοτέρων λέξεων, perscrutari non opus est. Fortasse in lexicis hic illic laciniae quaedam supersunt. (Fortasse fr. 143. ἐγκοτύλη cf. Cohn, Jahrbb. XII. 377 et fr. 80[a]. ἀσκωλιασμὸς cf. Cohn. l. l. p. 366 inde fluxerunt): neque tamen certi quidquam statuere potuimus.

§ 2.

Altera vero oritur quaestio: utrum atticistae omnia, quae attulimus, ex Aristophane Byzantio ipso derivaverint necne? Cum fragmenta tantummodo utriusque auctoris nobis praesto sint, res ad certum quendam finem deduci non poterit. Fortasse vero ex Aristophane Byzantio nonnulla ad Didymum transierunt, quae haud scio an ex illius lexicis vel commentariis atticistae in suas opellas transtulerint. Unum tantummodo exemplum sed memoria dignissimum afferri potest.

Ar. Byz. Fragm. Par. § 13. καὶ παράνυμφος. κυριώτερον δὲ παρανύμφιος. Unde iam Nauck p. 146. coniecit ab Eust. p. 652, 41. (ὅτι δὲ καὶ συγγενικόν ἐστιν ὄνομα — καὶ ὅτι ὁ παράνυμφος εἰκαιότερον οὕτω λέγεσθαι. ὀρθότερον γάρ ἐστι παρανύμφιον καλεῖσθαι τὸν συναπάγοντα τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην ἢ πεζῇ ἢ ἐφ' ἁμάξης, ὡς παρ' Ἀθηναίοις, ὑφ' ὧν καὶ πάροχος καλεῖται διὰ τὸ μόνον αὐτὸς συναναβαίνειν καὶ ὀχουμένῳ τῷ νυμφίῳ παροχεῖσθαι — δηλοῦσιν οἱ παλαιοί.) Aristophanis librum allatum esse. Tota illa doctrina usque ad etymologiam transiit ad Pausaniam, cf. Eust. p. 833, 48. φησὶ γὰρ ὁ Π., ὅτι ἐν γάμοις τρεῖς ἐπὶ ἁμάξης ἐκάθηντο, μέση ἡ νύμφη, ἑκάτερθεν δὲ ὁ νύμφιος καὶ ὁ πάροχος, φίλος οὗτος ἢ συγγενὴς ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. — ἐπὶ τοῦ

ως εἴρηται παροχουμένου ⟨ὁ πάροχος κεῖται⟩. Eadem igitur explicatio, eadem mira etymologia! — Pausaniam sua ex Ar. Byz. petiisse crederem, nisi Pausaniae nomen in excerptis Aristophaneis adhibitis plane deesset. Alter vero auctor accurrit Chalcenterus Schol. Eur. Or. 1384. τὸ ἁρμάτειον μέλος ὁ Δίδυμός[1]) φησιν ὠνομάσθαι, ὅτι αἱ ἀρχαῖαι παρθένοι διὰ τῶν ἁρμάτων ἤγοντο. ὅθεν ἔτι καὶ νῦν πάροχοι λέγονται ἀπὸ τοῦ τοῖς ὄχεσι παροχεῖσθαι. (cod. παρεδεῖσθαι). Eadem igitur etymologia tertium redit, unde Didymum ab Aristophane Byz. sua petivisse apertum est. — Pausaniam non Euripidis Orestam respexisse ex loco Euripideo ipso manifestum est. Neque id Didymum loco illo fecisse, ut Euripidem explicaret, ex eadem causa mihi concedes. — Uterque explicationem et etymologiam aliunde petiverunt, i. e. ex Aristophanis libro περὶ συγγενικῶν. — Utrum Pausanias sua ex Aristophane ipso deprompserit an Didymum potius adierit, difficile est ad diiudicandum neque multum refert, quod Didymus ipse ad principem Alexandrinum confugerat. Observatione autem illa uti possumus, ut etiam alia fragmenta atticistarum ad auctores genuinos reducamus. — Poll. III. 30—50 de necessitudine et consanguineorum et affinium agit, quas paragraphos pendere ex Ar. Byz. iam Fresen. p. 11 —14. demonstravit. Redeunt vero fragmenta quae atticistae adhibuerunt, Aristophanea γάλως (§ 32., cf. p. 41.) et φέρνη (§ 35., cf. p. 49). Alia plura, ut θῆσσα (Mill. Mél. p. 432) τηθή (Mill. Mél. l. l.), προμνήστρια (§ 31., cf. Mill. Mél. l. l.), laudari possunt. Ita etiam §. 40. ὁ δὲ καλούμενος παράνυμφος νυμφευτὴς ὀνομάζεται καὶ πάροχος. ἐπὶ ζεύγους γὰρ τὰς νύμφας ὡς τὸ πολὺ μετῄεσαν. Eadem igitur etymologia atque Aristophanea. — Unde conicere licet etiam alias explicationes Pollucis[2]), quae cum atticistis consentiant, ad eundem fontem redigendas esse. Nec desunt glossae Pausanianae (ille enim solus de nuptiis et usibus nuptialibus egit, Aelii Dionysii doctrina hisce in rebus plerumque deest), quae cum Polluce con-

[1]) An recte ad commentarios Euripideos referatur (Schmidt, Did. p. 245.), dubium est. Ad lexin tragicam respiciendum esse puto.

[2]) Res ideo difficilior est, quod Pollux fontes nunquam αὐτολεξεὶ adhibuit et in eo tantum acquievit, ut sensum glossarum et explicationum retineret.

spirare videantur. Poll. § 41. ἡ δὲ τὰ πέμματα πέττουσα καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας διοικουμένη δημιουργός cf. Eust. p. 1825, 11. δημιουργοί φησι Π. καὶ αἱ τοῖς γάμοις τὰ σύμφορα πέττουσαι, αἳ καὶ νυμφίους, φησὶν, ἔλουον καὶ ἱερουργίας ἐν γάμοις ἐποίουν καὶ πόπανα παντοδαπὰ καὶ ἄρτους ἔπεττον καὶ τὰς κόρας εὐθέτιζον (fr. 122.). Res manifesta est: sensu uterque conspirat, verba tantummodo inter se differunt[1]. —

Alterum habemus locum § 37. καὶ τὸ ἐπίβλημα τῆς γυναικὸς ἑανός (sic) καὶ κάλυπτρα. (cf. VII. 51.) cf. Pausan. ap. Eust. p. 976, 10. Π. δὲ ὅτι ἑανός· γυναικεία ἐσθὴς ποδήρης. de stola nuptiali agi testatur locus Homericus (Ξ 178), quem episcopus explicare studuit. cf. fr. 141. not. 2. —

Tertius accedit locus Poll. §. 39. προαύλια δὲ ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα καὶ ἐπαύλια ἡ μετ᾽ αὐτήν. [ἀπαύλια δὲ ἐν ᾗ ὁ νυμφίος εἰς τοῦ πενθεροῦ ἀπαυλίζεται ἀπὸ τῆς νύμφης]. οἱ δὲ καὶ τὰ διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ καλοῦσιν ἐπαύλια. cf. Eust. p. 1337, 43. (fr. 171). καὶ ἐπαύλια τὰ μετὰ τὸν γάμον, ὡς δηλοῖ καὶ Παυσανίας, ἐν οἷς λέγει, ἐπαυλίαν ἡμέραν, καθ᾽ ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπηύλισται. καὶ ἐπαύλια· τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τοῦ γάμου δῶρα κτλ. Auctores inter se discrepant. Pollux enim ἐπαύλια (= neutr. pl.) utroque sensu adhiberi censet, Pausanias ἐπαυλία (fem.) ad diem, ἐπαύλια ad dona refert. Neuter lexicographus errat. Procul dubio utraque doctrina a veteribus prolata est, cf. Suid. s. v. ἐπαύλια s. f. Non autem curamus, quibus in rebus discrepent Pausanias et Pollux (discrepantiam illam iam antiquitus extitisse, οἱ δὲ Pollucis probant), sed quibus in rebus concinant. Uterque autem ἐπαύλια = dona post nuptias oblata fuisse testatur, quod ad propositum nostrum sufficit. —

Quartus locus, sane intricatissimus, est § 38. ἡ δὲ πρὸ γάμου θυσία προτέλεια καὶ προγάμια. οὕτω δ᾽ ἂν καλοῖτο καὶ τὰ πρὸ γάμου δῶρα. προτελεῖσθαι δὲ ἐλέγοντο οὐ μόνον αἱ νύμφαι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφίοι. καὶ τέλος ὁ γάμος ἐκαλεῖτο, καὶ τέλειοι οἱ γεγαμηκότες. διὰ τοῦτο καὶ Ἥρα τελεία ἡ συζυγία. ταύτῃ γὰρ τοῖς προτελείοις προὐτέλουν τὰς κόρας

[1] Ath. IV. p. 172 A δημιουργός masculino sensu adhibet errore deceptus, cf. p. 172 B et Men. fr. 113. Kock. Schol. Ar. Equ. 650.

καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Μοίραις. De *τέλος* voce eiusque compositis apud Eust. saepius agitur. Priusquam accuratius in illas glossas inquiremus, nobis demonstrandum est Pausaniam eundem fontem adiisse atque Pollucem. En eius doctrinam ap. Eust. p. 881, 31. *ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ τέλους, ὃ σημαίνει τὸν γάμον*[1]), *τὰ προτέλεια, ὧν χρῆσις μὲν μόνη παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ, ἑρμηνεία δὲ παρὰ Παυσανίᾳ εἰπόντι ὅτι προτέλεια· ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία.* [*ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα*]. *ἐκεῖθεν δὲ καὶ τέλειοι· οἱ γεγαμηκότες, καὶ τελειωθῆναι· τὸ γῆμαι.*

Alios locos ex lexicographis plures afferre possum: sufficient ei, quos ad atticistas ipsos nomine laudatos referre potuimus. —

Locus vero ille Pausanianus, quem de *τέλος* eiusque derivatis modo attuli, etiam aliis de causis utilis et ideo accurate inspiciendus est. Multifariam enim Eust. de *τέλος* eiusque derivatis agit: imprimis fuse vocem explicat p. 789, 12 (= Schol. *K* 56., def. in Townleyano) ubi hasce sex notiones voci illi inesse statuit: 1) *τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα*, 2) *τὸ τῶν πραγμάτων πέρας*, 3) *τὴν ταῖς πόλεσι φοιτῶσαν πρόσοδον*, 4) *τὸ ἀξίωμα* (sc. *οἱ ἐν τέλει*), 5) *τὸ δαπάνημα*, 6) *τὴν μυστικὴν — ἑορτήν.* — Eo vero loco (p. 881, 24. fr. 306), ubi episcopus se ad atticistas relegat, quattuor explicationes exhibet: *ἀνάλωμα καὶ τάξις καὶ ἀρχὴ καὶ γάμος.* Locus Eustathianus non plenus est. Apud Phot. Suid. Lex. Bachm. 383, 25 enim duae significationes adduntur: 1) *τὸ τοῖς βασιλεῦσι διδόμενον* 2) *τὸ πέρας.* Ita igitur inter se differunt, ut

Scholia Homerica haec sola exhibeant:

1) *τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα*[2])

2) *τὴν ταῖς πόλεσι φοιτῶσαν πρόσοδον*[3])

Atticistae haec sola servaverint:

1) *γάμος*

2) *τὸ τοῖς βασιλεῦσι διδόμενον.*

Non igitur vehementer scholia Homerica et atticistarum doctrina inter se discrepant. Unum fontem subesse suspicor, qui

---

[1]) Haec significatio solorum atticistarum est, cf. infra.

[2]) Ne ad *τάξιν* atticistarum referas, quae immo ad *τέλος* mysticum pertinet.

[3]) vectigalia igitur utrique auctori *τέλη* erant.

ab omnibus adibatur. Auctores, quos addere placuit, adiecerunt. — Doctrina Pausaniae, qualis in fr. 306 nobis occurrit, sic comparata est, ut *τέλος* radix praecedat, cui derivata *ἀτελής, πολυτελής, εὐτελής, τελέται, τελεῖσθαι, τελειότης, τέλειοι, οἱ ἐν τέλει* adiunguntur. Quod ex Eustathii more factum esse, ut voci explicandae ceteras similes adderet, fortasse putaveris. Ex parte verum est. Prima vero verba *ἀτελής, πολυτελὴς, εὐτελής* iam apud atticistas una glossa coniunctas fuisse docent Suid. s. v. *ἀτελῆ*. B. A. 458, 26. — Neque vero atticistae coniunxerunt, sed res iam multo vetustior est: cf. Athen. II. 40D.

θεοῖσι μικρὰ θύοντες τέλη

τῶν βουθυτούντων ὄντας εὐσεβεστέρους

Εὐριπίδης (fr. 329.) *φησὶ καὶ σημαίνει ὧδε τὸ τέλος τὴν θυσίαν. καὶ Ὅμηρος*

οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι

ἢ ὅταν εὐφροσύνην μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα.

τελετὰς καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζους καὶ μετά τινος μυστικῆς παραδόσεως ἑορτὰς τῶν εἰς αὐτὰς δαπανημάτων ἕνεκα. τελεῖν γὰρ τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες καὶ εὐτελεῖς οἱ ὀλίγα. Quem fontem Athenaeus sequatur, cum extet tantummodo excerptum lacerum, dici non potest. Lexicon, si Schoenemanno adsentiris p. 79., fuit Pamphileum. Simillimo igitur ex illo lexico ad atticistas et ad Eustathium transiisse consentaneum est.

Pausanias vero non solum Aristophanis doctrinam per Didymum assecutus est, sed ipse verbis clarissimis se Didymi opera secutum esse profitetur. cf. Eustath. p. 1039. 36. (fr. 86). *ἄφλαστον δέ, φασιν, οὐχὶ τὸ ἀκροστόλιον, διαφέρουσι γὰρ αἱ λέξεις, ἀλλὰ κατὰ Δίδυμον, ὥς φησι Παυσανίας, τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς ὕψος ἐκ κανόνων πλατέων, διήκοντος δι' αὐτῶν πλατέος κανονίου κτλ.* — *ἀκροστόλιον δέ φασι τὸ ἀπὸ τῆς πτυχῆς ἀνατεῖνον ξύλον ἐπὶ τὴν πρῷραν, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ φησιν ὁ Δίδυμος, ὅτι τὸ λεγόμενον ἀκροστόλιόν ἐστιν ἄκρος στόλος.* cf. fr. 86. not. 3. Quod Didymi nomen hic iteratur (fragm. ap. Schmidtium deest), et apud lexicographos (Suid. Schol. Apoll. Rhod. I. 1089) eadem doctrina redit, etiam *ἀκροστόλιον* vox Pausaniae tribuenda est. Quo ex libro, utrum ex lexico comico an ex Iliadis commentario prodierint, Schmidt. Did. p. 79.

181. ambiguus haeret. Propter Eustathii verba in etymologia allata καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ (si genuina sunt) lexin comicam praeferre malim. Voces autem ceteras Pausaniae tributas (στόλος et πτυχὴ) una cum ἀκροστόλιον iterum invenies apud Poll. I. 86, unde caput illud Pollucis μέρη νεὼς (I. 85—92) ex Didymo depromptum esse puto. Eidem fonti debetur Paus. fr. 118. δελφὶς δελφινοφόρος cf. Poll. 85. — fr. 188. ζυγός. cf. Poll. 88. — fr. 413. οἴαξ cf. Poll. 89. — fr. 86. ἄφλαστον cf. Poll. 90. — fr. 305. (cf. not. 8). ταρσοὶ κωπῶν cf. Poll. 90. Et similia comparatis lexicis congeri poterunt. Similis fons Polluci subest in libro VII. cf. fr. 106. γέρων cf. Poll. § 73, fr. 47 cf. Poll. § 74. Pausaniam solum, non Aelium Dionysium, res navales explicasse apparet.

Alterum iam adeamus locum Pausanianum, quem ex Didymi operibus profectum esse suspicor. Suid. s. v. ἀνάστατοι· πλακοῦντος εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς ἀρρηφόροις ἐγένοντο. ἐλέγοντο δέ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι — οἱ δὲ ἀμφιφῶντες φθοῖς — σελῆναι — πέλανοι — πόπανα — βοῦς ἕβδομος. Quem locum si cum Eust. p. 1165, 4. comparaveris, statim, etsi ordo mutatus est (id autem Eustathio potius tribuerim quam Suidae), eundem esse atque Paus. fr. 94. concedes. Pausanias rem ita apud Eust. l. l. sibi constituit, ut primo de βοῦς et βοῦς ἕβδομος[1]) ageret, deinde vero σελῆναι, πέλανοι, ἀνάστατοι, χαρίσιοι, ἀμφιφῶντες, φθοῖς enumeraret et voci φθοῖς soli levem explicationem adiungeret. Eustathium tantummodo Pausaniae doctrinam excerpsisse docet fr. 51. cf. Prol. p. 8. Unde mirum non est, locum Suidae geminum ἀνάστατοι hic illic plura (imprimis χρήσεις quasdam ab episcopo resectas) exhibere[2]). Eustathius autem proverbium illud βοῦς

---

[1]) Duas explicationes protulit, alteram quae ritum spectaret, alteram paroemiographicam.

[2]) Etiam illum locum lacerum esse docent verba ὀνομάζονται δὲ ἀμφιφῶντες, ὡς μέν τινες, ὅτι τότε γίνονται, ὅτε ἥλιός τε καὶ σελήνη πρωὶ ὑπὲρ γῆς φαίνονται collato Ath. p. 645 A. unde Philochorum huius explicationis auctorem esse apparet. Neque Athenaei locus recte se habere potest: μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Δίφιλος ἐν Ἑκάτῃ. Φιλόχορος δὲ ἀμφιφῶντα αὐτὸν κληθῆναι καὶ εἰς τὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὰ φέρεσθαι, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὰς τριόδους ἐπεὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐπικαταλαμβάνεται ἡ σελήνη ἐπὶ ταῖς δυσμαῖς ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς καὶ ὁ οὐρανὸς

ἕβδομος adicit, unde suspicio, per Suidam Pausaniana ad nos pervenisse, reicitur. Inprimis in partes sunt vocandae gloss. πέλανοι ap. Phot. Suid. πέλανοι πέμματα ἐκ παιπάλης (an πάλης? cf. fr. 271. πολῆς Phot. πώλης Hes. — Mendum igitur iam codici Pausaniano inerat, quem illi manibus versabant), τουτέστιν ἀλεύρου, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια. καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι Διονύσιος Θρᾷξ (cf. Nab. Prol. p. 66. 126). κτλ. Ceteri loci de pemmatologia veterum agentes iique celeberrimi Ath. XIV. p. 644—648 A. (quem Schoenemann p. 82. Pamphilo restituere studet) et Poll. VI. 72—79. ad illam quaestionem solvendam non magno usui sunt. πέλανοι enim ap. Athen. deficiunt, Poll. § 76 vero πέλανοι δὲ κοινοὶ πᾶσι θεοῖς habet. Auxilium autem suppeditat Harp. s. v. Δίδυμος δέ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης (πάλης cod. A. D.) πέμμα, ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα, ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι ἢ ὅτι λευκά ἐστιν. Didymi igitur doctrina in Pausanianis agnoscitur. Dubitare vero licet, an atticista ipse Didymum (cuius lexin comicam subesse puto propter χρήσεις a Suida allatas) adierit. Schoenemanni coniecturam Athen. l. l. in collectione bellariorum imprimis sequi Pamphilum[1]) sequentes etiam alia liborum genera illis in paginis laudata habemus, quorum explicatio cum atticistis concinat, cf. φθοῖς ap. Paus. et Ath. p. 647 D. (descript. ap. Eust. 1753, 3) ἀμφιφῶν ap. Paus. (cf. fr. 51. not. 4) et Ath. XIV. p. 645 A., χαρίσιος ap. Paus. (cf. fr. 94. not. 6) et Ath. XIV. p. 646 B., ψώθια (cf. fr. 30 not. 3) et Ath. XIV. p. 646 C. Etiam illae glossae ex Didymo fortasse per Pamphilum vel eius successorem ad atticistas pervenerunt. — Antiquissimum auctorem Hes. s. v. βοῦς ζ′[2]) profert Clitodemum. (Schmidt. glossam illam Diogeniano iniuria abiudicavit). Apud Athenaeum quidem glossa illa non redit, ut de Pamphilo certi quidquam

---

ἀμφιφῶς γίνεται. Non enim dicit, quae dies illa sit: dicit vero Suidas l. l. μουνυχιῶνος μηνὸς ἕκτῃ ἐπὶ δέκα. Quae diei illius definitio sine dubio Philochori fragmento addenda est. Athenaeus vel in compilando Pamphilo omisit, vel textus corruptus est. Fortasse mendum in vocibus Δίφ. ἐν Ἑκάτῃ latet, quae comoedia aliunde non cognita est, cf. Kock, Com. II. fr. 28.

[1]) Laudatur Pamphilus ipse p. 645 C.

[2]) βοῦς ἕβδομος ap. Eust. solum extitit, non ap. Suid. s. v. ἀνάστατοι, ut supra docuimus. Glossa est paroemiographica cf. Suid. gl. 1. Mill. Mél. p. 357.

statui nequeat. Neque tamen Athenaeum omnia Pamphilea transtulisse certum est. Ideo, quod Diogenianus apud Hes. extat, etiam illam glossam ad Pamphilum reducere malim.

Tertius locus Pausanianus ex Didymo tractus est Eust. 1395, 48. *ἕτεροι δέ φασιν* (i. e. Ar. Byz. cf. Aelian. v. h. VII. 47 et fr. 95. not. 1). *ὅτι ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα λεόντων καὶ λύκων σκυμνία, καὶ ὅτι βρίκελοι διὰ διχρόνου τὰ μορμολυκεῖα. Π. δὲ περὶ τούτου φησὶν, ὅτι βρίκελα· προσωπεῖα βροτῷ ἴκελα ἢ βριξὶν ἴκελα· οὕτω δέ, φησιν, ἔλεγον τοὺς βαρβάρους.* cf. Hes. *βρίκελοι.* — *Δίδυμος δὲ τὰ τραγικὰ* (Schmidt: *βαρβαρικὰ*) *προσωπεῖα παρὰ Κρατίνῳ ἐν Σεριφίοις οἷον βροτῷ εἴκελοι.* Pausaniae igitur doctrina, ut saepissime fieri videmus, cum Aristophanea coniuncta apparet. Ipse autem Didymum expilavit, vel eius doctrinam per Pamphilum (vel Diogenianum) adeptus est.

Inde conicio, eos locos, quos atticistarum sectatores ex Didymo laudaverunt, per Pausaniam ad illos pervenisse. E. g. inter Photii glossas sex extant, quae ad Didymum provocant. (*ἡμεροκαλλὲς, Κυψελιδῶν ἀνάθημα, οἰνόπται, ῥάχετρον, σέρφοι, τευτάζειν*). Ac de *τευτάζειν* quidem iam habes Aelium Dionysium explicantem Eust. p. 968, 3. (fr. 308.). Neque tamen docta illa Photii et bonae frugis uberrima glossa ad eum respicit, cf. fr. 308. not. 1., sed ad Pausaniam releganda est. Aelius Dionysius ipse redit paullo ante s. v. *ταυτάζειν*. Schmidt, Did. p. 50. quidem, Nab. Prol. p. 66., Cohn. Jahrbb. XIII. 796. Boethum in partes vocaverunt, sed cf. p. 6. not. 6. Cum de illo parum constet, nemo relinquitur nisi Pausanias, quae opinio iam ea de causa commendatur, quod duplex glossa Photiana extat, quarum prior sine ulla dubitatione ad Dionysium reducenda erat.

§ 3.

Schoenemannus, qui ultimus quaestionem difficillimam suscepit, quo modo opus Pamphileum confectum sit, ad rerum ordinem[1]) dispositum fuisse censet. Cuius suspicionem sequenti hoc potissimum loco mihi quaerendum est, quid atticistae Pamphilo debeant. Fragmenta Pamphilea (ap. Schmidt., Quaest.

[1]) cf. Weber, Philol. Suppl. III. p. 488.

Hes. p. LXI—LXIX Ranke, de vera l. H. origine et genuina forma p. 120—129) percurrenti mihi haec obviam facta sunt, quae cum atticistarum notulis conspirent. fr. III. ἐδέατρος cf. Ael. Dion. fr. 147., fr. XVII. κότυλος cf. Pausan. fr. 143., lex. rhet. fr. 404., fr. XXXI. πρόκνις cf. lex. rhet. fr. 424. Sed in fragmenta singula nunc inquirendum est.

Ath. IV. 171 B. *ελλέατροι δὲ καλοῦνται, ὥς φησι Π., οἱ ἐπὶ τὴν βασιλικὴν καλοῦντες τράπεζαν, παρὰ τὸν ἐλεόν. Ἀρτεμίδωρος δ' αὐτοὺς δειπνοκλήτορας ὀνομάζει. ἐκάλουν δέ, φησι, καὶ τοὺς προγεύστας ἐδεάτρους, ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. νῦν δὲ ὁ ἐδέατρος ἐπιστάτης γέγονε τῆς ὅλης διακονίας. ἦν δ' ἐπιφανὴς καὶ ἔντιμος ἡ χρεία.*

Eust. p. 1403, 40. (Ael. Dion. fr. 147) *ἐδέατρος — τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληνικόν, ἡ δὲ χρεία Περσική. ἦν δέ, φησι, προγεύστης τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν, ὕστερον δ' ἐνομίσθη ἐδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς.* Ael. Dionysius igitur locum Pamphileum, cui explicationem paullo tantum diversam subiecerat, una cum χρήσει Artemidori (si φησὶ Athenaei recte ad illum revocatur) suum in opus transtulit. —

Alter locus Pamphileus est Ath. XI. 479 A. *πᾶν δὲ τὸ κοῖλον κοτύλην, φησὶν* (sc. ὁ Ἀπολλόδωρος)[1] *ἐκάλουν οἱ παλαιοί, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον — καὶ ἐγκοτύλη δέ τις παιδιὰ καλεῖται, ἐν ᾗ κοιλάναντες τὰς χεῖρας δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων καὶ βαστάζουσιν αὐτούς. Διόδωρος δ' ἐν Ἰταλικοῖς γλώσσαις καὶ Ἡρακλέων, ὥς φησι Πάμφιλος, τὴν κοτύλην καλεῖσθαι καὶ ἡμίναν, παρατιθέμενος Ἐπιχάρμου·* (cf. Epich. ed. Lorenz. p. 296).

καὶ πιεῖν ὕδωρ διπλάσιον χλιαρὸν ἡμίνας δύο.

Totum Athenaei locum Eust. compilaverat p. 1282, 40, sed ita, ut eum decurtaret et aliunde, quae sibi apta esse videbantur, insereret. Haec enim adicit. p. 1282, 47. *φέρεται καὶ τοιαῦτα περὶ κοτύλης ἔν τινι τῶν παλαιῶν· κοτύλη· μέτρον. καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός. ἡ μὲν δὴ κοτύλη, φησὶν, Ἑλληνικόν, ἡ δὲ ἡμίνα οὐδαμοῦ. ἔστι δ' οὖν καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὀγ-*

---

[1]) Locus Apollodori Cyrenaei ex Pamphilo depromptus videtur. Illius enim opera P. in suum usum vocaverat. cf. XI. p. 487 B. Schoenemann p. 84.

γίαν[1]) *λέγει καὶ λίτραν*[2]). Quis fuerit *παλαιός* ille ignoratur. Eum ex eodem fonte hausisse atque Pausaniam, quem mox laudabimus, manifestum est ex verbis *κοῖλον τῆς χειρός,* (i. e. Pamphili doctrinam repetivisse). — Tum pergit Pausanias (l. l.) *παιδιά τις ἦν καλουμένη ἐγκοτύλη, ἐν ᾗ διαπλέξας τις ὀπίσω τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν ἐπενωτίζετο τὸν ἀναιρόμενον. ὁ δ' ἐνθεὶς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ καὶ περιλαβὼν τοῦ αἴροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον ἐβαστάζετο. ἐκλήθη δέ, φησι, ἐγκοτύλη, ἐπεὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς κοτύλη λέγεται, εἰς ὃ κοῖλον ἐνετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος* (fr. 143). Ex Pamphilo igitur definitio *κοτύλη· τὸ κοῖλον τῆς χειρός,* quam bis apud veterem illum et apud Paus. redeuntem vidimus, petita est. — Fortasse vero Pamphilus sua ex Aristophane Byzantio protulit. cf. Cohn, Jahrbb. Suppl. XII. p. 367 sq.

Ultimum fragmentum Pamphileum habes Ath. XIV. 653B. *οἶδα δὲ καὶ Πάμφιλον εἰρηκότα προκνίδας γένος ἰσχάδων.* Quocum conferas Eust. p. 1688, 31 (fr. 404.) *εὕρηται δὲ καὶ Πρόκνις διὰ τοῦ ν̄ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ θηλυκὸν ὄνομα. αὐτὸ δὲ γένος ἰσχάδων δηλοῖ.* Doctrinam igitur plane eandem ab utroque lexicographo prolatam vides.

Iam dudum Athenaeum paene totum pendere ex Pamphilo compertum est. M. Schmidt. Quaest. Hes. p. LXXI—LXXXIII ex primis sex libris ea fragmenta, quae Pamphilea ei videbantur, congessit. Schoenemann. p. 79—82. capita ex Pamphilo delibata indicavit seque totum Athenaei opus perscrutaturum esse spopondit, ut laciniae Pamphileae ante omnium oculos ponantur. Priusquam haec opera absoluta erit, certi quidquam de atticistis Pamphili sectatoribus praeter ea, quae modo laudavimus, argumenta proferre temerarium est. Eos tantum locos indicabo, qui apud Athenaeum et apud nostros inter se consentiunt. *βήρηκες* IV. 140A. et fr. 94 (vid. quae de Tryphone exponentur p. 73), *γλεῦξις* I. 31E cf. fr. 110, *ἡγητορία* III. 74D. cf. fr. 390. cf. p. 22., *ἧδος* II. 67C. cf. fr. 190. (cf. de Tryphone infra), *τολύπη* III. 114F. cf. fr. 94.

Qua via fragmenta Pamphilea ad atticistas transierint, utrum

---

[1]) Redit ap. Hes. *ὀγκίαι. θημῶνες. χώματα.*

[2]) cf. fr. 404. not. 4. Immisch Leipz. Stud. VIII. p. 312. 366.

Diogenianus intercedat an ipsi Pamphili opus adierint, adhuc ambigitur. Hic illa quaestio inserenda esse videtur, etsi Diogenianus ad elementorum ordinem lexicon suum disposuit, quod Diogenianea a Pamphileis difficillime secernuntur. Si fragmenta Diogeniani perscrutamur, non multa cum atticistis nostris conveniunt, sed digna in quae accuratissime inquiratur.

Primum nobis occurrit Phot. ἃ ἅ. — δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὥς φησι Διογενιανός, quocum concinit Eust. p. 855, 20 (fr. 337.) καὶ κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίᾳ, ὅτι ἃ ἅ[1]) δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ. Illa ἐπιλογὴ vero Aelii Dionysii opus fuit, cf. p. 19. Quo cum loco statim alter, fortasse ex Pausania derivatus, coniungendus est: Eust. p. 1533, 45. (fr. 413). κεῖται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ ταῦτα· οἴαξ· πηδάλιον, αὐχήν. Διογενιανὸς δέ, φησίν, οἴακας λέγει, οἷς τὰ πηδάλια στρέφουσιν, ἤτοι κανόνας καὶ κρίκους, δι' ὧν οἱ ἱμάντες διείρονται. Lexicon autem illud rhetoricum Pausaniae fuisse inde verisimile fit, quod haec leguntur ap. Eust. p. 1533, 44. τὸ δὲ πηδάλιον, ὅτι καὶ ἐφόλκιον λέγεται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κτλ. (Sequ. fr. 413.) et p. 1761, 12. (fr. 245) ἐφόλκιον· τὸ πηδάλιον λέγει ⟨Ὅμηρος⟩, ὡς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. ἐφόλκιον μέντοι εἶδος πλοίου — καὶ παρὰ Παυσανίᾳ εἰπόντι λέμβος κτλ. — Recte Naber Prol. p. 27. ex hoc loco effecit, lexicographum illum (Pausaniam) iam ad Diogenianum ipsum provocasse et E. illius explicationem integram in suum opus transtulisse. Contra Boysen p. 62. haud idoneis causis hanc rem impugnare studet. Id enim nullo modo removeri poterit, Διογ. δέ, φησι, λέγει οἴακας nos interpretari aliter non posse, quam: lexicographus ille Diogenianum haec dixisse affirmat. — An alia Diogeniani fragmenta (veluti ὑπόξυλος ap. Walz. V. p. 486., βρομήσει (fr. 96.)

[1]) Nauck p. 160 omnium vocum effuticiarum, quas Eust. l. l. congessit, fontem fuisse unum, eumque Ar. Byz., coniecit. Contra Cohn, Jahrbb. Suppl. XII. p. 366. ex diversissimis fontibus locum illum conscriptum esse putat. Nauckii coniectura certis rationibus stabiliri non potest. (φίττα ap. Mill. Mél. p. 436 solum Suetonianum est.) Cohnii suspicio vero ideo improbanda, quod ad ἃ ἅ, βῆ, χύρρε Aelius Dion. laudatur (cf. fr. 97. 327), unde verisimile fit, ex iis, quae de rationibus, quibus E. in atticistis adhibendis usus est, exposuimus, etiam reliqua eidem fonti attribuenda esse.

cf. Et. M. 214, 36) ad atticistas revocari possint, dubito [1]). Boysen p. 61 sq. recte glossam ὑπόξυλος in alterutram partem vocari posse demonstravit. Atticistas igitur opera Diogeniani, etsi scriptor eiusdem fere fuit aetatis, suum in usum vocasse libenter concedimus. Id vero extra omnem dubitationem poni debet, ex paucissimis fragmentis, quae iure ad Pamphilum, Diogenianum, et simul ad atticistas revocantur, nexum talem, ut Pamphilea per Diogenianum ad atticistas pervenerint, statui non posse.

§ 4.

Quartus vero accedit auctor, quem in libris ad rerum ordinem dispositis ab atticistis adhibitum esse certum est, Trypho Alexandrinus [2]). Eius fragmenta autem maximam partem grammatica et prosodica fuisse mox apparebit. Iam Nab. Prol. 75. opinionem protulit, atticistas nonnullis locis ex illo pendere. Cohn. Jahrbb. XII. 319. not. 78. id quidem incertum esse putat, utrum Aristophanea per Tryphonem ad atticistas pervenerint, necne. — Testimonium, quod nobis ostenderet, alterum ex altero citari, deest [3]). Tamen plura afferre possum, quibus demonstratur, Naberi opinionem rectam esse. Imprimis fuerunt libri Tryphoniani, qui atticistas allexerunt, grammatici, ut περὶ πνευμάτων (Velsen. 5—10), περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας (ib. p. 10) et similes. Adnotationes grammaticae non paucae apud atticistas occurrunt. Imprimis debentur Aelio Dionysio, Pausaniana rarius invenies.

Ex libro περὶ πνευμάτων haec nobis occurrunt. Fr. 3. ed. Velsen. Epim. Hom. p. 193, 28 (Cram. An. Par. III. 367, 16) ἧδος. ὁ Τρύφων ὁ γραμματικὸς συναινεῖ τοῖς δασύνουσι τὴν λέξιν ταύτην, διότι ἀπὸ τοῦ ἥδεσθαι, ὃ σημαίνει τὸ τέρπεσθαι, γέγονε. καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἕλκεσθαι ἐγένετο ἕλκος κτλ. cf.

---

[1]) De γαῖος voce (fr. 98) consulto tacuimus. Nondum enim compertum est, fragmentum γαῖον cum schol. ad Iosua VIII. 8 ap. Schmidt Qu. H. p. 88 comparandum sit necne. cf. fr. 98. not. 1.

[2]) Cuius fragmentis ab A. de Velsen conlatis duo addere possum. Eust. p. 1214, 41 (cf. fr. 20), Mill. Mél. p. 43, 1.

[3]) Nab. l. l. falso ad δόχμη provocat: ἕτερος δέ τις Herodianus est cf. fr. 136.

Eust. p. 1417, 20. ἦδος[1]) δὲ τὸ μὲν ὄφελος ψιλοῦσιν οἱ πλείους, ὡς μεταπλασθὲν ἐκ τῆς ἡδονῆς εἰς τροχαῖον, ἐπὶ δὲ ὄξους δασύνουσιν. Αἴλιος γοῦν Διονύσιός φησιν· ἧδος τὸ ὄξος· δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ — Παυσανίας δὲ εἰπών, ὅτι ἦδος· τὸ ὄφελος καὶ τὸ ὄξος οὐδέν τι περὶ πνευμάτων ἔφη. Rem fuisse controversiae obnoxiam Velsenus l. l. accurate exponit: Herodianus[2]) enim (Schol. Apoll. Rhod. I. 1294. An. Par. III. 144, 23) omnia neutra trochaica in ος finientia spiritu leni uti, si prima vocalis producitur, affirmat. cf. Suid. s. v. ἦμαρ. Tryphon autem ἧδος scribi iubet, quod ab ἥδεσθαι derivandum sit. Ex atticistarum loco apparet: 1) ἦδος duplici significatione adhibitum fuisse (ὄφελος et ὄξος[3]).) 2) Pausaniam spiritum minime curantem utramque explicationem protulisse. 3) Ael. Dion. ὄξος tantum protulisse, vocem spiritu aspero ornandam esse iussisse et voces ἡδυλίζειν, ἡδυλισμός adiunxisse. Dixeris fortasse, veteres ita voces inter se artificiose distinxisse, ut ἦδος = ὄφελος, ἧδος = ὄξος esse iuberent. Quae opinio iam inde cadit, quod ἦδος = ὄξος ap. Poll. VI. 65. Ath. II. 67D[4]) occurrunt. — Aelius Dionysius igitur solum ἧδος· ὄξος protulit et secundum Tryphonem spiritu aspero scripsit.

Dubitanter ad Tryphonem rettulerim fr. 316., ubi scholiasta Homericus (Ven. A.) et Ael. Dion.: φίλιππος μὲν τῆς μέσης δασυνομένης τὸ προσηγορικὸν — δασέως δὲ ὁ Μακεδών. cf. Ath. IX. p. 397E., qui Tryphonem de spiritu intercalari agentem laudat. Illum afferri puto, quod scholiasta regulam illam contra Herodiani opinionem pugnare testatur.

Alter eius liber fuit περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, quem atticistae nonnunquam adiisse videntur.

fr. 9. (Ammon. p. 68). Θαλαμὰς, ὡς ἀγαθὰς, καὶ θαλά-

---

[1]) Cave cum Velseno Sext. Emp. p. 612, 10. Bekk. ἦδος vocem adhibuisse putes. Immo est ἦ δ' ὅς glossa Platonica cf. Mill. Mél. p. 399.

[2]) Herodianum Orus sequitur, si recte apud Et. M. 626, 58. Gaisf. ἦδος legitur. Locus, qui respondeat, in Et. Gud. deest. Legimus vero s. v. ἄδην 8, 30. ἧδος. — Locus παράλληλος in Et. Or. 118, 14., ἧδος exhibens, ad Philoxeni auctoritatem provocat.

[3]) cf. Ath. II. 67C., unde huius significationis auctorem Schmidt, Qu. H. p. LXXIII Pamphilum evincere studuit.

[4]) Atticam vocem esse illi affirmant. Orus Cyrenaicam agnoscere putavit cf. Et. M. et Et. Or. l. l.

μας, ὡς μεγάλας, διαφέρειν φησὶ Τρύφων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν, ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μηνύει.

Eust. p. 906, 48. (fr. 199.) καὶ τῆς ἁρπαγῆς δὲ [ἤτοι διαρπαγῆς] ἡ ἁρπάγη ⟨διαφέρει⟩ σκεῦος, αὐστὴρ, ᾧ κάδους ἀνέλκομεν. ὁμοίως καὶ θαλάμαι μὲν βαρυτόνως ζωικαὶ καταδύσεις, θαλαμαὶ δὲ τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρεσημειώσατο.

Iam v. Velsen p. 12. Nab. Prol. p. 77 haec ex Tryphone desumpta esse contenderunt. Locus vero ille Eustathianus ideo memorabilis est, quod tales differentiae vocum plures afferuntur. Duae autem sunt series: prior l. 43—50, quae vocibus Dionysianis finitur, posterior, ad elementorum ordinem disposita, quam se Philopono debere episcopus testatur. Fortasse prior series διαφόρων σημειώσεων ad eundem Tryphonem reducenda est. Exempla enim adlata (imprimis nomina propria, quae alio accentu utuntur, atque appellativa, ut Κάκος et κακός) nusquam alias, imprimis non apud Herodianum, recurrunt.

De fr. 10. (Ammon. p. 94). μισητὴ καὶ μισήτη διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσους — ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν. τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσί φησι φυλάττεσθαι καὶ παρ' Ἴωσιν iam Nab. p. 76 sq. fusius egit, et ex Phot. μισήτη cf. Eust. p. 1651, 1. Aelium Dionysium eandem doctrinam protulisse recte conicit. An recte Aristophanis doctrinam [1]) a Tryphone excerptam esse Naber putet p. 77., incertum est.

Ad vocem ἁρπάγη iterum provocat Trypho ἐν τρίτῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας ap. Ammon. p. 22. (fr. 12. Vels.) cf. p. 79. et. Eust. p. 1390, 52. Coniectura sat probabili ea, quae Eust. p. 1698, 28. ex Tryphone profert, ad atticistarum lexica (quorum fr. 88 [2]) subsequitur) referre possumus.

---

[1]) Quae Ar. Byz. docuerit, ambigitur: Eust. l. l. μισητέαν exhibet, idem Poll. VI. 189. In excerptis M. vero accentus μισήτη (ut apud Tryphonem) legitur.

[2]) cf. not. 1. Atticista cum Herodiano concinit. — Ea quae Eust. l. l.

Ad exempla ex lexicographis (testimonio atticistarum deperdito) petita procedere non in animo est. Nonnulla Naber protulit Prol. 75. sq. An vero Naberi coniectura, fragmenta Aristophanea maximam partem per Tryphonem ad atticistas propagata esse, vera sit, dubito. Cur enim illi non adirent ipsa Aristophanea, cum nostro adhuc saeculo pretiosa illa fragmenta servata sint?

Sed ad ceteros Tryphonis libros nunc transeundum est. Ex libro *περὶ τῆς ἐν κλίσεσιν ἀναλογίας* haec Ath. VII. 299 A (fr. 21 Velseni) adfert: *ἔγχελυς. οἱ Ἀττικοί, καθὼς Τρύφων φησί*[1], *τὰς ἑνικὰς χρήσεις ἐπιστάμενοι διὰ τοῦ ῐ, τὰς πληθυντικὰς οὐκέτι ἀκολούθως προφέρουσιν* multis veteris comoediae exemplis illustrata. cf. Eust. p. 1231, 35. (fr. 145) *φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἔγχελυς τὸ ἑνικόν, ἐγχέλεις τὸ πληθυντικόν, καὶ ἐγχέλεων καὶ ἐγχέλεσιν.* — Cetera fragmenta grammatica sat multa apud atticistas non recurrunt.

Ex *φυτῶν ἱστορίᾳ* autem atticistae nonnulla deprompsisse videntur. Proficiscendum est a Cram. An. Par. IV. p. 248. *Τρύφων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἄρτων γένη ἐκτίθεται διάφορα, ζυμίτην, ἄζυμον, σεμιδαλίτην, ἐγκρυφίαν καὶ κλιβανίτην, ὃν κριβανίτην φασὶν Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ρ.* Doctrina illa fusior redit ap. Ath. III. 109 B. (cf. Vels. p. 84.) Neque tamen Velsenus totum Tryphonis fragmentum ex Athenaeo enucleasse videtur (equidem fines illius usque ad p. 112 F propagaverim). Sine dubio etiam p. 110 C *Ἀττικοὶ μὲν διὰ τοῦ ρ̄ στοιχείου λέγουσι καὶ κρίβανον κριβανίτην, Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ β' — καὶ Σώφρων κτλ.* Aelius Dionysius autem haec tradit (Eust. p. 1511, 12.) *παράγει καὶ τὸν κρίβανον, ὅς ἐστι κριθῶν βαῦνος (τουτέστι κάμινος) καὶ Ἀ. Δ., ὃς καὶ κλίβανος λέγεται.* Illi loco autem haec adduntur: *ὡς δὲ βαῦνος καὶ ἡ ἑστία λέγεται, ὅ ἐστι κάμινος, ἀφ' ἧς, ὡς ἀλλαχοῦ ἐφάνη, καὶ ὁ βάναυσος, ἡ Δωρικὴ ἐν Πελοποννήσῳ γλῶσσα μέχρι καὶ νῦν δηλοῖ.* Glossas *βαῦνος* et *βάναυσος* duas ob causas Aelio Dionysio vindicavi. Ipse enim *βαῦνος* = *κάμινος* dicit: eadem explicatio atque supra redit ap. Et. M. 187, 38. *βάναυσος κυρίως πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς*

adiungit, ridicula sunt. Nemo enim ‚*ἑορτῶν· μὴν Ἀττικός*' audivit cf. Lentz ad Her. I. 37, 1. not.

[1]) Aliter Herodianus iudicasse videtur cf. II. p. 760, 10—16. Lentz.

ἐργαζόμενος. βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος. ῥητορική. Vocula ultima ῥητ. gravissimi est momenti. Cum Heyd. Leipz. Stud. VIII. 223 in ea firmum argumentum agnosco, cur hanc Et. glossam Aelio Dionysio tribuam. βάναυσος igitur, a βαύνῳ derivatus, opifex erat focarius, deinde ad sensum ab aliis circumlatum transiit. Veteres autem duas illius vocis etymologias tradiderunt, quas servat Et. Gud. p. 104, 3. βάναυσος· ὁ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος, παρὰ τὸ βαῦνον, παρὰ τὸ τὰς αὔνους καίειν, ἤγουν αὔειν[1]). Τρύφων, ὁ τοῦ Ἄμμωνος (sic!), ἀπὸ τοῦ βαύνου βάναυσος λέγει κατὰ πάθος. ὤφειλε γὰρ ὡς παρὰ τὸ ἵππος ἱππάσιος, κριὸς κρίασος, οὕτω βαῦνος βαύνασος· Χρύσιππος[2]) δὲ ἀπὸ τοῦ τεχνίτας † τὴν πρὸς τὸν βίον ἐγγίνεσθαι καὶ πορίζεσθαι. — Ael. Dionysium supra voces βάναυσος et βαῦνος coniunxisse vidimus (cf. Et. M. l. l. Eust. p. 1511, 12. 1564, 35). Voces autem non coniunxisset, nisi etiam in etymologia illa Tryphonem magistrum secutus esset. Ideo ab illo Ael. Dion. etiam βαῦνος et βάναυσος voces deprompsisse confidenter affirmo.

Cynulcus, cum Pontiani et Arriani orationem libro Athenaei tertio de panibus et placentis exciperet, haec addit: p. 114E. καὶ μάζας δ' ἔστιν εὑρεῖν ἀναγεγραμμένας παρά τε τῷ Τρύφωνι καὶ παρ' ἄλλοις πλείοσιν. παρ' Ἀθηναίοις μὲν φυστὴν[3]) τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην, ἔτι δὲ καὶ καρδαμάλην[4]) καὶ βήρηκα καὶ τολύπας κτλ. Idem fieri videmus ap. Eust. p. 1414, 18. εὕρηται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ, ὅτι ἄγμα· οὐ μόνον σύντριμμα ἀλλὰ καὶ κατειργασμένον ἔριον. ὅτι δὲ καὶ βήρηξ ἡ αὐτὴ ἐλέγετο, δηλοῖ ὁ εἰπών· βήρηκες· φυράματα μαζῶν καὶ αἱ τολύπαι ⟨σφαῖραι⟩ τῶν ἐρίων. Ex. p. 1399, 64 (cf. fr. 8. not. 2.) ἄγμα Aelii Dionysii fuisse vidimus, unde etiam βήρηκες et τολύπαι ad illum referenda esse puto. Inde, quod alias iam demonstratum est, iterum demonstratur Tryphonem ab Aelio Dionysio compilatum esse.

Sine dubio plura Tryphoniana glossis atticistarum insunt. Ea, quae Nab. ex Tryphonis et lexicorum consensu ad Aelium

---

[1]) Ineptissima illa Et. Gud. ad Herodianum refert p. 104, 10. cf. Herod. p. II. 174, 7. Lentz.

[2]) Chrysippi etymologiam iam pridem turbatam fuisse docet Gaisf. ad Et. M. 187, 17. De medela certi quidquam afferri nequit.

[3]) cf. Suid. [4]) cf. Phot. Hes.

Dionysium revocat p. 79., laudanda, non explananda putavi. Id autem iterum statuendum est, nullum extare vestigium, quo Pausaniam Tryphonis doctrinam adiisse demonstretur.

Hoc in loco nobis subsistendum erit. Quaestio enim, unde atticistae, inprimis Aelius Dionysius, glossas grammaticas traxerint, cum adhuc certis grammaticorum graecorum subsidiis egeamus, solvi nondum poterit. Singula tantum nobis proferre liceat. — Saepius Aelius Dionysius (Pausaniae notitia grammatica exilior est, quam ut aliquid iudicii proferri possit) concinit cum Herodiano. Ex libro quidem *περὶ μονήρους λέξεως* pauca tantummodo proferri possunt: *φερνὴ ὀξυτόνως* cf. II. 939, 9. cf. fr. 442. not., *ψὸ* ap. Eust. p. 855, 25. (cf. fr. 337. not. 7) et II. 951, 25. Lentz., quas glossas supra etiam ab Ar. Byz. prolatas esse vidimus cf. p. 33. 68. not., *χαμᾶζε περισπᾶται* fr. 322. not. 1. cf. II. 951, 27.

Eum imprimis librum Herodiani qui *περὶ ὀρθογραφίας* inscribitur, multa continuisse, quae cum atticistarum doctrina conspirent, veri simile est. Ordinem Lentzianum sequentibus, qui fragmenta collecta ad elementa disposuit, primum nobis occurrit p. 472, 7 *ἀλάβαστον*[1]) cf. fr. 31. (Aelio Dionysii), p. 475, 27 *ἀναρριχᾶσθαι*[2]) cf. fr. 76 (Pausaniae), p. 479, 2. *ἀρρενικὸν* cf. fr. 75., p. 481, 6 *βαλβίδες* cf. fr. 90., *βήρηκες* p. 481, 9. cf. fr. 94. 341., *βλήχων* p. 482, 33. cf. fr. 97. (omnia Dionysii), *γαλερός* p. 485, 12 cf. fr. 99. (Paus.), *γλύξις* p. 487, 3 cf. fr. 110 (Paus.) *δάπιδες* p. 489, 20 cf. fr. 304., *εἰθύφαλλον* p. 498, 12 cf. fr. 152.[3]), *εἰλυσπᾶσθαι* p. 500, 14. cf. fr. 396. et 397., *ἐρίκη* p. 511, 1 cf. fr. 177., *θειλόπεδον* p. 519, 27. cf. fr. 377., *Θελγῖνες* p. 520, 5 cf. fr. 436 (cf. p. 53., ubi fontem utriusque Ar. Byz. agnosces), *κειρύλος*[4]) p. 532, 4 cf. fr. 37 s. f. cf. *κίρις,*

---

[1]) An recte *ἀλάβαστον* et *ἀλάβαστρον* seiungantur, ut Lentzio placuit, dubito. In lexicis utramque formam utraque significatione adhibitam esse, not. ad fr. l. l. docent.

[2]) Eundem locum Et. M. 99, 22 ex Herodiani *περὶ παθῶν* traxit. cf. II. 387, 5.

[3]) Fortasse ad Herodiani *περὶ ὀρθογραφίας* etiam referenda sunt fr. 151. *ἰδύος*. fr. 209. *ἰλλός* et similia.

[4]) An recte hanc formam Lentzius ex Hesychio depromserit, dubium. cf. fr. 37. not. 2.

κιχλισμὸς p. 535, 3. cf. fr. 108., *κλισίον* p. 536, 3 cf. fr. 231., *κράστις* p. 537, 24. cf. fr. 111., *κρεῖον* p. 538, 1. cf. fr. 237. (Paus.), *κρίβανος* p. 538, 21. cf. fr. 238., *κροσσός* p. 539, 10. cf. fr. 240.[1]), p. 539, 20 *κτίλος* cf. fr. 241. (Paus.), p. 551, 28. *μόλιβος* cf. fr. 258., *ξιφίζειν* p. 557, 18. cf. fr. 264., *ὄα* p. 557, 27 cf. fr. 266., *οἶσθα* p. 559, 13 cf. fr. 267.[2]), *πελιός* p. 566, 17. cf. fr. 278. (cf. p. 568, 15), *προὔνεικος* p. 574, 9 cf. fr. 284., *σαρδόνιος γέλως* p. 579, 1. cf. fr. 427., *τάριχος* p. 587, 27 cf. fr. 217., not. 29.[3]), *τάπιδες* p. 587, 20. cf. fr. 304., *ταρροί, ταρσιήν* p. 587, 32 cf. fr. 305., *τηθαλλαδοῦς* p. 390, 16. cf. fr. 309. *χειλός* p. 615, 16. cf. fr. 323., *ψαιστὸν* p. 607, 24. cf. fr. 335., *ψίσαι* p. 608, 23 cf. fr. 449.

Quae fragmenta Lentzius ex coniectura Herodiano restituit, plurima apud lexicographos redeunt, qui iterum ex atticistis hauserunt. Unde perspicuum fit, fontes, quos et grammatici et atticistae adierunt, eosdem fuisse.

Ceteras glossas grammaticas mittemus. Difficile est in laciniis iudicare, quem auctores secuti sint, cum de systematis veterum et de systematum defensoribus parum certa constent. Id vero dubium esse non potest, atticistis cum grammaticis comparatis (quod hoc tempore nondum ad certum finem deduci potest) non solum doctrinas, quae vocantur lexicographicae, sed etiam grammaticas ultra Augusti tempora reducendas esse, i. e. ad doctrinam Alexandrinorum infinitam.

§ 5.

De ceteris atticistarum fontibus non amplius disserendum erit. De glossis paroemiographicis tacebimus, cum iam Hotopius in Neue Jahrbb. Suppl. XVI. rem sic instituerit, ut me argumenta illius plane sequi fatear. Imprimis in ea re cum illo faciendum est (l. l. p. 274.), Eustathium ipsos codices volgatos aut

---

[1]) Lege *κρωσσός* unde emendandus Herod. ap. Eust. 1746, 30.

[2]) cf. not. ad. l. l.

[3]) Unde suspicio oritur uberrima et doctissima illa, quae Ael. Dion. de generibus substantivorum exposuit, cum *τάριχος* ap. Choerob. 265, 8 ex Herodiano fluxerit, omnia ex Herodiano vel ex fonte cum illo communi derivata esse.

Zenobii proverbia non cognovisse[1]) et Pausaniae imprimis doctrinam secutum esse. Pausanias enim, cf. Hotop. p. 274. sq. plurima proverbia protulit, multo minor est numerus Dionysii.

De fontibus lexicographicis, quae quarto loco posuimus, iterum paucissima dicenda sunt: fontem primarium iam supra Pamphilum agnovimus: hic illic etiam ad Diogenianum provocaverunt nostri: qualis nexus inter Pollucem, Harpocrationem, ceteros aequales statuendus sit, plane incertum est, et etiamsi multa et utilissima a Schmidtio, Nabero, Boyseno, Cohnio ad has quaestiones difficillimas allata sunt, res adhuc in limine versat.

Paucissima atticistae ipsi attulerunt, ut voces quasdam barbaras, imprimis ethnicas (*δίρκος, ἄκτις, ὄλιον*). neque magni sunt momenti. Lexica eorum non ob nova additamenta, quae priores omiserant, lectione digna erant sed ideo optimae fuerunt notae, quod testimonia veterum abunde addiderant. Quod nonnullis in exemplis[2]) adhuc cognoscere possumus: dolendum est, quod fortuna invida nobis haec opera denegavit et posteriorum tantum compilationes nobis servata sunt, qui vel taedio commoti vel quod pretium testimoniorum ignorabant, pretiosissimas relliquias desecuerunt. A. Dionysium et Paus. ante ceteros auctores Thucydidem in deliciis habuisse iam Nab. Prol. p. 65 demonstravit. (cf. fr. 214. not. 7., fr. 305 not. 7., fr. 372. not. 1.) Id inprimis moneo atticistas eam traditionem sequi, ut etiam poetas novae comoediae, inprimis Menandrum, ut atticismi purissimi testes non improbandos, in usum vocarent. cf. Pausan. in fr. 293., Ael. Dion. fr. 30. 32. 97. 190. 291. 292. 313. 325. et. lex. rhet. fr. 361. 442. Qua in re eos cum severioribus iudicibus sermonis purissimi pugnare intelleges. Tales enim testes a Phrynicho improbatos esse constat, cf. p. 196. Lob. *μεγιστᾶνες — ἔθηκεν, ἴσως Μενάνδρῳ ἀκολουθήσας, οὐ δή τινι τῶν παλαιῶν* cf. ib. p. 331. 363. 387. 415. (*ἐν Μισογύνῃ*) 415. 425. 440. 442. — Ita fit, ut in Phrynichi praeparatione sophistica

---

[2]) Lucilli Tarrhaei *ἐν πρώτῳ περὶ παροιμιῶν* locus p. 855, 4 ex Ammon. p. 9. Valck. detractus est.

[1]) Imprimis, ut iam Nab. p. 25. demonstrat, accurate Thucydidem tractabant, cf. fr. 214. not. 7., fr. 305. not. 7., fr. 372. not. 1. cf. quae Rindfl. p. 17. de testibus protulit.

(quo in opere haud exigua inveniuntur, quae cum atticistarum doctrina conspirent) nulla novae comoediae testimonia appareant. Antiatticista[1]) vero (cuius libelli pretiosissimi editio idonea adhuc desideratur) — fortasse Orus, ut Ritschelio placuit — cum atticistis faciens, ad novae comoediae auctores, inprimis Menandrum, saepius provocat. cf. B. A. 81, 12. 82, 11. 96, 1. 115, 1. — Phrynichus deinde Philippidem in usum vocari noluit (p. 363. Lob.), sed adhibetur ab atticistis (fr. 361.) et antiatticista (B. A. 80, 32. 86, 12. 92, 22. 100, 1. 104, 27. 108, 12. 112, 31. 113, 33. 116, 23.). In antiatticistae opere id imprimis animum movet, quod tam saepe ad Thucydidem provocavit et eius libros tam diligenter versavit, ut p. 102, 18. *κατ-αλλαγῆναι· φασὶ διαλλαγῆναι. Θουκυδίδης τετάρτῳ δίς* dicere possit. Rem vero non ex Thucydide ipso detraxit, ut mox apparebit, sed potius e lexico quodam maiore, quod ipse auctor (qualiscunque fuit) in breve contraxit. Recte enim Thucydides laudatur, non autem *διαλλαγῆναι* bis legitur in libro quarto sed *διαλλακτής* (c. 60, 1. 64, 4), quae glossa haud dubie in fonte, quem antiatt. adierat, cum *διαλλαγῆναι* coniuncta extiterat. Ita enim adhuc ap. Suidam recurrit. Alterum autem lemma recidebatur et ita factum est, ut hodie glossa circumferatur, quae sensu plane caret. (Similiter in p. 93, 28).

Ex servatis autem lexicis plura etiam atticistarum fragmenta colligi possunt, imprimis Photio adhibito, ut Naber in Prol. passim et evidentissime demonstrat, multa si cum Eust. congruunt, huius originis esse demonstrari poterit, illo auctore imprimis, si quae longiora fragmenta protulimus, freti lexicon omissum reconstruere tentavimus.

[1]) Unde anteatticista sua deprompserit et qua ratione factum sit, ut nonnunquam cum Ael. Dion. et Paus. conspiret (cf. B. A. 77, 3. et fr. 81., p. 87, 7. et fr. 116, p. 88, 2 et fr. 98., p. 95, 18 et fr. 296., p. 116, 32 et fr. 335.) nondum compertum est. Uno quidem loco etiam illud lexicon sane vehementer discrepans a ceterorum agmine ex fonte fere omnibus communi derivatum esse, i. e. ex Pamphili voluminibus, docent B. A. 101, 16, comparatis Ath. XIV. 630B et fragm. 164. not. 3. — Aristoph. Byz. agnosces in B. A. 91, 14. cf. Mill. Mél. 428, 1.

Saepissime Suidas, quem non ex Photio ipso, sed ex eisdem fontibus atque patriarchae lexicon derivatum esse credimus, ad auxilium succurrit. Quaestionem sane difficillimam nuperrime Roellig, Diss. Philol. Halens. vol. VIII. p. 1—67. 1887. ita expedivit, ut Suidam ex similibus fontibus atque Photium prodiisse putaret Eudemumque sub eo latere arbitraretur. In eo imprimis adsentior, non Suidam e Photio pendere (quam opinionem Zarncke, Symb. ad Poll. tract. Lips. 1885 p. 48. sqq. Batavos secutus defendere studuit). An recte se habeant, quae se demonstrasse affirmat p. 66., Suidae glossas cum Photio consentientes ex Eudemo derivandas esse necne, diiudicari non potest, donec Boyseno placuerit editionem futuram in lucem emittere. — Röllig inde a p. 19. sollerter atticistarum operibus utitur, ut Suidam non ex Photio, qualem nos manibus terimus, prodiisse demonstret. In Suidae opere autem tam multa et bonae frugis plena ex atticistarum operibus omissa esse putat, ut Suidam non ex ipsis atticistis hausisse, sed per alterum auctorem ad illorum divitias processisse censeat. Sed cur Suidas non auctores, quorum codices etiam duodecimo p. C. n. saeculo praesto erant (cf. Eustath., qui ipse eos inspexit, Prol. p. 5. sq., Usener, Neue Jahrbb. vol. 140. p. 387.), ipse evolveret? Nonnunquam Suidas, ut Röll. p. 21. ipse concedit, plura habet quam Phot., cf. fr. 111. 219. Veram Pausaniae doctrinam ex Suid. s. v. ἀνάστατοι feliciter restitui potuisse, supra p. 8. 29. demonstravimus. Alia exempla imprimis in eis partibus operis atticistarum occurrunt, ubi auxilio codicis Galeani destituti sumus. Sed, ut Röll. recte coniecerit, ad doctrinam Aelii Dionysii et Pausaniae restaurandam non ita multum valet, utrum Suidas ex atticistis ipsis deprompserit necne, cum innumeris exemplis, quam accurate ille cum Photio auctore imprimis in partes vocando conspiret, apertum sit.

Idem fere factum esse in lexico Bachmanniano apparet, quod, etsi plerumque cum Suida concinit, tamen hic illic plenius est (Litteram A iam dudum Naber Prol. p. 130—166 ex Ael. Dion. et Pausania prodiisse demonstravit). Etiam in ceteris operis partibus, (cf. Nab. Prol. p. 127—130) etsi sunt vehementer contracta et exilia, nonnunquam vestigia atticistarum

comprehenduntur neque omnino neglegi debuerunt. Eae imprimis glossae, quas Bachmannus asterisco insigniverat, quia nusquam redeunt (et quod praecipue in Suida alias plane congruo desiderantur), accuratius tractandae et respiciendae erant.

Quartus auctor fuit Etymologus Magnus, (cuius ῥητορικὸν λεξικὸν = atticistarum opera fuisse Heyden Leipz. Stud. VIII. p. 173 sq. demonstravit) et frater eius Etymologus Gudianus. Neque vero in Gudiano neque in Orionis opere lexicon illud rhetoricum adhibitum vidi. Ideo vestigia, etsi non prorsus absunt, tamen multo rarius obversantur.

Quintum auctorem in usum vocabimus Hesychium, cuius in opere plurifariam atticistarum doctrinam repetitam videbis. Nec mirum. Nabero enim Prol. p. 27 affirmanti adsentimur (p. 68.) Diogenianea opera ab atticistis adhibita esse, etsi, quod primo obtutu obstare videtur, auctores fere eiusdem sint aetatis. Iure igitur dubitaveris, an M. Schmidt. in minore Hesychii editione ea fragmenta, quae cum atticistis plane conspirant, Diogeniani Periergopenetibus recte ademerit.

Cetera operis adiumenta non tanti momenti sunt: imprimis id mihi fatendum est, scholiorum collectiones non tantum lucri praebuisse (etsi haud exigua atticistarum doctrina ad illas transiit) quantum antea speraveram.

Saepissime autem lexicographi posteriores rem ita instituerunt, ut non solum excerperent et decurtarent, sed etiam verborum tenorem immutarent et corrigerent. In addendis igitur lexicorum et scholiorum locis ita versatus sum, ut, si αὐτολεξεὶ atticistarum verba recurrerent, formula: conv. Hes. vel Phot. vel alii, uterer, sin autem rerum capita tantummodo repeterentur, neque verborum ordo ac tenor servatus esset, formula, cf. Et. M. etc., lexicographorum (i. e. Aelii Dionysii et Pausaniae) quidem opiniones repetivisse, sed verba vel singula immutasse, vel nonnulla contraxisse vel aliena intulisse indicarem.

Hac opera proposita, lector benigne, vale faveque: mihi si tibi persuasero, atticistarum opera, etsi non summi, tamen alicuius momenti esse ad doctrinam et lexicographicam et grammaticam cognoscendam, sat erit. Eorum ex fragmentis, diligenter, ut speramus quidem, collectis et inlustratis fortasse postea

proficietur, ut plura etiam quae posteri, graeculi et byzantini, protulerunt, ad originem claram et genuinam revocentur, et atticistis mediis interpositis haud exiguae partes doctrinae byzantinae, quae hodie minimi aestimantur, reducantur ad lumina Alexandrina, et tali dignatione ac honore digna iudicentur, quo profecto digna sunt.

Prolegomena.

AELII DIONYSII ET PAUSANIAE

ATTICISTARUM FRAGMENTA.

6

Ex Praefatione Aelii Dionysii.

Eustath. p. 368, 29 [1]). *Καρῶν πόλις ἦν καὶ ἡ Ἁλικαρνασσός, ἐξ ἧς ὥρμητο Αἴλιος Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς, καθὰ δηλοῖ αὐτός, ἐν οἷς περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων διαλεγόμενος λέγει οὐ Κᾶρας εἶναι τοὺς Ἁλικαρνασσεῖς, ἀλλὰ Ἕλληνας Δωριεῖς τῶν ἀποικησάντων Δωριέων Καρίαν, ὃ καὶ Ἀθηναῖοι ποιήσαντες καὶ εἰς Καρίαν κατάραντες, ὧν ἦρχε Νειλεύς, πόλιν Ἑλληνίδα, φησίν, ἐν αὐτῇ Μίλητον κατεσκευάσαντο, ἐφ' οἷς τοὺς τοιούτους Δωριεῖς σεμνύνας καὶ μίαν τῆς ἐν Ἀσίᾳ ἑξαπόλεως καὶ τὴν Ἁλικαρνασσὸν εἰπὼν εἶναι, ἐπάγει πρὸς τῷ τέλει, ὅτι οὐδὲν ἂν ἴσως κωλύῃ καὶ ἐν Καρίᾳ εἶναί τινα Ἀττικὴν φωνὴν καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις Καρικὴν* [2]) *φωνὴν Ἀττικήν, σεμνῶς εἰπὼν τὴν ἑαυτοῦ* [3]).

---

[1]) Haec omnia ex prooemio operis Dionysiani fluxisse apparet (cf. Cobet. Mnemos. X. 52). Nullo enim alio loco melius disputaret, se, quamvis Halicarnassensem, optime de dialecto attica disputare posse et disputaturum esse. — De mytho, ad quem adlusit, cf. Conon. cap. 47. Polyb. XVI. 12. Grote, Hist. Graec. II. p. 156. — Ut statim, qua ratione episcopus in excerpendis atticistis usus sit, cognoscas, antea episcopum de proverbio *τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ* et de *δίρχοι* (cf. fr. 131) voce Carica egisse, post locum autem ex atticistae scriniis depromptum iterum de *κάρβανες* et *κάρδακες* vocibus et de proverbio *ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον* exposuisse moneo cf. Prol. p. 26. 31.

[2]) De vestigiis Caricis, quae ap. Athenienses inveniuntur, cf. Herod. V. 62. Strab. p. 397.

[3]) Usener (Jahrbb. vol. 140. p. 387 sq.) in fr. 137 [a], quod Max. Treu in codice Plutarcheo reppererat, verba obscura (*οὐ δύσερις, φησι, οὐκ ἐριστική*) ita explicare studuit, ut toti operi Dionysiano praefixa fuisse et versum

οὐ δύσερις ⟨ἥδε βίβλος⟩ οὐκ ἐριστική

in illis verbis latere contenderet. Quae coniectura non veri similis esse videtur. Ac primum enim tales praescriptiones lexicorum aliunde plane

ignorantur. Donec certis exemplis lexicographos talia praemisisse demonstretur, sequi non poterimus. Deinde autem rationem totius operis plane aliam fuisse atque U. sibi finxit, confidenter affirmo. Non enim librum conscripsit, ut cum amatoribus sermonis obsoleti et obscuri (qualem Lexiphanem esse memineris) pugnaret, sed ut voces oblitteratas et vere atticas ideoque hominibus sequioris aetatis fere ignotas revocaret et ita studio atticissantium succurreret. — Fortasse etiam alia quae dubitanter ordini ad elementa disposito inseruimus, ex praefatione fuerunt, ut e. g. fr. 11[a]. fr. 58. fr. 153. fr. 298. Grammaticas inprimis observationes, etsi a consilio *τάξεως στοιχειακῆς* non aliena fuerunt, cf. fr. 217., in proemio melius absolutas fuisse putaverim.

1. Eustath. p. 1854, 16. *αἱ γοῦν θρεπταὶ τοῖς δεσπόταις δοῦλαι — ἄβραι* (l. *ἅβραι*) *λεγόμεναι ἐθνικῶς κεῖνται παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. Μένανδρος* (fr. 520. Kock.)

τρέφει παλλακή τις τοῦ πατρὸς
αὐτὰς ἅβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.

ἔστι δὲ ἅβρα κατὰ Παυσανίαν ἡ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα, ἢ καὶ οἰκότριψ παροξυτόνως κατ᾽ Αἴλιον Διονύσιον καὶ ἔντιμος[1]).

2. Eustath. p. 357, 1. *ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ Ἄβυδος*[1]) *ὕστερον ἐπὶ συκοφάντου ἐτέθη παροιμιακῶς διὰ τὸ δοκεῖν*

---

1. [1]) Multo uberiora Suid. *ἅβρα· οὔτε ἡ ἁπλῶς θεράπαινα οὔτε ἡ εὔμορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ᾽ οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μή. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ* (fr. 520. Kock).

μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν
ταύταιν, τρέφει δὲ παλλακή τις τοῦ πατρὸς
αὐτάς, ἅβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη

καὶ Σικυωνίῳ (fr. 438 Kock)

ἅβραν γὰρ ἀντωνούμενος
ἐρωμένην ταύτῃ μὲν οὐ παρέδωκ᾽ ἔχειν
τρέφειν δὲ χωρίς, ὡς ἐλευθέρᾳ πρέπει.
ἄπιστον· ᾤμην, εἰ τὸ χρυσίον λάβοι
θεράπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένην ἅβραν
ἔσεσθαι. (cf. Men. fr. 64. Kock)

(sequitur locus ex Iamblicho petitus, quem Suid. de suo adiecit). Quo ex loco statim disces, locum ex Menandri Pseudhercule petitum, qui apud Eust. utramque glossam praecurrit, ex Aelio Dionysio fluxisse. Eadem B. A. 322, 13. sine locis Menandreis. Pausaniae doctrinam repetit B. A. 322, 12. Ambos confudit Et. M. 4, 22. Aelii Dionysii explicationem vocis *ἅβρα. οἰκότριψ* Aristophanem Byzantium redolere disces ex Mill. Mél. p. 434, Eustath. 1327, 22 (Hes. s. v. *οἰκότριψ*) cf. Nauck. Ar. Byz. p. 196.

2. [1]) Quas glossas omnes atticistis deberi inde apparet, quod glossa *ἀβυδοκόμης* cum verbis Pausaniae *αὐτολεξεὶ* allatis apud B. A. 322, 31 recurrit, glossa *Ἄβυδος* (vel *Ἄβυδός ἐστιν* cf. Apostol. I. 2) vero cum glossa *ἀβυδοκόμας* coniuncta iteratur apud B. A. 215, 6. Suid.

συκοφάντας τοὺς Ἀβυδηνους, ὅθεν καὶ ἀβυδοκόμαι[2]) οἱ ἐπὶ συκοφαντίᾳ[3]) κομῶντες. τίθεται δέ, φασιν, ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ εἰκαίου καὶ μηδενὸς ἀξίου. κωμῳδοῦνται δέ, φασι, καὶ εἰς μαλακίαν οἱ τῆς Ἀβύδου. Παυσανίας δὲ καὶ παροιμίαν εἶναι λέγει μὴ εἰκῇ τὴν Ἄβυδον[4]), ᾗ ἐχρῶντό, φησιν, ἐπὶ τῶν εἰκαίων καὶ οὐδαμινῶν.

3. Eustath. p. 1854, 18 (arte cohaeret cum fr. 1.) οὕτω κεῖται, ὡς ὁ αὐτὸς Διονύσιος[1]) λέγει, καὶ παρὰ Θεοπόμπῳ (Θησεῖ fr. 2) ἀβυρτάκη· ὑπότριμμά τι δριμὺ βαρβαρικὸν διὰ πράσων καὶ καρδάμων καὶ κόκκων ῥόας καὶ ἑτέρων τοιούτων. φησὶ γοῦν (sc. Theopompus)

ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων
πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη.

Παυσανίας δὲ καὶ ἀπὸ σιναπέως καὶ σταφίδων εἶναί φησι τὸ τῆς ἀβυρτάκης ὑπότριμμα, ᾧ καὶ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο[2]).

4. Eustath. p. 1384, 50. verba arte cohaerent cum fr. 127. Δίες. — Philoxeni[1]) doctrina inepta, cur ἀγαθός neque compa-

---

[2]) Ἀβυδοκόμας eodem modo explicatur ab Hes. Zen. I, 2. Mill. Mél. p. 356. ἔνθεν Ἀριστοφάνης (fr. 733. Kock) τὸν συκοφάντην Ἀβυδοκόμην λέγει. Quam χρῆσιν et propter raram vocis formam et propterea, quod Eustathius Abydenos κωμῳδεῖσθαι dixit, ad Pausaniam referre ausim.

[3]) Cf. Zenob. glossam s. f. An proverbium Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα cum Nabero p. 166. et Warnkrossio p. 33. not. 65. Pausaniae tribuendum sit, dubium est. Corruptum esse Warnkross l. l. Crusius Anal. crit. p. 58 demonstraverunt, cum explicatio minime sit apta proverbio. Rectam protulit Suid. et Zenob. priore glossae parte. Alterum lemma Ἄβυδος εἶ excidisse apud Zenobium Crusius censet. Hes. vero utramque glossam tam misere contraxit, ut ad alterum lemma altera explicatio adhibeatur.

[4]) Proverbium a Pausania laudatum tantummodo apud Diog. VI. 53 Steph. Byz. s. v. Ἄβυδος (= Eustath. ad Diog. Perieg. 513) iteratur.

3. [1]) Dionysii verba Suidas cum testimonio Theopompi repetit et ἔστι δὲ καὶ ἐν Κεκρυφάλῳ Μενάνδρου (fr. 280.) adicit. ῥόας vel ῥοιᾶς (Suid.) non ῥοᾶς, ut Rindfl. fr. 3. placuit, scribendum est cf. Hom. hymn. Cer. 372. 412. — Schol. Luc. vol. IV. p. 151. Jac. etiam A. D. sequitur his additis: Νυμφόδωρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῷ τῆς κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ τοὺς βαρβάρους.

[2]) Pausaniam sequitur B. A. 323, 26, sed testimoniis Theopompi et Menandri adiectis. Glossas utriusque atticistae saepius iisdem χρήσεσιν uti, iam videbis s. v. αἴνειν. Et. M. 5, 1. = B. A. l. l., sed omisso testimonio et adiectis verbis καὶ ἀβυρτακοποιός.

4. [1]) Et. Orion. p. 29, 1. cf. p. 1, 1. Aliam explicationem (ἀγαθὸς ab

rativo neque superlativo utatur, prolata haec adicit: *φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτατος παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων κεῖται*[2]).

5. **Eustath.** p. 1471, 32. *ἰστέον δὲ ὅτι καὶ δίχα τῆς ἐπὶ ταῖς γλώσσαις σπονδῆς καὶ πόσεως ἦν τι ποτήριον, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, ἀγαθοῦ δαίμονος*[1]) *λεγόμενον τὸ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν προσφερόμενον. καὶ ἄλλως δὲ ἦν, φασιν, ἀγαθὸς δαίμων ᾧ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν ἔπινον.*

6. **Eustath.** p. 1854, 27. *παρὰ τῷ αὐτῷ δὲ ποιητῇ (Αἰσχύλῳ) ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ οἱ ἄγγαροι*[1]) *κεῖνται, λέξις φανερῶς Περσική.*

φρυκτὸς φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πορός
ἔπεμπε. (vs. 269.)

τοιοῦτον δὲ τῶν φανῶν, κυρίως δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἄγγαροι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δ' αὐτοί, φησι, καὶ ἀστάνδαι[2]) *Περσικῶς. τίθεται δέ, φασιν, ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φορτηγῶν καὶ ὅλως ἐπὶ ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν, ὅθεν καὶ ἀγγαροφορεῖν*[3])*· τὰ φορτία φέρειν, ἄλλως τε καὶ ἐκ δια-*

ἄγαμαι esse derivandum) Herodianus (cf. Et. Or. l. l.) protulit, quam Eustath. aliquoties repetivit. p. 98, 12. 1599, 4. 1795, 64.

[2]) Eadem docet Phryn. Ecl. p. 92. Lob. cf. Et. M. 5, 22. Et. Or. l. l. Et. Gud. 2, 32. 611, 1. (= Orion). Exempla ex Diodoro protulit Nauck. in Herm. XXIV. p. 456.

5. [1]) B. A. 327, 6. cum A. D. convenit. Hesych. (*ἀγαθοῦ δαίμονος πόμα· τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ τὴν β' ἡμέραν οὕτως ἐκάλουν.*) convenit cum B. A. 334, 4. Moer. p. 191, 15. Bekk. *ἀγαθοῦ πόματος*, quod lemma secundum Hes. et Suidam, qui se invicem supplent, corrigendum est. cf. Nab. Proll. ad Phot. p. 136.

6. [1]) Totam glossam repetit Suid. gl. 2., ex parte B. A. 325, 13 (usque ad *Περσικῶς*), Et. M. 6, 44 (de quo L. Cohn. Jahrbb. XII. 351. n. 151.) sed ita ut Aeschyli testimonium, quamvis ex servatarum una petitum, atticistis deberi intellegamus. Menandri locum, quem apposuimus, subiecit.

[2]) *ἀστάνδαι* vocem recte explicat B. A. 455, 31. et mira confusione Hesychius, qui *ἀστάνδης. ἡμεροδρόμος. ἢ ἄγγελον. Ταραντῖνοι* exhibet.

[3]) *ἀγγαροφορεῖν*. Ael. Dion. = B. A. 325, 6. — Fons totius explicationis fuit Arist. Byz. (ed. Nauck. p. 81. 172). Ex Ar. Byz. Suetonius sua petivit, cf. Mill. Mél. p. 422. — Alteram explicationem, eamque saepius repetitam, optime servatam videmus ap. B. A. 325, 2. *ἄγγαρος· ἐργάτης, ὑπηρέτης. ὅθεν ἀγγαρείαν λέγομεν ἀνάγκην ἀκούσιον καὶ τὴν ἐκ βίας γενομένην ὑπηρεσίαν. καὶ ἄλλως ἄγγαρος λέγεται ὁ νωθρός. παρὰ τοῖς βαρβάροις δὲ ὁ δημόσιος γραμματηφόρος, ὅθεν ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς δη-*

δοχῆς καὶ ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. [Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν Σικυωνίῳ (fr. 440.) παρίστησιν·

ὁ πλέων κατήχθη· κρίνεθ' οὗτος πολέμιος
ἐὰν ἔχῃ τι μαλακὸν ἀγγαρεύεται.]

7. Eustath. p. 1399, 60. ἐπὶ γὰρ ἐμψύχου κεῖται τὸ ἄγειν, ὡς καὶ πρὸ βραχέων εἴρηται, ἀλλ' οὐκ ἀεὶ οὕτως ἡ λέξις τίθεται. δίχα γοῦν τῶν ἄλλων φησὶ καὶ ὁ Παυσανίας ὅτι ἄγειν καὶ ὑπάγειν καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται [1]).

8. Eustath. p. 1400, 1. (seq. fr. 7). Αἴλιος Διονύσιός φησιν ἄγημα [1]) παρὰ Μακεδόσι τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν [2]).

9. Eustath. p. 1430, 34 [1]). ἐξ αὐτῆς δὲ (sc. ἀγείρειν) οὐ μόνον ἀγύρτης [2]) κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ἀγείρων ὄχλον καὶ ἀπατεὼν καὶ ἀλαζὼν, καὶ ὄνομα δὲ βόλου κυβευτικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἄγυρις..... λέγεται δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἁλικαρνασσέα ἀγείρειν καὶ τὸ περιϊέναι, καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινί, φησι, τοιούτῳ ⟨σεμνύνειν⟩, ὅθεν ἴσως καὶ ὁ

μοσίαν χρείαν ὑπηρετεῖν. (= Suid. gl. 1. 3. B. 212, 3. Hesych. s. v. ἄγγαρος priorem et alteram Suidae glossam in unam coniunctas exhibet) Cobet. Mnem. X. 64. hunc locum Pausaniae tribuere studet. Eadem doctrina redit in lex. Cantab. (Lex. Vindob. p. 352, 15. Nauck) = Claud. Casilon. ap. Mill. Mél. 397., unde, si Cobeto assentimur, Pausaniam vel Irenaeum ipsum adiisse vel ex alio quodam fonte (Pamphilo?) illius opibus usum esse cum Cohnio l. l. concedes.

7. [1]) B. A. 325, 26. καὶ ἄγειν ἀντὶ τοῦ πίνειν, ὅπερ ἐπάγειν ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. Totam glossam sexti lexici Bekk. ideo Pausaniae tribuerim, cum usus verbi ἄγειν varius et multiplex illic enarretur et Pausaniam de compluribus verbi ἄγειν significationibus egisse Eust. iudicet.

8. [1]) Duplicem doctrinam proferunt Hes. B. A. 327, 26. Et. M. 10, 36 ἄγημα τὸ προϊὸν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων καὶ πεζῶν. οἱ δὲ τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως. = Suid., qui addit: κραταιὸν ὁπλίσει καὶ σωμάτων εὐεξίᾳ. Ael. Dion. igitur doctrina altero loco profertur. Prior doctrina recurrit ap. Eust. 1877, 60.

9. [1]) Locum Eustathianum supra allatum sequitur etymologia ἄγειν ἀπὸ τοῦ ἀγητοῦ (quae recurrit Eust. 1877, 62.), deinde de ἄγειν· κλᾶν episcopus exponit et de voce ἄγμα plura profert. cf. fr. 341.

[2]) Duplex doctrina a Suida profertur. Prior glossa: ἀγύρτης· πτωχὸς, ὀχλαγωγὸς, ἐπαΐτης, φιλοκερδὴς ἢ συρφετώδης. ἔστι δὲ καὶ βόλος κυβευτικὸς, καὶ Γάλλος καὶ μάντις, ὡς Ἀπίων (= Hes.-Apionis nomen cor-

ἀγύρτης. Πλάτων δὲ ἐν πολιτικοῖς (p. 272) καὶ τὴν ἄθροισιν ἀγυρμόν φησιν. εἰπὼν συναγυρμὸν φρονήσεως.

10. Eustath. p. 1165, 13. (praecedunt ea, quae Pausanias de veterum pemmatologia protulit) ἐκ τῆς ἀγέλης δὲ οὐ μόνον ἀγελαῖοι [1]) βόες, ἀλλὰ καὶ ἀγελαίας ἰσχάδας Εὔπολις (fr. 374 Kock) ἔφη καὶ ἄλλοι κωμικοί, ὥς φησι Παυσανίας, καὶ λίθους δὲ ἀγελαίους τοὺς εἰκαίους καὶ ἀκαταξέστους.

11. E duobus Eustathii locis Pausaniae doctrina contexenda est: p. 1162, 37. περὶ δὲ ἀγκαλίδων φασὶ καὶ ταῦτα

---

ruptum et cum Schmidtio Platonis restituendum est). gl. 2. ἀγύρτης. ο ἀλαζὼν καὶ ἀπατεών, τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ περιαγείρειν τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινὶ σεμνύνειν. ὁ δὲ ἀγύρτης καὶ κυβευτικοῦ βόλου ὄνομά ἐστιν κτλ. = Et. M. 14, 31. B. A. 332, 11. (Utramque glossam in unum contractam habes in B. A. 331, 26). unde apparet non solum verbi ἀγείρειν explicationem, sed etiam verba, quae apud Eustathium antecedunt, atticistis tribuenda esse. Fortasse etiam περιαγειρόμενοι ap. Phot. Suid., ἀγορὰ Suid. Hes. et alia huc referenda sunt. — Singularia ex tota vocum ἀγείρω, ἀγύρτης, ἀγυρμός, ἄγυρις (cf. Poll. VII. 188) serie explicantur in Lex. Cantabr. p. Lex. Vind. Nauck. 330, 15. B. A. 331, 10. Tim. s. v. ἀγείρουσαν.

10. [1]) Eustathius, cum paullo ante de veterum libis ac placentis Pausaniam loquentem faceret, sane mirum est, quod de gregum et gregarii notione nunc exponit. Quam ad rem plane diversam ductus esse videtur, quod species quaedam ἄρτου ἀγελαίου veteribus nota fuit, cf. Athen. III. 110D. Eustath. p. 265, 32. Plato. Com. fr. 76 Kock. Qui panis reperitur ap. B. A. 325, 29. gl. 2. ἀγελαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ ἰδιώτης, ῥεμβώδης (= Et. Gud. p. 4, 3) καὶ εὐτελὴς ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων. τὸ μὲν ὄνομα ἴσως ἀπὸ τῶν ζώων συναγελαζομένων, ἐφ᾽ οὗ σημαινομένου καὶ Πλάτων κέχρηται ἐν τῷ Πολιτικῷ (p. 266. A). μετῆκται δὲ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀδοξοτέρους. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ (l. Παναθηναϊκῷ § 18) αὐτοῦ λόγῳ. καὶ ἀγελαῖον ἄρτον τὸν χυδαῖον. Quacum glossa cf. Hes. ἀγελαῖοι· ἰχθύες πολλοὶ μικροὶ καὶ ὁμοῦ λίθοι εὐτελεῖς, et Et. M. 7, 41. ἀγελαῖος ..... καὶ εἰκαῖος καὶ εὐτελής, ubi eadem explicatio εὐτελής recurrit. Animalia ἀγελαῖα ex Hes. Harp. s. v. ἀγελαίων B. A. 325, 27 (= Suid. gl. 3) Suid. gl. 1. veteribus pisces fuisse constat. — Non igitur Rindfl. p. 29. adsentior, qui lexicographos plane aliena ab atticistarum consilio tradere affirmat. — Priorem glossam in B. A. 325, 27 ἀγελαῖος. ἰδιώτης ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων· καὶ ἀγελαίων τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. εἴη δ᾽ ἂν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγελαίων ζώων, ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς βόσκεσθαι ῥύδην (Suid. Harp. ῥίβδην cod. Coisl.) καὶ ἀγεληδόν φασιν, (= Suid. gl. 3. qui B. A. gl. 2. ineptum in modum inseruit), quae ex parte concinit cum Harp., neque tamen ut artior nexus statui possit, dubitanter ad atticistarum doctrinam refero.

οἱ παλαιοὶ· ἀγκαλίδες[1]) ἀγκάλαι, κόλποι. δηλοῖ δέ, φασιν, ἡ λέξις καὶ φρυγάνων δεσμούς, ὅθεν ἀγκαλιδαγωγεῖν καὶ ἀγκαλίδας αἴρειν ἀντὶ τοῦ ξύλα[2]). ῥηθήσεται δέ τι περὶ τοιούτων καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀνδρομάχην i. e. p. 1283, 41., ubi haec leguntur: ἐμνήσθημεν δέ που καὶ πρὸ τούτου ἀγκαλίδων, ἐξ ὧν οὐ μόνον οἱ, ὡς ἐκεῖ ἐγράφη, ἀγκαλιδαγωγοὶ, ἀλλὰ καὶ ἀγκαλιδαγωγεῖν κατὰ Παυσανίαν τὸ ἀγκαλίδας ἄγειν ἐπὶ κτηνῶν ἢ πλοίου, οὐκ αὐτὸν φέροντα. τοῦτο γὰρ ἀγκαλιδοφορεῖν, ὥστε ὁμώνυμον καὶ ἡ ἀγκαλὶς, οὐ μόνον Ὁμηρικῶς ἀγκάλην δηλοῦσα ἀλλὰ καὶ δεσμὸν ξύλων ἢ τοιούτων τινῶν.

11a. Eustath. p. 1579, 25. καὶ ὅρα τὸ ἀληθείην ἀμφιβόλως ἔχον, εἴτε ἀπὸ προπαροξυτόνου τοῦ ἀλήθειαν, εἴτε ἀπὸ παροξυτόνου τοῦ ἀληθείαν γέγονεν Ἰωνικῶς. οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν τοιούτων ὀνομάτων ληγούσας. διὸ καὶ παρώξυναν αὐτά· ἡ ἀγνοία[1]) γάρ, φησιν, ἔλεγον καὶ ἡ εὐκλεία[2]) καὶ ἡ ἱερεία[3]) καὶ ἡ ἀναιδεία δέ φησι καὶ ἡ προνοία. ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν (fr. 226. Kock)

ὢν προνοία κἀναιδεία.

12. Eustath. p. 1638, 11. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· ἄγνον[1]) ἀρσενικῶς οὐ λύγον καλοῦσιν Ἀττικοί. φέρει

---

11. [1]) Fusius atticistae doctrina repetitur (unde conicere licet, **Paus.** etiam de *ἀγκαλιδοφόροις καὶ ἀγκαλιδοπώλαις* ac de *ἀγκαλίζεσθαι* verbo egisse) B. A. 337, 19, in breve contracta Et. M. 11, 42, quae glossae invicem corrigendae sunt. Singula inveniuntur: *ἀγκαλιδαγωγοί* Hes., *ἀγκαλίδες* = *φρυγάνων δεσμοί* Hes. Et. M. 12, 13. et Suid. B. A. 327, 8. Poll. VII. 109. cf. Naber Prol. 138.

[2]) Quae verba corrupta et secundum Hes. B. A. 327, 8. *ἀγκαλίδας ἕλκειν. αἴρειν ξύλα* restituenda sunt. 11a. [1]) Conv. B. A. 324, 16.

[2]) Conv. Phot. cf. Et. M. 462, 3. Schmidt. Did. p. 56. Nab. Prol. 134.

[3]) Schmidt. l. l. Eratosthenis doctrinam ab Ael. D. repeti censuit. Per Tryphonem hauc doctrinam ad atticistam pervenisse puto.

12. [1]) Convenit Suidae doctrina, sed auctior, cum Chionidis testimonio ornata sit (fr. 2. Kock), quod ideo atticistis tribuo, quod inter explicationem et Platonis locum adfertur. Explicationem Eustathianam non omnia Dionysiana adhibere, sed lacunosam esse, manifestum est. Atticistarum doctrinam in Schol. Plat. Phaedr. l. l. agnosco: *ἄγνος· φυτόν τι θαμνῶδες, ὅ ἐστιν ἡ λύγος.* cf. B. A. 324, 15. Hes. s. v. *λύγός.* Schol. Hom. Il. XI. 105. Et. M. 11, 53. (ultima duo loca iam etymologiam illam

δὲ καὶ χρῆσιν Πλάτωνος (Phaedr. 230B) ταύτην· ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφὴς καὶ ὑψηλὴ καὶ τοῦ ἄγνου τό τε ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον.

13. Eustath. p. 361, 37. ὅτι δὲ καὶ ἀγροτέρα Ἄρτεμις, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ, ἢ καὶ Ἀγραία[1]) παρὰ Πλάτωνι κατὰ Παυσανίαν ἀπὸ χώρας πρὸς τῷ Ἰλισσῷ, ᾧ κλῆσις Ἄγραι καὶ Ἄγρα, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἤγετό, φησι, μυστήρια, ἃ ἐλέγετο τὰ ἐν Ἄγρας, ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιοῦ.

14. Eustath. p. 326, 37. ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σκολιόν τι[1]) ἐν Ἀθήναις ἦν ᾀδόμενον, ὡς καὶ Παυσανίας φησὶν ἐν τῷ οἰκείῳ λεξικῷ, λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτό, οἱ δὲ Σαπφοῦς, οἱ δὲ Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας. ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὕτη·

Ἀδμήτου λόγον ὦ 'ταῖρε μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει
δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις

ἔοικε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φίλανδρον ὑποδηλοῦν Ἄλκηστιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός.

ἄγνος ab castitate appellatam esse proferunt, quae saepissime iteratur cf. Eust. 834, 35. Et. M. 591, 50, 595, 33 et alias.)

13. [1]) Quae omnia ad Pausaniam redire docebit B. A. 326, 24. Ἄγραι· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἄγεται μυστήρια, ἃ λέγεται τὰ ἐν Ἄγρας, ὡς ἐν Ἀσκληπιοῦ· Φερεκράτης Γραυσίν (fr. 36. Kock)

εὐθὺς γὰρ ὡς ἐβαδίζομεν ἐν Ἄγρας

καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἄγρας αὐτόθι τὸ ἱερόν. Πλάτων Φαίδρῳ (p. 229 B) „ᾗ πρὸς τὰ τῆς Ἄγρης διεβαίνομεν". Κλειτόδημος (fr. 1. Müller) ἐν πρώτῳ Ἀτθίδος. τὰ μὲν οὖν ἄνω τὰ τοῦ Ἰλισσοῦ πρὸς ἀγορὰν Εἰλείθυια. (Ὠρείθυια Ruhnk. Tim. 223), τῷ δ' ὄχθῳ πάλαι ὄνομα τούτῳ, ὃς νῦν Ἄγρα καλεῖται, Ἑλικών, καὶ ἡ ἐσχάρα τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἑλικωνίου ἐπ' ἄκρον. καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ εἰς τὸ ἱερὸν τὸ μητρῷον τὸ ἐν Ἄγραις. Doctrinam Pausaniae multo fusiorem et fere genuinam hoc loco nobis praeberi vides. De corruptelis sanandis cf. Nab. Prol. 136. Müll. Hist. fr. l. l. — B. A. 334, 11. Ἄγραι· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως, ἱερὸν Δήμητρος, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἄγεται. ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἑλικῶνα καλούμενον, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔνθηρον εἶναι καὶ πλῆρες ἀγρεύματος. Nab. l. l. Ael. Dionysio tribuit. οἱ μὲν — οἱ δὲ ad χρήσεις revocanda esse puto, quarum prior locus Clitodemi fuit. Singula repetit Suid. s. v. Et. M. 13, 13., sed incertum est, utrius auctoris fuerint. Hes. corruptus est.

14. [1]) Ath. XV. 695 C. Eadem doctrina Schol. Ar. Vesp. 1240. cf. Bergk. Poet. Lyr. III[4]. p. 567. Hes. — Suid. lemma tantum profert.

15. Eustath. p. 355, 38. *Παυσανίας δέ φησιν, ὅτι τὴν Ἀδράστειαν ἑτέραν τῆς Νεμέσεως ὑποτίθενταί τινες, οἱ δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει ἀπὸ Ἀδράστου, ὅτι μόνος τῶν ἑπτὰ σωθεὶς μόνος πάλιν τὸν υἱὸν ἀπέβαλεν ἐν τοῖς ἐπιγόνοις. οἱ δὲ ἀπὸ Ἀδράστου, φησὶν, Μυσοῦ (?) ἱδρυσαμένου αὐτῆς ἱερόν. βέλτιον δέ, φησιν, ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν ἀποδιδράσκειν*[1]).

16. Bekk. An. p. 362, 3. *αἶα*[1]) *τὰ λεγόμενα ὄα. φυτὰ δέ ἐστιν. Διονύσιος δέ φησι· τὰ δὲ ὄα τινὲς βάμμα. οἱ δὲ † αἶα, οἱ δὲ λεόνεον προσαγορεύουσιν.*

17. Eustath. p. 603, 16. *Αἴλιος Διονύσιός φησιν*[1]) *αἰγὶς· τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυον. Παυσανίας*[2]) *δὲ· τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων πεπλεγμένον δίκτυον.*

---

15. [1]) Pausanias igitur iam inter duas sententias, quae fuerit Adrastea, incertus haesit, deinde duas vocis etymologias protulit. Inverso ordine et etymologiis omissis Suid. gl. 2. Harp. B. A. 342, 6 quae glossae se invicem supplent. Nexus igitur, quem Rindfl. p. 31. negavit, statuendus est. Glossa corrupta est: nunquam enim Dianam Adrasteam vocari audivimus. Suid. gl. 1. et Hes. alteram opinionem veterum repetunt (Adrastea = Nemesis) et ab Adrasti nomine Adrasteam derivant. cf. Zen. I. 30. Diogen. I. 54. — Alteram etymologiam a Pausania prolatam habes in Et. M. 663, 8.

16. [1]) *ὄα* etiam *αἶα* vocari aliunde non constat. Glossa corrupta videtur. Similia Hes. gl. 1. *ὄα· δένδρον κάρπιμον καὶ ὁ καρπὸς οὕτω καλεῖται.* Et. M. 27, 24. *αἶα· ὑπὸ Κυρηναίων τηθὶς καὶ μαῖα καὶ ἀδελφὴ Κρήτης. καλεῖται δὲ καὶ κρήνη ἐν Παιονίᾳ καὶ φυτόν τι· ἔτι δὲ ὁ καρπὸς αὐτῷ ὁμώνυμος.* cf. *ὄα.* Fortasse Phot. Suid. *ὄα. ἀκροδρύων εἶδος μήλοις μικροῖς ἐμφερές* huc referenda sunt.

17. [1]) Ael. Dion. convenit cum Harpocr. *αἰγίδας ἐκάλουν τὰ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυα. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως καὶ Νυμφόδωρος. Ἡρόδοτος δ' ἐν δ' ταύτας φησὶν ὑπὸ Λιβύων αἰγέας καλεῖσθαι.*

[2]) Suidas Pausaniae doctrinam repetens haec adicit: *ὡς Λυκοῦργος καὶ Ἡρόδοτος [„ἡ δὲ ἱέρεια Ἀθήνησι τὴν ἱερὰν αἰγίδα φέρουσα πρὸς τοὺς νεογάμους εἰσήρχετο. † ἐπὶ τῶν ἀναίδην οὖν ποιούντων τάττεται ἡ παροιμία †. καὶ ὁ θώραξ καὶ ἡ ἐν ταῖς πεύκαις οὐλότης]. Νυμφόδωρος* (fr. 22. Müll.) *δὲ ταῦτα ὑπὸ Λιβύων αἰγέας φησὶ καλεῖσθαι.* Sed Suidas sive eius auctor iure reprehenduntur, cum non Nymphodorus de Libyum retibus egerit, sed potius Herodotus (IV. 189). Nymphodorum auctorem alterius testimonii, falso Herodoto tributi, esse existimo. Ideo ordo nominum quem Harpocr. servat, restituendus est. — Suidae error apud Hes. s. v. recurrit. Cuius glossa *αἰγὶς· ὅπλον ἐξ αἰγοῦ. καὶ τὸ ἐκ στεμμάτων διαπεπλεγμένον δίκτυον. Νυμφόδωρος δὲ καὶ τὸν θώρακα αἰγίδα λέγεσθαί φησιν ὑπὸ Λακώνων* pluribus et gravissimis corruptelis laborat.

18. Eustath. p. 1279, 40. *διὸ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Ἀθήνησιν* αἰδοῦς *καὶ* ἀφελείας *ἦν βωμὸς περὶ τὸν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς νεών, καθὰ καὶ* Παυσανίας *ἱστορεῖ, ἃς οἱ μὲν παιδαγωγούς, οἱ δὲ τροφοὺς τῆς θεᾶς γενέσθαι φασίν. ἔστι δὲ αὐτὸ αἴνιγμα τοῦ χρῆναι τὸν διδασκόμενον ἢ τὰ πρὸς φρόνησιν Ἀθηνᾶν ἢ τὰ πρὸς ἄλλας τέχνας, ὧν Ἀθηνᾶ ἐπιστατεῖ, αἰδῶ τε τηρεῖν εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ ἀφελῶς αὐτοῖς προσφέρεσθαι καὶ ἀπεριέργως οἷα μὴ εἰδότας. τὸ γὰρ ἔξω τοῦ δέοντος περίεργον πονηρίαν τε ἔχει ἀπρεπῆ καὶ τοὺς διδασκάλους λυπεῖ. ὅτι δὲ ἀφέλειαν οὐ μόνον ἐπὶ ἁπλότητος οἱ παλαιοὶ ἐτίθουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγαλείου τινὸς καὶ ἐνδοξότητος, ἐν* ῥητορικοῖς *δηλοῦται* λεξικοῖς[1]).

19. Eustath. p. 1851, 13. *αἱμασιὰ*[1]) *δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τειχίον ἐκ χαλίκων ὅμοιον φραγμῷ. καὶ ἄλλως δὲ κατὰ τοὺς αὐτούς, ἐκ χαλίκων οἰκοδομή, τειχίον, θριγκός.* Αἴλιος *δὲ* Διονύσιος *εἰπὼν καὶ αὐτός, ὅτι αἱμασιὰ τὸ ἀπὸ χαλίκων τειχίον, ἐπάγει, ἥν τινες καὶ ἄρπεζον, ὡς καὶ Ἴωνες. δηλοῖ δέ,* φησι, *τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος.*

20. Bekk. An. 362, 29. *Αἷμον*[1]). *τὸ ὄρος οὐδετέρως. Ἑκα-*

διαπλέκεσθαι enim cum *ἐκ* praepositione coniungi nequit. Pro *Λακώνων* ex Herodoto *Λιβύων* restituendum est. — B. A. 354, 4 in. = Ael. Dion. et Paus. Verba, quae Bekk. falso descripsit: *τὸ διάστεμμα τῶν πεπλεγμένων δίκτυον* secundum Eustath. sic legenda videntur: *τὸ διὰ στεμμάτων πεπλεγμένον δίκτυον.* — Suidae verba, quae uncis inclusi, partim conveniunt cum B. A. l. l. sub fin. et cod. B. Pseudoplutarchi in Paroemiogr. I. p. 339 (cf. Crus. Analect. p. 61). Ordo verborum vehementer turbatus est; unde tracta sint, incertum est.

18. [1]) Hes. *Αἰδοῦς βωμὸς Ἀθήνησιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει Αἰδοῦς καὶ Φιλίας* (l. *Ἀφελείας*) *εἰσὶ βωμοὶ πρὸς τῷ ἱερῷ.* Suid. s. v. *αἰδῶ* tantum *αἰδοῦς βωμὸν* cognovit. — De voce *ἀφέλεια* apud grammat. nihil traditur.

19. [1]) Eadem doctrina repetitur ap. Eustath. p. 883, 50. *φασὶ γοῦν οἱ* παλαιοί, *ὅτι αἱμασιὰ ἐκ χαλίκων οἰκοδόμημα, τειχίον, θριγκός.* Paullo fusius B. A. 356, 6. *αἱμασιά· τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον. κυρίως δὲ τοῖς ἠκανθωμένοις λέγεται φραγμοῖς, ἥν τινες ἄρπ[εζ]ον κτλ.*, quocum consentit Suid., Schol. Her. vol. II. p. 462, 12. ed. Stein (cf. ea, quae Stein. p. 476. proposuit). Et. M. 35, 10 *αἱμασιά, τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον ἤγουν φραγμός — ἐστὶ δὲ καὶ* ῥητορικὴ λέξις. *οὕτως Ὠρίων* (= Et. Or. 8, 19). cf. Heyden, Leipz. Stud. VIII. 224, qui has glossas Pausaniae, qui cum A. Dionysio fere congruit, recte tribuere videtur.

20. [1]) Dubium an atticistae tribuendum sit. Bernhardyus ad Dion. Perieg.

ταῖος διὰ παντὸς καὶ Διονύσιος καὶ Ἑλλάνικος καὶ Εὔδοξος.

21. Eustath. p. 801, 57. ἐν γοῦν τῷ Αἰλίου Διονυσίου λεξικῷ γράφεται οὕτως· αἴνειν[1]) (cod. αἰνεῖν) τὸ ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν κριθὰς ὕδατι φύροντα[2]). Φερεκράτης· (fr. 183. Kock) νῦν ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίττειν, φρύγειν, ἀναβράττειν, αἴνειν.

Παυσανίας δὲ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ οὐ διὰ διφθόγγου γράφων αἴνειν[3]) ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ διχρόνου ᾱ φησίν· ἀνεῖν ἐν ἐκτάσει ἔχει τὸ ᾱ. δηλοῖ δὲ τὸ πτίσσειν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ δηλοῖ. Καὶ Φερεκράτης δ' ἔτι φησίν·

νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, ἀναβράττειν
ἀνεῖν ἀλέξει μάξαι, τὸ τελευταῖον παραθεῖναι·

λέγει δὲ καὶ[4]) ὅτι διαφέρει τὸ πτίσσειν τοῦ ἀνεῖν. τὸ μὲν γὰρ πτίσσειν γίνεται, ἵνα τὸ πτισσόμενον ἀπολίποι τὸ πιτυρῶδες ἄχυρον, τὸ δὲ ἀνεῖν ἐπὶ ξηρῶν, ὥσπερ καρύων, ἵνα τὸ ἀχυρῶδες αὐτῶν περικαὲν ἀφαιρεθείη· ἐν ἄλλοις δὲ φέρεται καὶ ταῦτα· αἴνειν. τὸ ἀναβράττειν ἀληλεσμένον σῖτον[5]) καὶ πτισσάνη παρὰ τὸ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν.

---

p. 632. non ad periegetam sed ad Mitylenaeum supra laudatum revocat. Eustath. ad Dion. Perieg. 428. ὅτι τὸ Αἷμος, ὃς καὶ οὐδετέρως τὸ Αἷμον λέγεται κτλ. Steph. Byz. Αἷμος ὄρος Θράκης. λέγεται καὶ οὐδετέρως, ὡς οἱ πολλοί. cf. Herod. ed. Lentz. I. 170, 5. Strabonis usus varius est: p. 319. τὸ Αἷμον (optimi codd. Αἷμον secundum Cram.) ὄρος legitur. — Num idem error latet, atque in Schol. ad Scylacis periplum, quod Müller in praef. Geogr. gr. min. p. XXXIII. correxit, Aelium Dium, non Dionysium, fuisse illum geographum?

21. [1]) De vocc. αἴνω et ἀνῶ cf. Cobet. Mnem. X. 60. — αἰνῶ et ἀνῶ ap. Eust. αἴνω scripsi, cf. Herod. II. 930, 27. Lentz. αἴνω τὸ δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Φερεκράτης αἴνειν, πτίσσειν.

[2]) = B. A. 360, 32.

[3]) Hes. αἴνων· πτίσσων et ἄναντα. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ (fr. 275)· τὰ μὴ κεκομμένα, παρὰ τὸ αἴνειν ὅ ἐστι κατακόπτοντα πτίσσειν. Glossa ἀνεῖν corrupta. Fortasse etiam conveniunt cum Paus. doctrina Hes. ἀφῆναι. ἄφηνα. Phot. Hes. ἧνας· κόψας Galen. voc. Hippocr. (vol. XIX. 103. Kühn) ἦναι· κόψαι· καὶ † ἠνίων· τῶν κεκομμένων.

[4]) Alium auctorem hic ab Eust. adhibitum esse apparet, cum etiam s. v. πτισσάνη (Eust. 437, 20) Pausanias αἴνειν et πτίσσειν voces ταὐτοδυνάμεις esse affirmaret.

[5]) Meier Op. II. 108, Naber Prol. ad Phot. haec verba ad lex. rhet.

22. Eustath. p. 917, 47. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν Ὀλύμπιον Δία αἰγὸς καὶ μάλιστα τῆς κατὰ τὴν Ἀμάλθειαν φέρεται καὶ παροιμία τὸ „αἲξ οὐρανία“[1]) ὁμοία τῷ „λευκὴ ψῆφος“ κατὰ Παυσανίαν, ὡς γὰρ Ἀμάλθειά, φησι, τροφὸς ἦν τοῦ Διός, οὕτω καὶ ἡ τοιαύτη ψῆφος ἔτρεφε τοὺς δωροδοκοῦντας δικαστάς· ἢ καὶ ἄλλως· ὥσπερ ὁ τὸ τῆς Ἀμαλθείας Αἰγὸς ἔχων κέρας πάντ' εἶχεν, οὕτω καὶ οἱ κυαμεύοντές, φησι, τὰς ἀρχὰς καὶ τἄλλα ἀργυριζόμενοι· διὸ καὶ αἲξ οὐρανία ἔοικε λέγεσθαι οἱονεὶ θεία καὶ ὑψοῖσα τοὺς δικαστάς, ὅσοι δῶρα ἐλάμβανον.

23. Eustath. p. 389, 42. ὅτι δὲ αἰώρα[1]) καὶ διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ ἔχει τὴν ἄρχουσαν, ὡς δηλοῖ οὐ μόνον τὸ

πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην (Soph. Oed. T. 1264.)

ἀλλὰ καὶ τὸ μετέωρος, ἕτεροι ἐπαγωνιζέσθωσαν. ὅτι δὲ καὶ κύριόν ἐστιν ὄνομα ἡ Αἰώρα γυναικὸς ἀπαγξαμένης καὶ διὰ τί ἀπαγξαμένης τὸ τοῦ Παυσανίου δηλοῖ λεξικόν.

24. Eustath. p. 823, 28. αἴγλη οὐ μόνον ἡ λαμπηδὼν ἀλλὰ καὶ ποπάνου εἶδος κατὰ Παυσανίαν[1]), καὶ θυσία τις

---

referunt. Doctrina allata conspirat cum Et. M. 36, 19, sed ita ut Aelii Dionysii verba subiuncta sint.

22. [1]) Pausanias ad Cratini locum allusit apud Suid. s. v. αἲξ οὐρανία servatum (Χείρωσιν fr. 244. Kock cf. Phot. s. v.)

καθάπερ τοῦ Διὸς αἶγα Ἀμάλθειαν τροφὸν
οὕτω καὶ δωροδοκούντων αἶγ' οὐρανίαν.

An loci Suid. Hes. s. v. αἲξ οὐρανία, οὐρανία αἴξ, Zenob. I. 26. artius cum Pausania cohaereant, dubium. — De λευκὴ ψῆφος cf. Diog. VI. 9. Macar. V. 57.

23. [1]) Etiam priora ad atticistas rettulerim, cum eadem doctrina ἑώρα· ὕψωσις, ἢ μέταρσις apud Phot. Suid. Schol. Soph. l. l. ed. Papageorg. p. 208, 4. (Hes. ἑ. νόσος) Anecd. Bachm. I, 246, 6 recurrat. cf. Suid. s. v. αἰώρα B. A. 357, 20. — Ea quae Eust. ex Pausania affert, misere corrupit; non enim atticista de Aiora muliere quadam egit, sed de die festo, cf. Hes. s. v. Αἰώρα et Et. M. 42, 3.

24. [1]) Pausaniae doctrinam multo uberiorem habes in B. A. 354, 17: αἴγλη· λαμπηδών, αὐγή, φέγγος, φῶς. καὶ ἡ θυσία δὲ ἡ ὑπὲρ τοῦ κατακλυσμοῦ εἰς Δελφοὺς ἀπαγομένη αἴγλη ἐκαλεῖτο. καὶ ποπάνου τι εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετο εἴδωλα [καὶ βόλος φαῦλος κυβευτικὸς αἴγλη ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη]. καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ περίμεσον. καὶ παιδιά τις ἐκαλεῖτο αἴγλη, καὶ ὁ Ἀσκληπιός, καὶ χλιδὼν δέ τις οὕτως ἐκαλεῖτο. ἔνιοι δέ φασι· σημαίνει καὶ τὸν περιπόδιον κόσμον ἢ τὸν ἀμφιδέα ἢ ἁπλῶς ψέλλιον. σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην ἡ αἴγλη, ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ (cf. Hes. s. v. αἴγλας, αἴγλη gl. 2.) Singula recurrunt ap. Hes. gl. 1. Suid. Et.

πεμπομένη εἰς Δελφοὺς καὶ κυβευτικὸς βόλος. ἕτερος δέ τις φησὶν, ὅτι αἴγλη ὄνομα κυβευτικοῦ βόλου φαύλου²).

25. Eustath. p. 826, 26. Παυσανίας γοῦν φησιν, ὅτι ἀκτὶς καὶ οἰκέτου ὄνομα καὶ ἀγγεῖον δὲ, ἐφ' οὗ οἱ ὀβολοὶ ῥιπτοῦνται¹).

26. Eustath. p. 1328, 23. ὁ ἀκάμπιος δρόμος λεγόμενος, οὗ μέμνηται Παυσανίας εἰπών· ἀκάμπιος δρόμος μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περίπατος¹).

27. Eustath. p. 668, 28. τὸ δὲ ἀκὴν, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ εἴρηται, εὕρηται λεγόμενον καὶ ἀκασκᾶ — (l. ἄκασκα). Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ χρῆσιν παράγει Κρατίνου ταύτην·

σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες¹).

28. Eustath. p. 1528, 44. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κεάσαι εὕρηνται καὶ ἀκέανοι, σπορίμου (ὀσπρίου?) εἶδος. περὶ οὗ φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἀκέανοι τὰ ἐν φακοῖς.

---

m. 29, 1. Verba uncis inclusa ordinem rerum turbant; σελήνη enim ad placentas, non ad talos revocanda est, cf. Lob. Aglaoph. 1066. Eadem confusio redit apud Suid. (cuius glossam Rindfl. iniuria ad Ael. Dion. revocat).

²) Ad lex. rhet. ablegaverim. Fortasse verba glossae B. A. 354, 17. quae uncis inclusimus, huc referenda et a lexicographo Bekkeriano (= Suid.) cum verbis prioris lexici contaminata sunt. Ap. Suid. B. A. enim βόλος κυβευτικὸς φαῦλος appellatur. quod tantummodo apud ἕτερον fieri videmus.

25. ¹) Hes. Ἀκτὶς· οἰκέτου ὄνομα. παρὰ δὲ Συρακοσίοις ὁδηγός· ναῦς.

26. ¹) Conv. B. A. 363, 21 cf. 370, 31. — Suid. praebet ἀκαμπίας. ὁ εὐθύδρομος. καὶ ἀκάμπιος δρόμος ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περίπατος. Duas igitur glossas vides, quae apud ceteros lexicographos multifariam confusae sunt. Glossa Hes. s. v. ἀκαμπίας· ὁ εὐθὺς δρόμος καὶ δρομεὺς sec. Suid. in ὁ εὐθύδρομος corrigenda est. In Et. Gud. 24, 39. ἀκάμπιος εὐθύδρομος. ὁ ἐπ' εὐθείας περιπατῶν, sive ἀκαμπίας scribendum sive duae glossae seiungendae sunt: ἀκαμπίας. εὐθύδρομος, ⟨καὶ ἀκάμπιος⟩ ὁ ἐπ' εὐθείας περίπατος (cf. Et. M. 42, 4. Mill. Mél. p. 17.). — Alia explicatio reperitur ap. Hes. s. v. ἄκαμπτοι δρόμοι· οἱ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ cf. Et. M. s. v. et Suid. s. v. κάμπιοι δρόμοι. Schol. Ar. Pac. 904.

27. ¹) Eadem nomine atticistae addito ap. Cram. Anecd. Paris. III. 224, 23. cf. Eustath. prooem. 21. καὶ τὸ ἀκασκᾶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἡσύχως cf. Bergk. Lyr. I⁴. p. 378. Cum attic. convenit B. A. 371, 1. sed uberiora profert: ἄκασκα· ἥσυχα, βραδέα (cf. Hes. s. v. † φαρδέα Bekk.) Κρατῖνος Νόμοις (fr. 126 Kock)·

ἢ πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες.

στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια[1]), *φέρων καὶ χρῆσιν Φερεκράτους ταύτην* (fr. 188 Kock)

κυάμους, φακῆν, ζειάς, αἴρας, ἀκεάννους.

29. Eustath. p. 1647, 57. *⟨ἀκέσασθαι⟩ δηλοῖ μὲν — τὸ ἰάσασθαι, σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸ ῥάψαι· λαβεῖν μέντοι τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ ἠπήσασθαι, ὅθεν κατά τινας καὶ ἀκέστρια*[1]) *ἡ ἠπήτρια* (ed. *ἡτρία*) *καὶ ἀκέστριον τὸ ἠπητήριον, οὐκ ὀρθῶς ἔχει. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· ἀκέστριαν· οὐκ ἠπήτριαν· Μένανδρος* (fr. 863. 864. Kock)

ἐξακεῖσθαί μοι δοκῶ τὸ δίκτυον

καὶ „ἱμάτιον ἐξακούμεθα". τὸ δὲ ἠπήσασθαι παντελῶς φησι βάρβαρον. συμφθέγγεται δὲ τῷ Διονυσίῳ καὶ ἡ συνήθεια, παρ' ᾗ τὸ „σουβλίῳ τρυπᾶν" ἠπᾶν[2]) *λέγεται. καὶ τὸ τῆς ἠπήσεως ὄργανον ἠπητήριον.*

30. Eustath. p. 1817, 46. *παλαιός τις φράζει· ἄκολος, μικρὸς ψωμός, μηκέτι κολούεσθαι δυνάμενος καὶ εἰς μικρὰ τέμνεσθαι*[1]). *τοιαῦτα δέ τινα καὶ τὰ παρὰ Παυσανίᾳ ψώθια, ἅπερ ὑπερόπτων* (l. *ὑπεροπτωμένων* cf. Poll. VII. 23) *ἄρτων εἰσὶ θραύσματα, ἢ τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου*[2]). *τὰ δὲ τοιαῦτα*

28. [1]) Convenit B. A. 371, 7. Suid. et Hes. vocem *ὀξυτονοῦσιν*. Hes. duas profert explicationes: *ἀκεανοί. οἱ μὲν τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογγύλα, οἱ δὲ σπέρμα οὐχ ἑψόμενον οὐδὲ διαιρούμενον.* Et. M. 46, 14 cum eis conspirat, quae Aelii glossam antecedunt: *ἀκέανος εἶδος ὀσπρίου ὅμοιον φακῇ. παρὰ τὸ σκληρὸν καὶ ἄθλαστον. κατὰ στέρησιν τοῦ κεάσαι, ὅ ἐστι θραῦσαι.* (*οὕτω Μεθόδιος* sec. cod. Flor. ap. Mill. Mél. 18).

29. [1]) Doctrinam atticistae ap. Eust. male ordinatam repetunt Phot. *ἠπητήν*. Moer. p. 192, 2. Bekk. — Bonae frugis sunt, quae Phryn. p. 91. Lob. profert: *ἀκεστὴς λέγουσιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἠπητής. ἔστι μὲν ἠπήσασθαι ἅπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσιν* (fr. 227. Kock) *παίζοντι τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας καὶ ‚κόσκινον ἠπήσασθαι'. σὺ δὲ λέγε ἀκέσασθαι τὸ ἱμάτιον.* Ea, quae in Ar. Daetalensibus allata sunt, consulto ex barbarorum consuetudine a poeta adhibebantur. Sartricem apud veteres *ἀκέστριαν* appellari testantur Poll. VII. 42. B. A. 364, 15. Eustath. 1764, 60. Suid. s. v. *ἠπήτρια*. Erot. p. 48, 12. Klein. Et. M. 46, 3. 51, 47. (Et. Gud. 27, 48. = Et. Or. 12, 5. *ἀκέστριαν* = sartricem praebent, sed ex alio fonte hauserunt, cum in Et. Gud. sequantur verba *οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος*).

[2]) Quae episcopus ex Suid. s. v. *ἠπήτρια* detraxisse videtur.

30. [1]) Conv. Et. M. 50, 14. Et. Gud. 27, 1. ubi *κολούεσθαι* pro *κολύεσθαι* corrigendum est. Ex parte conv. Suid. — Inepta Hes. profert.

[2]) cf. Poll. VII. 23 IX. 83. Totam Pausaniae explicationem prae-

ψώθια καὶ ἀτταράγους ἐκάλουν τινές[3]). τούτων δὲ ἁδρότερον ὁ *βλωμός*[4])· ἴσως δὲ ἀκόλῳ ἔοικεν καὶ ὁ *ἔγκαφος*, ὃν ψωμὸν, ἤγουν ἄρτου κόμματα, οἱ παλαιοὶ ἑρμηνεύουσιν ἀπὸ τοῦ ἐγκάψαι, ὡς Εὔπολις (fr. 330. Kock)

οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος.

χρῆσις δὲ τοῦ ἐγκάψαι, ὅ ἐστι φαγεῖν καὶ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν χάψαι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ.

31. **Eustath.** p. 1161, 30. *ἀλάβαστρον* ἡ μυροθήκη. παρὰ γὰρ Μενάνδρῳ (fr. 990. Kock) ἄνευ τοῦ ρ κατὰ *Αἴλιον Διονύσιον*[1]). (Seq. Athen. XV. p. 691e). *Παυσανίας* δὲ καὶ ἐπὶ ἑτέρου σημαινομένου τὴν λέξιν τιθείς φησιν. ἀλάβαστος[2]), ᾧ ἐχρῶντο ἐπὶ τιμωρίᾳ τῶν μοιχῶν ἀντὶ τοῦ ῥαφάνου.

---

bet Hes. s. v. *ψώθια*. Alteram Phot. Suid. Cuius explicationis fontem agnosces ap. Ath. XIV. 646. C. *ψώθια· τὰ ψαθύρια. Φερεκράτης Κραπατάλοις* (fr. 81. Kock)

λήψει δ' ἐν Ἅιδου κραπάταλον τριωβόλου
καὶ ψώθια

Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος καὶ Θεόδωρος δ' ἐν ἀττικαῖς γλώσσαις τὸ ἄρτου τὰ ἀποψώμενα ψώθια καλεῖσθαι, ἅ τινας ὀνομάζειν ἀτταράγους. (cf. Eust. 1635, 30, qui eadem, sed corrupta profert). Paus. igitur Theodori simillima protulit et eadem de attaragis adiunxit. Theodori doctrinam autem hausit ex Pamphilo cf. Prol. p. 64. — Cui doctrinae obloquitur Poll. VII. 23, qui *ἀττάραγος* et *ψώθια* diversa esse dicit.

[3]) cf. Hes. Et. M. 201, 12.

[4]) Eustath. 1481, 33. Et. M. 310, 22. Glossa Hes. *ἔγκαφος ... ἐγκάψαι, ἐλάχιστον* lacera. Num gl. *ἐγκαπῆ· ἐπικαρπία* huc referenda?

31. [1]) Ael. Dion. repetitur in B. A. 374, 6. *ἀλάβαστρον· ἄγγος μύρου μὴ ἔχον λαβὰς, λίθινος ἢ ψήφινος μυροθήκη. γράφεται δὲ ἡ λέξις μάλιστα καὶ χωρὶς τοῦ ρ παρὰ Μενάνδρῳ.* Cf. Suid. s. v. *ἀλάβαστρον*. Schol. Ar. Lys. 947. Hes. Et. Gud. p. 31, 13. Unde etiam Harpocrationis et Suidae glossam (decurtatam in B. A. 375, 13) *ἀλαβαστοθῆκαι· αἱ θῆκαι τῶν ἀλαβάστων, ἃς ἐν τῇ συνηθείᾳ μυροθήκας καλοῦσι. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας* (§ 237)· *ἀλάβαστοι δ' εἰσὶ λήκυθοι, ὧν οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ λειότητος* cf. Schol. Dem. ad l. l. ad eandem originem revocandamesse coniecerim. Et. M. 55, 34. *ἀλάβαστος. λήκυθος λιθίνη πρὸς μύρων ἀπόθεσιν, καὶ συνθέσει τοῦ ρ ἀλάβαστρος. οὕτως εἰς τὸ Διογενιανοῦ λεξικόν* (ultima verba ex coni. Gaisfordii). Veteres formas promiscue usurpasse docet Poll. X. 121. Ath. l. l. Luc. Dial. Mer. III. p. 419. Jacobitz.

[2]) Eundem vocis usum praebent Suid. s. v. *ὦ λακιάδαι* (Hes. *λακνάδαι*) Paroemiogr. I. 467. cf. Crusius, Analecta crit. ad paroemiogr. gr. p. 64. et n. 2. Num recte Aristophanis locum (Lys. 947) explicaverit

32. Eustath. p. 1559, 48. ὁ δὲ ἀλίβας καὶ ὁ σκελετὸς ἐπὶ νεκρῶν λέγονται λοιδορουμένων τῶν παλαιῶν τῷ ὀνόματι τῆς ξηρότητος. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ τὰ τοῦ Πλουτάρχου (Mor. 1170). ὁ δὲ ἐν τούτοις διαλειφθεὶς ἀλίβας[1]) βαρύνεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἅλικρας[2]). ἔστι δὲ ἅλικρας κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὁ θαλάσσῃ μεμιγμένος, καθὰ καὶ χαλκόκρας, ὁ χαλκῷ φησι κεκραμένος[3]).

33. Eustath. p. 1885, 10. ὡς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ· ἀλετρίδες κόραι τινὲς Ἀθήνησιν ἀπεδείκνυντο, ἐφ' ᾧ τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἀλεῖν (Meier Op. II. 108., Eust. praebet πωλεῖν), ἐν ἑτέρῳ δὲ αὖθις δηλοῦται, ὅτι ἀλετρίδες ἔντιμοι καὶ εὐδόκιμοι παρθένοι, αἱ τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἄγουσαι (l. ἀλοῦσαι) ἐφ' οἷς καὶ ἱερούς τινας μύλωνας ἀναγράφουσιν οἱ τὰ Ἀττικὰ συγγεγραφότες[1]). Παυσανίας δὲ λέγει ὅτι ἀλετρίδες αἱ τὸν ἱερὸν ἀλετὸν ἀλοῦσαι. ᾑροῦντο δέ τινες παρθένοι, αἳ τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἤλουν, καὶ ἦσαν ἔντιμοι.

34. Eustath. p. 278, 5. ἡ δὲ ἱστορία ἔχει καὶ Ἐπιζεφυρίους Λοκρούς, ἐξ ὧν εἰς Ἕλληνας ἦλθε παροιμία τὸ „ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ" ἐπὶ τῶν ἀληθεστάτων μέν, οὐ πιστευομένων δέ. ποταμὸς δὲ τῆς ἐκεῖ Λοκρίδος ἡ Σάγρα. καί φασι τοὺς τοιούτους Λοκροὺς πόλεμον μελετῶντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. ὡς δὲ ἐκεῖνοι στρατὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἔφασαν, διδό-

---

v. d., valde dubium est; usus enim quem ille statuit, aliunde ignotus est.

[1]) Fortasse etiam ea, quae episcopus de ἀλίβας voce protulit, ex lexico quodam rhetorico deprompsit. Fusius enim repetit 1679, 32 (cf. 689, 19). ὅτι δὲ ἀλίβας καὶ ποταμὸς ἐν Ἅιδου πλάττεται, καὶ ὅτι ὁ ὀξὺς οἶνος ἀλίβας καὶ αὐτὸς ἐκαλεῖτο λόγῳ δριμύτητος, οὐ παρὰ στέρησιν λιβάδος οἷα νενεκρωμένος, ἀλλὰ παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι ἐν σπονδαῖς οἱ παλαιοὶ παραδιδόασιν, quae recurrunt apud Suid. Hes. B. A. 376, 21.

[2]) Quae Eustath. de accentu vocis ἅλικρας dicit, nusquam alias inveni: ideo errori eius tribuerim. ἀλίβας quidem βαρυτονεῖται, cf. Herod. I. p. 53, 15. Lentz. Idem ἁλικράς pronuntiandum esse affirmat. I. 51, 13. 57, 25. III. 630, 14. Cui accedunt Et. M. 3, 42, Et. Gud. 480, 11. (561, 40) et Phot. νεοκράς· νεοκρᾶτος. καὶ χαλκοκρὰς καὶ ἁλικράς.

[3]) Atticistae doctrina iteratur apud Hes. ἁλικίανες (ἁλικρᾶτες?)· θαλασσομιγεῖς. et χαλκοκράς· τὸ χαλκόκρατον νόμισμα.

33. [1]) Cum priore lexico conspirat Schol. Ar. Lys. 643., cum Pausania vero convenit Hes.

ναι δ' αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους, οἰωνισάμενοι τὸ κερτομηθὲν οἱ Λοκροί, ὥς φησι Παυσανίας, τήν τε ναῦν ἀπέστρεψαν καὶ τῶν Διοσκούρων ἐδεήθησαν συμπλεῖν. ὡς δ' ἐνίκησαν, αὐθημερόν, φησι, καὶ ἡ φήμη διηγγέλθη εἰς Σπάρτην. τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστία ἦν. ἐπεὶ δ' εὑρέθη ἀληθῆ, ἐξέβη ἐκεῖθεν ἡ ῥηθεῖσα παροιμία[1]).

35. Eustath. p. 286, 27. *κατὰ Παυσανίαν Ἀλικοὶ περὶ Τίρυνθος οἱ τὰ περὶ θάλασσαν τῆς Πελοποννήσου οἰκοῦντες*[1]).

36. Schol. Plat. Resp. 470C. = Mill. Mél. p. 411. *ἀλιτηριώδης.* πρὸς βίαν ποιουμένη ἢ ἁμαρτανομένη, ἐκ τοῦ ἀλιτήριοι ὀνόματος παρηγμένη. κατὰ Διονύσιον γὰρ τὸν Ἁλικαρνασσέα λιμοῦ γενομένου Ἀθήνησιν οἱ πένητες προφερόμενοι (l. προσφερόμενα cf. Mill. Mél. l. l.) ἄλευρα διήρπαζον. ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας ἐπιτηροῦντες ἀλιτήριοι. διέτεινε δὲ τὸ ὄνομα ὥστε καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων ἢ ἁμαρτανόντων λέγεσθαι[1]).

---

34. [1]) Suidae glossa, quae plura habet, priore parte cum Paus. convenit. Tum sequuntur verba, quae a priore glossa edd. seiungere debuerunt: *ἀληθέστερα οὖν τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ· ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθευόντων. λέγεται γὰρ τὴν περὶ τῆς νίκης φήμην αὐθημερὸν ἀπὸ Ἰταλίας ἐλθεῖν εἰς τὴν Σπάρτην, ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐξενεχθῆναι τὸν λόγον ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν πραγμάτων. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν τῇ Ἀνατιθεμένῃ* (fr. 34. Kock.). Qua cum explicatione congruit Zenob. II. 27. (= Mill. Mél. p. 355), sed multo fusior est. Crotoniatas Locrorum adversarios fuisse et famam victoriae reportatae sua sponte ex Italia una die Lacedaemonem penetrasse inde disces. Sed cum locus Menandri utrobique laudetur et in utraque glossa ultima verba congruant, ad unum fontem reduxerim, ex quo fortasse Phot. *Σάγρα· ποταμὸς ἐν Ἰταλίᾳ· καὶ τόπος ἀφ' οὗ ἡ παροιμία ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ.* — Proverbium fuisse usurpatissimum Leutsch ad l. l. docet, cuius notis Philol. nov. ser. I. p. 197. adde. Velim addas etiam Sagrae fluvii nomine solo res veri simillimas significari cf. Ael. hist. anim. XI. 10.

35. [1]) Halicen (vel ut Steph. Byz. *Ἁλιεῖς*) oppidum Argolicum fuisse eiusque incolas Italicos appellatos esse Paus. perieg. II. 36. testatur. Ideo Hesychii glossa, quae *περὶ Τίρυνθος* omisit, ita decurtata est, ut explicatio falsa orta sit.

36. [1]) Eadem Schol. Plat. Legg. 854B. Similia B. A. 377, 11. ubi duas glossas fere geminas in unam conflatas vides. Fusiora Et. M. 65, 34. — Cohn. Jahrbb. XIII. 821 sqq. Schol. Legg. ex B. A. depromptum esse contendit, quod, etsi concedas, non dubium est, quin e doctrina atticistarum profectum sit. — Quam explicationem Dionysio ipso vetustiorem

37. **Eustath.** p. 776, 33. *Παυσανίας ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῷ λέγει, ὅτι ἀλκυονίδες ἡμέραι αἱ ἐν χειμῶνι νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι καὶ ὅτι περὶ τοῦ αὐτῶν ἀριθμοῦ διαφέρεται. Σιμωνίδης μὲν γὰρ πέντε φησὶν αὐτὰς καὶ Ἀριστοτέλης, Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ἑπτὰ, Φιλόχορος δὲ ἐννέα.* [*ὅτι δὲ καὶ δεκατέσσαρές εἰσιν, ἕτεροι λέγουσιν*]. *ὁ δ' αὐτὸς Παυσανίας μῦθον ἐπ' αὐταῖς καὶ τοῦτόν φησιν· Ἀλκυονέως τοῦ γίγαντος θυγατέρες Φθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλλήνη, Δριμώ, Ἀστερίη. αὗται μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὅ ἐστιν ἄκρον Παλλήνης* [*μέχρι καὶ νῦν φυλάσσον τὴν κλῆσιν*] *ἔρριψαν ἑαυτὰς εἰς θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτὰς ὄρνιθας ἐποίησε, καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀλκυόνες ἐκλήθησαν, ἀφ' ὧν αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι. ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλλοι* (sic) *κατὰ Παυσανίαν ἐν ἀλκυόσιν οἱ ἄρσενες, οἳ γηράσαντές, φησιν, ὑπὸ τῶν θηλειῶν βαστάζονται*[1]).

---

neque tamen omnibus probatam fuisse Plut. qu. graec. 25 docet: *οὐ πειστέον τοῖς λέγουσιν ἀλιτηρίους κεκλῆσθαι τοὺς ἐπιτηροῦντας ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα καὶ διαρπάζοντας.* cf. Plut. de curios. 16. et Prol. p. 22. Schol. Dem. 430, 13. Ddf. Alia explicatio non tam inepta reperitur in B. A. 377, 6. Schol. Ar. Ach. 907. Schol. Ar. Eg. 415.

37. [1]) Eadem Suid. *ἀλκυονίδες ἡμέραι. αἱ εὐδιειναί. περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης μὲν γὰρ ἐν Πεντάθλοις ιδ' φησὶν αὐτὰς, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων* (V. 8, 2), *Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ζ' καὶ Φιλόχορος* (fr. 180. Müll.) *θ'. τὸν δὲ αὐταῖς μῦθον Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ... ὑπομνήμασιν λέγει οὕτως.* Tum Pausanias *αὐτολεξεί.* Conven. B. A. 377, 26. his mutatis *Σιμωνίδης ἐν πεντάθλοις ἕνδεκα* (immo *ιδ'* cf. Naber. Prol. p. 141. Bergk. Lyr. III[4]. p. 392.) et sub finem adicit: *καὶ ἄλλως. ὅτι ἀλκυών ἐστιν εἶδος ὀρνέου ἐν ἁλὶ κύον, τουτέστιν ἐν θαλάσσῃ, ὅθεν καὶ ἀλκυὼν ἐκλήθη. φασὶ δὲ ὅτι κύματος ἀεὶ ἀφανίζοντος αὐτῆς τὰ ᾠὰ καὶ ἐπὶ πολὺ οὔσης ἀτέκνου ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὴν ὥρισεν ἡμέρας τινὰς εὐδιεινὰς, ἃς καὶ καλοῦσιν ἀλκυονίδας.* Quam explicationem, quae vulgarem de diebus halcyoniis doctrinam praebet, (repetitam ab Et. M. 66, 29. Et. Gud. 36, 25. Et. Orion. 13, 5. Hes.) Naber l. l. Aelio Dionysio tribuere studet. — Quos tres locos hic illic corruptos esse certum est. Ac primum apud Eustathium corrigendus numerus a Simonide prolatus, cum Aristoteles ipse quattuordecim dies fuisse dies halcyonios doceat. Deinde Simonidem Eust. non ipse inspexit, sed, ut Aristot. ipse iterum docet, Pausanias sua ex anim. hist. deprompsit. Confusa iam episcopum legisse ex verbis, quae uncis seiunximus, *ὅτι δὲ καὶ ιδ' εἰσιν, ἕτεροι λέγουσιν,* apparet. Num Simonidis titulus *ἐν Πεντάθλοις* in illo corrupto *πέντε* latet? Tum nomen primae filiae ap. Eust. *Φθονία*, Suid. *Φωσθονία,* B. A.

38. Eustath. p. 239, 20. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀλλ' ἄναξ, ὅπερ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται, ἀρχή τις ἐξωδίου (sic) κιθαρῳδικοῦ τὸ „ἀλλὰ ἄλλ' ἄναξ“ [1]), ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, ὥσπερ, φησί, κωμικοῦ μὲν ἥδε·

καλλιστέφανος,

ῥαψῳδοῦ δὲ αὕτη·

νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες [2]) τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοί ἐστε.

Φθονία, Χθονία legitur. Cum alii mythographi nihil auxilii suppeditent, in Φθονίας nomine acquiesco. cf. Naber. l. l. Alia Naberi opinio, quam de corrupto Hegesandri titulo profert, (‚lege ἐν τῷ περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων ὑπομνήματι‘), cum certis argumentis nullis stabiliatur, comprobari non potest. Cum apud Athen. saepissime Ἡγησάνδρου ὑπομνήματα laudentur, interdum σχολικὰ appellentur, in illo quamvis incerto titulo acquiescendum puto. Cum B. A. l. l. sub ἄλλως convenire videntur Schol. Ar. Ran. 1309. Av. 251. — Demagorae doctrinam, septem fuisse dies halcyonios, sequi videntur Hyg. fab. p. 63. Schmidt. Ov. Met. XI. 745. Priorem tamen locum cum Aristotele, cuius doctrinam hodie omnibus acceptam esse Preller. in Myth. Graec. testatur, coniungere poterimus, cum poeta Halcyonen septem dies oviparientem dicat, cf. Ar. l. l. sub. fin. Et. m. l. l. cum adn. Sylb. Plin. X. 32, 47. II. 47, 125. XVIII. 62. 231. — Alcedonis mas a veteribus recte κήρυλος appellatur cf. Ar. hist. anim. VIII. 3. 7. Lycophr. 387. (cum gl. Tzetzae). Antig. Caryst. cap. 23. Hesych. κήρυλος· ἄρσην ὄρνις συνουσιαστικός· τινὲς δὲ ἀλκυόνα. Mirum autem in modum iam a veteribus, inter quos Didymo (p. 252. Schmidt) formam κείρυλος praelatam esse constat, cf. Schol. Ar. Ran. 302. (sim. Suid. κήρυλος) Εὐφρόνιός φησι τοὺς Δωριεῖς λέγειν

βάλε δὴ βάλε κήρυλος εἴην.

τοὺς δὲ Ἀττικοὺς κείρυλον. φησὶ δὲ Δίδυμος τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κείρυλος λέγεσθαι. Ἀντίγονος δέ φησι τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκυόνων κηρύλους λέγεσθαι, οὓς γηράσκοντας αἱ θήλειαι βαστάζουσι τοῖς πτεροῖς, μήποτε παρὰ τὸ κείρειν ἐσχημάτικεν. ὁ γὰρ Σποργίλος ἦν κουρεύς. μνημονεύει αὐτοῦ Πλάτων ἐν Σοφισταῖς (fr. 135. Kock)

τὸ Σποργίλου κουρεῖον ἔχθιστον τέγος.

Rectum igitur iam scholiasta (quem Suid. sequitur) vidit, cum κείρυλον (avem tonsoriam) vocem fictam et a verbo κείρειν ioci causa, ut lusus verborum oreretur, derivatam esse ostenderet. Eodem modo iam ab Eust. 125, 47 poetam comicum explicari constat. Posteri autem revera κείρυλον nomen alcedonis fuisse tradunt, cf. Phot. Hes. s. v. — De amore alcedonum coniugali eadem referuntur ap. Ael. de nat. an. V. 48.

38. [1]) Eadem repetit. Hes. s. v. ἀλλ' ἄναξ. ἐξόδιον κιθαρῳδοῦ. τὸ † καθάπαδον καὶ τὸ νῦν.

[2]) Zen. V. 99. Mill. Mél. p. 364. Hes. s. v. Suid. σὺν δὲ θεοὶ μάκαρις. τοῦτο ἐπέλεγον οἱ ῥαψῳδοί, ὡς οἱ κιθαρῳδοί ἀλλ' ἄναξ χαῖρε.

τραγικοῦ δέ·

πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων [3]).

39. Eustath. p. 589, 41. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι διάφοροι Ἡρακλέες ἱστοροῦνται, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι ἐν τῷ „ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς" ὅπερ ἐπὶ Θησεῖ παροιμιωδῶς ἐλέχθη, ἄδηλον ἢ ἐπὶ τῷ Ἰδαίῳ Δακτύλῳ (l. τῷ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) Ἡρακλεῖ ἐρρέθη ἢ τῷ τῆς Ἀλκμήνης· Αἴλιος δὲ Διονύσιος τοῦτό φησι [1]). Παυσανίας δὲ ἱστορεῖ, ὅτι τὸ ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς παροιμία ἐστὶν ἐπὶ Θησεῖ ἢ ἑνὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων. οἱ δὲ ἐπὶ τῷ Αἰγυπτίῳ Ἡρακλεῖ, οἱ δὲ ἐπὶ τῷ τῆς Ἀλκμήνης. καὶ ὧδε μὲν ταῦτα.

40. Eustath. p. 1636, 29. Παυσανίας ἀλύειν λέγει τὸ ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν [1]).

εἰσὶ γὰρ ἐπιφωνήματα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Diogen. VI. 88 = Apostol. XII. 18. Atticistam igitur formulas, quibus veteres citharoedi, comici, tragici finire solebant, collegisse vides. Etiam initii quasdam fuisse formulas typicas et illas a grammaticis collecta esse testantur e. g. Hes. ἀμφὶ ἄνακτα et Suid. ἀμφιανακτίζειν. cf. Rindfl. fr. 40.

[3]) Euripidea sunt, cf. Rindfl. l. l. — Ex fragmento supra allato Müll. Hist. Fr. IV. p. 377. 378, cum de Aelio Dio, geographo aliunde plane ignoto (edd. Scylacis unanimiter A. Dionysii atticistae nomen protulerunt: cod. Διός formam exhibet) ageret, efficere studuit, atticistam eundem esse atque musicum. Rem incertam esse Prol. p. 6. not. 2. putavimus. Nil enim obstat, quominus ad lexicographum confugiamus, cum testimonia lexicorum adsint.

39. [1]) A. Dionysium Suidas sequi videtur: ἀ. ὁ. Η. ἐπὶ τῶν βίᾳ τι πραττόντων. παροιμιῶδες ἐπὶ Θησεῖ λεχθὲν τὸ πρῶτον ἢ τῷ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Ἡρακλεῖ, ἢ τῷ τῆς Ἀλκμήνης διὰ τοὺς παλαιοτέρους. cf. Diogen. I. 63 (Paroemiogr. I. 190, 18) ἀ. ὁ. Η. ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ κραταιῶν (deinde in cod. B. sequuntur: φασὶ δὲ ὅτι ἐπὶ Θησεῖ ἐλέγετο, δι' ἅπερ καὶ αὐτὸς κατώρθωσεν ἡ παροιμία.) — Hes. Paroemiogr. II. p. 59, 5 nimis brevia proferunt, quam ut inde auctorem agnoscere possis. — Aliena ab atticistarum consilio Zenob. V. 48 οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς = Mill. Mél. p. 349.

40. [1]) Fortasse eadem apud Suid. ἀλύειν. De verbo ἀλύειν veteres multa et varia protulisse constat. Proficiscendum est a loco Eustathiano, cuius finem supra exscripsimus: παρὰ τοῖς παλαιοῖς γράφεται καὶ ταῦτα· ἀλύει· ἀντὶ τοῦ μαίνεται, ἀπορεῖ, κατὰ διάνοιαν φαύλως διατίθεται, ἀμηχανεῖ. ἐξ οὗ ἐν Ἰλιάδι τὸ ἀλύσσειν. καὶ ὅτι ἄλυς· ἄλη, ῥιπασμός (l. ῥιπτασμός). καὶ ἀλύειν· τὸ μηδὲν πράττειν. ἔνιοι δέ φασι καὶ οὕτω· ἀλύειν. τὸ μὲν ἐπαίρεσθαι δασύνεται· οἷον

ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας

41. Eustath. p. 772, 25. *ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, ἐφ' ᾗ καὶ τὰ θαλύσια ἐθύετο, ἑορτὴ ἤγετο Δήμητρος*

τὸ δὲ λυπεῖσθαι ψιλοῦται. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνεσθαι, τὸ δ' ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώτερον δέ, φασι, τὸ καὶ ἄμφω δασύνειν. καὶ γὰρ καὶ τὸ ἀλεαίνειν δασύνουσιν Ἀττικοί, ὡς καὶ τὸ ἁμὶς καὶ ἅμαξα καὶ ἁμνός. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλύειν καὶ ἀλυσκάζειν· τὸ περιΐστασθαι καὶ ἐκκλίνειν (cf. Suid. Hes.) *καὶ ἀλυσθαίνειν τὸ ἀδυνατεῖν* (cf. B. A. 385, 31) *καὶ ἀλυκτεῖν τὸ δυσφορεῖν.* (cf. B. A. 385, 13). Confusa vel mirum in modum contracta sunt inde a voce *Ἀττικώτερον*, cum *ἀλεαίνειν* spiritu aspero scribi affirmet episcopus, tanquam antea *ἀλεαίνειν* scribi opus esse diceret. Didymi doctrinam subesse demonstrat Suid. s. v. et B. A. 380, 20 (cf. Schol. Soph. El. 135). Quae testimonia digna sunt, quae appingantur, cum Schmidt. Didym. p. 185 de controversia quam statim orientem videbis, nil protulerit.

Suid. *Δίδυμος δὲ ἀμφότερα ψιλῶς. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνεσθαί φησιν. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἀμφότερα δασύνειν. καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.*

B. A. l. l. *Δίδυμος δὲ ἀμφότερα δασέως· καὶ γὰρ ἀλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ἅμις* (l. *ἁμίς*) *ἅμαξα, ἁμνός, Ἀλαεῖς, ἁλύειν. ἄλλοι δὲ τὸ ἀλύειν ἐπὶ τοῦ χαίρειν δασύνουσιν ἴσως ἀπὸ τοῦ ἁλλομένου, ὅπερ δασύνεται.*

Mirum in modum igitur omnia contorta sunt. Quaenam fuit vera Didymi doctrina? Ut Didymus affirmet, verbum utraque significatione leni spiritu usum esse, convenit cum canone Herodianeo (I. p. 540, 4. *τὸ α πρὸ τοῦ λ ἑνὸς ἢ δισσοῦ ψιλοῦται*), pugnat autem cum usu Attico. Sin autem Didymum utrumque verbum *δασύνεσθαι* existimas, (quod Schmidtio placuisse videtur), cum usu communi nobis pugnandum erit. Quod autem attica semper Eustathium respicientem, idem apud B. A. fieri vides, non dubium quin illorum doctrina praeferenda sit, praesertim cum et apud Suidam eadem Didymi verbis opponatur et ea Suidae verba, quae Didymi doctrinam (gl. 2. in.) praeeunt, ipsa corrupta sint (verbum *ἁλύειν* enim *δασεῖαν* fingit a voce *ἄλη* derivatum!). Veteres igitur docuerunt: duo fuere verba, *ἁλύειν* = gaudere, (cf. Ptolem. Ascalon. ap. Eust. 555, 24. B. A. l. l.) *ἀλύειν* = affligi. Utrumque autem Didymus usum Atticum sequens spiritu aspero scripsit. Eustath. l. l. sub finem *ἁλύειν* cum *ἀλυσθαίνειν* etc. coniungit errore aperto, cum ibi *ἀλύειν* = affligi ponatur, quod nusquam audies. Illa verba apud grammaticos semper spiritu leni utuntur, cf. Eust. 654, 49. sqqu. Suid. s. v. *ἀλυσκάζειν*. B. A. 380, 19. Hes. *ἀλυσκάζω* Et. M. 71, 40, 53. 72, 18. Quam vocem *ἀλύειν* cum derivatis multifariam a grammaticis veteribus tentatam esse docet Erot. p. 36, 2. Klein. *ἀλυσμόν· ἀπορίαν ἀμηχανίαν, ὡς καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ ε* (352) *τῆς Ἰλιάδος ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης τετρωμένης φησίν·*

ὣς ἔφαθ'. ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο

καὶ Διονύσου κατὰ Πανσανίαν ἁλῶα[1]) (Eust. ἁλώα) καλουμένη διὰ τὸ ταῖς ἀπαρχαῖς [καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις] ἀπὸ τῆς ἅλω τότε χρᾶσθαι (sic) φέροντας εἰς Ἐλευσῖνα. ἢ ἐπεὶ [καθὰ καὶ Ὅμηρος ἐμφαίνει] ἐν ἅλωσιν ἔπαιζον κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἐν ᾗ καὶ Ποσειδῶνος ἦν πομπή. ἀπὸ τοῦ συναλίζεσθαι δὲ εἴρηται [ἡ εἰρημένη ἁλώα], ὅθεν καὶ ἅλως.

42. Eustath. p. 878, 21. Πανσανίας εἰπὼν καὶ αὐτὸς τὸ μὲν ἅμα χρονικόν, τὸ δὲ ὁμοῦ καὶ χρονικὸν καὶ τοπικὸν[1])

ἀντὶ τοῦ ἀποροῦσα καὶ ῥιπταζομένη. Βακχεῖος μέντοι ἐν τῷ ᾱ τῶν λέξεών φησι· τὸ ἀλύειν· ἀδυνατεῖν, πλανᾶσθαι, ἄχθεσθαι κτλ. (cf. Galen. vol. XIX. p. 75. Kühn) ἀλύζει· ῥιπτάζεται οὕτως δὲ καὶ τὸ ἀλύξει ἐπὶ τοῦ μέλλοντος εἴρηται. ἀλυσμὸν, ὅπερ καὶ ἄλυσιν (fortasse ἄλυν. cf. Hes. s. v. Hippocr. III. p. 769.) cf. Erot. p. 21, 19. Kl. τινα καὶ ἀπορίαν, ὃ δὴ καὶ ῥιπτασμὸν καλοῦσι καὶ ἡ † ἀλύχη δὲ ταὐτὸν τοῦτο. Primam igitur Eustathii explicationem (Hes. s. v. ἀλύειν) repetitam et a verbo ad substantivum translatam habes. Bacchium autem, auctorem Erotiani, Didymi vix minorem fuisse Kleinius aperuit. — Fortasse ea, quae apud Eust. l. l. initio disputata sunt, ad Eustathii λεξικὰ ῥητορικὰ revocanda sunt, cf. fragm. 351.

41. [1]) Simillima B. A. 384, 31, unde etiam, cur nonnulla ex Pausaniae glossa removerimus, statim cognosces. Non enim Pausaniae tribuam eum ἁλώα femininum putasse, ut episcopo placuit. Verba καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις iam Meier falso loco posita esse dixit. Sive extrudenda, sive, ut Rindfl. voluit, post ἁλῶα inserenda sunt. In B. A. velim corrigas συναυλίζεσθαι (quod Bachmannus sedulo servavit). συναλίζεσθαι unice verum est, cf. Hes. s. v. συναλισθείς, συναλισθέντες, Phot. Lex. Bachm. I. 374, 15 συναλισθείσης, συναχθείσης. Suid. συναλισθέντες et saepissime. (Glossam συναλίσας Suid. Lex. Bachm. I. 374, 13. propter barbaram explicationem συνάξας recentissimam esse et Graeculum infimae aetatis redolere certum est). Alteram explicationem plane diversam praebent Harp. Suid. B. A. 381, 14, et eam optime servatam Schol. Luc. Dial. mer. (Vol. IV. 245. Jacobitz) ἁλῶα ἑορτή ἐστιν Ἀθήνησιν [περιέχουσα μυστήρια Δήμητρος καὶ κόρης καὶ Διονύσου ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου καὶ τῇ γεύσει τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν]. Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι. Cum ἁλῶα eodem modo ad ἅλω referatur, atque a Pausania, utramque glossam, Philochoro (fr. 161. 162. Müll.) usam, ex eodem fonte defluxisse haud abnegaverim.

42. [1]) De differentia, quae inter ἅμα et ὁμοῦ intercedat, veteres compluribus locis egerunt. Locus classicus est ap. Ammon. p. 14 (= Ptolem. περὶ διαφ. λέξ. Herm. XXXII. 390, 7. Eustath. l. l. paullo ante et. 1713, 37). Docta protulerunt de ὁμοῦ vocis significatione Schol. Plat. Phaedr. 72 C. = Suid., Phot. gl. 2., Hes. — Phot. gl. 1. (= Harp.) apud Suidam cum Phot. gl. 2. in unam conflatam esse apparet. Qui loci exquisitissimis

παρατίθησι καὶ ὅτι ἀμάμηλις σῦκον τὸ ἅμα μήλῳ ἀνθοῦν καὶ μῆλον ἀμάσυκον[2]) τὸ ἅμα σύκῳ ἀνθοῦν. ἕτεροι δὲ εἰπόντες ἀμάμηλιν[3]) τοὺς ἀπίους παρὰ Ἀττικοῖς λέγεσθαι, φασὶ καὶ ἀμαδρυάδας νύμφας, αἳ ἅμα δρυσὶ γίνονται καὶ ἀπογίνονται. [εἰς δὲ τὸ ὁμοῦ χρονικὸν χρήσιμον καὶ τὸ

πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων]

43. Eustath. p. 976, 3. ἀμβροσία καὶ ἄνθος τι κατὰ Παυσανίαν, ὃς λέγει καὶ ὅτι ἀμβροσία[1]) γένος τι συνθέσεως ἐξ ὕδατος ἀκραιφνοῦς καὶ μέλιτος καὶ ἐλαίου παγκαρπίας. (= Eust. p. 1525, 44).

44. Eustath. p. 1636, 50. οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ οὕτως· ἄκριες· λόφοι ὀρῶν, οἳ καὶ ἄμβωνες. ὧν πολλὴ χρῆσις. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· ἄμβωνες· λόφοι ὀρῶν, καὶ ἴτος πᾶσα καὶ οἷον ὀφρὺς καὶ ὑπεροχή, καὶ χείλη δὲ λοπάδων, οἷον·

πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας
(Eupol. fr. 52. Kock).

ἐρρέθη δὲ καὶ ἐπὶ μορίου γυναικείου ὁ ἄμβων[1]). φέρεται δὲ καὶ ὅτι ἄμβων· λοπάς· καὶ ἡ τῆς λοπάδος ἐνδοτάτω ὀφρύς·

---

atque eisdem testimoniis ornati, cum uno loco adhibito (Soph. Oed. Rex. 4) cum Pausania convenire videantur, Giesing p. 45 efficere studuit, ut omnis doctrina ex atticistae scriniis petita esset. Cui coniecturae ideo non adstipuler, quod locus Sophocleus ex servata fabula petitus ab episcopo, qui Sophoclem sescenties laudat, ad Pausaniam allatus esse potuit.

[2]) cf. Hes. ἀμασυκάδες.

[3]) cf. Hes. s. v. ἀμάμηλις et in corrupto ἀμόμηλις, cui obloquitur Athen. XIV. 650. d. Eodem loco enim dicit: Πάμφιλος δὲ ἐν ταῖς περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων ἐπιμηλὶς φησὶν ἀπίων γένος. cf. Hes. ἐπιμηλίς· πόρπη. καὶ ἀπίου γένος. unde coniecerim etiam alteram glossam ἀμάμηλις ad Pamphilum reducendam esse.

43. [1]) Quae doctrina apud lexicographos non recurrit. Ea quae Hes. sub f. praebet Κορίνθιοι δὲ τὸ κρίνον, repetit Ath. XV. 681 B Κορίνθιοι δ' αὐτὸ (τὸ κρίνον) καὶ ἀμβροσίαν καλοῦσιν, ὥς φησι Νίκανδρος ἐν Γλώσσαις i. e. Nicander Thyatirenus. Apud Athenaeum autem eandem doctrinam invenies XI. 473 B. Anticlidis Ἐξηγητικός ibi laudatur: ἡ δ' ἀμβροσία· ὕδωρ ἀκραιφνές, ἔλαιον παγκαρπία, (Eust. 1636, 16 eadem): cuius sententiam fortasse Naucratita ex Philemone περὶ Ἀττικῶν γλωσσῶν, qui initio glossae κάδισκος affertur, petiverit.

44. [1]) cf. p. 1539, 34.

καὶ τὰ χείλη· καὶ ὀρῶν λόφοι, προσαναβάσεις, ὑπεροχαὶ, καὶ αἱ τοῖς κοιλώμασι περικείμεναι ὀφρῦς[2]).

45. Eustath. p. 1539, 26. *Παυσανίας δέ* (praecedit fr. 170.) φησι καί τινας ἵππους ἀμίππους[1]) εἰπὼν ὅτι ἄμιπποι ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου. κληθέντες οὕτως, ἐπεί, φησιν, ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡνιοχῶν, ὁ δ' ὁπλίτης· ἀπὸ τοίνυν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθίζεσθαι εἰ καὶ ἰδίᾳ, φησὶν, ἑκατέρους, ἄμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο. [ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἄμιππος καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόνῃ (983). ἀλλ' οἱ μὲν ἄμιπποι ἑτερεῖοι πρὸς τὸν κέλητα κτλ.]

46. Eustath. p. 838, 54. *Παυσανίας* φησὶν, ὡς ἀμολγοὶ[1]) ἐλέγοντο καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ κοινὰ ῥήτορες καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια· οἱ δ' αὐτοί φασι (Meier et Rindfl. φησι) καὶ μοργοὶ ἢ ἀμοργοὶ ἐκ τοῦ ἀμέργειν ἤγουν καρπολογεῖν, οἷον ὁ μέν τις ἀμπέλους τρυγῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάας.

---

[2]) In breve contracta cum Eupolidis loco ap. Et. M. 81, 8. (Num B. A. 12, 4 huc referenda?) Et. Gud. 43, 33. Quam doctrinam duabus in glossis consentaneam multo uberius repetitam vides ap. Erot. p. 52. Klein., ex cuius glossa doctissima ea tandem exhibemus, quae huc pertinent: *Βακχεῖος* . . ἐν τρίτῳ φησὶν ἄμβην καλεῖσθαι τὴν ὀφρυώδη ἐπανάστασιν (cf. Galen. voc. Hippocr. vol. XIX. p. 77. Kühn.). καὶ γὰρ οἱ Ῥόδιοι ἄμβωνας καλοῦσι τὰς ὀφρυώδεις τῶν ὀρῶν ἀναβάσεις. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Αἰσχύλος καὶ (ὡς Nauck. Ar. Byz. 186.) *Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν.* Quod cum hac doctrina et cum atticista convenit Hes. (s. v. ἄμβη et ἄμβωνες· αἱ προσαναβάσεις τῶν ὀρῶν. Αἰσχύλος Κερκύωνι καὶ Σισύφῳ.) statim fontem glossae Dionysianae agnosces. — An glossa ἄκριες (et ea quae apud Eust. nostro loco praecedunt), quod voce ἄμβωνες explicatur, ad atticistas referenda sit, dubium est. Id adiciendum est glossas Eustathianas ἄκριας et ἐπήκρισεν apud Hes. αὐτολεξεί redire.

45. [1]) Similia recurrunt apud Hes. Suid. gl. 1. Et. M. 83, 42. cf. Eust. p. 1037, 56. — Suidae gl. 2. = Harpocr. ex alio fonte fluxit. (χρῆσις Sophoclis, etsi p. 1037, 57. iteratur, dubito an atticistae tribuenda sit, cum fabula servata laudetur).

46. [1]) Ad eundem fontem redeunt, quae Eust. 1608, 57. nomine auctoris omisso affert: ἐξ ὧν καὶ *ἀμοργοί* φασιν, πόλεως ὄλεθροι, οἱ δ' αὐτοὶ καὶ μοργοί, οἱ ἀμέλγοντες δηλαδὴ τὸ κοινὸν, καὶ ἐκμυζῶντες οἱονεὶ τὰ ἀλλότρια. cf. Suid., Cratin. fr. 214. fr. adesp. 1351. Kock. Comicam illam notionem, quam Paus. voci tribuit, repetitam videmus tantum ap. Hes. ἀμολγοί et. in corrupto schol. Ar. Eq. 963 . . . ἄλλως· σύμμαχος· ἔοικε χρησμὸς (χρηστός!) τις εἶναι· ἐν γὰρ τοῖς Γεωργοῖς (fr. 101. Kock) οὕτως ἔχει·

47. **Eustath. ad Diog. Perieg. 525.** *ἀμόργη ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, ὅ ἐστιν ὁ τρυγίας*[1]). *Παυσανίας δὲ, οὐ τὸ Ἀττικὸν λεξικὸν, ἄλλο τι ἐμφαίνει λέγων· ἀμοργός· ὅμοιον βύσσῳ. καὶ ὅτι ἀμοργὶς ἰδίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς ἐνδύματα Ἀμοργίδια* (l. *ἀμόργινα*) *λεγόμενα, ὡς ὁ κωμικὸς ἐν Λυσιστράτῃ* (159) *δηλοῖ*[2]).

48. **Eustath. p. 1716, 36.** *Ἀττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἡ ἄμπωτις*[1]) *ὡς καὶ τὸ αἱματοπότης*[2]) *καὶ ὑδροπότης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, καὶ ὡς εἴπερ ὑπόθοιτό τις παύσασθαί ποτε ὕστερον τὸ κατὰ τὴν Χάρυβδιν ἀμπώτισμα, εἴη ἂν ἡ ἐκεῖσε γῆ ἁλίπεδον. λέγεται γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δασέως ἁλίπεδον, πεδίον πρότερον θάλασσα γεγονός*[3]).

ὅτῳ δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει
ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγὸν [*εἶναι*] *οὐκ ἀκήκοας.*

Ἐρατοσθένης· μολγὸν καὶ ἀμολγὸν τὸν αὐτὸν, ἀμολγοὺς δὲ παρὰ τούτοις τοὺς ἀμέλγοντας τὰ κοινά . . . Quibuscum componas corruptam Hes. glossam. *μολγός.* — Ceteri lexicographi plane diversa.

47. [1]) Vocabula *ἀμόργη* et *ἀμοργίς* saepius confusa fuerunt, cf. Larcher. in Et. Gud. ed. Sturz. p. 732. — L. Cohn, Jahrbb. XIII. p. 810. n. *ἀμόργη* = olei sedimentum, *ἀμοργίς* = linum esse contendit, eo maxime fretus, quod Hes. utramque glossam ita explicat: dubium an recte, cum Eustath. 1557, 3. Et. M. 85, 15 *ἀμόργην* = linum fuisse affirment. Tamen ad illius sententiam inclinaverim, cum apud plurimos testes ita vocabula, ut ap. Eust. supra l., explicentur. cf. Erotian. p. 44, 1. Et. Gud. 71, 34. Et. M. 124, 14.

[2]) Eadem proferunt Schol. Plat. Epist. 363 A. Schol. Aesch. I. 97. Schol. Ar. Lysistr. 735. Suid. gl. 4. — De vestibus amorginis (ita enim, cf. Meier Op. II. 88. — Freyer p. 277. *ἀμοργίδια* non aptis causis retinere studet — etiam apud Pausaniam scribas collato Ar. Lys. 150. Harp. s. v.) eadem legimus in B. A. 204, 9. 210, 29. Moer. Et. M. 85, 15. 86, 16. Poll. VII. 74. cf. ib. 57. Hes. *ἀμόργινα· λεπτούφη* (vel *λεπτοφυῆ* vel *λεπτοϋφῆ*) *ἐνδύματα.* Suid. gl. 3. — Rindfl. fr. 50 etiam ea, quae Suid. gl. 4. de olei sedimento profert, Pausaniae attribuit. Num alterius atticistae sunt? cf. Eust. p. 218, 12 *ἀμέργω τὸ ἐκπιέζω κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐξ οὗ καὶ ἀμόργη ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη.*

48. [1]) Cf. Eust. ad Diog. Perieg. 198. *ἄμπωτις δέ ἐστι ξηρασία καὶ ἀνάποσις ὕδατος περιοδική, ἀνάπωτις οὖσά τις καὶ ἐν συγκοπῇ ἄμπωτις.* cf. Et. M. 86, 50. Gud. 46, 36. Hes. et B. A. 388, 8. Erot. 5, 10. Klein.

[2]) Cum doctrina de *ἁλίπεδον* glossa, quam Eust. ex veteribus depromsit, apud Harp. fusissima, Suid. (= Harp. epit.), Moer., Hes. redeat, ab atticistarum doctrina non alienam esse duxi.

[3]) cf. Ar. Eq. 198., ubi vide schol., Suid. s. v., Lob. Phryn. p. 455, qui contra Valck. ad Ammon. p. 115. feliciter pugnat.

49. Eustath. p. 1280, 56. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς εὑρέθη *καὶ ταῦτα· ἀμπυκάσαι· ἀναδῆσαι, χαλινῶσαι, στεφανῶσαι, καὶ ἄμπυξ· χαλινὸς, συγκάθαμμα, ἐπίκρανον, κάλυπτρα, διάδημα, στεφάνη[1] καὶ ὅτι ἄμπυκες· διαδήματα κατὰ μεταφοράν. καὶ ὅτι ἀμπυκῖται· διαδήματα· ἴσως διὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας[2], ὥς φησι Παυσανίας, ὃ καὶ ἀμπυκίζειν ἔλεγον. ἐκ μεταφορᾶς δέ, φασι, καὶ ὁ τρυχὸς διὰ τὸ κυκλοτερὴς εἶναι[3].

50. Eustath. p. 918, 62. σημείωσαι δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄξονος καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν εἴτε ἁρμάτων εἴτε ἁμαξῶν ἀμφαξονεῖν[1] λέγεται παροιμιακῶς τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθόν. τίθεται δὲ κατὰ Παυσανίαν ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν τὰ γόνατα ἀσθενούντων καὶ † ἐκκλωμένων.

51. Eustath. p. 1165, 9. ὁ δὲ Παυσανίας[1] λέγει καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος .... καὶ οἱ ἀμφιφῶντες[2] ... καὶ ὅτι οἱ ῥηθέντες ἀμφιφῶντες ἄλλως τε οὕτως ἐκαλοῦντο ἀπὸ ἡλίου καὶ σελήνης, καὶ διότι δὲ ἐκόμιζον αὐτοὺς, δᾴδια ἡμμένα περι-

---

49. 1) Ex parte repetivit Hes. s. v. *ἄμπυκες* B. A. 388, 6. Diversa de *ἄμπυξ* voce Suid. Hes. s. v. *ἄμπυκα*. B. A. 388, 7. Ex utraque doctrina conflata videntur, quae ap. Et. M. 86, 17. (cf. Et. Gud. 46, 34.) s. vv. *ἀμπυκάζειν, ἄμπυξ* laudantur.

2) Quae etymologia redit in solo schol. Theocr. I. 33.

3) Etiam ea, quae ap. Eustath. sequuntur *εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ὅτι παραμπυκίζεται· τὸ παραπλέκεται τὰς τρίχας. κεκρύφαλος δέ φασι, κόσμος τις περὶ κεφαλὴν καὶ αὐτὸς, λεγόμενος κροκύφαντος. ἀναδέσμη δὲ σειρὰ, ἣν κύκλῳ περὶ τοὺς κροτάφους ἀναδοῦσι. κρήδεμνον δὲ τὸ μαφόριον* non aliena ab atticistarum doctrina censeo, cum eaedem glossae redeant, cf. e. g. *κεκρύφαλον* ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 275, 1., *κρήδεμνον* ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 283, 11., *παραμπυκίζεται* ap. Phot. Suid. Schol. Ar. Lys. 1316., *ἀναδέσμη* in B. A. 390, 7. Ultima verba Eustathii de *ἀναδέσμη* et *κρήδεμνον* vocabulis agentia in schol. Ven. A. B. redeunt.

50. 1) Convenit cum Hes. *ἀμφαξονεῖν· τὰ γόνατα περικλᾶσθαι καὶ μὴ εὐτονεῖν*. Meier vocem *ἐκκλωμένων* corruptam esse putans *κεκλωμένων* proposuit.

51. 1) cf. Prol. p. 8. 63. sq. et fr. 68. 94.

2) Duae igitur glossae fuerunt: prior redit apud Suidam s. v. *ἀμφιφῶντες, ἀνάστατοι*, unde Pausaniam non ipsum loqui, sed duas *χρήσεις* attulisse, quarum altera fuit Philochori (cf. Ath. XIV. p. 645 A) altera Apollodori (cf. Hes. s. v. *ἀμφιφῶντες*) concedes.

πηγνύντες ἐπ' αὐτούς. ἀλλαχοῦ δέ φησιν ὁ αὐτὸς[3]) καὶ ὅτι ἀμφιφῶν προσηγορεύθη πλακοῦς διὰ τυροῦ, ἐφ' οὗ δᾷδα[4]) πήσσοντες ἅπτουσι τοῦ φωτὸς χάριν.

52. **Eustath.** p. 1324, 39. (A. D. de ὠτοκάταξις voc. disputat, cf. fr. 335., deinde sequuntur): καὶ ἀμφώτιδες κατὰ Παυσανίαν, ἃς οἱ παλαισταὶ παρὰ (l. περὶ) τοῖς ὠσὶν εἶχον[1]) ἄλλως δέ γε καὶ ἐκπώματος εἶδος αἱ ἀμφώτιδες.

53. **Eustath.** p. 1159, 56. τὸ δὲ ῥύειν[1]) ἢ ῥύεσθαι νῦν μὲν συνήθως Ὁμήρῳ ἐπὶ τοῦ φυλάσσειν τίθεται. Παυσανίας δὲ καὶ ἐπὶ θυσίας κεῖσθαι τὴν λέξιν λέγει, ὅθεν καὶ ἀναρρύειν φησὶ τὸ θύειν. καὶ ἡ θυσία ἀνάρρυσις[2]).

54. **Eustath.** p. 1603, 59 fusissime de ἐνεγκεῖν aoristo disputans verborum compositorum significationes enumerat, quorum agmen claudit ἀνενεγκεῖν. τὸ μέντοι ἀνενεγκεῖν ἔχει πλείω τινὰ διατριβήν. ὅτι μὲν γὰρ ἀνενεγκεῖν λέγεται καὶ τὸ ἀναγαγεῖν τι καὶ τὸ ἀναβῆναι, δηλοῖ τὸ „εἰς τὸ Κωρύκιον ἀνενείκαντο (Her. VIII. 36)" ἤγουν ἀνέβησαν. καὶ τὸ „εἰς Σπάρτην ἀνενείκαντο" καὶ αὐτοὶ ἀνέβησαν. ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνέπνευσε κεῖται κατὰ Παυσανίαν, δηλοῖ Θεόπομπος (fr. 336. Müll.) εἰπών· „ἄφωνος ἐγένετο· ἔπειτα μέντοι πάλιν

---

[3]) cf. Prol. p. 8. Cum priore testimonio coniuncta haec explicatio redit in Et. M. 94, 55.

[4]) Meier δᾴδια scribi iubet, cum etiam apud Athen. XIV. 645 A. ἀμφιφῶν· πλακοῦς Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος, ἔχει δὲ ἐν κύκλῳ καόμενα δᾴδια legatur. Quae coniectura minus probabilis videbitur, si Poll. VI. 75. ἀμφιφῶντες. οὓς ἔφερον εἰς Μουνυχίαν Ἀρτέμιδος, δᾷδας ἡμμένας περιπήξαντες cum testimonio Apollodori comparaveris. Duas illas glossas non coniungendas sed secernendas esse episcopus ipse demonstrat. Athenaei locus non ad alteram, sed ad priorem Pausaniae locum referendus est; non igitur est, cur Meiero auctore mutemus.

52. [1]) Conven. Hes. Similia Et. M. 93, 12, qui Methodium laudat. De eadem voce agit Poll. II. 83. X. 175., testesque Platonem philosophum et Aeschylum profert.

53. [1]) Altera vocis significatio multo crebrior iterum explicatur ab Eust. 308, 44. 1624, 30., quibuscum conferas Suid. s. v. ἀμφῶες, Et. M. 94, 7. Etiam de cado proverbium μέχρι τῶν ἀμφωτίδων dictum esse putaverim. cf. Suid. s. v. Append. Prov. III. 89. DV. III. 19.

[2]) De ῥύειν (= sacrificare) ceteri lexiogr. nil tradunt. Tam mira est explicatio, ut Eust. nonnulla confudisse putaverim. Eadem doctrina iteratur ap. Eust. p. 250, 16. nomine Pausaniae addito. Similia habes ap. Et. M. 98, 56. Hes. Suid. Schol. Ar. Pac. 890. Eupol. fr. 395. Kock.

ἀνηνέχθη". καὶ Ἡρόδοτος. „ἐκπλαγεὶς δὲ τούτοισιν ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν. μόγις δέ τε ἀνενεχθεὶς, εἶπε (I. 116)" καὶ πάλιν· „ἀνενεγκάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα (I. 86)". λέγεται δέ τις καὶ ἐκ νόσου ἀνενεγκεῖν καὶ ἐκ παραφροσύνης, ὃ καὶ ἀναφέρειν λέγεται[1]).

55. **Eustath.** p. 1406, 49. μουσικὴ γὰρ λέξις καὶ ἡ ἀναφύσησις. φησὶ γοῦν Παυσανίας, ὅτι γρόνθων ἀναφύσησίς τις, ἣν πρώτως μανθάνουσιν οἱ αὐληταί[1]).

56. **Eustath.** p. 1425, 58[1]), ἐστὶ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἀνακῶς[2]) ἀντὶ τοῦ φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πεφυλαγμένως. Ἡρόδοτος (VIII. 109) „καί τις οἰκίην τε ἀναπλασάσθω καὶ σπορᾶς (Her. σπόρου) ἀνακῶς ἐχέτω". ἐστὶ δὲ καὶ θεία λέξις τὸ ἄναξ ὡς ἀπὸ τῶν Διοσκούρων. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ἀνακοὺς[3]) τοὺς Διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι, ὡς Αἰακούς (?). καὶ κατεύχονταί, φησιν, ἀνακοῖν διοσκούροιν. Παυσανίας δὲ λέγων καὶ αὐτὸς τὸ ἀνακῶς ἀντὶ τοῦ φυλακτῶς καὶ προνοητι-

---

54. [1]) Priora apud Eust. pluribus locis, cf. 1704, 14. 1406, 48. (ubi fr. ἀναφύσησις ex Paus. petitum subsequitur). Quae Paus. hic ipse de ἀνενεγκεῖν voce profert, nusquam iterum vidimus. Fortasse Eustath. in enumerandis verbi φέρειν compositis, qualia in lexicis rhet. circumferebantur, p. 1787, 63—1788, 14., atticistas sequitur, cum ibi ἀναφέρειν ἀπὸ μανίας ἢ κάρου adpareat.

55. [1]) Conv. Hes. qui addit: καὶ κιθαρισταί. Ad rem Poll. IV. 83. τὰ δὲ πρῶτα τῶν αὐλητῶν μαθήματα πεῖρα καὶ γρόνθων. — Pausan. igitur de γρόνθων voce, non de ἀναφύσησις egit; cf. Prol. p. 12. not. 1.

56. [1]) Quattuor glossas ἀνακῶς (ἀνακῶς ἔχειν), ἀνακοί, ἀνάκεια, τριττυία, quas Eust. coniunxit, seponere nolui, quo melius qua ratione fontes E. adierit, perspiciatur. cf. Prol. p. 26. sq.

[2]) Etiam haec explicatio atticistarum esse videtur, cum saepissime eisdem verbis recurrat. Fortasse fuit Aelii Dionysii. — Conv. Hes. Et. M. 96, 38. Schol. Thuc. VIII. 102. Schol. Herod. I. 24. (ed. Stein. II. 449) Galen. gloss. Hippocr. XIX. p. 79. Kühn. Erot. p. 47, 7, qui adicit: ἐστὶ δὲ ἡ λέξις δωρική. Plura B. A. 391, 7. Suid., unde discimus veteres etiam de ἀνακῶς ἔχειν· φροντίζειν nonnulla attulisse. Quam explicationem veterrimam fuisse apparebit e Plut. Thes. ap. 33. ἀνακῶς ἔχειν τοὺς ἐπιμελομένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν. καὶ τοὺς βασιλεῖς ἴσως ἄνακτας διὰ τοῦτο καλοῦσιν. — Moer. p. 191, 20 Bekk. de ἀνακές vocabulo agit.

[3]) ἀνακοί forma rarior fuit. Recurrit ap. Eust. 345, 13., Et. M. 96, 32 (ex Methodio). — Ἄνακας Castorem et Pollucem a veteribus appellatos esse multifariam traditur, cf. Moer. l. l. Hes. s. v. ἄνακας. Schol. Luc. vol. IV. 252. Jacobitz. Plut. Num. 13.

κῶς παρὰ τῷ Ἡροδότῳ καὶ Θουκυδίδῃ φησὶ καὶ ὅτι ἀνάκεια[4]) ἑορτὴ διοσκούροιν ἀνακοῖν ὡς σοφοῖν. τριττυίαν[5]) δέ, φησι, τὴν θυσίαν ταύτην εἶναι συμβαίνει, διοσκούροις καὶ Ἑλένῃ, δι' ἣν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλόντες ἐκεῖνοι οὐκ ἠδίκησαν οὐδένα τῶν ἐγχωρίων.

57. Eustath. p. 1562, 37 [1]). ὅτι δὲ ψιλωτικοὶ τῶν δασυνομένων οἱ Ἴωνες, δηλοῖ καὶ τὸ λεύκιππος Περσεφόνη παρὰ Πινδάρῳ. καὶ τὸ αὐτόδιον, ὅ ἐστι κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ ὁ ἀντήλιος, ἤγουν παρήλιος, καὶ ὁ ἀπηλιώτης. καὶ ἔπηλις, ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν (fr. 877). [ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἔφηλις κοινῶς ὡς ἀπὸ τοῦ ἡλίου]. λέγονται δὲ Ἰωνικῶς καὶ ἀντήλια καὶ τὰ παρώπια ἤγουν τὰ περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος.

58. Eustath. p. 1216, 64. δῆλον δὲ ὅτι ἐπὶ τοῦ σπεύδειν οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον τὸ ἀνύειν. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶ καὶ ὅτι δασεῖα ἡ πρώτη[1]) [τουτέστιν ἐδάσυνον οἱ Ἀττικοὶ καὶ τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἀνύειν].

59. Eustath, p. 1434, 1. καὶ τὸ ἅπαν, ὄνομα ὄν, Ἴωνες συστέλλουσι καὶ ὁ ποιητής, οἷον

τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πέδιον (Υ 156)

---

[4]) Dies festos Ἀνάκεια vocatos vide ap. Hes. s. v. Poll. I. 37. — Ἀνακεῖον vocem, quam Rindfl. e B. A. 212, 12 (cf. Moer. l. l. Schol. Luc. l. l.) inferre studet, atticistis tribuere non ausim.

[5]) De τριττυία voce (alias τριττύα, cf. fr. 138.) cf. Schol. Ar. Plut. 820. Eustath. p. 1676, 37. et fr. δωδεκίδες vel τριττύς, cf. Suid., ex ipso Pausania petitum.

57. [1]) Omnia atticistarum esse puto. Fragmentum νεῶνες enim, ex A. D. petitum praecedit, et Suid. (= B. A. 424, 25) eandem profert doctrinam; ἀπηλιώτης ὁ ἄνεμος ἐν τῷ π, καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς. καὶ ἡ ἔπηλις ἔστι παρὰ Ποσειδίππῳ. Glossas αὐτόδιον, ἔπηλις, ἀντήλιος Hes. repetivit. — Saepissime de Ionum ψιλώσει Aelium D. disputasse inter omnes constat. cf. αἴνω, ᾀνύω, ἅμαξα etc. — De voce ἀντήλιος cf. fr. παρώπιον. — αὐτόδιον eodem modo explicat Eust. 1605, 8.

58. [1]) Eadem B. A. 411, 28. ἀνύττειν οἱ Ἀττικοί, ὅπερ ἡμεῖς (cf. Eust. 1216, 62), ἀνύειν δὲ τὸ σπεύδειν, δασεῖα δὲ ἡ πρώτη. Doctrina recurrit B. A. 14, 17. ἀνύειν δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί. καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς. καθήνυσαν γὰρ (cf. Hes. καθανύσαι) Moer. s. v. ἥνυσα. et ἀνύσας λέγε. — Etymologica tantum ἀνύω cum ἄνω, ἄνομαι iungere student, cf. Eust. p. 802, 26. 453, 51. 1784, 39.

Ἀττικοὶ δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν τοῦ ἅπαν[1]). *ἕτερος δὲ ῥήτωρ ἐν οἰκείῳ λεξικῷ γράφει, ὅτι ὁ λόγος ἀξιοῖ βραχύνειν τὸ ἅπαν. τὰ γὰρ παρασχηματιζόμενα τοῖς εἰς ας οὐδέτερα βραχύνονται, οἷον μέλαν, τάλαν.*

60. Eustath. p. 1857, 13. *ἐκ δὲ τοῦ μάσσειν καὶ ἀπομάγματα καὶ ἀπόμακτρα· τὰ ἀποκαθάρματα*[1]), *καὶ μαγδαλιὰ παρὰ τῷ κωμικῷ* (Equ. 412)[2]) *παρὰ δὲ ἄλλοις καὶ ἀπομαγδαλιὰ καὶ ἀπομαγδαλὶς ψωμὸς εἰς ὃν ἐκματτόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ δεῖπνον ἐρρίπτουν κυσί*[3]). *Παυσανίας*[4]) *δέ φησιν, ὅτι ἀπομαγδαλιὰ σταῖς, ὃ ἔφερον ἐπὶ τὸ δεῖπνον, εἰς ὃ τὰς χεῖρας ἀποματτόμενοι εἶτα τοῖς κυσὶν ἔβαλλον, διὸ † κύνα, φησί, τὸ τοιοῦτον Διοσκουρίδης*[5]) *προσαγορεύει.*

---

59. [1]) Conv. Suid. B. A. 416, 11., ubi *ὁ ποιητής* restituendum est. — Recte A. D. disputasse constat. Doctrina rhetoris illius ignoti iteratur ap. Theogn. Dichr. 290, 1 (Herod. Lentz. I. 350, 5. 533, 29. sqq.), ubi Atticos contra regulam grammaticorum ultimam vocis *ἅπαν* syllabam produxisse conceditur.

60. [1]) Conv. B. A. 431, 31.

[2]) Vocis forma *μαγδαλιά* recurrit apud Schol. Ar. Eq. 414. (cuius secundam et tertiam explicationem Suid. s. v. *ἀπομαγδαλιά* inverso ordine transtulit).

[3]) Conv. B. 431, 27., unde Rindfl. p. 2. squ. collegit hanc explicationem A. D. tribuendam esse.

[4]) Pausaniae doctrinam repetit Hes. *ἀπομαγδαλιάς* et tertium schol. Ar. Equ. 414. (= Suid.) — Eadem explicatio paullum immutata ap. Poll. VI. 93. — Eustath. p. 432, 34. *ἐκ τοῦ μάσσειν καὶ τὸ ἐκμαγεῖον γίνεται* (cf. Eust. 1857, 12. Suid. s. v.). — *καὶ τὸ χειρόμακτρον καὶ ἡ μαγδαλιά, ἥτις ἦν ζύμωμά τι, ἐν ᾧ ἀποματτόμενοι τὰ ἐκ τῶν βρωμάτων λιπαρὰ ῥύπη οἱ παλαιοὶ ἔρριπτον κυσίν.* Quae doctrina atticistis debetur. Eodem ordine Poll. l. l. de vocabulis *ἐκμαγεῖον, χειρόμακτρον, ἀπομαγδαλιά* agit et vocabulum inusitatum similiter atque Paus. explicat: *αἳ ἦσαν τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν καὶ σταιτῶδες, εἰς ὃ ἀποψησάμενοι τοῖς κυσὶν αὐτὸ παρέβαλλον, ὅθεν καὶ Λακεδαιμόνιοι κυνάδα τὴν ἀπομαγδαλιὰν καλοῦσιν· ὑποδηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος κ* 217. Eust. vero ad *κ* 217 (1655, 37) ad l. l. ex atticistis petitum provocat!! Et. M. 587, 47 ex eodem loco Homerico proficiscitur, et similem in modum explicat.

[5]) Dioscurides fuit sine dubio auctor ille, quem de Lacedaemoniorum republica egisse Ath. IV. 140B testatur. Cum autem ex Poll. l. l. Lacedaemonios *κυνάδα* = *ἀπομαγδαλιάν* dixisse discas, eademque iterum doceat Athen. IX. 409D *ὥς φησι Πολέμων ἐν τῇ περὶ ὀνομάτων ἀδόξων ἐπιστολῇ,* Dioscuridem ex Ath. IV. 140F. de variis panum Laco-

61. Eustath. p. 965, 44. κεῖται δὲ τὸ ἀποσιμοῦσθαι[1]) παρὰ τοῖς παλαιοῖς, παρ' οἷς οὐ μόνον ἀπεσίμωσε τὸ ὕφωσε καὶ πρὸς τὸ λαμπρότατον ἤγαγε κατὰ Παυσανίαν ἀλλὰ καὶ ἀποσιμῶσαι τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς παρὰ Θουκυδίδῃ.

62. Eustath. p. 967, 21. ὁ παρὰ τῷ Παυσανίᾳ διὰ τοῦ χ τύχος[1]), ὡς ἐκεῖνός φησι, λιθοξοϊκόν ἐστι σιδήριον, ἀφ' οὗ ἀποτυχίσαι λίθον τὸ ἀποπελεκῆσαι.

63. Eustath. p. 866, 18. ἀπόψυξις[1]) ἡ ἀποπνευμάτωσις, ὡς Παυσανίας δηλοῖ.

64. Eustath. p. 286, 17. παροιμία — φέρεται τὸ „Ἀργεία φορά"[1]) παρὰ Παυσανίᾳ. ἐσκώπτοντο γάρ, φησιν, Ἀργεῖοι εἰς φιλοδόξους (em. φιλοδίκους Meier) καὶ συκοφάντας.

65. Eustath. p. 183, 12. ἔτι ἰστέον, καὶ ὡς ἐν τῷ Παυσανίου λεξικῷ φέρεται ἀργειφόντης[1])· ὁ ὀφιοκτόνος. ἄργην γάρ, φησιν, ἔνιοι τὸν ὄφιν καλοῦσιν. [οὐ μέντοι ἱστορεῖ καὶ πῶς ὀφιοκτόνος ὁ Ἑρμῆς].

---

nicorum generibus egisse appareat, κυνάδα pro miro illo κύνα apud Eust. l. supra laud. mutaverim. Hes. κυνάδες· αἱ ἀπομαγδαλιαί.

61. [1]) De ἀπεσίμωσα eadem Hes. 4. Quae de ἀποσιμῶσαι profert, recurrunt apud Suid. B. A. 434, 22. ἀποσιμῶσαι, τὸ ἐπικύψαι καὶ τὴν πυγὴν προτεῖναι γυμνήν. Φίλιππος. Θουκυδίδης δὲ τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς cf. Schol. Thuc. IV. 25. — Marcellin. 52. vocem ἀποσίμωσιν Thucydidis propriam esse contendit. Cum locus sit corruptissimus, ἀπεσίμωσεν restituere non dubito. Et. M. 125, 51 aliena profert.

62. [1]) Conv. Hes. s. v. τύχοι. Ex eodem fonte prodierunt: Hes. ἀποτυχισθείς· ἀντὶ τοῦ ἀποτιλθεὶς καὶ τὸ ἀποτυχισθὲν ἐπὶ τοῦ ἀποπελεκῆσαι τὸν λίθον, ἀπὸ τῶν τύχων. ἐστὶ δὲ λιθοξοϊκὸν σιδήριον. B. A. 438, 17. ἀποτυχίσαι· τὸ ἀποπελεκίσαι. καὶ ἀποτυχισθείς· ἀποτιλθεὶς ἢ ἀποπελεκισθείς.

63. [1]) Similia Hes. ἀποψύχειν· ἀποπατεῖν, ἀποπνευματίζειν, ἀφοδεύειν. cf. Et. M. 127, 17. Hes. s. v. ἀπεψύχη. Suid. ἀποψύχειν· τὸ ἀποθνήσκειν. ἐν πρώτῃ Θουκ. (I. 134). σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν, ὡς τὸ

ἀποψύχειν ἐν [τῷ] κλιβάνῳ λίνα τὰ ὑγρανθέντα.

cf. B. A. 440, 10. Cum τερσαίνειν (= ξηραίνειν) voce coniunctum habes ἀποψύχειν l. l. cf. fr. 76. 305. Suidae doctrina ἀποψύχειν = ξηραίνειν profertur ap. Hes. s. v. ἀπεψύχοντο.

64. [1]) Similia Hes. Diogen. II. 79. Apost. III. 76. Aliud proverbium protulit Suid. ἀργεῖοι φῶρες, quod a nostro distinguendum neque cum Schotto ad Diog. II. 79. corrigendum est, cf. Append. prov. III. 35 (cf. Crusius, Anall. p. 55, Adn. 1.) Suid. Hes. Ἀργείους ὁρᾷς.

65. [1]) Exilis doctrina si cum doctissima Harpocrationis glossa ἀργᾶς

66. Eustath. p. 707, 33. ἀρδάνιον παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ τὸ ἀπὸ τοῦ πυθμένος τοῦ κεραμείου ἕως τῆς γαστρὸς, ἐν ᾧ ἄρδουσι θρέμματα[1]). Παυσανίας δέ φησιν ὅτι ἀρδάνια κεράμων γάστραι ἀπὸ τοῦ ἄρδειν τὰ βοσκήματα[2]). προετίθεντο δέ, φησιν, τῶν θυρῶν. εἰ δὲ καὶ ὁ ἄρδαλος καὶ τὸ ἀρδαλῶσαι καὶ ἡ ἀρδαλία ἐκ τοῦ τοιούτου γίνεται ῥήματος, οὐκ ἔστι σταθερῶς ἐπικρῖναι. τέως δὲ κατὰ Παυσανίαν[3]) Φερεκράτης ποιεῖ τινα ἐκμασσόμενον ἀπὸ πυρετοῦ λέγοντα·

---

compares. Αἰσχίνης περὶ τῆς ἀποδόσεως. πιθανώτερόν ἐστι λέγειν, ὅτι Δωριεῖς, μάλιστα δ' Ἀργεῖοι, τὸν ὄφιν ἀργᾶν λέγουσιν, ὡς Ἀχαιὸς ἐν Ἀδράστῳ (fr. 1). Τίμαρχος (Τιμαχίδας Maussacus) δὲ ὁ Ῥόδιος οὐ κατὰ γλῶτταν καλεῖσθαι τὸν ὄφιν ἀργᾶν φησιν, ἀλλὰ γένος τι εἶναι ὄφεως τοὺς ἀργᾶς. κτλ. Quae verba, in epitome initio paullo fusiora, repetita habes apud Suid. s. v. Novum quoddam intulit B. A. 442, 29. haec verba inserens: ἄλλοι δέ φασιν αὐτὸν κακὸν ποιητὴν γεγονέναι (cf. Athen. XIV. 638 C), quae redeunt in Schol. Aesch. II. 99. Hes. s. v. ἀργᾶς. Serpentes ἀργᾶς vocatas esse vid. ap. Suid. Δημοσθένης s. f. et Hes. s. v. ἀργῆν ἔπεφνες (quocum cf. Harp. s. v. ἔνιοι δὲ τοῦ δράκοντος εἶναί φασι τὸ ἀργᾶν ἐπίθετον). Freyer p. 275 sqqu. propterea, quod B. A. et Suid. inter se concinunt, illorum glossas ad Pausaniam revocat. Nab. Prol. 103. omnes eundem fontem adiisse censet.

66. [1]) Ad Ael. Dion. respicit Hes. s. v. ἀρδαλία.

[2]) Paus. repetitur apud B. A. 441, 30 (= Suid. Zon. I. 302. Tittm.) Hes. Schol. Eur. Alc. 99. Phot. s. v. ὀρδάνιον, unde velim addas, quae Eust. inconsiderate omisit, Pausaniae verba: ἐτίθετο δὲ πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελευτηκότων τοῖς εἰσιοῦσι καὶ ἐξιοῦσιν, ἵνα περιρραίνωνται. cf. Poll. VIII. 66.

[3]) Etiam voces ἄρδαλος, ἀρδαλῶσαι, ἀρδαλία atticistae tribuendae sunt cf. Prol. p. 49. Pausaniam haec ex Aristophane Byzantio transscripsisse constat, cf. Nauck. Ar. Byz. p. 203 et L. Cohn, N. Jahrbb. XII. 291. sqqu., qui ab eodem Eustathii loco p. 1761, 30. profecti sunt (recte cum Cohnio libro περὶ τῶν ὑποπτευομένων μ. ἑ. τ. π. attributo). συνάπτει δὲ τούτοις ξενικὸν καὶ τὸ ἀρδαλῶσαι ἤγουν μολῦναι προφέρων καὶ τὸ

τὴν μὲν ἄρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισσον

καὶ τὸ

Αἰγύπτιος θοἰμάτιον ἠρδάλωσέ μου. (Philemon fr. 59. Kock). cf. Mill. Mél. p. 427. (ex Ar. Byz.) ἀρδαλῶσαι ἐπὶ τοῦ μολῦναι. Et. M. 436, 41. Erot. p. 56, 9 Klein. Galen. Gloss. Hippocr. vol. XIX. p. 85. Kühn. Phot. Hes. ἠρδαλωμένος (= Lex. Bachm. 252, 5) Hes. s. v. ἀρδαλωμένους. Erotiani locus contra Nauckium (p. 203. n. 27) tuendus est; vocem ἄρδαλος enim et adiectivi et substantivi sensu, ut Lobeckio in Pathol. p. 245. placuit, adhibitam esse disces ex Hes. glossis ἄρδαλος. μό-

τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴν ἀρδαλίαν ἀπ᾽ ἐμοῦ σπόγγισον
(fr. 33. Kock)

[*τὸ μέντοι ἄρδην*[4]) *ἐπίρρημα οὐκ ἂν οὐδ᾽ αὐτὸ παραγάγοι τινὰ ὡς ἐκ τοῦ ἄρδω γίνεται, ἀλλὰ μάλιστα ἐκ τοῦ αἴρειν, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἀείρειν γίνεται τὸ ἀέρδην*]. *ἔστι γάρ, φασιν, ἀντὶ τοῦ φοράδην. Εὐριπίδης Ἀλκήστιδι* (624)

νέκυν ἤδη πρόσπολοι
φέρουσιν ἄρδην ἐς τάφον τε καὶ πυράν.

67. Eustath. p. 600, 46. *σχίσματα γάρ τινα οἱ θύσανοι. ὅθεν ἀρειθύσανοι*[1]) *κατὰ Παυσανίαν Ἄρεος θύσανοι οἱονεὶ ἀποσχίσματα παρ᾽ Αἰσχύλῳ ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ* (fr. 203. Nauck.)

68. Eustath. p. 1178, 54. *ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ ἀρέσασθαι καὶ πέμματά τινα ἱερὰ λέγεσθαί φησιν Αἴλιος Διονύσιος ἀρεστῆρας*[1]), *δι᾽ ὧν ἔστι δηλαδὴ πρὸς τὸ θεῖον ἀρέσασθαι.*

69. Eustath. p. 799, 37. *ἀρηνοβοσκὸς*[1]) *ὁ προβατοβοσκὸς κατὰ Παυσανίαν, ἐκ μέρους δηλαδή. ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ ἐρενοβοσκὸς ὁ αὐτὸς φέρεται διὰ τὸ ε̄.*

70. Eustath. p. 403, 5. *δῆλον δὲ ὅτι ἀπ᾽ αὐτῶν* (sc. *Ἀμαζόνων*) *καὶ παροιμία φέρεται τὸ „ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ“. ἐπήρουν μὲν γάρ, φασιν, Ἀμαζόνες ἀρρένων σκέλος ἢ δεξιὰν*

λυσμα et *ἀρδάλους· εἰκαίους.* — Pherecratis versus sec. Eust. 1761, 31 (id. est Ar. Byz.) corrigendus est.

[4]) Solam explicationem *ἄρδην· φοράδην* ad att. referendam puto. Recurrit ap. Suid. Schol. Ar. Thesmoph. 274. Hes. — Etymologia debetur Philoxeno cf. Et. Or. p. 20, 21. ed. Sturz.

67. [1]) Conv. Hes. *ἀρ[ε]ιθύσονοι. ἡνίοχοι* (*ἀποσχίσματα καὶ* † *ἀποκλαστήματα*) et paullo infra s. v. *ἀρθύσανοι·* † *ἀποσχήματα καὶ ἀποβλαστήματα,* quae glossae se invicem emendant. *θύσανοι* ap. Eust. p. 976, 28 (= Phot. Suid. Hes. Schol. Herod. II. p. 454.) explicantur, quae verba fortasse ad eundem Atticistam referenda sunt.

68. [1]) Eadem doctrina Eustath. p. 660, 31. Et. M. 138, 54. Paullo immutatis verbis apud Suid. Zonar. I. 238. B. A. 215, 29. In brevissima contracta apud Hes. B. A. 443, 32. Poll. VI. 76 *ἀρεστῆρας* in liborum deis sacrorum numero exhibet, cf. fr. 51. 94.

69. [1]) Bis recurrit Pausaniae doctrina apud Hes. *ἀρενοβοσκός* et *ἀρηνοβοσκός, προβατοβοσκὸς. Σοφοκλῆς Τυροῖ β'* (fr. 594.). *γράφεται δὲ καὶ ἐρρενοβοσκὸς διά τε τοῦ ε καὶ τῶν δύο ρ.* Et. M. 377, 22. *ἐρηνοβοσκός,* Phot. *ἐρρηνοβοσκὸς* qui eodem modo atque Eust. l. l. a voce ‚*ἄρην* = agnus‘ glossam derivat.

χεῖρα. Σκυθῶν δὲ προκαλουμένων αὐτὰς αὐτοῖς συνοικεῖν, ὡς ἀπηρώτοις οὖσι κατὰ Παυσανίαν Ἀντιάνειράν φασι μίαν τῶν Ἀμαζόνων θρασεῖαν οὖσαν καὶ ἀκόλαστον εἰπεῖν. „ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ“ ὡς ἀρχουμένων αὐτῶν τοῖς χωλοῖς[1]).

71. Eustath. p. 1935, 2. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον διὰ θείου ἐγίνοντο καθαρμοί, καθὰ προσεχῶς ἐγράφη, ἀλλὰ καὶ φυτά τινα εἰς τοῦτο χρήσιμα ἦν. ἀριστερεὼν γοῦν φυτὸν κατὰ Παυσανίαν ἐπιτήδειον εἰς καθαρμόν.

72. Eustath. p. 302, 27. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Παυσανίου φέρεται, ὅτι Ἀρκὰς κυνῆ[1]) ἐλέγετό τις, ἤτοι Ἀρκαδικὸς πῖλος, διὰ τὸ ἔχειν ὡς εἰκός τι διάφορον πρὸς τὰ ὁμοειδῆ, καὶ ὅτι Ἐρατοσθένης παρὰ Ἀρκάσι φησὶ φελλὸν μέσον τι πρίνου καὶ δρυός, ὃ ἐνίους θηλύπρινον καλεῖν, καὶ ὅτι παροιμία ἦν τὸ ‚Ἀρκάδας μιμούμενος‘ ἐπὶ τῶν ἄλλοις ταλαιπωρούντων. μαχιμώτατοι γὰρ ὄντες αὐτοὶ μὲν οὐδέποτε ἐνίκησαν, πολλοῖς δὲ ἄλλοις αἴτιοι τοῦ νικᾶν ἦσαν, ὅθεν καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς διὰ τὸ τὰς κωμῳδίας φησὶν αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις ἐκδιδόναι διὰ πενίαν Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη[2]). ἕτερος δὲ ῥήτωρ ἐπιδραμὼν τὰ πολλά φησιν· Ἀρκάδας μιμούμενος ἤγουν ἄλλοις ταλαιπωρῶν. οἱ γὰρ Ἀρκάδες ὑπὲρ ἑτέρων ἠνδραγαθίζοντό φησιν. ὃ δὴ καὶ Ἡρακλῆς ἔπασχεν, ἐξ οὗ καὶ παροιμία

---

70. [1]) Proverbium fere αὐτολεξεί repetitum in cod. Coisliniano Diogeniani, cf. Paroemiogr. I. 196, 7, in quibus Leutschius Pausaniae vestigia agnoscit. Diversa neque tamen a consilio aliena profert Apostol. III. 92. (= Zenobius Milleri Mél. p. 370.) Diog. II. 2. Schol. Theocr. IV. 62. — Plane diversa Suid. s. v. ἄριστα (= Macar. II. 40.) = initium proverbii in cod. C. prolati. Proverbium ipsum iam Ath. XIII. 568E exhibet.

71. [1]) Conv. Hes. ἀριστερεών. φυτὸν τῶν εἰς τοὺς καθαρμοὺς παραλαμβανομένων. Rem recte se habere docet Plin. XXVII. 4, 6., ubi optimi codd. ‚aristereon‘ praebent.

72. [1]) conv. Hes. Ἀρκὰς κυνῆ· Ἀρκαδικὸς πῖλος· Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ (fr. 250. Nauck. cf. Schol. Ar. Av. 1203).

[2]) conv. Suid. s. v. Ἀρκάδας μιμούμενοι (= Apostol. III. 73). Similia Zenob. II. 59. (= Hes.) Macar. II. 41. Proverbium quod ex Platonis Pisandro (fr. 99. Kock) affertur, non ad Herculem sed ad Aristophanem reducendum esse Schol. Plat. Apol. 19B luculentissime docet. Mirum quod αὐτός (= Aristophanes) eundem in modum apud Suid. s. v. Ἀρκάδας μιμούμενος. (= Apostol. III. 73) redit. Simillima praebet Zenob. II. 59. = Hes. Macar. II. 41.

ἐπὶ τῶν ἄλλοις μοχθούντων τὸ ‚ἐν τετράδι γεννηθῆναι‘ κατὰ τὸν Ἡρακλέα δηλαδή, ὅς ἐν μηνὸς τετάρτῃ γεννηθεὶς ἄλλοις ἤθλει[3]).

73. Eustath. p. 1535, 17. καὶ ἀπαρκίας[1]) ἄνεμος, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, καὶ ἡ πνοὴ αὐτοῦ ἄρκιος καὶ ἄρκυες[2]) λίνα περιτιθέμενα θηρίοις. οὗ τὸ πρωτόθετον ὡς ὁ Παυσανίας φησὶν ἀπὸ τῶν ἄρκων. ὅτι δὲ καὶ ἐδασύνοντο Ἀττικῶς αἱ ἅρκυες[3]) οὐκ ἄδηλον. καὶ φέρεται χρῆσις Εὐπόλιδος τοιαύτη·

σὺ δὲ καλώδια ταῦθ᾽ ἁρκυώρει (fr. 313. Kock)

ὅ ἐστι φύλασσε, ἐπεὶ καὶ ἁρκυωρὸς[4]) ὁ τῶν ἁρκύων φύλαξ. ἀφ᾽ οὗ τὸ ἁρκυωρεῖ[5]), ὁμοίως τῷ ἡμερωρεῖν[6]), ὅ ἐστιν ἡμεροφυλακεῖν[7]).

73a. Et. Mag. p. 146, 51[1]). ἀρνευτήρ· ὁ κυβιστητήρ[2]). ‚ὁ δ᾽ ἀρνευτῆρι ἐοικὼς κάππεσ᾽ ἀπ᾽ εὐεργέος δίφρου‘ (Π 742). εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, οἵτινες εἰώθασιν ἐπὶ κεφαλὴν ἅλλεσθαι ὥσπερ τὸν ἀέρα κυρίττοντες. [οὕτως Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιβίου καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς. Μεθόδιος].

---

[3]) Alterius rhetoris doctrinam nusquam adhuc indagare potui. Proverbium autem (ap. Eust. 1353, 5. 1533, 34.) quod vulgo fertur, τετράδι γέγονας saepius adhibetur, cf. Zenob. II. 7., paullo aliter Phot. = Suid., denique Mill. Mél. p. 366. τ. γ. ταύτης μέμνηται Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Πεισάνδρῳ (fr. 100. Kock). τετράδι γὰρ γεννηθεὶς καὶ πάντων ἐπιφανέστατος καὶ ἀνδρειότατος γενόμενος ἐταλαιπώρει, ὅμως ὑπ᾽ Εὐρυσθέως ἐπιταττόμενος, quae ad eundem Aristophanem referre nullus dubito. — cf. Fragm. lex. rhet. 378.

73. [1]) cf. Hes. cf. Ar. de mundo IV. 13.

[2]) cf. Hes. ἄρκυες. ἄρκυσι. Suid. s. v. ἄρκυς. B. A. 445, 22.

[3]) Et. M. 144, 6. 10. Mill. Mél. p. 43. cf. B. A. l. l.

[4]) Harp., cf. Suid. in priore glossae parte.

[5]) Hes. 3. — Et. M. 144, 17.

[6]) cf. Phot. Hes. ἡμερωρίας. ἡμερωρεῖν.

[7]) Quae omnia atticistis tribuenda sunt propter lexicographorum consensum. Idem lexicon rhet. iterum usurpatur apud Eustath. p. 1156, 17. ad quem locum iam noster provocare videtur: ἀλλαχοῦ καὶ ἕτερα γέγραπται sub finem adiciens, cf. fr. ἀπάρκιος (359).

73a. [1]) Hanc etymologi glossam (cf. Mill. Mél. p. 45.) A. Dionysii esse apparet ex subscriptione Codicis Vaticani, quem Milleri Florentino simillimum sed pleniorem esse et verba supra uncis inclusa continere R. Reitzensteinius benigne mecum per litteras communicavit.

[2]) Hanc explicationem solam (cf. Apollon. lex. hom. p. 43, 17. Bekk.)

74. Eustath. p. 1854, 34. *οὐκ ἂν δέ τις ἀπισχυρίσαιτο μὴ οὐκ εἶναι καὶ τὸν ἀρράβακα ἐθνικὸν, ὅς ἐστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὀρχηστὴς ἢ βλάσφημος. Παυσανίας δὲ καὶ ἐτυμολογίαν αὐτοῦ παραδιδοὺς γίγνεσθαί φησιν ἀπὸ τοῦ ἀρραβάσσειν, ὅ ἐστιν ὀρχεῖσθαι* [1]).

75. Eustath. p. 913, 57. *Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει καὶ ὅτι ἀρρενικὸν οὐχὶ ἀρσενικὸν τὸ τῶν γραφέων παρὰ Ἀττικοῖς φάρμακον* [1]).

76. Eustath. p. 1533, 58. *Αἴλιος δὲ Διονύσιος οἶσον* [1]) *φαίνεται λέγειν τὸ τοιοῦτον φυτὸν, γράψας, ὅτι ἀπὸ οἰσύου κόφινοι ἄρριχοι καλούμενοι, οὓς Ἴωνες μὲν ἀρσενικῶς προφέρουσιν, Ἀττικοὶ δὲ θηλυκῶς* [2]). *Παυσανίας δὲ ἱστορεῖ καὶ ὡς τούτοις τοῖς ἀρρίχοις σταφυλαὶ συνεκομίζοντο, ἐξ ὧν δοκεῖ γίνεσθαι καὶ τὸ ἀναρριχᾶσθαι* [3]).

ib. p. 1163, 49. *τάλαροι δὲ καλάθισκοι, τάλανες εἰς τὸ αἴρειν ως βασταχτικοί. λέγονται δὲ οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄρριχοι παρ' Ἀτ-*

---

atticistae esse puto, cf. Eustath. p. 1083, 54. *ἔστι γὰρ ἀρνευτὴρ καὶ κυβιστητὴρ τὰ αὐτὰ, εἰ καὶ σαφέστερον ὁ κυβιστητήρ.* cf. Suid. Hes. — Iam antiquitus, quis fuerit *ἀρνευτήρ*, incertum fuisse apparet ex Schol. Ven. A. ad *M* 385 (= Eustath. p. 910, 34.).

74. [1]) Petita sunt ex celeberrimo illo loco, ubi Eust. de vocabulis peregrinis disserentem et priores compilantem vides, cf. Prol. p. 30. not. 1. Conv. cum utraque doctrina Hes. et B. A. 446, 26.

75. [1]) Tantum ap. Hes. s. v. *ἀρνικόν· χρώματος εἶδος χλωρὸν, ὅπερ ἡμεῖς ἀρσενικὸν λέγομεν* (cf. Schmidt. ad l. l.). Schwartz p. 33. *γναφέων* scribi iubet.

76. [1]) Cf. fr. *οἰσύη, οἶσον* et *ταρσός* (fr. 305.), unde apparet etiam ea quae de *ταρσοί* p. 1163, 49 disputantur, atticistarum esse. cf. Prol. p. 30.

[2]) Repetuntur B. A. 446, 30. Et. M. 149, 29. (Com. III. p. 634. Kock). cf. Et. Gud. p. 80. *ἄρριχοι δὲ λέγονται κόφινοι σύϊνοι* (l. *οἰσύινοι*) . . . . *ἀρσενικῶς.* — Pausaniae doctrina iterum apparet ap. Et. M. 99, 22. *ἄρριχος λέγεται ὁ κόφινος, ἐν ᾧ κομίζουσι τὰς βότρυς· ἐξ αὐτοῦ ἀρριχῶ καὶ ἀναρριχῶ,* quam ex Herodiano sumptam esse etymologus tradit. cf. Prol. p. 74. not. 2. — Similia ap. Suid. = Schol. Ar. Av. 1309. Moeris. s. v. = Harp. cod. k, cf. Bekk. ad p. 34, 14. Hes. B. A. 208, 25.

[3]) *ἀναρριχᾶσθαι* cf. Et. M. 99, 14. 26. cf. Schol. Ar. Pac. 70. — Contra atticistae regulam disputat Phryn. ap. B. A. 19, 25 . . . *οἱ δὲ δύο ρρ γράφοντες ἁμαρτάνουσιν.* — Atticista conspirat cum Herodiano, cf. Herod. II. 387, 5. 475, 27. ed. Lentz. (cf. eius notam de diversissimis vocis *ἄρριχος* scripturis), Greg. Cor. ed. Schäf. p. 585., ubi ex Porphyrio *ἀναρρίχησις* substantivum adfertur.

τικοῖς. Παυσανίας οὖν φησιν, ὅτι ἄρριχος κόφινος ἐπιτήδειος εἰς συγκομιδὴν σταφυλῶν.

77. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532a 22. Bekk. *ὅτι τὸ ἀρχέτυπόν*[1]*, φασιν, οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων οὐδὲ ῥητόρων οὐδὲ τῶν Μούσαις κατόχων εἴρηται, ὡς Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἱστορεῖ.*

78. Eustath. p. 782, 52. *σημείωσαι δὲ ὅτι παροιμία φέρεται ἀπὸ τῆς νήσου Σκύρου τὸ „ἀρχὴ Σκυρία"*[1] *ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων, ἀπὸ Θησέως ληφθεῖσα, ὥς φησι Παυσανίας, ἐπειδὴ ἐπιθέμενος τῇ Λυκομήδους ἀρχῇ καὶ πειρῶν τὴν γυναῖκα ἐκείνου κατακρημνισθείη, [ὡς καὶ Λυκόφρων* (v. 1324) *φησί]. λέγει δὲ καὶ ὅτι ὀστρακισθῆναι πρῶτον Ἀθήνησι Θησέα ἱστορεῖ Θεόφραστος* (fr. 131. Wimm.)

79. Eustath. p. 1595, 37. *καὶ νόμων δὲ ἐπιμεληταὶ ἦσαν ἐν Ἀθήναις ἓξ τὸν ἀριθμὸν οἱ καὶ θεσμοθέται κυριεύοντές, φασι, τοῦ δικάζειν καὶ χειροτονεῖν. ἐκεῖ δὲ καὶ ἄρχοντες ἕτεροι ἕνδεκα ἐπιμελούμενοι τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ καὶ ἐνήγοντό, φασιν, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ταύτην κλέπται τε καὶ ἀνδραποδισταί. τῶν δὲ ῥηθέντων Ἀθήνησιν ἐννέα ἀρχόντων κατὰ Παυσανίαν τρεῖς μὲν ἦσαν, ἄρχων, πολέμαρχος, καὶ βασιλεύς· οἱ δὲ ἓξ θεσμοθέται*[1]*.*

---

77. [1]) cf. Hes. *ἀρχέτυπον. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ πᾶσιν ὁ τύπος.* Suid. *ἀρχέτυπος. πρωτότυπον. καὶ ἀρχέτυπος. ὁ τὴν ἀρχὴν διδούς.* B. A. 449, 13. — Naber Prol. p. 186 etsi de Dionysio atticista vehementer dubitavit, tamen Helladii locum non omittendum esse existimavi.

78. [1]) Clariora profert Suid. s. v. *ἀρχὴ Σκυρία. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων, παρόσον πετρώδης καὶ λυπρὰ καὶ διὰ τοῦτο πενιχρὰ ἡ Σκῦρος* (= Zenob. I. 32. Hes.) *οὐδὲν φέρουσα λόγον ἄξιον. οἱ δὲ ἀπὸ Θησέως, ὅτι κτλ.* = Eust. l. l. sed Lycophronis testimonio omisso et sub finem addito *Θεόφραστος ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς.* cf. Meier Opp. II. 91. Duas igitur explicationes Pausaniae praesto fuisse et seiunctim adhibitas esse vides, quae sola Eustathii socordia in unam conflata sunt. Utramque repetitam habes in cod. Pal. I. 1. ap. Crus. in Philol. nov. ser. I. p. 195. cf. p. 206. Lemma proverbii ap. Mill. Mél. p. 371. — Simile fuit proverbium *Σκυρία δίκη,* quod et ipsum de Thesei fuit exitio, cf. Hes. s. v. — An ad eandem originem reducenda sint Phot. Suid. s. v., Poll. VIII. 81. (cf. Meier-Schöm. Att. Proc. ed. Lipsius p. 908. not. 407.) dubium est.

79. [1]) Pausaniae doctrina, quae contra usum communem pugnat (nisi ordinem *ἀρχόντων* turbatum episcopo attribuere mavis), alibi *αὐτολεξεί* non

80. Eustath. p. 787, 8. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς τοῦ Παυσανίου φέρεται, ὡς τὴν δορὰν ἀσπάθητόν τινες εἶπον χλαῖναν[1]), ὅ ἐστιν ἀνύφαντον, καὶ ὅτι ἐκ τῆς λεοντῆς ἡ κατὰ τὸν λέοντα παροιμία τὸ ,ξυρεῖν λέοντα' ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων[2]) καὶ τοῦτο μὲν διὰ τὴν γενναιότητα τοῦ λέοντος, ὃν οὐκ ἂν ξυρεῖν τολμήσῃ τις. τὸ μέντοι „πόκους ὄνου"[3]) ἄλλον τρόπον ἀδύνατόν ἐστιν διὰ τὸ μὴ εἶναι πέκεσθαι τὸν ὄνον. ὅμοιον δέ πως καὶ τὸ „ἀσκὸν δέρειν"[4]). οὐ γὰρ ἂν ἐξ ἀσκοῦ ἕτερον δέρμα ἀποσυρήσεται.

Cram. Anecd. Par. III. 77, 34 (id est ad *K* 23, ut Eust.) δέρμα λέοντος· ἐπίθετος χιτών, ὡς ὁ Παυσανίας, διὰ τὸ ὑπεροχικὸν τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος.

80a. Eustath. p. 1769, 45. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ πρῶτον οἱ παλαιοὶ, ὡς ἱστορεῖ Παυσανίας, τιμῶντες τὴν εὕρεσιν τοῦ

---

repetitur. Suid. s. v. ἄρχων atticistas adiisse propter consensum cum B. A. 449, 17. veri haud absimile videtur; certum tamen quicquam affirmare non ausim. — Ea, quae de ἕνδεκα iudicibus episcopus explanat, ad Pausaniam referenda esse confido, cum 1) de thesmothetis iam ita ante egerit, ut etiam superiore loco ex Paus. omnia delata esse appareat, 2) eadem doctrina apud Et. M. 338, 34 recurrat paullo fusior et voce ῥητορική sub finem addita, cf. Heyden. Leipz. Stud. VIII. p. 214. sqqu. cf. Phot. Suid. Schol. Ar. Vesp. 1108. B. A. 250, 4. 310, 15., ubi fere eisdem verbis Eustathiana repetita vides. cf. Poll. VIII. 102.

80. [1]) Conven. B. A. 453, 18. Hes. s. v. ἀσπάθητον χλαῖναν. Simil. Hes. ἀσπάθητα. Poll. VII. 36. cum Sophoclis testimonio.

[2]) Conv. Phot. Suid. λέοντα ξυρᾷς. Schol. Plat. Rep. 341. C. cf. Diogen. VI. 24.

[3]) Dubitanter ad Paus. referre ausim, cf. Nab. ad Phot. ὄνου πόκαι. Quod eadem explicatio bis ap. Phot. redit, alteram alteri, quam sibi finxit, Pausaniae recensioni Naber Prol. p. 45 tribuere studet. (sed cf. Prol. p. 9.) cf. Phot. Suid. ὄνου πόκαι· ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, ὥσπερ αἱ τοιαῦται πλίνθον πλύνειν, ἀσκὸν τίλλειν, χύτραν ποικίλλειν, εἰς κόπρον (Phot. κοπρῶνα) θυμιᾶν. † Ἀρίσταρχος δὲ (Ἀριστοφάνης Nab.) διὰ τὸν Κρατῖνον (fr. 348. Kock) ὑποθέσθαι ἐν Ἅιδου τινὰ σχοινίον πλέκοντα, ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα, οἷον ἀποκείροντα, παρόσον οὖν τὰ ἐν Ἅιδου ἀνήνυτά εἰσιν, τοῦτο ἐπλάσθη. cf. Schol. Ar. Ran. 186. Zenob. V. 38. Hes. s. v. (cf. codd. V. B. Zenobii). — Eadem historia ap. Paus. X. 29, 1.

[4]) cf. Diogen. III. 3. cf. not. 2. ubi ἀσκὸν τίλλειν legis, quod nemo audivit. Fortasse ἀσκὸν ⟨δέρειν, ᾠὸν⟩ τίλλειν scribendum, cf. Diog. I. 3. B. A. 69, 26.

οἶνον ᾄδειν ἐφεῦρον καὶ τοὺς ἑαυτῶν κωμήτας κακολογεῖν, ὅθεν καὶ ἐρρέθη τὸ κωμῳδεῖν, ὅτε καὶ τὴν λυμαινομένην ταῖς ἀμπέλοις αἶγά, φησιν, ἆθλον τῆς ᾠδῆς προέθεντο. τοὺς δὲ ἀγωνισαμένους τραγῳδοὺς ἐκάλεσαν διὰ τὴν ἐπὶ τράγῳ δηλονότι τῷ ἀσκῷ, καὶ ἦν τοῦτο ἀσκωλιάζειν[1])· *τοὺς δὲ ὑστέρους, φησί, κριθέντας [ἤγουν τοὺς ἡττηθέντας] ἕτερον ἔδει τράγον ἐπὶ τὴν εἰρημένην χρείαν ἐκδεῖραι καὶ τὸν χορηγὸν αὖθις μισθοῦσθαι τοὺς ἐναλλομένους τῷ ἀσκῷ, τοὺς δὲ νικῶντας μηκέτι τοῦτο πράττειν [ἤγουν μὴ ἀναγκάζεσθαι εἰς τὸ ἐνάλλεσθαι], ἀλλὰ ἡσυχάζειν.*

81. Eustath. p. 84, 17. *Παυσανίας δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξικοῖς φασιν, ὅτι Μεγακλείδης* (ed. *Μετ.*) *αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσιν*[1]). *ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσταί, ἤτοι Ἀττικαί, γυναῖκες Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν. ἕτεροι*[2]) *δὲ τῶν παλαιῶν φασι κτλ.*)

Quo cum loco coniungas: p. 1456, 44. *σημείωσαι ὡς οὐ μόνος Ὅμηρος Ἀθηναίαν λέγει τὴν Ἀθηνᾶν ἀλλὰ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν πεζολόγων πολλοὶ Ἀττικοί, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ'*

80a. [1]) Nondum simile quid indagare potui. Ac primum quidem de ascoliasmo cogitanti statim suspicio oriri debuit, ne vehementer errarem, cum omnes glossae cf. e. g. Et. M. 155, 35. (cf. Lorenz, Epich. p. 249) B. A. 452, 18. Hes. Suid. Schol. Ar. Plut. 1129. Plat. Conv. 190D. Luc. IV. p. 146. Jacob. cf. Mill. Mél. p. 436. Eust. 1646, 26. Poll. IX. 121. omnino cum nostris discrepent, cf. Cohn. Jahrbb. XII. 366.

81. [1]) Quos locos coniungendos esse inde apparet, quod eadem doctrina iisdem fere verbis apud Suid. s. v. *Ἀθηναίας* recurrit. — Verba illa *ὅτε δὲ ἤρξαντο κτλ.* Rindfl. p. 32 atticistis abiudicat; in contrarium autem disputandum est. Neque enim tum Suidae locus (quem Bergk. Poet. lyr. I[4]. 872 ex antiatticista quodam derivare studet) intellegi possit. Quem cum 1) saepius verbotenus cum atticistis convenire, 2) ad eundem Pherecratis locum provocare videas, affirmare non dubito, Suidam primo loco atticistarum scrinia expilasse. cf. Prol. p. 50. Alterius sententiae (*Ἀθηναίαν* = civem Atticam) fontem habes Ar. Byz. fr. Par. § 1. cf. Nauck. p. 79. 213. cf. Prol. l. l.

[2]) *ἕτεροι τῶν παλαιῶν* = Steph. Byz., ut Cohn, Jahrbb. XII. p. 294, probavit.

Ἀριστοκράτους (immo *Ἀνδροτίωνος* § 72). „*οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηναίᾳ* (Eust. *Ἀθηνᾷ*) [*ἀνέθεσαν*]". *καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ* (302 D.) „*ἑρκεῖος Ζεὺς καὶ φράτριος καὶ Ἀθηναία φρατρία*". *φασὶ δὲ οἱ παλαιοί, ὡς ἐπειδὰν ἤρξαντο Ἀθηναῖαι γυναῖκες λέγεσθαι ἀντὶ ἀστῶν καὶ Ἀττικῶν, ὡς Φερεκράτης* (fr. 34. Kock)

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς ξυμμάχοις,

τότε ἤρξατο ἐκείνη λέγεσθαι τρισυλλάβως Ἀθηνᾶ. περὶ δὲ τούτου εἴρηται καὶ ἐν τῇ ᾱ τῆς Ἰλιάδος (i. e. 84, 17).

82. **Eustath.** p. 1573, 66. *ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς οὐ μόνον ἕτερον καὶ ἕτερα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ θῆτα θάτερον*[1]) *καὶ θάτερα λέγεται τὸ τῶν οὐδετέρων πληθυντικὸν ἑνικόν. Χρύσιππος δὲ λέγων τὸν θάτερον τῶν Διοσκούρων ἐσχάτως βαρβαρίζει, ὥς φησι Παυσανίας· τὸ γὰρ ἀρσενικὸν κατὰ τὴν ὀρθὴν ἅτερος λέγεται κραθὲν ἀπὸ τοῦ ὁ ἕτερος. — ἔστι δὲ καὶ θατέρου γενικὴ ἑνική. καὶ θατέρῳ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν οὐ θατέροις. σολοικισμὸς γὰρ τοῦτο κατὰ Παυσανίαν. ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς οὐ κιρνᾶται, τὰ δὲ θηλυκὰ οὕτω συναλείφεται ἡ 'τέρα καὶ θητέρᾳ οὔτε δὲ κατὰ γενικὴν οὔτε κατὰ αἰτιατικὴν κιρνᾶται.*

83. **Eustath.** p. 1157, 33. *ὁ αὐλὼν*[1]) *ἐπιμήκης αὐτὸς καὶ παραμήκης ποταμός. ὅθεν καὶ δίαυλος*[2]) *καὶ αὐλὸς*[3]) *κατὰ Παυσανίαν τὸ στάδιον. Αἰσχύλος δέ φησιν καὶ τὴν τάφρον αὐλωτοὺς*[4]) *διὰ τὸ κώδωνάς, φησι, προσῆφθαι αὐτοῖς, οἷς*

---

82. [1]) Convenit Phot. s. v. *θάτερος*. Eadem doctrina apud Gramm. post Ammonium Valckenaarii p. 195., qui Chrysippi verba Menandro tribuit. Anecd. Bachm. I. 254, 8. — Alteram doctrinam, et ipsam ab Eust. l. l. prolatam, consulto omisi, quod e Dorica dialecto formam pronominis derivare studet, cf. Eustath. 1385, 50. 1573, 35. Et. M. 443, 35 cum Gaisfordi notis. Et. Gud. 255, 12. Or. 74, 15. Mill. Mél. p. 155.

83. [1]) Ut Eustathii mos fuit, non unam glossam ex attic. lexicis delibavit, sed plures, quas coniunctas vidit, una in sua deportavit; ideo eum de *αὐλών, αὐλός, αὐλωτός* vocibus Pausaniam adiisse et locum Aeschyleum inde transtulisse confido.

[2]) Eust. et l. l. et p. 1107, 63. 1483, 53. *δίαυλος* = *αὐλός* esse dicit, sed ceteri lexicographi obloquuntur, cf. Suid. s. v. Et. M. 176, 26. 743, 17.

[3]) Et. M. l. l.

[4]) Hes. s. v.

ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι ὡς φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο[5])· γράφει οὖν οὕτως

ὣς εἶχε πώλους τέτταρας ζυγηφόρους
φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας (fr. 326. Nauck.)

84. Eustath. p. 1350, 34. ὅτι δὲ τὰ ἔντεα δοκεῖ δασύνειν τὴν ἄρχουσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῖ καὶ ὁ αὐθέντης, οὐχ ὁ δεσπότης, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ἀλλ' αὐτοέντης καὶ αὐτοχειρίᾳ φονεὺς, ὁ καὶ αὐτοφόντης[1]).

85. Eustath. p. 1332, 12[1]). Παυσανίας δέ φησιν ὅτι αὐτοχόωνος[2]) ὁ ἐξ αὐτοῦ τοῦ χώνου ἄλλην μηδεμίαν προσειληφὼς ἐπισκευήν. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα ἡ αὐτὸς ἀντωνομία σύγκειται. ἡ δέ γε αὐτόχθων ἑστία[3]) ἡ τοῦ Χείρωνος ἀλλοίαν ἔχει τὴν σύνθεσιν· δηλοῖ γὰρ τὴν αὐτοφυῆ καὶ σπηλαιώδη, ἣν ἕτερός τις αὐτόροφον. ὁ δὲ βασιλεῖ ἐλθὼν αὐτόματος ἀδελφὸς εἰς δαῖτα ὁμοιότητα ἔχει ἄλλως πρὸς τὸν ἐφεξῆς που ῥηθησόμενον αὐθέντην, ὅ ἐστιν αὐτοφόντην[4]). οἱ αὐτερέται[5]) δὲ ἄλλο τι δηλοῦσιν, ὅτι δηλαδὴ οἱ αὐτοὶ

---

[5]) Hes. s. v. conv.

84. [1]) Conv. B. A. 463, 4, unde Meier Op. II. p. 69 recte effecit verba οὐχ ὁ δεσπότης post Dionysii nomen collocanda esse. Brevius αὐθέντης ὁ αὐτόχειρ dicitur Eust. 82, 41. 641, 48. 882, 61. 945, 12 et 524, 17, unde ex παλαιοῖς ὑπομνήμασιν hanc doctrinam ab Heracleone grammatico (a Didymo ipso adhibito) petitam esse discimus. Cf. Hes. s. v. αὐθέντης, αὐτοέντης. Et. M. 169, 2. Gud. 92, 51. 550, 51. Schol. Apoll. Rhod. II. 754. Schol. Thuc. III. 58. Eandem doctrinam atque atticistae apud Phryn. Lob. p. 120. Similem doctrinam profert Harp. locis quibusdam Lysianis exornatam, unde sua Suidas petivit, sed paullo auctiora et Isocratis exemplo illustrata. Sub finem eandem etymologiam ineptam ἀπὸ τῶν ἐντῶν profert atque Et. M. Gud. Cui alteram non meliorem substituit Phryn. in B. A. 15, 9, cum ab εἶναι infinitivo αὐθέντης vocem derivare conetur.

85. [1]) Quas voces omnes ex Pausania fluxisse iam inde apparet, quod de αὐθέντης voce eadem profert atque Ael. Dion. fr. 84. Non igitur Meiero assentiemur, qui αὐτοχόωνος tantum ab Pausania explicatum esse statuit. Voces tali modo coniunctas episcopum excerpsisse saepissime videre licet. An Rindfl. p. 51. iure contenderit, eas omnes sub lemmate αὐτὸς a Pausania adlatas esse, dubium est.

[2]) Similia Hes.

[3]) cf. Hes. et Et. M. 174, 41.

[4]) cf. fr. 84.

[5]) Conv. Suid. B. A. 464, 23. cf. Hes.

ἐρέται εἰσὶν καὶ ὁπλῖται. ὅμοιον δὲ πρὸς τὸ αὐτοχόωνον τὸ αὐτοκάβδαλον[6]) καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ αὐτόξυλον[7]) ἔκπωμα καὶ ὅλως ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος εἴργασται.

86. Eustath. p. 1039, 36[1]). ἄφλαστον[2]) δέ, φασιν, οὐχὶ τὸ ἀκροστόλιον, διαφέρουσι γὰρ αἱ λέξεις, ἀλλὰ κατὰ Δίδυμον, ὥς φησι Παυσανίας, τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς ὕψος ἐκ κανόνων πλατέων ἐπικεκαμμένων, διήκοντος δι' αὐτῶν πλατέος κανονίου, ὑπηρεισμένου τούτῳ στυλίσκου, ὄπισθεν τοῦ κυβερνήτου. κρεμάννυται δ' ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ θρανίου ταινία[3]) εἰς παράσημον δηλαδὴ τῆς νηός. [καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ ἄφλαστον ἐτυμολογούμενον ἀπὸ τῶν μὴ ῥᾳδίως φλᾶσθαι ἤγουν θλᾶσθαι κατὰ διάλεκτον Ἀττικήν, ὡς δηλοῦται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ]. Ἀκροστόλιον[4]) δέ, φασι, τὸ ἀπὸ τῆς πτυχῆς ἀνατεῖνον ξύλον ἐπὶ τὴν πρῷραν, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ φησιν ὁ Δίδυμος, ὅτι τὸ λεγόμενον ἀκροστόλιόν ἐστιν ἄκρος στόλος. στόλος δέ ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς λεγομένης πτυχῆς ξύλον πλατύ. πτυχὴ δέ ἐστιν ὅπου οἵ τε ὀφθαλμοὶ ζωγραφοῦνται καὶ τὸ τῆς νεὼς ὄνομα ἐπιγράφεται. ἕτεροι δὲ καὶ τὸ στενὸν καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον στόλον φασίν.

87. Eustath. p. 396, 1[1]). σημείωσαι δὲ ὅτι τὸν μὲν μέγιστον τέττιγα ἀχέταν[2]) καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ Παυσα-

---

6) cf. 884, 26 et Prol. Cap. III. cf. B. A. 464, 27. Et. M. 174, 64. Eupol. fr. 200 Kock.

7) Hes. cf. Soph. Philoctet. 35.

86. 1) Tota doctrina recurrit in schol. Ven. B. *O*, 717, sed auctorum nominibus omissis. Ideo etiam ἀκροστόλιον, στόλος, πτυχή glossae eidem fonti, i. e. Pausaniae, attribuendae sunt.

2) ἄφλαστον cf. Suid. Hes. 4171, 19. B. A. Lex. Herod. (II. p. 403, 30 Stein)., unde discimus Apollodori doctrinam a Pausania reiectam esse. Apollodori doctrina redit ap. Et. M. 177, 41., ubi etymologia, quam damnavi, recurrit. (cf. Apollon. lex. hom. 49, 6. Bekk. Schol. Ven. A. ad l. l. Tzetz. ad Lycophr. 26).

3) Verba Eustathii recte se habere videntur; ταινία retinendum (non τὰ ἡνία, ut Meier ex Schol. Ven. B. efficere studuit), cf. Poll. I. 90.

4) cf. Suid. Schol. Apollon. Rhod. I. 1089. et Prol. p. 62. sq., et de vocibus στόλος, πτυχή cf. Poll. I. 86.

87. 1) Quos locos ideo contexui, ut utrumque atticistam saepe eadem de eadem voce protulisse cognoscatur cf. Prol. p. 4.

2) Hes. s. v. ἀχέτης, ἀχέτας. Doctrina fuit Aristophanis Byz. (cf. Mill. Mél. p. 431), qui sua ex ipso hausit Aristotele Hist. Anim. V. 30

νίαν, κερκώπην[3]) δὲ τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον· τὸ δ' αὐτὸ καὶ καλαμαῖον[4]), τὸ δὲ μετὰ τοῦτο τιτιγόνιον[5]), ἴσως παρὰ τὸ τιτίζειν, περὶ οὗ προδεδήλωται. Quo cum loco contexendus ib. p. 229, 15. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τιτίζειν τίτις[6]) κατὰ Αἴλιον Διονύσιον βραχὺ ὀρνίθιον ἢ καὶ πᾶν φησι μικρὸν ὀρνίθιον οὕτω καλεῖται. ἕτερος δέ τίς φησι (i. e. Pausan.) ὅτι κατὰ μίμησιν ἤτοι ὀνοματοποιίαν, ὅθεν ἴσως καὶ τιτιγόνιον ζωΰφιον παρὰ τῷ αὐτῷ ὅμοιον τέττιγι. cf. p. 1481, 51. ὅτι δὲ χαίρουσιν οἱ Δωριεῖς τῇ τοῦ η εἰς ᾱ μεταποιήσει δῆλον μὲν καὶ ἐξ ἄλλων. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν Αἰλίου Διονυσίου, ὃς ἀχέτην[7]) ἐκτίθησι τὸν ἠχητικὸν τέττιγα καὶ κάλην[8]) τὴν κήλην καὶ καλήτην φησίν, οὐχὶ κηλήτην.

88. Eustath. p. 1698, 30. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἀσφοδελὸς ὀξυτόνως κατά τινας περιεκτικῶς ἐρρέθη, οὕτω καὶ ἀχυρὸς κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὁ ἀχυροβολὼν[1]). ἕτερος δέ τις καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτό φησιν·

Ἑκάβην ὀτοτύζουσαν καὶ καιόμενον τὸν ἀχυρόν.

(cf. IV. 7. et Ael. Hist. An. X. 44) καλοῦσι δέ τινες τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ᾄδοντας ἀχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς τεττιγόνια.

[3]) cf. Athen. IV. 133 B. ἔστι δὲ ἡ κερκώπη ζῷον ὅμοιον τέττιγι καὶ τιγονίῳ (sic! — Eust. p. 1282, 40, qui locum exscribit, τριγονίῳ praebet, unde corruptelam veterem Athenaeo subesse suspicor, quae τιτιγονίῳ voce sanatur). Pausaniae doctrina redit ap. Hes. κερκώπη· μικρὸν τεττίγιον, τὸ καλαμαῖον καλούμενον. τρία εἶναι γὰρ γένη τεττίγων φασίν. οἱ δὲ τέττιξ θήλεια μὴ φωνοῦσα, cf. Schol. Ar. Av. 1095. Iterum Pausaniam habes ap. Phot. s. v.

[4]) vid. lex. rhet. καλαμαῖαν (fr. 401.) cf. Hes. s. v. κερκώπη· καλαμίς.

[5]) Veterrima iam fuit corruptela τιγόνιον, cf. Prol. p. 34. Atque vocem τιγόνιον iam habes ap. Phot. Hes. post τιγγάβαρι illatam. — Phot. Et. M. 760, 47 et τιτιγόνιον· ὅμοιον τέττιγι. Ἐπίλυκος Κοραλίσκῳ (fr. 4 Kock). ex Pausania petitum cf. Nab. l. l.

[6]) cf. Phot.

[7]) cf. Phryn. ap. B. A. 47, 20.

[8]) cf. Hes. ἠχέτης, ἠχηταί.

88. [1]) Cum Aelii Dion. doctrina concinit Herod. II. 860, 18. Lentz. τὸ ἀχυρὸς ὁ ἀχυρὼν παρὰ Ἀττικοῖς ὀξύνεται ὡς περιεκτικόν. cf. I. 200, 12. Similia B. A. 7, 21 ἀχυρὸς, ὡς πονηρὸς λυπηρός. σημαίνει δὲ τὸν ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν ἀχυρῶνα καλούμενον. Ἀττικὸν δὲ λίαν ὁ ἀχυρός· καὶ ἡ παροιμία ὄνος (B. οἶνος, Mein. Men. 428 correxit) εἰς ἀχυρόν. εὕρηται δὲ καὶ προπαροξυνόμενον ὡς ἄλυτος. Proverbium iteratur ap. Diog. VI. 91. G. C. M. IV. 61. Singularia ap. Schol. Ar. Vesp. 1310. παρὰ

89. Eustath. p. 574, 28. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τροχοῦ ἡ ἀψὶς[1]) δῆλον. φησὶ γοῦν καὶ Παυσανίας, ὅτι ἀψίς· ξύλινος κύκλος τροχοῦ, τὸ δ' ἐπ' αὐτοῦ σιδηροῦν ἐπίσωτρον[2]). Ὅμηρος δὲ τὸν μὲν τροχὸν ὅλον κύκλον ὀνομάζει, τὴν δὲ ἀψῖδα ἴτυν.

B.

90. Eustath. p. 1404[1]) de βάλλειν verbo eiusque compositis disputans haec inserit: καὶ βαλβῖδες[2]) οὐ μόνον αἱ ἐπὶ ἐφέσεως (l. ἀφέσεως) δρομέων γραμμαὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἐγκοπαί, φησι, καὶ ἐξοχαί, δι' ὧν κατίασιν εἰς αὐτά, αἷς βαλβῖσιν ὅμοιόν

τὴν παροιμίαν ὄνος εἰς ἀχυρῶνα ἀπέδρα. ὁ δὲ ἀχυρὸς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει (fr. 299. Kock) ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παράκειται ἐξ Ἀδώνιδος (fr. 6. Kock). — Χρῆσιν supra laudatam comici esse perspicuum est. Apud Kockium desideratur. Hes. ἄχυρος praebet.

89. [1]) Conv. B. A. 475, 27. Simila Hes. s. v. cf. Suid. et Et. M. 183, 33. Rindfl. ἄψίς scribit, iniuria, cum Eust. ἀψίς praebeat et schol. Ven. B. ad l. l. (*E* 487) doceat: ἀψῖδες ψιλωτέον. Herodianum aliter sensisse saepissime videmus, cf. indicem Lentzii.

[2]) cf. Eustath. 1313, 27. ἐπίσωτρα δὲ ὅτι τε οἱ κανθοὶ τῶν τροχῶν et 1214, 7. 589, 10. Coniuncta vocabula profert Poll. X. 53. Simillime explicat Schol. Hom. *E.* 725. Et. Gud. 623, 49. ἐπίσωτρα τὰ κύκλῳ τῶν τοῦ ἅρματος σιδήρια. Anecd. Bachm. I. 232, 6. Suid. Hes. Et. M. 364, 32. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἐπίσσωτρα τὰ ἐπικείμενα τοῖς τροχοῖς σιδήρια, ἐπὶ τὴν γῆν σοούμενα. Ex ultimis iam etymologiam agnosco, quae vocem a σῶ verbo derivans recurrit ap. Eust. 598, 34. Et. Gud. l. l. Et. Orion. 51, 12. 59, 24.

90. [1]) Subsequitur fragmentum Aristophanis Byzantii de πρωτόβολος et γνώμων vocibus agens cf. Nauck. p. 99. sqq.

[2]) cf. Hes. βαλβίς· ἀφετηρία. καὶ ἡ ἄφεσις τῶν ἵππων καὶ ἡ θύρα τοῦ ἱππικοῦ. ἔνιοι δὲ καμπτῆρα. καὶ παρὰ Ἱπποκράτει τὸ ἔχον ἑκατέρωθεν ἐπαναστάσεις. ἔστι δὲ καὶ βαθμὸς καὶ ἔρεισμα (cf. Erot. p. 13, 12. Klein. Galen. gloss. Hippocr. vol. XIX. p. 87. Kühn). Similia habes Et. M. βαλβῖσιν· ἀντὶ τοῦ ἀρχαῖς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων. ἡ γὰρ ὑπὸ ὕσπληγγος γενομένη γραμμὴ διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς βεβηκέναι τοὺς δρομέας βαλβὶς καλεῖται καὶ ὁ τῆς ἀφετηρίας τόπος. ἔνιοι καμπτῆρα. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ λεξικοῦ. Qua cum glossa concinit Harp. Antiphontis testimonio addito. Moer. s. v. βαλβῖδες. Tertia explicatio ap. Schol. Ar. Eq. 1159. Prima scholii explicatio plane cum A. D. concinit. Suid. scholion repetit. cf. Anecd. Bachm. I. 178, 17. Altera explicatio a nostra plane diversa est ap. Et. M. 186, 14. (= Et. Gud. 102, 37), quae ap. B. A. 220, 31. repetitur. Schol. Ar. l. l. altero loco recurrit, cf. Lycophr. 13.

τι κατὰ ἔννοιαν καὶ ὁ βατὴρ[3]) ὅς ἦν ἀρχή, φησι, τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος. ὅθεν καὶ παροιμία·

αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου[4])

ὡς οἷον εἰπεῖν τὸ πρῶτον καὶ ἐπικαιρότερον.

91. Eustath. p. 1425, 39[1]). ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον βασίλεια ὡς ἱερεὺς ἱέρεια ἀλλὰ καὶ βασίλισσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς. βασίλινναν[2]) δέ, φησι, Μένανδρος (fr. 907. Kock) λέγει. ἐλέγοντο δὲ ὑποδήματά τινα βασιλίδες[3]) καί τι μύρου εἶδος ἑπταβασίλειον[4]) καὶ βασιλίνδα[5]), παιδιά τις βασιλέας τινὰς ἀποδεικνύουσα καὶ βασιλειᾶν[6]) καὶ διαβασιλίζεσθαι[7]) τὸ βασιλείας ἀντιποιεῖσθαι. ἦν δέ, φασι, καὶ βασιλεὺς ἀρχή τις Ἀθήνησι καὶ ἡ ἐκείνου βασιλὶς[8]) καὶ βασίλειος ἐκεῖ στοά[9]), πλησίον τῆς τοῦ ἐλευθερίου Διὸς στοᾶς.

---

[3]) cf. B. A. 224, 12. unde Seleuco explicationem deberi apertum est (= Hesych.). Utraque glossa non ex Aelio ipso fluxit, sed ex eodem fonte atque illius glossa petita est, cf. Poll. II. 200.

[4]) Proverbium cum glossa βατήρ coniunctum habes in Et. M. 192, 4 βατήρ· ἡ ἀρχὴ τῶν τοῦ πεντάθλου σκαμμάτων.

αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου

φησί τις, οἷον τὸ ἐπικαιρώτατον καὶ τὸ πρῶτον. ῥητορικὴ δέ ἐστιν ἡ λέξις (cod. ῥηματική. corr. Heyden. p. 206), idem Suid. Zon. p. 371. cf. Kock. Com. III. p. 755. — Proverbium solum paullo immutatum ap. Poll. l. l. cf. Suid. s. v. Diogen. III. 38.

91. [1]) Quae omnia atticistis deberi ex voce διαβασιλίζεσθαι efficio, cuius explicatio saepius eadem redit cf. not. 7.

[2]) Contra disputat Phryn. Lob. p. 225. et Phryn. ap. B. A. 84, 26. Falso, cum ad Menandri testimonium ipse alia optimae notae afferat, Alcaei (fr. 6. Kock) et Aristotelis (Fragm. ed. V. Rose p. 137). Cum Phrynicho facit Moeris p. 192, 27. Bekk. βασίλισσα (= regina) ap. Athen. XIII. 586 C ex Philemonis Babylonio (fr. 16. Kock) cf. ib. 595 C. — Eustath. p. 1514, 33.

[3]) cf. Hes. Poll. VII. 85.

[4]) An vox recte se habeat, dubium est. Hes. βασίλειον praebet.

[5]) cf. Hes. Poll. IX. 110, Cohn, Jahrbb. XII. 370.

[6]) cf. Hes. βασιλειῶντα.

[7]) conv. Suid. Et. M. 266, 14. B. A. 241, 24.

[8]) Huc referenda puto Et. M. 189, 7. βασιλίς· ἡ τοῦ βασιλέως γυνὴ ὡς καὶ βαλανὶς ἡ τοῦ βαλανέως. ῥητορική. cf. Suid. Lex. Bachm. 179, 5. cf. Heyden. p. 255.

[9]) Quae recte se habere cognosces ex Harp. s. v. Confusa ap. B.

92. Eustath. p. 1721, 26 [1]. ἰστέον δὲ ὅτι μάλιστα τὸ βὴ φωνῆς σημαντικὸν, καὶ φέρεται παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ καὶ χρῆσις Κρατίνου τοιαύτη. (e Dionysalexandro fr. 43. Kock) [2].

ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βὴ βὴ λέγων βαδίζει

Quibuscum contexenda sunt p. 768, 13. καὶ ὅτι παραβλὼψ μὲν ἐκτείνει τὴν λήγουσαν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ὠπὸς, βλὸψ μέντοι τὸ μονοσύλλαβον συνέσταλται. ὅπερ ἐστὶν ὁ τῆς κλεψύδρας ἦχος μιμητικῶς, κατὰ τοὺς παλαιούς, ὥσπερ, φασὶ, καὶ κὺξ ἐπὶ τῆς ψήφου κατὰ μίμησιν καὶ αὐτό. καὶ οἱ αὐτοί φασιν ὁμοίως μιμητικῶς καὶ βὴ, οὐ μὲν βαὶ μίμησιν προβάτου φωνῆς. Κρατῖνος· ὁ δ' ἠλίθιος κτλ.

93. Eustath. p. 880, 30. ἡ δὲ κολώνη [1]) καὶ λόφος ἂν λέγοιτο καὶ βουνὸς [2]) δὲ, ὅπερ Ἡρόδοτος (IV. 199) μὲν Λιβύων λέξιν εἶναί φησιν. Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γὰρ καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ [3]), ὅτι βουνὸν Φιλήμων ἐν Νόθῳ (fr. 49. Kock) ὡς σύνηθες τίθησιν, ἄλλοτε δὲ ὡς ξενικὸν ἐπισκώπτει.

94. Eustath. p. 1165, 4. ἰστέον δὲ πολυμαθείας χάριν καὶ ὅτι βοῦς [1]) παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο καί τι πέμματος

A. p. 222, 29. Hes. Una fuit στοὰ βασίλειος cf. Paus. I. 3, 1. 14, 6. Meier et Schöm. Att. Proc. p. 62. n. 59.

92. [1]) Ex altero igitur loco Eustathium ex more collegisse, quae ad propositum quadrent, intellegitur, cf. not. ad. fr. 337.

[2]) Conv. Suid. Et. M. p. 196, 7, cuius cod. Flor. sub finem ῥητορικὴ δέ ἐστιν ἡ λέξις adicit. Alia ap. Hes. s. v. βηβήν. B. A. 86, 3. — βῆ (ut quidem Suid. Et. M. l. l. praebent) circumflectendum esse contendit Eust. p. 592, 18. Et. M. 78, 40.

93. [1]) Conv. Hes.

[2]) Herodoti testimonium ex atticistis depromptum esse locus celeberrimus de vocibus peregrinis Eust. p. 1854, 21. docet, cf. Prol. p. 30.

[3]) Eadem docet Phryn. Lob. 355. sed ordine inverso. — Herodian. π. μον. λέξ. (II. 940, 4. Lentz.) βουνὸς vocabulum iam ut omnibus notum et usitatum in exemplum vocat.

94. Tota Pausaniae doctrina repetita ap. Suid. s. v. ἀνάστατοι, cf. Prol. p. 8. 63.

[1]) βοῦς vel βοῦς ἕβδομος repetita ap. Hes. s. v. βοῦς, ἕβδομος βοῦς, βοῦς ζ' (ubi antiquissimum fontem Clitodemi Ἀτθίδα habes, cuius doctrina per tot discrimina usque ad Hes. pervenit). Suid. s. v. βοῦς ἕβδομος gl. 2. testimoniis ex Euthyclis Atalanta (fr. 2.) Euripidis Erechtheo (fr. 352. Nauck.) Achaei Iride (fr. 23. Nauck.) petitis ornata est, cf. Suid. s. v. ἀνάστατοι, Phot. s. v. σελήνη.

εἶδος, ἀφ' οὗ παροιμία τὸ „βοῦς ἕβδομος"[2]) ἔχουσα λόγον τοιόνδε· σελῆναι[3]) πέμματα ἦσαν πλατέα κυκλοτερῆ, ἐπὶ δὲ ἓξ σελήναις τοιαύταις βοῦν, φασιν, ἕβδομον ἔπεττον, κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν πρωτοφυοῦς (l. πρωτοφαοῦς) σελήνης. ἔθυον μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις τοῦτον τὸν βοῦν, μᾶλλον μέντοι ἐπὶ ταῖς ἓξ ἔθυον αὐτόν, ὃς καὶ ἐκαλεῖτο διὰ τοῦτο ἕβδομος βοῦς· ὁ δὲ ταῦτα ἱστορήσας Παυσανίας λέγει καὶ ὅτι αἱ ῥηθεῖσαι σελῆναι [τὰ πέμματα] καὶ πέλανοι[4]) ἐλέγοντο καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος καὶ οἱ ἀνάστατοι[5]) πλακοῦντες καὶ οἱ χαρίσιοι[6]) καὶ οἱ ἀμφιφῶντες[7]) καὶ φθόϊς[8]) δέ, φασι, πέμματα μετὰ σπλάγχνων ἐσθιόμενα. (Meier θυόμενα).

94a. Eustath. p. 962, 17. ἐπιτυχὴς δὲ μάλιστα ἐν τοῖς ἑρμηνεῦσιν ὁ μεταλαβὼν τὸν βουγάϊον εἰς βόσκημα ἀναίσθητον[1]). ὅτι δὲ καὶ εἰς ἀναισθησίας σκῶμμα λαμβάνεται ὁ βοῦς,

---

[2]) Proverbium *βοῦς ἕβδομος· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων*, quod ex alia Pausaniae glossa Eustath. ex more huic loco innexuit, ap. Suid. gl. 1. Diogen. III. 50. Mac. II. 89. Mill. Mél. p. 357. (cf. not. 8.)

[3]) conv. Phot. s. v. *σελήνας, σελήνη*. Steph. Byz. s. v. Hes. s. v. *σελήνας, ἐπισέληνα*, Suid. s. v. *σελῆναι*.

[4]) cf. Harp., qui Didymum (p. 40. Schmidt) auctorem laudat: *Δίδυμος δὲ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης πέμμα, ἐξ οὗ ποιοῦνται πέμματα*. (cf. Prol. p. 63.) Quae doctrina redit ap. Phot. Suid. (in utraque glossa Dionysius Thrax laudatus, quod corruptum est. Comici testimonium subesse suspicor.) Tim. lex. Plat. s. v. Eustath. p. 1601, 4. Vocem 1) placentam 2) spumam 3) *μισθὸν τῷ μάντει διδόμενον* significasse testantur Phot. Suid. Prima et altera explicatio ap. Anecd. Bachm. I. 335, 20 ubi *ὀπῶδες* pro *ποῶδες* restituo. Tertia vis vocabuli ap. Hes. s. v. *πεδανός*, cf. Nab. Prol. 66. 126.

[5]) *ἀνάστατοι* cf. Suid. Hes.

[6]) cf. Athen. XIV. 646. B. Suid. s. v. *ἀνάστατοι, χαρίσιοι* (ubique testimonio ex Daetalensibus Aristophanea ornati, cf. fr. 202. Kock) Hes.

[7]) cf. fr. 51.

[8]) cf. Eustath. p. 1753, 3. Phot. Suid. Anecd. Bachm. I. p. 405, 21. Moer. p. 212, 1. Bekk. Hes. Graesse, Numism. p. 24. Boeckh. C. I. G. I. p. 145. sqqu. De forma vocis vide Herodian. Lentz. I. 400, 25. II. 40, 26. 313, 17. — Ex Hes. s. v. corruptum illud *σμῆγμα* ap. Mill. Mél. p. 357. in *ψῆγμα* correxerim, non *πέμμα*, ut Miller ex Macar. II. 89 efficere studuit.

94a. [1]) cf. fr. 98.

[2]) nusquam iteratur.

δηλοῖ καὶ ο παρὰ Μενάνδρῳ (fr. 1002. Kock) βοΐδης[2])· ὅ ἐστι πρᾶος, εὐήθης, καθ' ὁμοιότητα τῶν ἀμνοκῶν, ὅ ἐστι νοῶν ὡς ἀμνὸς κατὰ τὸν κωμικόν. παροιμιάζεται δὲ ὁ βοῦς, καὶ ὥσπερ ἐπὶ βουγλώσσων, ἐν τῷ „βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρεις"[3]), οὕτω κατὰ Παυσανίαν, καὶ ἐπὶ ἀχρηστίας ἐν τῷ „βοῦς ἐν αὐλείῳ κάθηται"[4]).

95. Eustath. p. 1395, 48. ὀβρίκαλα παρὰ Αἰσχύλῳ λεόντων σκυμνία [τὰ δηλαδὴ καὶ ὄβριμα καὶ καλά]. ἕτεροι δέ[1]) φασιν, ὅτι τε ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα λεόντων καὶ λύκων σκυμνία, καὶ ὅτι βρίκελοι διὰ διχρόνου τὰ μορμολύκεια. Παυσανίας[2]) μέντοι περὶ τούτου φησὶν, ὅτι βρίκελα (l. βρίκελοι) προσωπεῖα βροτῷ ἴκελα, ἢ βριξὶν[3]) ἴκελα. οὕτω δέ, φησιν, ἔλεγον τοὺς βαρβάρους. ὁ δ' αὐτὸς καὶ βριμοῦσθαι λέγει τὸ μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν. καὶ Αἴλιος δὲ Διονύσιος βριμοῦταί φησιν ἀντὶ τοῦ ἀπειλεῖ[4]).

96. Eustath. p. 919, 35. καὶ ὅτι βρόμος κυρίως ἐπὶ ἀνέμου καὶ ἐπὶ πυρὸς, ἐφ' ὧν καὶ τὸ βρέμειν[1]). Παυσανίας

---

3) Cum Pausaniae fragmentum omni explicatione destitutum sit, vix habemus, cui veterum sententiae nostra adnectamus. Duae enim opiniones praeferuntur: ap. Zenob. I, 51., qui docet παροιμία· ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι· ἤτοι διὰ τὸ ἄφωνον τοῦ ζώου, ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων τὸ νόμισμα ἔχειν βοῦν ἐγκεχαραγμένον. ὅπερ ἐκτίνειν ἔδει τοὺς πέρα τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους cf. Suid. Hes. Altera opinio ap. Poll. IX. 61. cf. Diogen. III. 48. Eustath. p. 252, 25. Schol. Aesch. Ag. 36. et Weckl. ad l. l. Leutsch. ad Apostol. V. 7. Schol. Φ, 79. Et. M. 320, 50. Schol. Ar. Av. 1106.

4) cf. Hes. qui Cratini locum addit. Suid. Diogen. III. 70. App. Prov. I. 63.

95. 1) Aristophanis Byzantii sunt, cf. Ael. Nat. hist. VII. 47. Nauck. Ar. Byz. p. 112. 125. Mill. Mél. p. 431. Phot. Hes. Apposui, ut altera vocis significatio, aliunde nondum comperta, appareat.

2) cf. Hes. βρίκελοι οἱ μὲν τοὺς ἱστοπόδας ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τοῦ ξύλου. οἱ δὲ τοὺς βαρβάρους. Δίδυμος (p. 29. Schmidt) δὲ τὰ τραγικὰ (?) πρόσωπα παρὰ Κρατίνῳ ἐν Σεριφίοις οἷον βροτῷ εἴκελοι. Ex Et. m. 213, 39. Schmidtius recte βαρβαρικὰ πρόσωπα effecit, cf. Mill. Mél. p. 71. Kock, Com. I. p. 205. Vide quae M. Schmidt. l. l. docte exposuit.

3) cf. Hes. s. v. Βρίγες. Et. M. l. l.

4) Pausaniae doctrina nusquam recurrit. Suidas compilavit A. Dionysium. Similia Hes. s. v. B. A. 30, 31.

96. 1) Primam glossam, eamque vulgari usui addictam, ex Et. M. 214, 36 Diogeniano deberi disces. Unde ab atticista ad tritissimam explica-

δὲ βρόμον[2]) λέγει καὶ σπέρμα λεπτῇ κριθῇ ὅμοιον, τὸ κοινῶς δηλαδὴ λεγόμενον βρόμιον. τὸ μέντοι βρωμᾶσθαι[3]), ὃ καὶ ἐκτείνεται, φησὶν ὁ αὐτὸς ἐπὶ ἀρσένων ὄνων τίθεσθαι, ὅτι λιμώττουσιν, ἵνα ᾖ, φησι, τὸ βρωμᾶσθαι τὸ βρώμης, ὅ ἐστι τροφῆς, δεῖσθαι.

97. Eustath. p. 207, 2. βυσσαύχην[1]). Διονύσιος γὰρ Αἴλιός φησιν, ὅτι βυσσαύχην ὁ τοὺς ὤμους συνέλκων ἐπὶ τὸν τράχηλον, Παυσανίας μέντοι φησὶν, ὅτι βυσσαύχην ὁ τὸν αὐχένα συνέχων καὶ τοὺς ὤμους ἀνέλκων. Quo cum loco contexenda sunt verba Eustath. p. 838, 18. καὶ ὅτι τῷ ἐριαύχενι ὁ βυσσαύχην[2]) ἀντίκειται, ἄλλως μέντοι τροπικώτερον ὁ βυσσαύχην ψόγον δηλοῖ. σημαίνει γὰρ τὸν ἐπίβουλευτικὸν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί.

Γ.

98. Eustath. p. 344, 12. σημείωσαι δὲ ὅτι ὥσπερ εἶδος ἀκοντίου ἡ αἰγανέα, οὕτω καὶ σίγυμνον παρὰ Λυκόφρονι (vs. 556) καὶ γαῖος[1]) ἢ γαῖον δόρυ ὁλοσίδηρον παρὰ Παυσανίᾳ ἢ ἐμβόλειον ὁλοσίδηρον.

---

tionem nova quaedam allata esse apparet cf. Prol. 68. Ad Diogenianum refer Phryn. Lob. 156.

[2]) Conv. Hes.

[3]) Conv. Hes. Suid. Anecd. Bachm. I. 182, 17. Moeris. βρωμᾶσθαι Ἀττικοί, ὀγκᾶσθαι Ἕλληνες. — Eadem tradit Poll. V. 88. quocum saepissime convenit Zenodotus, qui vocatur, ap. Valcken. Animadv. ad Ammonium p. 228, 230., qui locus plures ob causas cum Aristophane Byzantio cohaerere videtur, cf. Ammon. p. 145. Valck. Ar. Byz. ed. Nauck. p. 218. sq. Prol. p. 68. not. 1.

97. [1]) Ubique βυσαύχην legendum est. A. Dionysius recurrit apud Suid., Hesychius Pausaniae doctrinam exhibet. (Recte Cohn Jahrbb. XII. 347. n. 144. contra Boysenum p. 63. disputat).

[2]) cf. Poll. II. 135. βυσαύχην δὲ ὁ τοὺς μὲν ὤμους ἀνέλκων τὸν δὲ αὐχένα συνέλκων, ὃν ἐπίβουλον Ἀριστοτέλης φυσιογνωμονεῖ (cap. 3, p. 807b, 20). καὶ βυσαύχενας τοὺς ἀσκοὺς Ἀριστοφάνης κέκληκεν. οἱ δὲ ἐριαύχενες σφόδρα ποιητικόν. Quibuscum componas Mill. Mél. p. 418. βυσαύχην· ὁ ἐπιβουλευτικός ex Suetonio. — Aristophanem a Polluce laudatum Byzantium esse credo, quod Suetonius βυσαύχην vocem attulit. Fragmentum illud et ap. Nauckium et ap. Kockium desideratur.

98. [1]) Ad unum omnes contenderunt gaesum pro γαῖον Pausaniae restituendum esse, cf. Hes. γαῖσον· ἐμβόλιον ὁλοσίδηρον, ἢ ὅπλον ἀμυντήριον.

99. Eustath. p. 1539, 61. δῆλον δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ γάλατος ἡ γαλήνη, ὅθεν καὶ γαλερὸν[1] κατὰ Παυσανίαν τὸ γαληνὸν καὶ ἥσυχον καὶ προσηνές.

100. Eustath. p. 648, 26. δηλοῖ δὲ ἡ μὲν γάλως[1] τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφήν, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, ὁποία ἐστὶ τῇ Ἑλένῃ ἡ Κασάνδρα. κατὰ δὲ Αἴλιον Διονύσιον καὶ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ γυναῖκα. πρὸς ἀλλήλας γάρ, φησι, λέγονται. (sequ. etymologia παρὰ τὸ γάλα). σημείωσαι δὲ ὅτι ἑτερώνυμόν ἐστι συγγενικὸν καὶ ἡ γάλως [ἤτοι γαλόως]. ἐχρῆν γὰρ εἶναι δάειρα ἐκ τοῦ δαὴρ δαέρος καὶ εἰσὶν οἳ τὴν χρῆσιν ταύτην εἰδότες ὡς εὐθὺς δηλωθήσεται· Ὅμηρος δέ γε οὐκ εἰδὼς τὴν λέξιν ταύτην γάλως λέγει ἑτερωνύμως, οὐ δάειρα. Λυκόφρων[2] δὲ μέμνηται μὲν Δαείρας, ἣν καὶ παρατίθησι τῇ Περσεφόνῃ ἐν στίχῳ ἑνί. οὐ συγγενικὴν δὲ λέξιν οἶδεν αὐτὴν ἀλλὰ δαιμονίαν. καὶ δοκεῖ προληπτικῶς ἡ λέξις ὡς θεία ληφθεῖσα σιγηθῆναι παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπὶ ἀνθρωπίνης συγγενείας, ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Διὸς Ἀθηναίας καὶ ἐπὶ γυ-

---

Lex. Bachm. p. 183, 11. B. A. 88, 2. Poll. VII. 156. cf. Immisch, de gl. lex. Hes. ital. Stud. Lips. VIII. p. 323. sqqu. Suspicio autem movetur, an etiam γαῖος quaedam vox (= ἀναίσθητος) veteribus nota fuerit, si comparaveris Eustath. p. 188, 29. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ γέα, ὃ γράφεται διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ, γεῖος ἢ καὶ ἄλλως γαῖος· παρὰ Ἰταλιώταις καὶ Ταραντίνοις ὁ μίσθιος. ἔστι δ' ὅτε καὶ ὁ παχὺς καὶ ἀναίσθητος ἄνθρωπος. (cf. 962, 15. καὶ βουγάϊος. ὅ ἐστι μέγας καὶ ἀναίσθητος, ὡς Ἡρῳδιανὸς ἐν τῇ μεγάλῃ προσῳδίᾳ.) cum locis Et. m. 223, 6 (γαῖσος ἐμβόλιον σιδηροῦν. Τριήρων ... δὲ τὴν φωνὴν ἐπὶ τῶν ἀκοντίων ἃ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ὑσσούς. Ἰταλιῶται δὲ καὶ Ταραντῖνοι γαῖον τὸν μισθὸν λέγουσιν. ἐκ τοῦ γέα δὲ κτλ. καλοῦσι δ' οὕτως καὶ τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἄνθρωπον. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ) et B. A. 229, 17., ubi eadem lacuna atque in Et. M. statuenda est. Tres igitur fuerunt voces γαῖσος, γαῖος (= μισθὸς), γάϊος (= ἀναίσθητος cf. Hes. s. v. βουγάϊε) quae postea a lexicographis confundebantur. — Diogenianum eadem tradidisse docet schol. ad Josua VIII, 18. a Montefalconio editus: ὁ λεξικογράφος Διογενειανὸς γαῖσος ἐμβόλιον εἶναι ὁλοσίδηρον, cf. Schmidt, Quaest. Hesych. p. 88.

99. [1] Cf. Hes. γαληνόν. ἥσυχον, ἱλαρὸν, εὔδιον. et γαληρὸν· τὸ αὐτὸ καὶ γαλερόν. cf. B. A. 229, 31. Et. M. 220, 28.

100. [1] cf. Hes. Apollon. lex. hom. 53, 31. Bekk. Suid. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 530a, 2. Poll. III. 32. Et. M. 220, 9. (= Et. Gud. 119, 20.) Glossa ap. Et. Gud. 119, 21. ex duabus (γάλως et γάλλος) conflata est.

[2] Lycophr. 710. cum notis Bachmanni et scholiis.

ναικὸς Ἀθηναίας προεδηλώθη[3]). ὅτι δὲ θεία λέξις ἡ Δάειρα δηλοῖ ὁ εἰπών[4])· Δάειραν Φερεκύδης (fr. 11. Müll.) ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφήν, καὶ ἔοικέ, φησιν, οὕτως ἔχειν. ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν, διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσιν. ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ Δήμητρος ἱέρεια καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅσιον. φαύλως οὖν ὁ Φανόδημος (fr. 21. Müll.) Ἀφροδίτην, φησί, νομίζει τὴν Δάειραν καὶ τὴν αὐτὴν τῇ Δήμητρι λέγει. ἔτι δὲ φαυλότεροι οἱ τὴν Ἥραν δάειραν τῆς Δήμητρος ἀποδιδόντες. δάειρα, γάρ, φασιν, ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. τινὲς δὲ φύλακα Περσεφόνης ὑπὸ Πλούτωνος ἀποδειχθῆναί φασι τὴν Δάειραν. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος Δαῖραν γράφων δισυλλάβως τῆν Δάειράν φησιν, ὅτι οἱ περὶ τελετὰς καὶ μυστήρια τὴν ὑγρὰν οὐσίαν δαῖραν ὀνομάζουσιν. — ἡ δὲ εἰνάτειρ[5])

---

[3]) cf. fr. 81. ex eisdem fontibus derivatum.

[4]) Auctorem glossae accuratiore doctrina refertae sine dubio Aelium Dionysium agnosces, cum eiusdem verba bis repetita habeas, cf. infra et apud Eust. p. 456, 13. *κατὰ δὲ τὸν ὅμοιον τρόπον* (atque *Καῖρα*) *καὶ Δάειρα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον διὰ τοῦ ι γραφὲν πρός τινων, εἶτα συναιρεθὲν δισυλλάβως ὑπὸ Ἀττικῶν Δαῖρα ὀνομάζεται. ἦν δέ, φησι, μήτηρ Ἐλευσῖνος.* (cf. Apollod. I. 5, 2). Nomen et munera Dairae iam pridem fuisse oblitterata ex diversa veterum doctrina apparet. Iam quinta (*Δαῖραν* = Proserpinam) accedat ad quattuor illas ab atticista prolatas: Schol. Apoll. Rhod. III. 847. Tzetz. ad Lycophr. 710. Et. m. 244, 34. Gregor. Cor. ed. Schäfer. p. 679. 910. Töpff. Att. Geneal. p. 95. Aesch. fr. 277. Nauck. — Eadem vocis forma recurrit ap. Hes. *Δαῖρα· ἡ αὐτὴ τῇ Δαείρᾳ* cf. Harp. — *δαειρίτης*, qui in mysteriis munere aliquo fungebatur, ap. Poll. I. 35.

[5]) Quae doctrina nomine atticistae ipso ornata recurrit ap. Cram. Anecd. Par. III. 220. *Αἴλιος δὲ Δ. οὕτω φράζει· εἐνατέρες. αἱ ἐπὶ ἀδελφοῖς σύννυμφοι.* Schol. Lipsiens. ad Z. 378. *Αἴλιος Διονύσιος οὕτω φράζει. εἰνατέρες· αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι, ἃς συνήθως φασί τινες ἀνδραδέλφας.* Quid haec testimonia valeant, vide Prol. 41. not. 1. Utrumque nihil est nisi merum apographon ex Eustathio ipso tractum, qua de causa etiam loci in Cram. Anecdotis Parisinis allati ad atticistarum doctrinam restaurandam nihil fere prosunt. — Apud lexicogr. redeunt in Et. m. 302, 16. Et. Gud. 168, 54. Hes. Coniuncta sunt cum doctrina de *γάλως* voce supra expedita in Schol. Hom. *X* 473 *σημαίνει δὲ* (sc. *γάλως*) *τὰς τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφάς. εἰνατέρες δὲ αἱ γυναῖκες τῶν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῶν.* Fons totius doctrinae fuit Ar. Byz. *περὶ συγγ.* cf. Mill. Mél. 432, 4. *γάλλως· τῇ γυναικὶ ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή, δαὴρ δὲ ὁ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελ-*

τὴν σύννυμφον δηλοῖ, ὁποία Ἑλένη τῇ Ἀνδρομάχῃ [γίνεται δὲ παρὰ τὸ εὐνάζειν, οἱονεὶ ἡ συνευνάτειρα πρὸς ἄλλην]. Αἴλιος δὲ Διονύσιος οὕτω φράζει. εἰνάτερες· αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι, ἃς συννύμφους τινές φασιν. ὥσπερ δὲ εἰνάτερες αἱ ἐπὶ ἀδελφοῖς σύννυμφοι, οὕτω καὶ ἀέλιοι[6]) κατὰ τοὺς παλαιοὺς οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἔχοντες.

101. Eustath. p. 205, 44. τοῦ δὴ τρισυλλάβου τινὲς ὀξύνουσι τὴν πρώτην συλλαβήν, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. οἱ δὲ πλεῖστοι γελοῖον μὲν προπερισπωμένως τὸν γελωτοποιὸν λέγουσιν, οἷον τὸν μῖμον, γέλοιον δὲ τὸν καταγέλαστον[1]). δοκεῖ δέ, φησι, τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν εἶναι περισπᾶν τὰ τοιαῦτα· ὁμοῖον, ἑτοῖμον, γελοῖον[2]).

102. Eustath. p. 1257, 57. περὶ δὲ γενείου γράφει Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι γενειὰς (Meier corr.) αἱ τρίχες, γένειον δὲ ὁ τόπος[1]).

103. Etym. Mag. p. 227, 26. γεραῖραι (l. γεραιραί[1]) παρὰ Ἀθηναίοις γυναῖκές τινες ἱεραί, ας ὁ βασιλεὺς καθίστησιν ἰσα-

---

φός. εἰνατέρες δὲ αἱ νῦν παρὰ τῇ συνηθείᾳ σύννυμφοι (qui idem fuit fons Pollucis III. 32).

[6]) Hes. ἀέλιοι. οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἐσχηκότες. Nauck. Ar. Byz. p. 137. Prol. p. 41.

101. [1]) Cui doctrinae accedunt Suid. gl. 1. (qui deinde de variis γελοίων generibus exponit) Ammon. p. 36. Valck. Schol. Aesch. I. 126. Schol. Dem. p. 524, 11. Ddf. Schol. Luc. IV. p. 202. Jacobitz. Et. m. p. 224, 45. Hes. gl. 1. — Plane in contrarium disputatur ap. Lex. Bachm. p. 184, 5. Suid. gl. 2. Thom. Mag. p. 75. Et. Gud. p. 122. Et. m. 224, 35. gl. 1. — Tertia disputandi ratio praebetur ab Eustath. p. 906, 53: γελοῖος μὲν ὁ καταγέλαστος προπερισπωμένως, γελοιὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ γελωτοποιός, quam petivit ex Philoponi συναγωγῇ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων, cuius libri excerptum longius ad elementorum ordinem dispositum exhibet Eust. p. 1967, 20—37. Ex pluribus confusa est Hesychii glossa altera: γέλοιος. ἱλαρός, γελοιαστής, καὶ ὁ καταγέλαστος ἄνθρωπος ἢ λοίδορος, unde vix verum extrudi posse speraveris.

[2]) cf. Herod. I. 137, 15. ed. Lentz. Moer. p. 193, 24. Schol. Ar. Ran. 6. B. A. 678, 17. Phryn. Lob. not. ad p. 227.

102. [1]) Conv. Eust. 1799, 23. Et. M. 225, 55. Suid. Et. M. 226, 4. Hes. s. v. γενειάδες, γενειάς. Zon. p. 429. Tittm.

103. [1]) Formam γεραιραί ex Dem. in Neaer. 73. restitui, cf. Hes. γεραραί. ἱέρειαι κοινῶς. ἰδίως δὲ αἱ τῷ Διονύσῳ τῷ ἀριθμῷ ιδ'. = B. A. 231, 32. cf. Suid. s. v. γεραία. Harp. Pollux. VIII. 109. γεραραί. αὗται

ῥίθμους τοῖς βωμοῖς τοῦ Διονύσου διὰ το γεραίρειν τὸν θεόν. οὕτω Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς.

104. Eustath. p. 231, 35. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Αἰλίου Διονυσίου φέρεται καὶ ὅτι γέρην· ἡ θήλεια γέρανος.

105. Eustath. p. 1924, 1. τὸ μέντοι γέρρον [1]) τὸ ἐν δυσὶ ρ οἱ μεθ' Ὅμηρον γράφουσιν. ἔστι δέ, φασι, γέρρον ἀσπὶς, πρόβλημα, θυρεός. [εἴρηται δέ τι περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ]. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ φραγμοῦ τοιούτου ἡ λέξις καὶ σκηνῆς. Παυσανίας δὲ γράφει οὕτω· γέρρα· σκηνώματα καὶ Περσικὰ ὅπλα, καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μόριον, καὶ περιφράγματα. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, ὅτι γέρρον καὶ οἱ περιπεφραγμένοι τόποι καὶ ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λόγων καὶ οἰσύινοι· καλοῦσι δέ, φησιν, οὕτω οἱ κωμικοὶ καὶ τὸ, ὡς ἐρρέθη, γυναικεῖον.

106. Eustath. p. 1923, 63 [1]). Παυσανίας λέγει, ὅτι γέρων (Meineke e γέρον correxit) ξύλον στυλίδι παραπλήσιον,

---

ἄρρητα ἱερὰ Διονύσῳ ἔθυον μετ' ἄλλης θεωρίας. καθίστη δὲ αὐτὰς ὁ βασιλεὺς οὔσας τετταρασκαίδεκα. B. A. 228, 9. A quibus seiunge B. A. 231, 30.

104. [1]) Hes. γέρην. ἔντιμος. οἱ δὲ γέρανος (θήλεια). Quae doctrina singularis apud veteres non recurrit. De gruibus feminis Aristotelem quidem semper γέρανος vocem adhibuisse video, cf. exempli gratia Hist. Anim. IX. 12. τίκτει δὲ γέρανος δύο ᾠά.

105. [1]) Cum doctrina utriusque atticistae tantopere alterius aequet, difficillime dici potest, utri posteriorum glossae adscribendae sint. Fortasse ad Pausaniam Suid. gl. 1. γέρρα. παρὰ Σικελοῖς (i. e. Epicharmo, cf. Schol. Luc. IV. p. 219 Jac. An. Bachm. II. p. 339. Lorenz, Epich. p. 287) τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα redigendum, cf. Hes. gl. 2. Append. Prov. I. 72 (Mill. Mél. p. 374.) quod cum Pausaniae ratione scribendi, cum proverbia ei dilectissima essent, optime congrueret. Aelii vero doctrina ad eosdem Siculos reducitur ap. Et. Gud. 622, 40. Et. m. 228, 42. — Uberrima in Schol. Luc. l. l., quod Freyer p. 368 totum ad atticistas referre non dubitat. Suidas quattuor glossas praebet, quarum gl. 1. ad Pausaniam, gl. 4. ad Aelium Dion. rettulerim, gl. 3 recentioris est originis, gl. 2. cum Harpocr. doctrina conspirat. — Et. M. 228, 42. Et. Gud. 133, 34. 58. Et. Or. 42, 24. Lex. Bachm. 184, 30. ex utraque doctrina conflata videntur, cf. B. A. 33, 1. 25. 227, 1. Schol. Ar. Ach. 22. Hes. gl. 1. Schol. Luc. vol. IV. p. 72. Jacobitz. Aesch. fr. 331. Nauck.

106. [1]) Subsequitur fr. 105. Cf. B. A. 35, 12. γέρων στύππινος et Poll. VII. 73. τὸ δὲ ἐργαλεῖον, καθ' οὗ ἔκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα, γέρων ἐκαλεῖτο. ἦν δὲ ξύλον πεποιημένον κιόνιον, σχῆμα Ἑρμοῦ τετραγώ-

ἔχον κεφαλὴν γεροντοειδῆ, πλαστὴν, γλυπτὴν, καὶ χεῖρας, ὡς Ἑρμοῦ τετραγώνου, ἐξ ὧν ἐκρέματό, φησι, τὰ νηθόμενα στυππεῖα.

107. Eustath. p. 962, 23 de voce βουγάιος agit eiusque de etymologia agens haec inserit: εἰς δὲ τὸ ἐφεξῆς, ἤγουν τὸ γάϊος, ὅτε ἀπὸ γῆς αὐτὸ παρῆχθαι δοκεῖ, χρήσιμον καὶ τὸ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου εἰπόντος, ὅτι γεώλοφον[1]) οἱ παλαιοὶ καλοῦσι τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἄνθρωπον, οἷα τῆς γῆς χρησίμου φαινομένης εἰς τὰ τοιαῦτα σκώπτεσθαι τοὺς μεγαλοσωμάτους, εἰ καὶ πολλοὶ τὸ ἐνεργὸν ἄλλως ἔχουσιν. Cui loco in A. Dionysii lexico haec praecessisse puto: Schol. Theocr. I. 12. γεώλοφον δὲ ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πεδίῳ ὑπερανεστηκὼς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται· λέγει δὲ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεύς, ὅτι γεώλοφός ἐστιν ὁ ὑψηλὸς τόπος, κολωνὸς[2]) δὲ ὁ προέχων ἀπὸ τῆς γῆς μικρόν.

108. Eustath. p. 1880, 61. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸν γυναικεῖον γέλων κιχλισμὸν[1]) ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὁποῖός τις καὶ ἄρτι ὁ δουλικός. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ χύτραν[2]) (l. χύτρον) ἔλεγον εἶδός τι φιλήματος καθὰ καὶ † δράπετον[3]) καὶ παιδάριον[4]). Παυσανίας δὲ καὶ γιγγλισμὸν[5]) γένος λέγει φι-

---

νον ἔχον, ᾧ γέροντος ἦν πρόσωπον, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Sequ. Pherecratis fr. 114. Kock. (Poll. X. 176). Fons Pausaniae, cum apud Poll. l. l. paullo infra ἀμόργινα (cf. fr. 47) explicetur, ni fallor, cum Polluce communis fuit, cf. Prol. p. 63.

107. [1]) Utraque glossa apud Et. M. 222, 49, ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ, (cf. Heyden. p. 207.) et Suid. Altera in lex. Bachm. 185, 2. Hes. s. v. γεύλοφα.

[2]) Eust. 351, 4.

108. [1]) Similia Phot. Suid. gl. 2. et Suid. s. v. κιχλίζειν. Schol. Ar. Nub. 983. Anthol. Pal. V. 245, 1.

[2]) cf. Suid.

[3]) δρεπτὸν Schmidtius legi iubet. cf. Hes. s. v. et Et. M. 287, 27. Unde etiam error ap. Phot. s. v. μανδαλωτόν corrigendus est.

[4]) Non alibi. Haec vocis significatio ap. Steph. def.

[5]) cf. Suid. Lex. Bachm. 185, 10. Hes. s. v. γιγγλισμὸς, γιγγλισμοῖς. Cave confundas vocem γίγγλυμος, cuius explicatio ap. Suid. Lex. Bachm. 185, 13. extat. Perperam Hes. B. A. 232, 22 ad illam notionem attulere, quae ad γιγγλισμός referri debebant. Neque Pausanias ex Phot. s. v. μανδαλωτόν corrigendus, sed potius ille locus, quem iam not. 3. mendosum esse intelleximus, emendandus est.

[6]) cf. Hes.

λήματος. τὸ μέντοι γιγρὶ[6]) *ἐπιφώνημά τι ἐπὶ καταμωκήσει, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, ἐξ οὗ καὶ Γιγρὼν*[7]) *ἀφροδισιακός, φασι, δαίμων, ὃς καὶ δοκεῖ διάκονος γενέσθαι τῷ Ἄρει τῆς μοιχείας.*

109. Eustath. p. 1504, 17. *γλάφειν*[1]) *δὲ ὅτι τὸ κοιλαίνειν δηλοῖ, καὶ ὡς λειότερόν ἐστι τοῦ γράφειν κατὰ τὴν ἐκφώνησιν, ἐδηλώθη καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ ὅτι ἐπὶ λογικῆς τινος γραφῆς ἔστιν ὅτε τίθεται, ὡς δηλοῖ παρὰ Παυσανίᾳ τὸ* (Com. III. no. 574. p. 512. ed. Kock.)

τὸν ἄνδρ' ἀπωσάμην τε κἀπεγλαψάμην
οἱονεὶ ἀπέξεσα καὶ ἀπήλειψα ὡς ἀπὸ βιβλίου.

110. Eustath. p. 1385, 13. *καὶ τὸ γλυκὺ ἐκ τοῦ γλεῦκος. ὅθεν καὶ γλεῦξις*[1]) *κατὰ Παυσανίαν· οἶνος πολὺ ἕψημα ἔχον, ὃ νῦν, φησι, σίρινος*[2]) (l. *σίραιος*, Meier Op. II. 94. corr.). *ὁ δ' αὐτὸς καὶ σίραιον οὐδετέρως.*

111. Eustath. p. 1220, 45. *Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ ῥητορικῷ οὐκ ἐθέλει ὀνομάζεσθαι γράστιν ὅλως. φησὶ γάρ· κράστιν Ἀττικοὶ τὴν πόαν, γράστιν δὲ οὐδένες*[1]). Quo cum loco contexendus est alter p. 633, 48. *καὶ ἡ*

---

[7]) cf. Eustath. p. 1598, 63.

109. [1]) Cf. p. 633, 45 *τὸ γλάφειν καὶ γλύφειν*. Paullo post ex eadem radice (*γλῶ, γρῶ*) *γρώνη* et *γράστις* derivantur cf. fr. 111. 113. 365. — Etym. M. 233, 44. simillima praefert, quibus s. f. adicit: *ἔστι δὲ καὶ ῥητορική*. cf. Heyden. p. 224. — Hes. *γλάφει. γλάψαι.* — B. A. 420, 32. *ἀπεγλαψάμην· ἀπεπνευσάμην. ἐκενωσάμην. ἔστι δὲ γλάψαι καὶ τὸ κοιλᾶναι καὶ βαθῦναι, ἀλλὰ καὶ τὸ λίαν καὶ διὰ βάθους* (?).

110. [1]) cf. Athen. I. 31E. — Schmidt. Qu. Hes. p. LXXIII. ad Pamphilum auctorem provocat, cf. Prol. p. 67. Hes. s. v. *γλεῦξις*. — Alia doctrina cum nostra confusa Hes. s. v. *γλύξις*. cf. Lex. Bachm. p. 185, 22, quod eadem aliis verbis docet. Vocem habes ap. Luc. Philops. 39. Ep. Sat. 22.

[2]) Vetustissima huius vocis vestigia ap. Galen. XVII. p. 322. *τὸ σίραιον, ὅπερ ἕψημα καλοῦσιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλληνες*. cf. Kontos in Bull. de corresp. hellén. I. p. 58. sqqu., qui recte *σίραιον* vocem tuetur, et *σείραιον* alias scriptum reicit, cf. Poll. VI. 66. — Atticistae doctrina redit ap. Poll. VI. 16. Galen. lex. (vol. XIX. p. 138. Kühn) Erot. 103, 15. Klein. Phot. Suid. Hes. s. v. *σίρειον* et *ἕψημα* (ubi *σίραιον* pro *σειραί* corrigendum est). Schol. Ar. Vesp. 878. Ar. Eccles. 1174. Schol. Plat. Rep. 455C (cf. Kontos l. l.). — Zonar. p. 1633. Tittm. et Moer. *σείραιον Ἀττικοί, ἕψημα Ἕλληνες* inde corrigendi sunt.

111. [1]) Cum priore glossa conv. Harp. s. v. *κρᾶστις*. Suid. Eodem modo

τοῖς ἀλόγοις (i. e. equis) φίλη γράστις, ἣν καὶ κράστιν γράφουσιν οἱ παλαιοί, φάμενοι τὸν ἡμίξηρον χόρτον[2]) οὕτω καλεῖσθαι, ὅθεν καὶ ῥῆμα τὸ κραστίζεσθαι. cf. p. 852, 9.

112. **Eustath.** p. 1450, 45. γραῦς[1]) καὶ τὸ ἐπαφρίζον ἐν ταῖς χύτραις, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς (Plut. 1206.) καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ζωμοῦ. αὕτη δὲ καὶ ἐπίπαγος[2]) κατὰ Παυσανίαν καλεῖται.

113. **Eustath.** p. 1307, 22. καὶ τόπος ἦν τῷ δίφρῳ εἰς τὸ κεῖσθαι αὐτὰς (sc. μάστιγας) ὃς ἐκαλεῖτο γρώνη[1]) ὁμωνύμως τῇ παρὰ Λυκόφρονι (20) θαλασσίᾳ γρώνῃ. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· γρώνη τὸ κοῖλον τοῦ ἁρματείου δίφρου εἰς ὃ τὰς μάστιγας οἱ ἡνίοχοι ἀπετίθεντο. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ ληνόν[2]) τινες ἔλεγον.

114. **Eustath.** p. 1864, 4. γυρὸς[1]) δὲ ὁ στρογγύλους ἔχων ὤμους, ὑπόκυρτος, οὐκ εὐμήκης. οἱ δὲ παλαιοί φασιν, ὅτι γυροὶ λέγονται καί, οὗ τὰ φυτὰ ἐμβάλλουσι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ γυροῦ ὀξυτόνου καὶ γυρῖνοι βάτραχοι, γυρὸν τὸ σχῆμα παρ' Ἀττικοῖς, μήπω πόδας ἔχοντες[2]). Ἴωνες δὲ κατὰ Παυσανίαν γερίνους τοὺς τοιούτους φασίν.

---

atque Dionysius distinguunt Moer. et Hes. qui s. finem addit ἐστὶ δὲ ὁ χλωρὸς χόρτος, unde etiam alterum locum ex A. Dionysio petitum esse conicio.

[2]) Conv. B. A. 273, 28. Et. M. 535, 23. Similia Et. M. 239, 33. Et. Gud. 129, 22 ubi γράστις pro γράτις legendum est. κράστιν = χόρτον etiam Poll. VII. 142. — cf. fr. 110. et 113.

112. [1]) Ad iocum celeberrimum comici vox alludit: alterum de Menandro habes ap. Athen. p. 585 C. Vocem ipsam dubitanter atticistae tribuo. Recurrit ap. Hes. τὸ συναγόμενον καὶ ἐπιπηγνύμενον ἐπάνω, ὅταν γάλα ἕψηται κτλ. cf. Suid. s. v. Similia in scholiis ad Ar. Plut. 1206.

[2]) cf. Hes.

113. [1]) Pluribus locis Eustath. alia de γρώνη profert. Cum atticista congruit Hes. γρώνη. σαπρὰ γραῦς (cf. Eust. 633. 47) οἱ δὲ τὴν παλαιὰν † ὄνησιν (καὶ τὸ κοῖλον τοῦ δίφρου, οὗ λόγχαι κεῖνται κτλ.). cf. Et. M. 241, 52. Et. Or. 44, 10. Et. Gud. 130, 13. Tzetz. ad Lycophr. l. l.

[2]) cf. Hes. — Phot. B. A. 277, 19. Naber ad Ael. Dionysium revocare studet.

114. [1]) cf. Suid. Hes.

[2]) Hes. τὸ ἐκ τοῦ βατράχου παιδίον. Aristot. hist. anim. VI. 12. piscium prolem primum γυρινώδη fieri affirmat. Et. M. 293, 49. Gud. 132, 6. Mill. Mél. p. 79. Et. Or. 44, 11. — Pausaniae doctrina nusquam redit.

Δ.

115. Eustath. p. 1241, 46. *Κάγκανα*[1]) δὲ γίνεται παρα τὸ καίειν καὶ καίνειν, τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενα, ἤτοι κοπτόμενα. *Παυσανίας* δὲ *δανὰ*[2]) τὰ τοιαῦτα ξύλα καλεῖσθαι δηλοῖ. φησὶ γάρ· *δανά*· εὐκέαστα (Meier εὔκαυστα corr.) ξηρά, παρὰ τὸ δεύεσθαι.

116. Eustath. p. 1369, 42. παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ καὶ ἑτέροις φέρεται καὶ ταῦτα· *δάπιδες*[1]) στρώματα ἄττα. Φερεκράτης (fr. 185. Kock)

ὁ χορὸς δ' αὐτοῖς εἶχε δάπιδας ῥυπαρὰς καὶ στρωματόδεσμα.

λέγουσι δέ, φησι, καὶ ἐν τῷ ταῦ τάπιδας[2]). *δάπητας* δέ, φησιν, ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐπιβόλαια[3]). οἱ δὲ νεώτεροι τάπητας ἐν δυσὶ ταῦ, τῷ κατὰ τὴν ἀρχήν, τῷ κατὰ τὸ τέλος.

117. Eustath. p. 274, 24. *δαῦλον*[1]) γὰρ τὸ δασὺ ἔλεγον προπερισπωμένως, ὡς δηλοῖ Παυσανίας εἰπών· δαῦλον τὸ δασύ, ἡ προτέρα περισπᾶται. Αἰσχύλος (fr. 27. Nauck.) δαῦλος δ' ὑπήνη. cf. Paus. perieg. X. 4, 7.

118. Eustath. p. 1221, 26. ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ Παυσανίᾳ φέρεται *δελφὶς*[1]) ὄργανον πολεμιστήριον πρὸς ναυμαχίαν,

---

115. [1]) Cum ap. Eust. voces *κάγκανα* et *δανὰ* semper coniunctae proferantur, etiam hanc glossam atticistis non abiudicaverim. cf. p. 871, 4. 1605, 5. 1783, 7. 1848, 32. — cf. Suid. Lex. Bachm. 265, 10. Hes. s. v. *καγκαίνει*, *καγκαλέα*, *κάγκαμον*, *καγκομένης* et *κάνκανον ὕλαν*. Et. M. 482, 34. Gud. 289, 39. Or. 87, 14.

[2]) cf. Hes. Suid. *δανὰ τὰ ξηρὰ ξύλα· τὸ δᾱ μακρόν. Καλλίμαχος. „ξύλα δανὰ κέασσαι* (ο 322)" *τουτέστι σχίσαι*. cf. Et. M. 247, 36. *δανά. τὰ ξηρὰ ξύλα. οὕτω καὶ εἰς τὸ ῥητορικόν. οἷον „διά τε ξύλα δανὰ κέασσαι", ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, τὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια, εὔκαυστα, θερμά.* cf. Et. Gud. 134, 4.

116. [1]) cf. fr. 309. Conv. Et. M. 248, 13. Glossa rhetorica, cf. Mill. Mél. p. 81. Heyden p. 256. Hes. *δάπιδες*. Suid. Schol. Ar. Vesp. 676.

[2]) cf. Hes.

[3]) cf. Phot. Suid.

117. [1]) Suspicio movetur, an tota explicatio ex Pausania periegeta sumpta sit, cf. Rindfl. p. 60. Non tamen est, cur hanc explicationem Pausaniae atticistae tribuere dubitemus, cum eadem ap. Hes. Suid. Et. M. 249, 49. 250, 4. redeat. Vocem iam antiquis temporibus fuisse oblitteratam docet Strabo p. 421.

118. [1]) Conv. Suid., qui Thuc. VII. 41. laudat. Glossas iam in fonte Pausaniae coniunctas fuisse docet Poll. I. 85. Et. M. 255, 25.

ὅθεν καὶ δελφινοφόρος ναῦς παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ δελφῖνα[2]) δὲ ναῦται (ed. ναύτην. Naber correxit) φασιν, ὃς πρὸς ἱστοῖς ἐκρέματο, τοῖς μὲν σιδηροῦς τοῖς δὲ μολυβδοῦς. καταράκτης εἰς τὰ ληστρικὰ πλοῖα. μνεία δὲ τοιούτου δελφῖνος καὶ τῷ κωμικῷ (Ar. Eq. 762) καὶ ἑτέροις. ἀλλαχοῦ δὲ περὶ τοῦ αὐτοῦ γράφει ὁ ῥηθεὶς, ὅτι ὁ δελφὶς, ὁ καλούμενος κερκέτης[3]) ἐστὶ μηχάνημα σιδηροῦν, ὃ ἐξαρτᾶται τῆς νεὼς, ὅταν ᾖ ἄνεμος πρὸς τὸ ἀντέχειν. ἄλλοι δέ φασιν· ὄργανον μολυβδοῦν πρὸς ναυμαχίαν.

119. Eustath. p. 396, 22. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Αἰλίου Διονυσίου λεξικῷ φέρεται, ὅτι λέγεται οὐ μόνον δένδρον[1]), ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος. φησὶ γοῦν ὅτι δένδρον μᾶλλον ἢ δένδρος, καὶ δένδρα μᾶλλον ἢ δένδρη, καὶ αἱ πτώσεις δένδρου καὶ δένδρῳ, μᾶλλον ἢ δένδρει, καὶ δένδρους. Ξενοφῶν δέ, φησιν, ἐκείνως μᾶλλον ὀνομάζει, δένδρος καὶ δένδρει καὶ δένδρεσι καὶ δένδρη καὶ δένδρεα. Ὅμηρος δὲ ἔνθα μὲν δένδρεα λέγει ἔνθα δὲ „δενδρέῳ ἐφεζόμενοι". ὅτι δὲ ἐκ τοῦ δένδρου καὶ δενδρυάζειν[2]), ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ γέγραπται, τὸ δρυσὶ σκέπεσθαι καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι, τὰ ῥητορικὰ δηλοῦσι λεξικά. Ὁ δὲ ῥηθεὶς Διονύσιός φησιν, ὅτι καὶ φωνήν τινα καλοῦσιν οἱ φωνασκοὶ δενδρυάζουσαν.

120. Eustath. p. 398, 29. τὸ δὲ δεῦρο νῦν μὲν τὸ ἐλθὲ δηλοῖ. ἀλλαχοῦ δέ ποτε τὸ ἐνθάδε, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος[1]).

---

[2]) Ex pleniore glossa Pausaniae allatum esse videtur. Recurrit doctrina ap. Suid. gl. 2., qui Aristophanis locum ex Equ. 762 (cf. Schol.) affert. Scholion Aristoph. no. 3. ex atticistarum scriniis depromptum esse videtur.

[3]) cf. Phot. Hes.

119. [1]) Similia, sed multo breviora p. 772, 31. 1433, 47. Ex uberrima Dionysii doctrina apud posteriores nil servatum est, nisi miserae laciniae ap. Suid. δένδρει τῷ δένδρῳ. Moer. δένδροις Ξενοφῶν, δένδρεσι Θουκυδίδης (II. 75).

[2]) cf. Eust. 1726, 16. ὅτι δὲ καὶ δενδρυάζειν ἐντεῦθεν τὸ ἐν δρυσὶν, ὅ ἐστι δένδροις, κρύπτεσθαι, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ. Cum Pausaniae fragmentum ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον subsequatur, lex. rhet. Pausaniae esse confido. Apud posteriores recurrit doctrina ap. Suid. Hes. Et. M. p. 255, 55.

120. [1]) Conv. Suid. gl. 1. Hes. et Lex. Bachm. 191, 22. δεῦρο et δεῦρ' ἀεί. (cf. Suid.). Doctrina eadem sed aliis verbis ap. Et. M. 258, 54. Et. Gud. p. 139, 32. gl. 1. et. 2. Priorem significationem habes in B. A. 88, 19., alteram ap. Apollon. lex. Hom. 57, 33. Bekk. — Alia est doctrina B A.

121. Eustath. p. 1453, 19. *σημείωσαι δὲ ὅτι πρῶτος*[1] *ἂν ῥηθείη πλοῦς, ὁ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου, ὡς ἐρρέθη, φρασθείς· εἴγε δεύτερος πλοῦς*[1] *λέγεται „ὅτε ἀποτυχών τις οὐρίου κώπαις πλέει" κατὰ Παυσανίαν*[2].

122. Eustath. p. 1825, 5. *δημιουργοὶ — οἱ κατὰ τὸ δημόσιον χειροτέχναι, οἳ καὶ κλητοί εἰσι, διότι καλοῦνταί ποτε ἄλλοθεν, ὡς ἐτυμολογεῖ ὁ ποιητής. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ὅτι δημιουργὸν Ἀττικοὶ λέγουσιν οὔτε τὸν δημοσίᾳ μισθαρνοῦντα, ὡς Ὅμηρος, οὔτε τὸν δῆμον προεστῶτα, ὡς οἱ Δωριεῖς, ἀλλὰ γυναῖκα πέττουσαν πέμματα*[1]. *Παυσανίας δὲ λέγει, ὅτι δημιουργοὶ οἱ δημοσίᾳ ἐργαζόμενοι ἀρχιτέκτονες*[2] *καὶ ἅπαξ πάντες οἱ χειροτέχναι, οἳ γεωργοὺς καὶ πολιτικοὺς ὠφέλουν. ὅθεν δημιουργοί, φησι, καὶ αἱ τοῖς γάμοις τὰ σύμφορα πέττουσαι, αἳ καὶ νυμφίους, φησίν, ἔλουον καὶ ἱερουργίας ἐν γάμοις ἐποίουν καὶ πόπανα παντοδαπὰ καὶ ἄρτους ἔπεττον*[3] *καὶ τὰς κόμας εὐθέτιζον.*

123. Eustath. p. 901, 10. *ἐπεὶ δὲ εὐτέλειά τις τῷ δήμῳ συνυπακούεται, ἤγουν τῷ ῥηθέντι δημότῃ ἀνδρί, δοκεῖ ἐντεῦθεν δημοῦσθαι ῥηθῆναι παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Πλάτωνι τὸ παίζειν, ὡς ἑρμηνεύει Αἴλιος Διονύσιος*[1].

185, 24. *δεῦρο· πολλοὶ μὲν ἐπὶ χρόνου τάσσουσι τὸ δεῦρο, οἱ ῥήτορες δὲ ἐπὶ τοῦ τόπου ἀεί,* qua cum glossa componas Suid. gl. 2.

121. [1]) Priora Pausaniae tribui propt. Eust. 661, 43.

[2]) Conv. Suid. Lex. Bachm. 191, 31. Anecd. Boisson. II. 445. Diogen. II. 45. (qui Philemonem comicum testem laudat). Mein. Com. IV. p. 139. usum vocis Menandro tribuere mavult, cf. Stob. Floril. LIX. 9. Cui Schneidewinus l. l. obloquitur, cum Schol. Plat. Phaed. p. 99 D (Macar. III. 20). exquisitae doctrinae plenus locum ex Thrasyleonte petitum omittere non debuerit. — Kock. Men. fr. 241. Meinekio adsentitur.

122. [1]) Ex utriusque doctrina Hes. sua confudit. Alio modo processit Suid. gl. 1. Schol. Ar. Eq. 650. Tertiam viam Et. M. 265, 43 (= Et. Gud. 141, 37, quod foedissimis mendis inde liberandum est) aperuit.

[2]) cf. Hes. s. v. *δημιουργεῖ*, Schol. Ar. Pac. 296. Suid. gl. 2. Lex. Bachm. 193, 8.

[3]) cf. Poll. III. 41. Antiquissimum huius rei testimonium ap. Ath. IV. 172 A—C. (male excerpt. ap. Eust. 1082, 39. 1858, 51). cf. Prol. 60.

123. [1]) Conv. Schol. Plat. Theaet. 161 E. *δημούμενον. δημοκοποῦντα, παίζοντα, θωπεύοντα.* cf. Tim. Suid. Hes. Pseudo-Did. ap. Mill. Mél. p. 404. Schol. Ar. Lys. 601. Moerid. Et. M. 265, 36. *δημοῦσθαι, παίζειν. οὕτως Πλάτων· καὶ δημώματα· παίγνια.* Etiam *δήμωμα* vocem, cum etymologus cum atticista conveniat, ex illius scriniis petitam esse puto. cf. Hes.

124. Eustath. p. 756, 61. *ἔνθα σημείωσαι καὶ ὡς ἐντεῦθεν τοῖς παλαιοῖς ἐλήφθη τὸ διακυνοφθαλμίζεσθαι, ὅπερ δηλοῖ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τὸ ὑποβλέπεσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους* [1]).

125. Eustath. p. 1208, 42. *εἴρηται δὲ καὶ διαληκᾶσθαι παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ. ἐκεῖνο δὲ ἀντὶ διαμωκᾶσθαι καὶ διαπαίζειν εἴρηται* [1]).

126. Eustath. p. 749, 15. *διαττᾶσθαι, ὅ ἐστι σήθεσθαι κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὅς φησιν, ὅτι διαττᾶν Ἀττικοὶ λέγουσιν τὸ σήθειν* [1]) *καὶ διηττημένον τὸ σεσησμένον.*

127. Eustath. p. 1384, 45. *ἐπλήθυναν αὐτὸν* (sc. *τὸν Δία*) *κατὰ τὴν κλίσιν οἱ μεθ' Ὅμηρον, ὡς Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ. Δίες γάρ φησι τὸ πληθυντικὸν τοῦ Διός, καὶ δρᾶμα οὕτως ἐπιγέγραπται. καὶ αἱ ἐφεξῆς πτώσεις Διῶν καὶ Διοὶ καὶ Δίας.*

128. Eustath. p. 203, 14. *Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησι καὶ ὅτι δίοπος ὁ ναυφύλαξ* [1]) *ὡς ἐπισκοπῶν αὐτὴν καὶ ἐφορῶν.* ib. p. 99, 2. *ὁ δίοπος — λέξις παρ' Αἰσχύλῳ ἡγεμονική.* ib. p. 1705, 53. *διέπειν τὸ ἐνεργεῖν λέγει, ὅθεν καὶ δίοπος ὁ οἰκονόμος παρ' Αἰσχύλῳ* [2]).

---

124. [1]) Similis doctrina ap. Hes. s. v. *διακυνοφθαλμίζεται· διυποβλέπεται· διανεύει ἢ ἀναιδῶς ἀνθίσταται.* Cf. Phot. Suid. Hes. s. v. *κυνοφθαλμίζει.* B. A. 48, 31. *κυνοφθαλμίζεται. ἀναιδῶς καὶ ἰταμῶς ὁρᾷ, τρόπον † ματρύλλου.* Corruptela nondum sanata est; an *μάχλου*?

125. [1]) Hes. *διαληκ[μ]ᾶσθαι. διασύρειν. διαμωκᾶσθαι.*

126. [1]) Conv. Suid. Hes. Timae. Et. M. 271, 36. 710, 45., ubi etymologia accedit. — Hes. *δίαττος· ἡ ἀλευρότησις, τὸ κόσκινον* adiungit, fortasse originis veteris, cum iam vox explicans *ἀλευρότησις* antiquae originis sit, cf. Poll. VII. 74. X. 114. B. A. 382, 24.

128. [1]) cf. Suid. *διόπος· ὁ διέπων καὶ διοπτεύων, ὁ τῆς νεὼς ἐπιμελητής. καὶ δίοποι οἱ βασιλεῖς, παρὰ τὸ διέπειν ἢ διοπτεύειν,* cf. Hes. gl. *διοπεύειν* (= Et. M. 278, 6.), gl. *δίοποι* = Et. M. gl. 2, gl. *δίοπος.* Et. Gud. 146, 56. Lex. Bachm. 199, 30. Harpocr. Poll. VII. 139. (qui Aristophanis comici testimonium affert). Galen. Gloss. Hippocr. Vol. XIX. p. 93 Kühn *δίοπος· νεὼς ἐπιμελητής, παρὰ τὸ διοπτεύειν ἢ διέπειν τὰ ἐν αὐτῇ.* Ilberg, Comm. Ribb. p. 338, iam *νεὼς* ex mss. restituit. *αὐτῇ* pro *αὐτῷ* correxi. — B. A. 237, 22 *διοπωπεύων* eodem modo explicat atque A. Dion. et reges *διοπωπέας* appellatos esse dicit. cf. Et. M. l. l.

[2]) Locum Aeschyleum et ipsum atticistae deberi apparet ex Erot. p. 61, 14. Klein. *διόπῳ· τῷ τῆς νεὼς ἐπιμελητῇ, παρὰ τὸ διοπτεύειν.*

129. Eustath. p. 757, 52. *ἰστέον δέ, ὡς εἰ καὶ περὶ τοῦ ζωικοῦ ἐγκεφάλου ἐδηλώθη τὰ ῥηθέντα, ὅμως Διὸς ἐγκέφαλος*[1]) *ἦν κατὰ Παυσανίαν κάλλιστόν τι βρῶμα. ὁποῖα ἴσως καὶ τὰ παρὰ τῷ κωμικῷ εὖ ἠρτυμένα θρῖα τοῦ ἐγκεφάλου.*

130. Eustath. p. 341, 4. *Αἴλιος δὲ Διονύσιος, ἐν ᾧ συνέθετο λεξικῷ, φησι· διέτης, τριέτης πεντέτης καὶ πάντα τὰ ὅμοια βαρύνουσιν Ἀττικοί, προφέροντες τῷ τόνῳ ὡς εὐεργέτης*[1]) ib. p. 1459, 1. *ἔνθα καὶ ὅρα τὸ πεντάετες καὶ ἑξάετες, καθ' ὁμοιότητα παραχθέντα τοῦ τρίετες, περὶ οὗ προγέγραπται. καὶ τοῦ αὐτόετες, ὃ ἐν τοῖς ἑξῆς που λεχθήσεται* (p. 1470, 16) *καὶ τοῦ εἰνάετες, ὃ μετ' ὀλίγα κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ*[2]).

131. Eustath. p. 368, 8. *οἱ δὲ σχολιασταὶ οὕτω· Φθιρῶν ὄρος Καρίας, περὶ Μίλητον, πολλὰς ἔχων πίτυς, ὧν τὰ ἐξανθήματα οὕτω καλεῖται, ὡς ὅμοια φθειρσὶν, οἳ καὶ δίρκοι καλοῦνται, ὡς δηλοῖ Παυσανίας ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῷ εἰπών· δίρκοι· οἱ φθεῖρες*[1]).

132. Eustath. p. 882, 12[1]). *ὅτι δὲ ὁ δίφρος*[2]) *καὶ ὁ*

Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σισύφῳ (fr. 232) *καὶ Εὐριπίδῃ ἐν Ἱππολύτῳ* (fr. 447) Nauck. Ar. Byz. p. 186. et Prol. p. 57. sq. Schmidt. quidem (ad Hes. gl. 2) *δίοπον* ad Aesch. Pers. 44. rettulit. Non tamen est, cur id apud Eustath. factum putemus; imprimis alter locus non ad Persarum reges quadrat. Ad atticistam et locum ex Aeschyli Sisypho petitum propius accedit.

129. [1]) cf. Suid. *Διὸς ἐγκέφαλος. τὸ κάλλιστον βρῶμα· οὕτω λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων. ἢ βασιλέως ἐγκέφαλος.* Verba ultima ad att. refero, cum ubique recurrant, cf. Plut. 63. Diog. IV. 24. Iam veteres utramque escam ita coniunxisse apparet ex Athen. XII. 529. E., qui ex Clearcho hausit. — Suidae verba iterantur ap. Zenob. III. 41. (= Mill. Mél. p. 373), qui Clearchum *ἐν πέμπτῳ περὶ βίων* testem appellat. Athen. XII. 514E vero fragmentum ipsum ex libro quarto adfert. Hes. nomen Clearchi solum protulit.

130. [1]) Apion et Herodorus grammatici ante haec Dionysii verba in contrarium disputaverunt. Cf. Poll. I. 54. Eustath. p. 1437, 10. Dionysii sententiam ab omnibus probatam, iterum habes apud Herod. ed. Lentz. I. 81, 10. sqqu., II. 687, 11. sqqu.

[2]) ad atticistam dubitanter rettuli. In Herodiani reliquiis I. p. 350, 19. legitur *αὐτοετὴς αὐτοετὲς, τὸ δὲ αὐτόετες ἐπιρρηματικῶς προπαροξύνεται.*

131. [1]) Nusquam recurrit.

132. [1]) Alterum locum, quem Eust. ipse laudat, indagare non potui.

διόχης (l. *διώχης*) *κατὰ Παυσανίαν ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν, καθὰ καὶ δίφρος ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν, καὶ ὅτι τὸν τοιοῦτον διωχὴν*[3]) *καὶ δίεδρον*[4]) *καλοῦσιν, εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ.*

133. Eustath. p. 1165, 24. *δονακῆα*[1]) *δὲ περιεκτικῶς λέγει τὸν δόνακας ἔχοντα, οἳ διαφέρουσι καλάμων, ὅτι λεπτότατος μὲν ὁ δόναξ, ἁδρὸς δὲ ὁ κάλαμος. καὶ ὁ μὲν δόναξ ὡς ἐπὶ πολὺ ποτάμιος, οὐ μὴν καὶ ὁ κάλαμος. καὶ δόναξ μὲν συριγκταῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς, ὅθεν καί τις φαύλως αὐλῶν* † *ὀλοσιαλοκάλαμος* (*ὀλεσιαυλοκάλαμος*?) *ἐσκώφθη· Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν ὡς δόναξ*[2]) *καὶ τὸ ὑπολύριον* (Meier, *λύριον* edd.) *ἐπάγει· τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθεντο κάλαμον. ἐμφαίνει δὲ τοιοῦτόν τι καὶ ὁ κωμικὸς ἐν Βατράχοις ὑπολύριον εἰπὼν δόνακα.*

134. Eustath. p. 243, 6. *δορίδες κατ᾽ Αἴλιον Διονύσιον μαγειρικαὶ τράπεζαι*[1]).

135. Eustath. p. 408, 4. *θατέρᾳ μὲν δόρυ, θατέρᾳ δὲ κηρύκειον προϊσχόμενος, ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὥς φησι Παυσα-*

---

[2]) cf. Suid. Et. M. 279, 30. Et. Gud. 148, 23. Hes. Apollon. lex. hom. 59, 15. Bekk.

[3]) Rindfleisch ex Polluce X. 47 *διωχῆς* efficere studuit. Hes. corruptus est et cum Schmidtio e Polluce corrigendus. Et. M. 280, 539. *διώχης* exhibet.

[4]) cf. Hes. *δίεδρος· διαφανὴς ἢ λαμπρὰ καθέδρα.* Erot. p. 69, 3. Klein.

133. [1]) Haec priora non omittenda duxi propter schol. Hom. Σ 576 (Ven. A.) *φησὶ δὲ Διονύσιος γράφεσθαι καὶ δονακῆεν κατὰ τὸ οὐδέτερον, ὡς καὶ τὸν πευκῶνα πευκᾶεν.* Cum uterque Dionysius ad eundem locum Homericum de simillimis vocabulis laudetur, etiam altera observatio ad atticistam referenda est. — Doctrina eadem atque supra reperitur ap. Eust. 818, 30.

[2]) Meieri coniectura imprimis fulcitur a Poll. IV. 62., qui Sophoclis versum laudat ex *Αἰχμαλώτισιν*, qui apud Schol. Ar. Ran. 231 redit; unde verisimile fit, et Aelium Dionysium ad Ranas respexisse et versum illum iam in vetere fonte, unde Poll. et schol. Ran. hauserunt, fuisse. — Atticistae doctrina, sed fusior, iteratur ap. Hes. gl. *δονάκων*. Suid. Et. M. 283, 7. Et. Gud. 149, 56. 150, 1. 623, 10.

134. [1]) Hes. *δορίς. σκεῦος μαγειρικόν.* cf. Anaxippi versus ap. Ath. IV. p. 169B., quem *μαγειρικὰ σκεύη* ibi enumerare vides. — Et. M. 284, 7. quidem: *δορίδες. μάχαιραι μαγειρικαί· εἰς τὸ ἐκδεῖραι τὰ θύματα ἐπιτήδειοι.* Cave tamen mutes, cum Poll. VI. 89. *δορίδας αἷς ἔδερον, ἢ ἐφ᾽ ὧν,* vocem utroque sensu adhibitam fuisse doceat.

νίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων, καὶ ἀπειλούντων[1]). οἱ δεκατευθέντες γάρ, φησιν, εἰς Δελφοὺς ὑπ' Ἀθηναίων[2]) Γεφυραῖοι λαβόντες χρησμὸν ὡς

ἀνδρὶ Γεφυραίῳ οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος

εἶτα βουσὶν ἀκολουθοῦντες, ἕως οὗ ἐκεῖνοι κοπιάσουσιν [οἱ βόες δηλαδὴ], ὡς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι, πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπ' Εὐμόλπου, ἐπὶ Τάναγραν ὥδευσαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον ὡς ἐπὶ πρεσβείᾳ καὶ εἰρήνῃ, καθοπλίσαντες δὲ κάτοπιν τοὺς νέους. ὅθεν παροιμία ἐξέπεσεν ἐπὶ ὅμοιά τινα ποιούντων λέγουσα, δόρυ καὶ κηρύκειον. ἐν ἑτέρῳ δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ[3]) γράφει, ὡς ὑπὸ Ταναγραίων πολεμούμενοι Γεφυραῖοι προέπεμψαν κήρυκα καὶ κάτοπιν καθώπλισαν ἑαυτούς, κἀντεῦθεν ἡ ῥηθεῖσα παροιμία.

136. Eustath. p. 1291, 44[1]). ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς δοχμῆς ἢ δόχμης βαρυτόνως γίνεται τὸ δόχμιον· περὶ ἧς Αἴλιος Διονύσιός φησιν οὕτω. δόχμη τὸ τετραδάκτυλον. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ (Kock. Com. III. p. 511).

οὗτοι δ' ἀφεστήκασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά.

ἐν μέντοι, φησὶν, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ κατὰ τὸ λόχμη, λόγχη, ὄχθη, ὄγχνη. [ἕτερος δέ τις λέγει καὶ αὐτὸς, ὅτι δόχμη ὡς ὄχθη καὶ στάθμη κατὰ Τρύφωνα, εἰ καὶ Ἀρίσταρχος ὀξύνειν ἀξιοῖ.] Παυσανίας δὲ εἰπὼν καὶ αὐτὸς ὅτι „δόχμη τὸ τετραδάκτυλον“ ἐπάγει Κύπριοι δὲ τὴν παλαιστὴν[2]). ἴσως δέ, φησιν,

---

135. [1]) Prima tantum verba extant ap. Zenob. III. 26. Hes. Suidas (= Apost. VI. 33). solus Pausaniae historiam αὐτολεξεὶ descripsit. Decurtata, sed ut nullum alium auctorem nisi atticistam agnoscere possis, in Zenobii codice C. redit.

[2]) Cf. Müller, Dorer I. 257 qui Ἀργείων scribi iubet: cui Leutsch ad Zen. l. l. adsentitur. Meier Opp. II. 95 recte eam opinionem reicit, cum, si Ἀργείων verum esset, mendum prioribus, non atticistis tribuendum sit.

[3]) Ad Aelium Dionysium refero cf. Prol. p. 12. Fontem Demonem esse Toepffer, Att. Geneal. p. 298. suspicatus est.

136. [1]) Utriusque atticistae doctrina sed nominibus omissis et inverso ordine recurrit ap. Eust. p. 896, 58. — ἕτερος δέ τις fuit Herodianus cf. I. p. 324, 13. Lentz. Aristarchi testimonium, num recte Aelio Dionysio tribuatur, incertum. Rindfleischii sententiae (p. 64.) non propter causam pro-

διὰ τὸ πλαγιάζειν τῇ χειρὶ ἐν τῷ μετρεῖν. δόχμιον γάρ τι πλάγιον[3]*· ὥστε οὗτος προϋπάρχειν βούλεται τῆς δόχμης τὸ δόχμιον.*

137. Eustath. p. 1065, 2. *ἐκ τοῦ πέμπω δυσπέμφελος κατὰ Παυσανίαν, τροπῇ τοῦ π εἰς φ, δυσάρεστος, χαλεπὸς, μεμψίμοιρος, οὗ χρῆσις παρ' Ἡσιόδῳ* (Theog. 440. Opp. 722) *καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ*[1]). ib. p. 1084, 42. *ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δυσπέμφελος ὀφεῖλον, ὥς που καὶ προεδηλώθη διὰ τοῦ π γράφεσθαι, ὅμως δοκεῖ τρέψαι αὐτὸ εἰς φ πρὸς διαστολὴν τοῦ πέμπελος*[2]) *ὃ γεροντικὴν ἡλικίαν δηλοῖ.*

137a. Schol. Plut. Mor. *περὶ δυσωπίας* pag. 528[1]). *οἱ περὶ Ἀττικῆς γράψαντες συνηθείας ἐπιλαμβάνονται τοῦ ὀνόματος τῆς δυσωπίας ὡς ἀδοκίμου. τὸ γὰρ δυσωπεῖσθαι οὐκ ἐπὶ τοῦ αἰδεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὑφορᾶσθαι καὶ δεδιέναι ἐκλαμβάνονται· καὶ Διονύσιος δὲ ἐν τῇ πενταβίβλῳ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων τῆς πρώτης ἐκδόσεως (οὐ δύσερις*[2]*), φησὶν* [cod. *φησὶ*], *οὐκ ἐριστική) οὕτως φησὶν, ὅτι δυσωπεῖσθαι αὐτὸ αἰδεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ μεθ' ὑπονοίας φοβεῖσθαι οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.*

---

latam accedo, sed quod notitiam codicum meliorum non Herodiano aptam, sed atticistae propriam fuisse veri simile est.

[2]) Conv. Et. M. 285, 18. Hes. Schol. Ar. Eq. 318. Plura ap. Suid. Lex. Bachm. 201, 15.

[3]) Conv. Hes. Suid. Apollon. lex. hom. 60, 4. Bekk. Et. M. 285, 13. cf. lex. rhet. fr. 355.

137. [1]) Iam Zenodotum *δυσπέμφελον· δυσάρεστον* dixisse docet schol. Ven. A. *Π* 747. (Eustath. 1084, 39.) Pausaniae doctrina repetitur a Suid. Hes. s. v. *δυσπάμφαλος, δυσπέμφελος*. Et. M. 292, 34.

[2]) Fortasse atticistarum fuit., cf. Suid. Hes.

137a. [1]) Primus publici iuris fecit Maxim. Treu., Progr. gymn. Iauraviensis 1871 p. 10. — Accuratius de toto loco egit Usener in Jahrbb. vol. 140. p. 387. sq. — Plane atticista concinit cum Et. M. p. 292, 52., qui et ipse provocat ad lexicon rhetoricum (unde Heydeni Stud. Lips. VIII. p. 246 coniectura, lex. rhet. idem esse atque atticistam, stabilitur). Similia ap. Suid. gl. 1. (Altera gl. ex Harpocr. epitoma fluxit.) Hes. Tim. lex. Plat. Schol. Plat. Legg. p. 933 A. B. A. 234, 23. Mill. Mél. p. 400. Moer. p. 194, 22. Bekk. *δυσωπεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι Ἀττικοί, ὡς καὶ Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. χρῶνται δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι.* cf. Schol. Plat. Phaedr. p. 242 A.

[2]) An Usener l. l. verba obscura recte explicaverit, (ex verbis lexico Dionysii praescriptis petita esse) vehementer dubito. Loco ea motas esse et glossam *δυσωπία* (cuius lemma ap. Suid. extat) explicasse credere malim.

138. Eustath. p. 1386, 47. κατὰ Παυσανίαν καὶ δωδεκίδες θυσίαι[1]) δώδεκα ἱερείων, περὶ οὗ εὑρήσεται ἀλλαχοῖ, ὅτι δωδεκῇδες σὺν τῷ ι γραπτέον. συνῄρηται γάρ, φασιν, ὡς τὸ Βρισηΐδος Βρισῇδος, Καδμηΐδος Καδμῇδος καὶ τὰ ὅμοια.

139. Eustath. p. 1760, 55. δῆλον δὲ, ὡς ἐκ ταύτης (sc. τῆς Δωδώνης) καὶ τὸ παροιμιακὸν Δωδωναῖον χαλκεῖον[1]), περὶ οὗ Παυσανίας φησὶν, ὅτι ἐν Δωδώνῃ πολλῶν παραλλήλων κειμένων λεβήτων, εἴ τις ἑνὸς ἅψεταί, φασιν, ἐκ διαδοχῆς πάντας ἠχεῖν. Ἀριστοτέλης[2]) δὲ δύο στύλους εἶναι λέγει, καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου λέβητα ἑστάναι, ἐπὶ δὲ θατέρου παῖδα κρατοῦντα μάστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκέους ὄντας καὶ σειομένους ὑπ' ἀνέμου τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἠχεῖν.

140. Eustath. p. 975, 27. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος δωριάζειν φησὶ τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ

---

138. [1]) Quo cum loco compone 1676, 40. ἐλέγετο καὶ δωδεκαῒς θυσία ἡ ἐκ δώδεκα ζῴων ἢ δ' αὐτὴ καὶ διὰ τοῦ η δωδεκηΐς, unde etiam observationem grammaticam Paus. deberi vides. Explicatio redit ap. Suid. et Hes. δωδεκάδες. Paullo fusiora ap. Hes. δωδεκηΐδες.

139. [1]) Simillima doctrina in codice Coislin. Zenobii, cf. Zenob. VI. 5. ed. Leutsch, sed ita comparata, ut nomen illius auctoris (Demonis) quem Paus. laudaverat, Eustath. autem φασὶ voce sola indicat, cognosci nequeat. Suid. (= Schol. Ven. B. Π 223.) Δωδωνεῖον χαλκεῖον. ἐπὶ τῶν μακρολογούντων. Δήμων γάρ φησιν, ὅτι τὸ τοῦ Διὸς μαντεῖον ἐν Δωδώνῃ λέβησι περιείληπται. τούτους δὲ ψαύειν ἀλλήλους καὶ κρουσθέντος τοῦ ἑνὸς ἠχεῖν ἐκ διαδοχῆς πάντας, ὡς διὰ πολλοῦ γίνεσθαι τῆς ἠχῆς τὴν περίοδον. Ἀριστοτέλης δὲ κτλ. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος ἐν Αὐλητρίδι (fr. 66. Kock). Unde Pausaniam et ipsum Demonem appellavisse apparet. Non igitur est, quod Aristotelis (?) locum atticistae abiudicemus. — Copiosissima doctrina ap. Steph. Byz. p. 249, 5, eodemque ordine procedens atque ap. Suidam, asservatur. Unde Lucillum Tarrhaeum Pausaniae fontem fuisse coniecerim. An Aristotelis nomen, (Aristidis restituendum est, cf. Preller, Polemon. p. 59) quod aperte falsum est, iam Pausanias falso descripserit et ex illius opere in Suidam et schol. Hom. irrepserit, dubium est. Doctrina eadem ap. Strabon. Epit. lib. VII. cf. vol. II. p. 73, 15. Kramer. — Proverbium iterum ap. Eustath. p. 335, 36, qui Stephani epitomen excerpsit, Zenob. VI. 5, qui paullo fusius egit, neque tamen ita, ut illius verba cum atticistae doctrina comparari possint. Diogen. VIII. 32. Apost. VI. 43. G. C. M. II. 81. Poll. VI. 120.

[2]) Doctrina Aristotelica, quae vocatur, redit in Cod. Pal. 129. cf. Philol. nov. ser. I. p. 196.

σώματος. αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησόν, φησι, κόραι διημέρευον, ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θατέρᾳ ἐπιπεπορπημέναι[1]) [*καὶ ὅρα ἐνταῦθα διαφορὰν ἱματίου καὶ χιτῶνος*]. *Παυσανίας δὲ καὶ αὐτὸς δωριάζειν φησὶ τὸ παραγυμνοῦσθαι. Δωρικὸν γάρ φησι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα, διὰ τὸ μηδὲ ζώνας ἔχειν, τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν, ἐν δὲ Σπάρτῃ καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι*[2]). [*καὶ ὅρα ὡς ὁ Διονύσιος μὲν ἀπέφησε τῶν Δωριάδων τὸ χιτωνοφορεῖν, Παυσανίας δὲ χιτῶνας φορεῖν αὐτὰς ἔφη, πλὴν οὐκ ἀεὶ ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολύ*].

E.

141. **Eustath.** p. 976, 10. *ἔστι δὲ ἡ λέξις αὕτη* (sc. *ἑανὸς*) *καὶ κασσιτέρῳ ἐπικειμένη. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρεθήσεται. λεχθήσεται γὰρ καὶ κασσίτερος ἑανός. φησὶ δέ τις ἐνταῦθα οὕτω. ἑανὸς κασσίτερος, ὁ εὐδιάχυτος καὶ ἐπιβόλαιον λιτὸν, ποτὲ δὲ λεπτὸν ὕφασμα*[1]). *Παυσανίας δὲ ὅτι ἑανὸς γυναικεία ἐσθὴς ποδήρης*[2]).

142. **Eustath.** p. 1825, 14. *ἰστέον δὲ ὅτι τοὺς δηλωθέντος χειροτέχνας ἔστιν εἰπεῖν εἶναι τοὺς τοῦ μύθου ἐγχειρογάστορας*[1]) *ὡς ἀπὸ χειρῶν βιοτεύοντας, καθὰ καὶ ἐγγλωττογάστορας παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ οἱ ἀπὸ γλώττης ζῶντες*[2]).

---

140. [1]) Conv. Et. M. 293, 40, qui sub f. addit: *καὶ παρεμφαίνουσαι πολὺ τοῦ σώματος. καθάπερ καὶ ἐν ἀρχαίοις ὕμνοις ἔστιν εὑρεῖν ἐν ὑπομνήματι Ἑκάβης* (*Εὐριπίδου* add. cod. Flor. Mill.) *οὕτως Ὧρος.* cf. Hes. Moer.

[2]) conv. Suid. cf. Poll. VII. 54. Herod. V. 87. Schol. Eur. Hec. 934. *καὶ δωριάζειν τὸ γυμνουμένας φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας. Ἀνακρέων.* (fr. 59.) *ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.* cf. Bergk. Lyr. III[4]. p. 271.

141. [1]) Quae doctrina redit ap. Hes. gl. 1. Et. M. 308, 16. Et. Gud. 155, 27. Apollon. lex. hom. 61, 26. Bekk. Schol. Hom. Σ 352. — De re ipsa agit Poll. VII. 51. neque tamen ita, ut ad communem fontem pervenire possis.

[2]) cf. Eustath. p. 1249, 32. *τινὲς μέντοι ταὐτὸ ἡγοῦνται πέπλον καὶ ἑανὸν εἰπεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας, ὅτι πέπλοι, οὓς ἐπερονῶντο αἱ γυναῖκες μόναι, οἳ καὶ ἑανοὶ καλοῦνται.* cf. p. 1042, 9. 427, 18. 33. et 1146, 46. Poll. III. 37. — Quo ex fonte Et. M. 308, 13 Hes. gl. 2 hauserint, dubium est.

142. [1]) Totam doctrinam Suid. repetivit. — cf. Hes. Eustath. 1622, 54.

[2]) Alludit ad locum ap. Aristoph. Av. 1696. cf. Schol. ib. Et. M. 309, 51. — Aelii Dionysii explicationem iterum vides in catalogo quodam *πονηρῶν* ap. Eust. p. 1471, 4. sqq. servato, quem per Suetonium (cf. Cohn,

143. Eustath. p. 1282, 54. *Παυσανίας δὲ ἱστορεῖ, ὅτι παιδιά τις ἦν καλουμένη ἐγκοτύλη, ἐν ᾗ διαπλέξας τις ὀπίσω καθὰ καὶ προδεδήλωται* (p. 550, 3) *τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν ἐπενωτίζετο τὸν ἀναιρούμενον* (*ἀναιρόμενον* ?)· *ὁ δ' ἐνθεὶς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ καὶ περιλαβὼν τοῦ αἴροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον ἐβαστάζετο*[1]). *ἐκλήθη δέ, φησιν, ἐγκοτύλη, ἐπεὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς κοτύλη*[2]) *λέγεται, εἰς ὃ κοῖλον ἐνετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος.*

144. Eustath. p. 976, 12. *ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ ὁ ἑανὸς οὕτω καὶ τὸ ἔκκυκλον ἢ ἔγκυκλον, οὗ καὶ ὁ κωμικὸς μέμνηται, γυναικεῖον ἦν ποτε φόρημα. φησὶ γοῦν Παυσανίας, ὅτι ἔγκυκλον*[1]) *περιπόρφυρον ἱμάτιον καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται αἱ γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα. λέγεται δέ, φησιν, ὑπ' ἐνίων ἐπιγονατὶς*[2]) *διότι μέχρι γονάτων διήκει.*

145. Eustath. p. 1231, 35. *φησὶ γοῦν καὶ Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἔγχελυς*[1]) *τὸ ἑνικὸν, ἐγχέλεις δὲ τὸ πληθυντικὸν καὶ ἐγχέλεων καὶ ἐγχέλεσιν. ἐγχέλεια*[2]) *δὲ τὰ τεμάχη, φησὶ,*

Jahrbb. Suppl. XII. p. 374) Mill. Mél. p. 421 ex Aristophane Byzantio ad nos pervenisse constat, (Nauck Ar. Byz. p. 175 nondum pro certo affirmare ausus est, cum copiae codicis Athoi adhuc eum deficerent) Iterum igitur Aristophanem fontem atticistarum fuisse intellegitur cf. Prol. p. 54.

143. [1]) Conv. Zenob. III. 60. cf. quae Cohn. Neue Jahrbb. Suppl. XII. p. 377. sqqu. docte exposuit.

[2]) cf. fr. 404. et locos in not. 2. allatos.

144. [1]) Arte cum fr. 141 cohaerent. Doctrina atticistae misere corrupta extat ap. Suid. Schol. Ar. Lys. 113. Thesmoph. 261. Eccles. 533. cf. Poll. VII. 53.

[2]) Nusquam nisi ap. Et. Magn. 358, 24. *ἐπιγονατίς· τὸ πρὸ τοῦ γόνατος ἄνωθεν σαρκῶδες τοῦ μηροῦ. ἔνιοι διὰ τὴν ἐπωμίδα διὰ τὸ ἐπὶ γόνατος κεῖσθαι. ἢ χιτὼν ἀνάκολος γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐπενδύονται.* [*ὡς εὗρον εἰς τὸ ῥητ.* in cod. Flor. cf. Heyden. p. 257]. Vox restituenda in Et. Gud. 199, 8. pro corrupta *ἐπιγονατής*.

145. [1]) Ex Athen. VII. 299 A. Tryphonis doctrinam hic repeti perspicuum est cf. Nab. p. 76. et Prol. p. 72. Athenaei locus redit ap. Eust. 1240, 17. ubi *Ἱππεῦσι* pro *ὑπτεῦσι* corrigas (v. 860.) Eadem Poll. VI. 50.

[2]) cf. Ath. III. 87 F. 96 B. Fortasse ex nostro Phryn. ap. B. A. 65, 3. *τεμάχη μόνον ἐπὶ ἰχθύων*, (= Phryn. Lob. p. 21). *τόμους δὲ ἐπὶ κρεῶν καὶ † ἐχελίδας* corrigendus. Aliunde sua habet Schol. Ar. Ach. 889 (= Suid.).

τῶν ἐγχέλεων. τὰς δὲ ἐγχέλεις φασὶν οἱ παλαιοὶ[3]) ζῆν εἰς ἑπτὰ ἔτη καὶ ὀκτὼ καὶ ἀλληλοφαγεῖν.

146. Eustath. p. 1450, 33. ἀπὸ δὲ τοῦ χροὺς[1]) καὶ ἡ ἐν χρῷ κουρὰ[2]) ἡ ψιλὴ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ πρὸς τὸν χρῶτα. καὶ ἐν χρῷ δὲ κουρίας[3]) ὁ οὕτω κειρόμενος καὶ πλοῦς ἐν χρῷ[4]) ὁ γῆς ἐγγύς. Θουκυδίδης ἐν χρῷ παραπλεῦσαι τὰς ναῦς. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χρίμπτω καὶ τὸ χρίω. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐγχρίω, τουτέστι παίω, ὅθεν ἐγχρίσαι[5]) κατὰ τὸν αὐτὸν Διονύσιον τὸν [l. τὸ] παῖσαι κέντρῳ σκορπίον ἢ σφῆκα ἤ τι τοιοῦτον.

147. Eustath. p. 1403, 40. ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ ῥήματος (sc. ἔδειν) καὶ ὁ παρ' Αἰλίῳ Διονυσίῳ ἐδέατρος[1]), περὶ οὗ λέγει ἐκεῖνος, ὅτι τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληνικόν, ἡ δὲ χρεία Περσική. ἦν δέ, φησι, προγεύστης προεσθίων τοῦ βασιλέως εἰς

---

[3]) An *χρῆσις* fuerit antiqua, dubium est. Attuli, quod neque ap. Ath. (cf. l. l. p. 298. C) neque apud veteres de hist. anim. agentes simile quicquam indagari potuit.

146. [1]) cf. fr. 230, not. 3. *σκαφίον*. Conv. Et. M. 313, 55, sed ita, ut *ἐν χρῷ παραπλεῦσαι* et locus Thucyd. in omnibus mss. deficiat praeter Florentinum (cf. Mill. Mél. p. 98) et tertia glossa *ἐν χρῷ κεκαρμένος* adhibeatur, quae redit ap. Suid. Lex. Bachm. 223, 4. Poll. II. 33.

[2]) Conv. Hes.

[3]) Cf. Phryn. Lob. p. 60. Poll. II. 33, qui ex Pherecratis Fugitivis vocem laudat.

[4]) Schol. Thuc. II. 84 = Suid. *ἐν χρῷ παραπλεῦσαι*, quod atticistarum esse censeo, cum *εἶδος κουρᾶς* ad Thucydidis locum minime aptum afferatur, cf. Stud. Lips. IV. p. 101.

[5]) Conv. Hes. Ex B. A. 46, 17. *κεχρίσθαι σκορπίῳ. ἀντὶ τοῦ πεπληγέναι ὑπὸ σκορπίου καὶ σὺν τῇ προθέσει ἐγκεχρίσθαι* Dionysium *σκορπίον* vocem non obiectivo sed subiectivo sensu adhibuisse perspicuum est.

147. [1]) Totum locum verbotenus praebet Suid. et Et. M. 315, 37, qui sub finem adicit: *οὕτως εὗρον εἰς τὸ πρῶτον λεξικόν. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ εὗρον οὕτως· ἐδέατρος ὁ ἐπὶ τῶν διδύμων* (Sylb. corr. *ἐδωδίμων*) *καὶ τῆς τοιαύτης παρασκευῆς. ῥητορική.* cf. Heyden p. 208., qui Pausaniam altero loco adhibitum esse putat. Breviora Hes. Ammon. p. 48. Valck. (cf. Eust. 1766, 43. 1874, 32. 773, 40). Fontem cognosces fuisse Pamphilum ex Ath. IV. 171. B. (cf. Naber. Prol. p. 21.), qui ipse Artemidori Aristophanei glossas exscripsit, cf. Valck. Adn. p. 73. Prol. p. 66. Verba, quae, vocula *φησὶ* seductus, ipsius Aelii putaveris, *χρῆσιν* Artemidori exhibent, quae per Pamphilum et Dionysium ad Eustathium transmigravit.

ἀσφάλειαν. ὕστερον δὲ ἐνομίσθη ἐδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς.

148. Eustath. p. 872, 61. ὅτι δὲ ἕδος[1]) λέγεται καὶ τὸ ἵδρυμα καὶ ἄγαλμα, ὁ Παυσανίας φησίν.

149. Eustath. p. 1403, 31. οὕτω καὶ ἔδω βαρύτονον ἀφ᾽ οὗ ἡ ἐδωδή. καὶ ἐδῶ περισπώμενον, οὗ ὁ μέλλων οὐ μόνον ἐδήσω τὸ παράγον τὴν ἐδητὺν, ἀλλὰ καὶ ἐδέσω, ἀφ᾽ οὗ τὸ ἔδεσμα[1]). Παυσανίας δὲ παράγει καὶ χρήσεις τοιαύτας· Πλάτων (fr. 138. Kock) Σοφιστῇ

ἐν τρισὶ πληγαῖς ἀπηδέσθη τὸ ῥάμφος,

καὶ ἐν Ἑορταῖς (fr. 35. Kock)

κατηδέσθημεν ἂν καὶ κατεκόπημεν εὐθύς.

150. Eustath. p. 800, 27. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἐθέλω[1]). καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη[2]), οὐ μόνον παρὰ τῷ ποιητῇ τρισυλλάβως προφέρεται ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τὸ πλέον μετὰ τοῦ ε, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται, ὅθεν, φησὶ, καὶ ἐθελοντὴς[3]), ὁ αὐθαιρέτως τι ποιῶν. ἐκαλοῦντο δὲ καὶ ἐθελονταὶ διδάσκαλοι, δραμάτων δηλαδὴ, ὅτε τις μὴ λαβὼν χορὸν μηδὲ χορηγητὴν ἔχων ἑαυτῷ τὰ πάντα παρεῖχε.

151. Eustath. p. 1158, 20. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ὁμηρικὸς ἴστωρ καὶ ἰδύος[1]) ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐν διφορουμένῃ γραφῇ. Παυσανίας γοῦν, ἐν οἷς ἔγραψε κατὰ στοιχεῖον, ἐν μὲν τῷ ε στοιχείῳ γράφει. „εἰδύοι μάρτυρες". ἐν δὲ τῷ ι „ἰδύους· μάρτυρας συνίστορας"[2]). δῆλον δὲ ὅτι συνίστωρ σύστοιχόν ἐστι τῷ ἴστορι. εἰ δὲ διφορεῖ τὴν γραφὴν καὶ αὐτὸς,

---

148. [1]) cf. Tim. lex. Plat. ἕδος. τὸ ἄγαλμα καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἵδρυται. Et. M. 316, 57. Et. Gud. p. 160, 42. Plura ap. Hes. et Suid. (= Lex. Bachm. 207, 6), Lex. Bachm. 206, 12. B. A. 246, 3. Similia ap. Eust. p. 146. 2. 155, 20.

149. [1]) cf. fr. 147. et 205, quae arte cum nostro cohaerent. Eadem docet Eust. p. 137, 2. cf. Et. M. 315, 33. 316, 31. Et. Gud. 160, 21. 27.

150. [1]) Lob. Phryn. p. 4. sqq. Et. M. 318, 18. Fortasse hoc loco atticista iterum Tryphonem sequitur.

[2]) Etiam proxima adiungenda sunt, quod Hes. τοὺς βουλομένους ἢ χορηγούς. exhibet: quae glossa ap. Suid. ἐθελοντής. βουλόμενος, † χωρητός corrupta extat et inde corrigenda est.

[3]) ad rem vide Athen. XIV. 621. cf. Eust. 884, 24.

151. [1]) Pausaniae doctrina recurrit ap. Eust. p. 1154, 35. — p. 1570, 40. οἱ παλαιοὶ vocem protulisse traduntur.

[2]) conv. Hes. —

καινὸν οὐδέν. ὅτι δὲ ἰδύους καὶ Δράκων καὶ Σόλων[3]) τοὺς μάρτυράς φησιν, Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ.

152. Eustath. p. 1413, 37. Αἴλιος δὲ[1]) Διονύσιος καὶ τοῦ ἰθύφαλλος τὴν ἀρχὴν διὰ διφθόγγου γράφει, ὃ δηλοῖ, φησιν, αἰδοῖον ἐκτεταμένον καὶ ᾆσμα Διονυσιακὸν Ἀθήνησι καὶ ἑταιρικὸν δέ, τουτέστι φίλον ταῖς ἑταιρίσιν, αἳ καὶ ἀνασεισίφαλλοι[2]) φερωνύμως λέγονται παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς ἀνασείουσαί, φησι, τὸν φάλητα, ὅς ἐστιν αἰδοῖον ἀνδρός. Παυσανίας δὲ διὰ διφθόγγου γράφων καὶ αὐτός φησιν, ὅτι εἰθύφαλλος αἰδοῖον. καὶ ὁ πρόχειρος εἰς συνουσίαν, καὶ ᾠδὴ ὑπόκενος.

153. Eustath. p. 1417, 30. καὶ ἐν συνθέσει ποτὲ μὲν φυλάττει τὸ ι ⟨εἴκοσι⟩, ποτὲ δὲ αὐτὸ εἰς ᾱ τρέπει, οἷον εἰκοσιστάδιον καὶ εἰκοσαστάδιον Αἴλιος Διονύσιος[1]) λέγει. οὕτω δέ φησι καὶ τὸ πέντε ἐν συνθέσει φυλάττον τὸ ε̄. οἷον πεντέπηχυ[2]) πεντέκλινον, πεντέχαλκον, πεντέμηνον, πεντεσύριγγον ξύλον, ὅμως παρ' ἑτέροις διὰ τοῦ ᾱ λέγεται πεντάπηχυ καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

154. Eustath. p. 1394, 41. Παυσανίας δὲ λέγει καὶ γυναῖκας εἰλίποδας[1]) διὰ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν.

---

[3]) Aliam formam ἰδυῖοι paullo ante praebet, cf. Seidler. ad Ar. Daetal. fr. 1.

152. [1]) Praecedit fr. 397. Cum Dionysii doctrina concinit Harp. (cuius epitome ap. Phot. gl. 2.) Hes. s. v. εἰθύφαλλοι Et. Flor. ap. Mill. Mél. p. 166. — Corrupta sunt ap. Phot. gl. 1 (= Hes. ἰθύφαλλος), quem locum Suid. infeliciter sanare conatus est. — Aliena, sed ut ad simillimum fontem reducere possis, ap. Mill. Mél. p. 100. (= B A. 246, 19.), ubi lexicogr. add. εὗρον τὴν λέξιν ἐν τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ. Heyden. p. 256. ad att. refert.

[2]) Ex scortorum catalogo petitum (cf. Prol. p. 53.), quem lacerum habes ap. Mill. Mél. p. 414. Eundem repetit Eust. 1329, 33. 1088, 37. nonnullis vocibus auctum 1921, 58. ita, ut ad lex. rhet. fragmentum 406. eadem adiungat. cf. Bergk. Poet. Lyr. II[4]. p. 494.

153. [1]) Atticistae doctrina recurrit p. 1273, 33., ubi ὁ γράψας laudatur. Eum ipsum grammaticorum scrinia adiisse apparet ex Et. M. 346, 14. 767, 19., cf. Herod. ed. Lentz II. p. 222, 13. 241, 11.

[2]) cf. Phot. s. v. πεντέπηχυ et πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ (= Hes.) Schol. Ar. Eq. 1049 (= Suid.) Moer. 207, 34. Bekk. Phryn. Lob. p. 412. Prol. p. 25.

154. [1]) Similia Hes., qui Anacreontem testem laudat (Bergk. Poet. Lyr. III[4]. p. 294). Comicorum propriam vocem fuisse constat ex Ath. VII.

155. **Eustath.** p. 947, 6. *ἰλλάδες*[1]) *δέ φασι κατ' Ἴωνας δεσμοὶ ἐξ ἱμάντων ἢ λύγων ἀπὸ τοῦ εἴλλω, ἢ ἴλλω· „τὸ συστρέφω", ὡς ἐν εἴδει στρεβλώσεως*[2]). *λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ τοιαύτης σημασίας τὸ ειλεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Παυσανίας εἰπών· εἰλάειν* (l. *εἴλλειν*)[3])· *στρεβλοῦν, πιέζειν. μάλιστα δὲ ἐπὶ ὑγρῶν οἰκεία ἡ λέξις, οἷον σταφυλῶν [κατ' αὐτὸν] ἢ ἐλαιῶν. καὶ εἰλεῖν*[4]) *τὸ συνάγειν, φησίν, εἰς ταὐτὸ σταφυλάς. ἕτερος δὲ τεχνικός φησιν· εἰλεῖν· ἐκπιέζειν ἐλαίας ἢ στέμφυλα.*

156. **Eustath.** p. 1435, 62. *τὸ δὲ ἔειπες ἔχει τις γράψαι καὶ ἔειπας. φησὶ γὰρ Αἴλιος Διονύσιος*[1]), *ὅτι εἶπον καὶ εἶπα ἀμφότερα παρὰ Ἀττικοῖς, μᾶλλον δὲ τὸ πρότερον. καὶ τὰ προστακτικὰ δὲ εἰπὲ καὶ † εἰπὸν ὀξυτόνως †*[2]). *καὶ αἱ μετοχαὶ ὁ εἰπὼν καὶ ὁ εἴπας*[3]). *ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ εἶπον*

286.E. IX. 400.C (= Eust. 1534, 15). — Ex Suetonii scortorum catalogo desumptum est, cf. Eust. p. 1922, 1. Suid. s. v. *μυσάχνη* Prol. p. 53.

155. [1]) Conv. Hes. Suid. s. v. *ἰλλάδες*, Suid. *ἰλλάσι* Et. Gud. p. 277, 10. Et. M. 470, 282. 290. (ubi *ἰαλλόμενος* corruptum in *ἰλλόμ.* corrigas).

[2]) Eadem Paus. ap. Eust. p. 1769, 32. sqq. cf. Phot. *κατουλάδα.* cf. fr. 225.

[3]) Sic scribendum, cf. Phot. l. l. sub fin. *εἴλλειν γὰρ τὸ συστρέφειν Ὅμηρος.* Hes. praebet: *εἰλόμενοι, εἰλομένων, εἰλλόμενον.* Ex more atticista voces *ει* diphthongo pro *ῑ* posterioris aetatis adhibet. Aesch. fr. 25 Nauck.

[4]) cf. Et. M. 424, 43. Et. Gud. 166, 32. 180, 52. cf. fr. 377. Prol. p. 18.

156. [1]) Omnia ex A. D. prolata esse demonstrat Photius s. v. *ἤνεγκα.* — An Naberi suspicio ad l. l., etiam B. A. 41, 28 huc referendum esse, recte se habeat, dubito. — Mira sunt, quae Antiatt. p. 98, 10. *ἤνεγκον ἐπὶ πρώτου προσώπου· Σοφοκλῆς Τυροῖ, Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαις* exhibet, cum res manifestissima minime egeat testimoniis. — cf. Schol. Ar. Ran. 1299.

[2]) Vel A. D. vehementer errat, vel, quod multo videtur probabilius, Eust. ex more suo quaedam miscuit. De re cf. Lob. ad Phryn. p. 348, qui Schaeferum ad Gregor. p. 341 impugnans, *εἰπὸν* imperativum nullum fuisse luculenter demonstravit. Verba transponenda, et *εἰπὲ ὀξυτόνως καὶ εἶπον* legenda sunt, cf. Choerob. ap. Herod. I. p. 460, 22, qui, ex Menandro *εἶπον* (= *εἰπὲ*). laudans, formam *εἰπὸν* ut plane barbaram reicit, et Herod. II. p. 779, 16. Et. Gud. 169, 25. 37. — Etym. M. 302, 32 *εἰπὸν* formam ex script. sacr. laudat, qua re solum efficitur, barbaros posterioris aetatis tale quid admisisse.

[3]) cf. Eust. 670, 9. Inde pro vulgata in Anthol. Planud. 23. *εἶπον* cum Ursino contra Bergk, Poet. Lyr. III[4]. p. 500 scribendum est, cf. Boisson. ad Anth. Pal. XII. 168, 5.

καὶ εἶπα, οὕτω καὶ ἤνεγκα καὶ ἤνεγκον. καὶ μᾶλλον τοῦτο ὡς ὁ κωμικὸς ἐν Λυσιστράτῃ· (984.)

τάλαιν' ἐγὼ τὸ ῥόδιον ἤνεγκον μυρὸν

τοῦ δὲ ἑτέρου χρῆσις παρ' Εὐριπίδῃ·

ἤνεγκα κἀξέσωσα.

157. Eustath. p. 1283, 6. ἐν δὲ τοῖς Παυσανίου[1]) κεῖται ταῦτα· εἰρεσιώνη. θαλλὸς ἐλαίας ἐστεμμένος ἐρίῳ, προσκρεμαμένους ἔχων διαφόρους ἐκ γῆς καρπούς. τοῦτον ἐκφέρει παῖς ἀμφιθαλὴς καὶ τίθησι πρὸ θυρῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροῦ ἐν τοῖς πυανεψίοις. λέγεται γάρ, φησι, Θησέα, ὅτε εἰς Κρήτην ἔπλει προσσχόντα Δήλῳ τῇ νήσῳ διὰ χειμῶνα, εὔξασθαι Ἀπόλλωνι καταστέψασθαι κλάδοις ἐλαίας, εἰ τὸν Μινώταυρον κτείνας σωθῇ, καὶ θυσιάσειν. καὶ γοῦν τὴν ἱκετηρίαν ταύτην καταστέψας λέγεται χύτρας ἀθάρας καὶ ἔτνους καὶ βωμὸν ἱδρύσασθαι. διὸ καὶ πυανέψια λέγεσθαι, οἷον κυαμέψια, διὰ τὸ πυάμους πρότερον τοὺς κυάμους καλεῖσθαι. ἦγον δὲ ἔσθ' ὅτε ταῦτα καὶ ἐπὶ ἀποτροπῇ λιμοῦ. ᾖδον δὲ παῖδες οὕτω·

εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους
καὶ μέλιτος κοτύλην καὶ ἔλαιον ἐπικρήσασθαι
καὶ κύλικα εὔζωρον, ἵνα μεθύουσα καθεύδῃ.

μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν ἔξω ἀγρῶν τιθέασι παρὰ τὰς θύρας. Κράτης δέ, φησιν, ἀφορίας ποτὲ κατασχούσης Ἀθήνας θαλλοὺς καταστέψαντας ἐρίοις ἱκετηρίαν ἀναθεῖναι Ἀπόλλωνι. ἀλλαχοῦ[2])

---

157. [1]) Pausaniae doctrina fere αὐτολεξεί recurrit ap. Suid. s. v. In carmine autem ἀποψήσασθαι exhibetur, paullo ante ἐπὶ τῇ ἀποτροπῇ λοιμῶν (cf. Schol. Ar. Eq. 725) et Κράτης ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν fons huius explicationis fuisse traditur. Iam veterem fuisse doctrinam docet Plut. Thes. 22, qui eisdem fere verbis eadem docet atque Pausanias. — Altera doctrina, quam optimam habes ap. Schol. Ar. Eq. 725, contractam et corruptam vides ap. Schol. Ar. Plut. 1054. (= Suid. gl. 2. 3.) Hes. — Tertia doctrina ap. B. A. 246, 27, quae ex parte congruit cum Schol. Dem. Patm. in Bull. de corr. hellén. I. 149.

[2]) Cum εἰρεσιώνη voce confer Phot. Hes. s. v. πύανοι, Eust. 254, 37. 948, 28. Poll. VI. 61. Ath. IX. 408 A. XIV. 648 B., qua ex voce Πυανόψια nomen traxisse veteres docent. Cf. Hes. Harp. (cui inepta etymologia a voce Πανόψια tracta adscribenda est, cf. not. 3, non Lycurgo, ut Preller Gr. Mythol. I[4]. p. 262. not. 3 voluit).

[3]) Sine dubio alteri atticistae attribuenda, cum concinat Et. Gud. 170, 14. Et. M. 303, 18, cuius glossa (ut Mill. Mél. p. 103 testatur) ex lexico rhetorico petita est. Quam glossam multis locis cum Pausania

δὲ *λέγεται* καὶ ὅτι στέμμα λευκὸν καὶ φοινικοῦν ἀπήρτητο τοῦ θαλλοῦ καὶ ὅτι προὐτίθετο ἱκεσία τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἣν ἡμέραν οἱ περὶ Θησέα σωθῆναι δοκοῦσι, καὶ ὅτι καταχύσματα καὶ κύλικα οἴνου κεκραμένην καταχέοντες αὐτῆς ἐπέλεγον τὴν ῥηθεῖσαν ᾠδήν.

158. Eustath. p. 1158, 39. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς *Αἰλίου Διονυσίου* φέρεται καὶ ὡς Ἀττικὰ μὲν τὸ *εἶτα*[1]) καὶ ἔπειτα. τὸ δὲ εἰτέν, *φησιν*, καὶ ἔπειτεν Ἰακά. διό, *φησι*, καὶ παρ' Ἡροδότῳ[2]) κεῖνται.

159. Eustath. p. 1401, 61. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ (οὕτω τοὺς κρατῆρας ἐπιστέφεσθαι) ἀνάπαλιν τοῦ ἐπιστέψαι *ἐκστέψαι*[1]) ὁ *Παυσανίας* φησίν. ἐκεῖνο μὲν γάρ ἐστι πληρῶσαι ποτοῦ, τοῦτο δὲ ἐκκενῶσαι. ἐδήλου δέ *φησιν*, ἐκστέψαι καὶ τὸ ἀποθέσθαι τι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὰ στέμματα ἀποτιθεμένων.

160. Eustath. p. 897, 56. ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον σφῆκες ὑπὲρ τέκνων ἀμυντικοί, διὸ καὶ παροιμία τὸ „*σφηκίαν ἐκίνησας*“[1]) (ἤγουν βλάβην ἐκώμασας), ἀλλὰ καὶ μέλισσαι ὁμοίως ἀμύνονται. ὅθεν πεπαροιμιασμένον τὸ *εἰς μελίττας ἐκώμασας*[2]) ἐκ τῶν παραδόξως κακουμένων, ὥς φησι *Παυσανίας*· ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν οὐ μόνον *σφηκίσκοι*[3]) ἀριθμητικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὀξὺ συνηγμένα. καὶ *σφηκώδεις*[4]) οἱ λαγαροὶ τοῖς σώμασι καὶ συνεζωσμένοι.

161. Eustath. p. 1532, 4. τὸ τρυπᾶν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ,

---

conspirare manifestum est. Lycurgum χρῆσιν ad Cratetis locum praebuisse inde discimus.

158. [1]) Lob. Phryn. 124. εἶτεν καὶ ἔπειτεν ἐσχάτως βάρβαρα. εἶτα οὖν σὺ καὶ ἔπειτα λέγε.

[2]) IX. 83. 89.

159. [1]) Hes. ἐκστέψας· † λόγον γυμνώσας. ἐκκενώσας. κάδον? cf. ἐπιστέψαι.

160. [1]) cf. Eust. 1058, 49. Macar. VII. 94.

[2]) Eodem modo explicatur a Zen. III. 53. Diogen. II. 54. App. Prov. II. 27. Suid. Hes. cf. Hotop. in Neue Jahrbb. Suppl. XVI. 275.

[3]) Etiam has voces ex att. petitas esse censeo, cum eodem modo explicatae redeant ap. lexicogr., cf. σφηκίσκος ap. Phot. s. v. σφῆκες, Suid. s. v. σφηκώδεις, Hes. σφηκίσκους (unde μακρὰ pro μικρὰ lexicis restituendum est, cf. Ar. Plut. 301.) Et. M. 738, 38. Schol. Ar. Plut. 301.

[4]) cf. Suid. l. l. Phot. s. v. σφηκώδεις, Hes. l. l., Et. M. 738, 40. — Apud Phot. Et. M. σφηκῶσαι· τὸ δῆσαι. Φρύνιχος οὕτω. adnexum est, quam glossam probabiliter ex eodem fonte fluxisse concedes.

ἐν οἷς καὶ ἐκτρυπῆσαι κατὰ Παυσανίαν, τὸ μετὰ βίας ἐξελθεῖν. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰστρυπᾶν καὶ ἐκτρυπᾶν φησι τὸ παρεισελθεῖν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελθεῖν[1]).

162. Eustath. p. 1944, 7. ἔνθα σημειωτέον καὶ ὅτι ἡ μὲν τοιαύτη θηλυκῶς ἐλαία ἐλέγετο, ἡ δὲ ἀγρία ἔλαιος κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, καὶ οὐκ ἀγριέλαιος[1]). λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι ἐλαίας καὶ ἐλάας[2]) Ἀττικοὶ τὸν καρπὸν ἔλεγον καὶ ἐλᾶς δισυλλάβως καὶ ἐλαολογεῖν τὸ συλλέγειν ἐλαίας[3]). ἦν δέ, φησι, καὶ Ἐλαία[4]) πόλις ἐν Ἰταλίᾳ. ἐν μέντοι ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει, ὅτι Ἐλαία Αἰολὶς πόλις, Ἐλέα δὲ ἐν Ἰταλίᾳ.

163. Eustath. p. 331, 26. ὁ δ' αὐτὸς[1]) Παυσανίας ἱστορεῖ καί τινα Ἔμβαρον ἐπὶ εὐχῇ σοφίσασθαι. ἱδρύσατο γάρ, φησι[2]), Μουνυχίας Ἀρτέμιδος ἱερόν. ἄρκτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ καὶ ὑπ' Ἀθηναίων ἀναιρεθείσης, λοιμὸς ἐπεγένετο, οὗ ἀπαλλαγὴν ὁ θεὸς ἐχρησμῴδησεν, εἴ τις τὴν θυγατέρα θύσει τῇ Ἀρτέμιδι· Βάρος δέ, ἢ Ἔμβαρος, ὑποσχόμενος οὕτω ποιήσειν ἐπὶ τῷ τὴν ἱερωσύνην τὸ γένος αὐτοῦ διὰ βίου ἔχειν διακοσμήσας τὴν θυγατέρα, αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψεν ἐν τῷ ἀδύτῳ, αἶγα δὲ ἐσθῆτι κοσμήσας ὡς τὴν θυγατέρα ἔθυσεν. ὅθεν εἰς παροιμίαν, φησί, περιέστη· Ἔμβαρος εἶ, τουτέστι νουνεχής, φρόνιμος[3]).

164. Eustath. p. 1167, 19. εἶδός τι ὀρχήσεως ἐμμέλεια. φησὶ γοῦν Παυσανίας, ὅτι ὄρχησίς τις ἦν τραγικὴ λεγομένη

161. [1]) Dionysii doctrinam integram habet Hes. Alterum vocab. explicat Suid. s. v. *εἰστρυπᾶν, ἐκτρυπῆσαι*, Schol. Ar. Eccles. 337. cf. fr. 311. not. 3.

162. [1]) Conv. B. A. 339, 28. Suid. s. v. *ἔλαιος ἄγριος*. Bergk, Lyr. I⁴. p. 384. — Moer. s. v. *κότινος* idem *ἀγριέλαιον* non Atticum esse affirmat.

[2]) Nostrum locum resp. Eust. 949, 50. 1572, 34. cf. Suid.

[3]) Cf. Schol. Ar. Vesp. 712.

[4]) Errorem altera editione atticista ipse correxit. cf. Steph. Byz. (= Eust. 1697, 15). An Harp. *Ελαιούς* huc referendus?

163. [1]) cf. fr. 204.

[2]) Prorsus conv. Suid. qui tantum ordinem verborum mutavit et *λιμὸς* pro *λοιμός* praebet (cf. Apostol. VII. 10), quam vocem perperam ab episcopo intrusam esse censeo, cf. fr. 157., ubi idem factum esse constat. — Similia ap. App. prov. II. 54. Mill. Mél. p. 350.

[3]) In breve contracta ap. Hes. *ἔμβαρος* et *οὐκ Ἔμβαρος εἶ*. Preller, Griech. Mythol. I⁴. p. 312 not. 2.

ἐμμέλεια. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησι καὶ αὐτὸς[1]) ὅτι ἐμμέλεια[2]) τραγικὴ ὄρχησις, ὥσπερ ἡ κωμικὴ κόρδαξ[3]) καὶ ἡ σατυρικὴ σίκιννις[4]). ἐκαλεῖτο δέ, φησιν, ἐμμέλεια[5]) καὶ τὸ ὑπὸ τὴν τραγικὴν ὄρχησιν ᾀδόμενον αὔλημα.

165. Eustath. p. 527, 18. ἰστέον δὲ ὅτι Αἴλιος Διονύσιος μέμνηται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ ἐμπαλασσόμενοι[1]) ἀντὶ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι, δόρατι φυρόμενοι.

166. Eustath. p. 950, 1. ἀπὸ δὲ τῆς ῥινὸς παρὰ Παυσανίᾳ ἔνρινον, ἴσως καὶ ἔρρινον διὰ δύο ρ, ἄρωμα, ᾧ τὰς ῥῖνάς, φησιν, ἐνεχρίοντο.

167. Eustath. p. 836, 42. περὶ τοῦ τοιούτου ὅλμου λόγος ἦν, ὡς οἱ κοιμώμενοι ἐν αὐτῷ μαντικοὶ ἐγένοντο. Παυσανίας γοῦν φησι παροιμιακῶς „ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήσω" ἤγουν μαντικὸς ἐγένου[1]).

Schol. Hom. ap. Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 184. οἱ

---

164. [1]) Eadem definitio ap. Plato. Legg. VII. 816B. Luc. Salt. 22. 26. Ammon. p. 83. Schol. Ar. Nub. 540. et Phot. Et. M. 712, 53. B. A. 101, 17., qui adicit ὡς Ἀριστόξενος α' περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. εἴρηται δὲ σίκιννις παρὰ τὸ σείεσθαι καὶ κινεῖσθαι. ἢ ἀπὸ κτλ. Etymologiam (cf. Et. Gud. p. 500, 31.) vetustioris originis esse docet Athen. XIV. 630B, qui eam a Scamone in primo libro περὶ εὑρημάτων prolatam esse tradit; unde succurremus Hesychii loco corrupto: σίκιννις· ὄρχησίς τις † στρατιωτική· (Σκάμων πρώτῳ?). Σατύρων σύντονος, ἀπὸ τοῦ σείεσθαι καὶ κινεῖσθαι. ἦν δὲ καὶ ἐμμέλει τραγικὴ καὶ κωμικὴ κόρδαξ. Etiam Et. M. 635, 1. σίκιννις ἥ τις ἐστὶν † ἱερατική inde corrigendum esse videtur. — Etiam de aliis saltationis generibus atticistas exposuisse docet fr. ξιφισμὸς et Poll. IV. 99 ibi laudatus.

[2]) cf. Suid. gl. 1. Plura sed corrupta Hes. cf. Hermann. Opusc. VII. p. 207. Aeschyl. fr. 19. Nauck.

[3]) cf. Hes. s. v. κόρδαξ, κορδακισμὸς, κορδακίζουσα, Suid. s. v. κορδακίζει (Lex. Bachm. p. 281, 18).

[4]) cf. Suid. qui hanc saltationem etiam σίκιννον vocari tradit, cf. Et. Gud. p. 500, 31.

[5]) Alteram definitionem subesse suspicor in Suid. gl. 2. Schol. Herodot. II. p. 460. Stein.

165. [1]) Conv. Schol. Thuc. VII. 84. Suid. Similia Hes. s. v. ἐμπαλάξαι, ἐμπαλάγματα.

167. [1]) Doctrina Aristophanis Byzantii est, cf. Zenob. III. 63., Nauck. Ar. Byz. p. 239. Simili modo explicatur a Suid. Hes. Et. M. 344, 38. cf. Schol. Ar. Plut. 9.

παλαιοὶ τοὺς ἐπί τι τερατολογοῦντας ἔφασκον ἐφ' ὅλμον κοιμᾶσθαι. διὸ καὶ Παυσανίας ἐπί τινα γραφὴν ἔλεγε παρ' ὅλμον ὑπνώττειν. καὶ εἰς παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξέπεσε πρὸς τὰ μαντικὰ ἐφορῶντας. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ὄλλειν καὶ μειοῦν τὰ ἐν αὐτῷ πτισσόμενα[2]).

168. Eustath. p. 881, 42. *κωλάριον ουν τι παροιμιῶδες Αἴλιος Διονύσιός φησιν ὑπὸ παίδων λέγεσθαι, δηλοῦν ἐξέχειν, ὅ ἐστιν ἐπιτεταλκέναι τὸν ἥλιον. Ἀριστοφάνης* [*Νήσοις* fr. 389. Kock]

λέξεις ἄρα
ὥσπερ τὰ παιδί' ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε[1]).

ἤγουν ἀνάτειλον.

169. Eustath. p. 219, 26. *Ζητητέον δέ, εἴπερ ἡ ἑόργη*[1]), *τουτέστιν ἡ τορύνη, καὶ τὸ ἑοργίζεται, ἤγουν τορυνᾶται, τὰ παρὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ Παυσανίαν ἐκ τοιούτου ἔοργα γίνεται.*

170. Eustath. p. 1539, 22. *ὅτι δὲ καὶ πλοίου εἶδός τι ὁ κέλης, δηλοῖ ὁ εἰπὼν πέντε κέλητας πεντασκάλμους. ἔνθα ὅρα καὶ ὅτι σκαλμὸς διὰ τοῦ λ. ἔτι δὲ δηλοῖ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας οὕτω*[1])· *ἐπακτρίδες αἱ ἁλιάδες. ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κυνηγοί. ἐπακτροκέλης δὲ πλοῖον ληστρικὸν μεταξὺ ἐπακτρίδος, καὶ κέλητος, ἃ καὶ αὐτὰ πλοιάριά ἐστιν*[2]). ib. p. 1871, 62 *ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπακτρεῖς ἐλέγοντο οἱ κυνηγοί, ὡς δη-*

---

[2]) Pausaniae doctrina nusquam recurrit. Etymologia allata iteratur ap. Eust. l. l. et 835, 47. 402, 21.

168. [1]) Convenit Suid., unde *Νήσοις* addidi. Testimonium e Vespis 771. adicit. Cf. Hes. Poll. IX. 123. Fresenius totum locum ex Ar. Byz. petitum esse censet, cf. Dem. ad Macart. 62.

169. [1]) Conv. Hes. s. v. *ἑοργίζεται.* Similia ap. Hes. s. v. *εὐεργία,* unde Et. M. 762, 34 *τορύνη· ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν τὴν εὐεργέτιν σημαίνει* cum Hemsterhusio in *εὐέργην καλουμένην* mutandum est. cf. Poll. VI. 88. X. 97.

170. [1]) Cum e secundo loco appareat, Aelium Dionysium eundem fuisse atque *ὁ γράψας οὕτω* in priore, etiam voces *ἐπακτρίδες* et *ἐπακτρεῖς* ad atticistas reducendae sunt. cf. Prol. p. 24 sq. Auctor lexici rhetorici igitur fuit Pausanias, qui saepissime concinuit cum Dionysio. Quem Eustath. evolvisse loco superiore fr. 259. statim intelleges.

[2]) Conv. Hes. s. v. *ἐπακτρίδας* Et. M. 353, 7. cf. Freyer. Stud. Lips. V. p. 266. sqq. cf. Poll. I. 82.

λοῖ ὁ γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι *ἐπακτρίδες*[3]) αἱ ἁλιάδες· *ἐπακτρεῖς*[4]) γὰρ οἱ κυνηγοί. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης ἐπακτρίδος καὶ *ἐπακτροκέλης* κατὰ Αἴλιον Διονύσιον πλοῖον λῃστρικὸν[5]), προδεδήλωται.

171. Eustath. p. 1337, 42. ἀπὸ δὲ τῆς αὐλῆς καὶ τὸ αὔλιον ὑποκοριστικῶς ἢ κατὰ παραγωγὴν ὡς τὸ ἴχνιον, καὶ ἡ αὔλειος θύρα, καὶ *ἐπαύλια* τὰ μετὰ τὸν γάμον, ὡς δηλοῖ καὶ Παυσανίας, ἐν οἷς λέγει *ἐπαυλίαν ἡμέραν*[1]), καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπηύλισται, καὶ *ἐπαύλια* τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τοῦ γάμου δῶρα παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρός, φερόμενα τοῖς νυμφίοις ἐν σχήματι πομπῆς. παῖς γάρ, *φησιν*, ἡγεῖτο χλανίδα λευκὴν ἔχων καὶ λαμπάδα καιομένην, ἔπειτα παῖς ἑτέρα κανηφόρος, εἶτα λοιπαί, φέρουσαι λεκανίδας, σμήγματα, φορεῖα, κτένας, κοίτας, ἀλαβάστρους, σανδάλια, θήκας, μύρα, νίτρα[2]), ἐνίοτέ, *φησι*, καὶ τὴν προῖκα.

172. Eustath. p. 1419, 50. πόθεν δὲ ἡ Παλλὰς καὶ ὅτι οὐ μόνον *Πάλλας*[1]) ὁ νέος, ἀλλὰ καὶ *πάλλαξ*, ἐξ οὗ καὶ *παλλακὴ* καὶ *παλλάκια* κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, οὐ παλλήκια, ἔστιν εὑρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οἳ καὶ ἱστοροῦσιν δι-

---

[3]) Conv. Suid. Hes.

[4]) Et. M. 353, 4. (unde Et. Gud. 196, 40. emendandum est). — Aliena ap. Lex. Bachm. 226, 4. cf. Eust. p. 1098, 59. 1871, 56.

[5]) cf. Suid. Ammon. p. 81. Et. M. 502, 44. Gud. 313, 60. B. A. 187, 31. 255, 13. Schol. Aesch. I. 191.

171. [1]) Totam doctrinam repetit *αὐτολεξεὶ* Et. M. 354, 2. et Suid., qui s. f. addit: *οἱ δέ φασιν ἐπαύλια τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν καλεῖσθαι, ἐν ᾗ πρῶτον ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη.* = Hes. Cf. Poll. III. 39. *οἱ δὲ καὶ τὰ διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ καλοῦσιν ἐπαύλια.* cf. Et. M. 119, 17. Hes. s. v. *ἀπαύλια.* cf. Prol. p. 60.

[2]) Suid. *μυράλειπτρα*, Et. M. *μυράνιπτρα* exhibet.

172. [1]) Secundum Eust. p. 84, 39. Philistides *ἐν Συγγενικοῖς* haec tradidit; neque tamen dubium est, quin haec frustula ex Ar. Byz. petita sint, cf. Nauck. p. 92. Mill. Mél. p. 428. Poll. II. 9. Plat. com. fr. 206. Kock. — Dionysii doctrina iteratur ap. Eust. p. 763, 20, ubi primo quidem Aristophanes ipse adhibetur, tum autem episcopus ita pergit: *σαφέστερον δὲ ταῦτα φράζει ὁ γράψας, ὅτι παλλακαὶ καλοῦνται τὸ μὲν ἀκριβὲς τῶν παίδων αἱ νέαι, καθὰ καὶ τῶν ἀρρένων πάλλακες.* cf. Eust. 1742, 34. — Hesych. praebet: *παλλάκιον· μειράκιον.* † *παλλακός· ἐρρωμένος* (*ἐρώμενος*?) *πάλληξ. βούπαις.*

καστήριον Ἀθήνησιν ἐπώνυμον τῆς Παλλάδος. Ἀριστοφάνης (fr. 585. Kock)·

ἄκων κτενῶ σε τέκνον. ὁ δ' ἀπεκρίνατο·
ἐπὶ Παλλαδίῳ, παρ' ᾧ, πάτερ, δώσεις δίκην.

ἐδίκαζον δὲ κατὰ Παυσανίαν[2]) *ἐκεῖ ἀκουσίους φόνους οἱ ἐφέται. Ἀργεῖοι γάρ, φησιν, ἀπὸ Ἰλίου πλέοντες, ἡνίκα προσέσχον Φαλήροις ὑπὸ Ἀθηναίων ἀγνοούμενοι ἀνῃρέθησαν. ὕστερον δὲ Ἀκάμαντος γνωρίσαντος καὶ τοῦ ἱστορηθέντος Παλλαδίου εὑρεθέντος, κατὰ χρησμὸν αὐτόθι τὸ δικαστήριον ἀπέδειξαν. Κλειτόδημός φησιν, Ἀγαμέμνονος σὺν τῷ παλλαδίῳ προσενεχθέντος ταῖς Ἀθήναις Δημοφῶντα τὸ παλλάδιον ἁρπάσαι καὶ πολλοὺς τῶν διωκόντων ἀνελεῖν. τοῦ δὲ Ἀγαμέμνονος δυσχεραίνοντος κρίσιν αὐτοὺς ὑποσχεῖν ἐπὶ πεντήκοντα Ἀθηναίων καὶ τοσούτων Ἀργείων, οὓς ἐφέτας κληθῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ κρίσεως καὶ τὸ δικαστήριον ἐπώνυμον τῇ Παλλάδι γενέσθαι.*

173. Eustath. p. 1278, 53. *τὸ δὲ ῥηθὲν πάσσειν Κυπρίων φασὶ λέξις, ὅθεν καὶ ὁ παστός*[1]). *τὸ μέντοι ἕτερον πάσσειν ἐν τῇ ι ῥαψωδίᾳ κοινόν ἐστιν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἄλιπαστον καὶ τὰ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ παστὰ*[2]), *ἔτνος δηλαδή, ἀλφίτοις μεμιγμένον. καὶ ἐπίπαστά*[3]), *φησιν, αὐτὰ τὰ ἄλφιτα.*

174. Eustath. p. 1469, 29. *ἔπιπλα κατὰ Παυσανίαν τὰ μὴ ἔγγαια κτήματα, ἀλλ' ἡ κατ' οἶκον κτῆσις ἡ δυναμένη πλεῦσαι*[1]).

---

[2]) Duplicem doctrinam a Pausania prolatam, priorem inde a voce *Ἀργεῖοι* ex Phanodemo, (fr. 12. Müll.) alteram ex Clitodemo (fr. 12. Müll.) atthidographis fluxisse dudum compertum est, cf. Suid. s. v. Ea quae verbis *Ἀργεῖοι γάρ* praecedunt, fortasse Aristotelis sunt, cf. Harp. s. v. Ar. fragm. 457. ed. Val. Rose. Hes. B. A. 257, 13. Harp. s. v. *ἐφέται*. Phanodemi historia recurrit ap. Schol. Aesch. II. 87. (cf. Freyer. p. 252) Polluc. VIII. 18. Clitodemum habes ap. Harp. Et. M. 362, 43. B. A. 311, 3. Schol. Aristid. III. 320. Ddf. Schol. Dem. Patm. ad Aristocr. 71. (= Bulletin de corrésp. hellén. I. 138).

173. [1]) Fragm. 219. praecedit. cf. Eust. p. 393, 14. 1178, 13.

[2]) Conv. Phot. Hes. — Poll. VI. 56 *παστάς* panes illos vocat. Cf. Eupol. fr. 365. Kock. Aristoph. fr. 687. Kock.

[3]) Conv. Et. M. p. 362, 51 ex lex. rhet. cf. Heyden p. 223. Hes. — Plura ex simili fonte hausta ap. Schol. Ar. Eq. 103, unde Suidae locum corruptum emendare poteris, cf. Poll. VI. 56.

174. [1]) Tres glossae apud Suid. — Prima convenit cum Hes. B. A. 255,

175. Eustath. p. 1818, 51. *ἰστέον δὲ ὅτι σφέλας καὶ ἐπὶ νηὸς λέγεται. φησὶ γοῦν Παυσανίας, ὅτι ἐπισφελίτης*[1]) *ὁ θρανίτης. σφέλας*[2]) *γὰρ τὸ ὑποπόδιον. ἔχει δέ, φησιν οὗτος, τὴν ἄνω ἕδραν, τὴν δευτέραν ζύγιος*[3]), *τὴν τρίτην θαλάμιος*[4]), *ὃς καὶ θαλάμαξ παρὰ τῷ κωμικῷ.*

176. Eustath. p. 1437, 47. *ἰστέον δὲ ὅτι ἔργα ἐπίστασθαι δίδωσιν Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ κατὰ Παυσανίαν ἐργάνη λέγεται, ὡς ἔργοις ἐπιστατοῦσα. αὐτὴ γὰρ εὗρε τὰς τέχνας*[1]).

177. Eustath. p. 941, 24. *ποιητικὴ δὲ λέξις τὸ ἐρεικόμενος καὶ τὸ αὐτοῦ θέμα τὸ ἐρείκω, ἐξ οὗ φυτόν τε ἐρείκη*[1]), *ὃ παραφθείροντες οἱ χυδαῖοι ἐρείχην λέγουσιν, καὶ ὄσπρια ἐρεικτὰ τὰ σχιστὰ*[2]), *ὁποῖον ὁ κύαμος. Παυσανίας δὲ καὶ ἐρεικτὸν πυρὸν*[3]) *λέγει τὸν μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλεσμένον, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι [ὃν ἄνθρωπος κοινὸς εἶποι ἂν ἀδράλεστον].*

178. Eustath. p. 653, 54. *ἐρινεὸς*[1]) *δὲ κατὰ μέν τινας καὶ ἡ ἀγρία συκῆ, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, ὥςπερ καὶ ἐλαία τό τε φυτὸν καὶ ὁ καρπός. Ἀριστοτέλης δὲ ἐρινεοὺς μὲν τὸ φυτὸν ἐν τοῖς περὶ ζῴων* (V. 32), *ἐρινοὺς δὲ τὸν καρπόν, ἀφ' οὗ, κατὰ Παυσανίαν, ἐρινάζειν*[2]) *τὸ περιάπτειν ταῖς ἡμέροις*

---

11. Et. M. 363, 12. Altera, fere eadem verba continens, quam Pausaniae esse puto, congruit cum Et. M. 363, 9. Schol. Herod. II. p. 464, 7. Stein. Tertia = Harp. — Herodianum *ἐπίπλα* pronuntiasse moneo, qui accentus redit in Et. Gud. p. 62, 58. cf. Gaisf. ad Et. M. l. l.

175. [1]) Conv. Hes.

[2]) Hes. Et. M. 738, 32. Et. Orion. 148, 11.

[3]) Contra Hes. cf. Phot.

[4]) Conv. Hes. *θαλαμιὸς ἐρέτης*, cf. Suid. *θαλάμακες*. Schol. Ar. Ran. 1074. Et. M. 441, 24.

176. [1]) Conv. Phot. Et. M. 369, 49. Preller Griech. Myth. I⁴. p. 221. Anm. 4. Diversa Suid. Hes.

177. [1]) Cf. Eustath. 1824, 64. Phot. Suid. Hes. s. v. *ἐρίκη, ἐρεικόμενος*. Et. M. 372, 16. 276, 2. Et. Gud. 206, 6.

[2]) Suid. Eust. l. l.

[3]) Conv. Phot. s. v. *ἐρικτῶν*. Ultima verba, quae Rindfl. addidit, uncinis inclusi, cum ap. Phot. desint. *ἀδράλεστος* novissimae originis est.

178. [1]) Conv. Hes. cf. Ath. III. 76 E.

[2]) Conv. Phot. Similia ap. Hes. s. v. *ἐρινάξοι* et. Poll. VII. 143. cf. Et. M. 108, 11. Suid. s. v. *ἀνερίναστος*. — Ex eodem fonte hausisse videtur atticista atque Athen. l. l., qui III. 77 A. Pamphilum ex Aristophane sua detraxisse autumat.

συκαῖς ὀλύνθους, ἤτοι ἐρινούς, φησιν. ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψῆνες μετεισέρχονται εἰς τὸν τῶν ἡμέρων καρπὸν καὶ κρατύνουσιν αὐτὸν, ὥστε μὴ ἀπορρυῆναι τοῦ δένδρου[3]).

179. Eustath. p. 969, 1. *κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν ἕρκη*[1]) *παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐλέγοντο, καὶ ὅτι ἑρκάνη*[2]) *κατ' αὐτὸν ὁ φραγμὸς ἀπὸ τοῦ ἕρκους ἴσως.*

180. Eustath. p. 976, 32. *Διονύσιος δὲ λέγει καὶ ὅτι ἕρμα λέγεται καὶ ἡ ἐν θαλάσσῃ πέτρα*[1]).

181. Schol. Thuc. VI. 27. (e. cod. Augustano) *ἰστέον ὅτι Παυσανίας ἐν τῇ διαπεπονημένῃ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγῇ τοὺς τραχήλους καὶ τὰ αἰδοῖα τοὺς Ἑρμᾶς περικοπῆναί φησι καὶ τοὺς τοῦτο δράσαντας Ἑρμοκοπίδας καλεῖσθαι*[1]).

182. Eustath. p. 965, 47. *ἀπὸ δὲ τοῦ ἐρύειν — δοκεῖ παρῆχθαι καὶ ὁ παρὰ τῷ Παυσανίᾳ ἐρυσμός. λάχανόν, φησι, θερμαντικὸν, οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες.*

---

[3]) Fortasse huc revocandus est Eust. p. 1536, 14. *φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι ἀρσενικῶς μὲν ἐρινὸς λέγεται τὸ δένδρον, οὐδετέρως δὲ ὁ καρπός. οἳ καὶ ἡ κέδρος φασὶ θηλυκῶς τὸ φυτόν. τὸ κέδρον δὲ ὁ καρπός. οἱ δ' αὐτοί φασι καὶ ὅτι ῥινὸν Ἰλλυριοὶ λέγουσι τὴν ἀχλύν.* cf. fr. 217. not. 27.

179. [1]) Eustath. 1572, 21. Utramque glossam Phot. descripsit, inserta glossa *ἕρκεσι· δικτύοις*, cf. Hes. Soph. Atham. fr. 2. Et. M. 375, 21. Poll. V. 26., qui Pherecratem auctorem laudat, cf. fr. 73.

[2]) Altera glossa ap. Hes. s. v. *ἐρικάνην* (cf. quae confusissima s. v. *ὀρικάνην* exhibet) et *ἑρκατή*, cui iam M. Schmidt mederi studuit.

180. [1]) Phot. Suid. *ἑρμάν· ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν καὶ Ἀριστοφάνης* ex Harpocr. epitome hauserunt. Corruptelam *ἑρμὰν* (Valesius iam eam sustulit) iam in genuino Harpocratione adfuisse constat, cf. Prol. p. 36. Similia ap. Hes. qui Anacreontis locum servat. Bergk. Lyr. III[4]. p. 266. Et. M. 375, 54. = B. A. 256, 23.

181. [1]) Duplex extat glossa ap. Phot., quarum prior fluxit e Pausania, qui ipse Philochoro usus est, cf. Nab. l. l. Schol. Ar. Lys. 1094. Hesychius cum altera conspirare videtur, cf. Müller, Fragm. Hist. Graec. I. fr. 110.

182. [1]) Conv. Photius. Si *ἐρυσμός* scriptura, quae alias nusquam recurrit, vitiosa est, iam veterrima corruptela videtur, cf. Prol. p. 35. Hes. *ἐρύσιμον· κάρδαμον ἄγριον.* cf. Nic. Alexiph. 607. cum Schol. et Eutekn. Ther. 894. et Eutecn. metaphr. ed. Bussemaker. Plin. N. H. XVIII. 96. XXII. 156.

183. Eustath. p. 1747, 1. *Παυσανίας*[1]) *δέ φησιν, ὅτι Βοιωτοῖς ἔχρησεν ὁ θεός, ἔνθα λευκοὶ κόρακες αὐτοῖς ὀφθῶσιν, ἐκεῖ κατοικεῖν. ἰδόντες οὖν, φησι, κόρακας πετομένους* [*τοὺς Ἀπόλλωνος* adde ex Phot., cf. Val. Rose, Aristot. frgmt. no. 496.] *περὶ τὸν Παγασιτικὸν κόλπον, οὓς ἄκακοι παῖδες ἐγύψωσαν, ᾤκησαν ἐκεῖ, καλέσαντες τὸ χωρίον κόρακας. ὕστερον δὲ Αἰολεῖς ἐκβαλόντες αὐτοὺς ἔπεμπον ἐκεῖ τοὺς φυγαδευομένους. ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης* (fr. 496. Val. Rose.) *ἱστορεῖ, λοιμοῦ κατασχόντος καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων τοὺς ἀνθρώπους θηρεύοντας αὐτοὺς καὶ περικαθαίροντας ἀπαοιδαῖς ἀφιέναι καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ φεῦγ' ἐς κόρακας. ὁ δὲ Αἴσωπος* (fab. no. 101). *πλάττει μυθικῶς κολοιὸν μέγαν, νομίσαντα τοῖς κόραξιν ἐξισοῦσθαι, προσμῖξαι αὐτοῖς, ἡττηθέντα δὲ ὑποστρέψαι πάλιν εἰς τοὺς κολοιούς. τοὺς δὲ ἀγανακτήσαντας παίειν αὐτὸν καὶ βοᾶν „φεῦγ' ἐς κόρακας". Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι τοὺς κόρακας νεοσσοποιεῖσθαι λέγειν ἡμᾶς „φεῦγ' ἐς κόρακας", ὅ ἐστιν εἰς ἀποκρήμνους τόπους καὶ εἰς φθοράν.*

184. Eustath. p. 1446, 20. *ἐστὶ δὲ τὸ μὲν εὕειν*[1]) *ἀρχαῖον, οὔπω ἐπινοηθέντος τοῦ μαδᾶν ὕδατι ζέοντι. καὶ γίνεται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ εὖστρα, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς*[1]), *ἥπερ ἐστὶν ἐργαστήριον, ἐν ᾧ χοῖροι καὶ τοιαῦτα εὕονται· οἱ δὲ παλαιοί φασιν οὕτω· εὖστρα· βόθρος, ἐν ᾧ περιφλέγουσι τὰς τῶν ὑῶν τρίχας. κατὰ Παυσανίαν*[2]) *δὲ τὸ ἐκ σταχύων καυθέντων ἔδεσμα τοὺς ἀνθέρικας ἀποβαλόντων, ἤτοι ὁ περικεκαυμένος στάχυς. ἕτεροι δέ, ὅτι ἡ ὡρίμη κριθή, ἢ καὶ ἀμφίκαυστις παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ. κωμικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ γυ-*

---

183. [1]) Prorsus convenit Photius, quem Nab. ex Eustath. emendavit. Primam et tertiam fabulam *αὐτολεξεὶ* profert Et. Gud. 64, 34. Primam fabulam usque ad Aristotelis testimonium fusius Zenobius III. 67. Mill. Mél. p. 356. Schol. Clem. Alex. vol. IV. p. 97, 67. Klotz. proferunt, unde descripsit priorem glossae partem Suidas, qui deinde Pausaniam sequitur. (Negat E. Zarncke, Symbol. ad Poll. Lips. 1885. p. 55). Prior narratio ap. Schol. Ar. Nub. 133., unde Photius corrigendus est. Fortasse ex nostra glossa colligendum est, Phot. s. v. *σκορακίζειν* gl. 2. = Hes. Suid. Et. M. 719, 7. Zenob. V. 90. ex eodem fonte fluxisse.

184. [1]) Cf. Eust. 1286, 20. Conv. Hes. et Schol. 1. Ar. Eq. 1236. Suid. Et. M. 398, 31. gl. 1. Poll. VI. 91.

[2]) Pausaniae doctrina non recurrit. Ael. Dion. habes ap. Schol. 2.

ναικεῖον μορίον φασίν. Κρατῖνος (fr. 381. Kock). *δὲ τὴν ὀσφὺν οὕτως ἔφη.*

185. Eustath. p. 1864, 14. *δοκεῖ δέ τι πρὸς πονηρίαν τῷ τοιούτῳ Εὐρυβάτῃ συμβαλέσθαι καὶ ἡ πατρὶς Ἔφεσος, ἀφ' ἧς καὶ παροιμία τὸ Ἐφέσια γράμματα ἐπὶ τῶν ἀσαφῆ τινα λαλούντων καὶ δυσπαρακολούθητα. ἐπῳδαὶ γάρ τινές, φασιν, Ἐφέσια γράμματα ἐκεῖνα ἦσαν, ἃς καὶ Κροῖσος ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπὼν ὠφελήθη· καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δέ, φασι, Μιλησίου τινὸς καὶ Ἐφεσίου παλαιόντων τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν διὰ τὸ τὸν ἕτερον περὶ τῷ ἀστραγάλῳ ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα, ὧν γνωσθέντων καὶ λυθέντων τριακοντάκις τὸ ἐφεξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον*[1]). *Παυσανίας δέ φησιν ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ ὅτι φωναὶ ἦσαν τὰ Ἐφέσια γράμματα φυσικὸν ἐμπεριέχουσαι νοῦν ἀλεξίκακον, ἃς καὶ Κροῖσον ἐπὶ πυρᾶς, φησι καὶ αὐτός, εἰπεῖν, καὶ ὅτι ἀσαφῶς καὶ αἰνιγματωδῶς δοκεῖ ἐπὶ ποδῶν καὶ ζώνης, καὶ στεφάνης ἐπιγεγράφθαι τῆς Ἀρτέμιδος τὰ τοιαῦτα γράμματα.*

186. Eustath. p. 1726, 20. *εἰ δὲ οὐχ ἡδὺς ὁ τότε κατὰ τοὺς δενδρυάζοντας*[1]) *βίος καὶ τοὺς βαλανηφαγοῦντας, ἀλλὰ νῦν οὐ περὶ βίου τρυφεροῦ ὁ λόγος, ἀλλ' ἀρχαϊκοῦ. τραχὺν γὰρ τὸν βίον ἐκεῖνον εἶναι καὶ παροιμία δηλοῖ παρὰ Παυσανίᾳ λέγουσα· „ἔφυγον κακὸν εὗρον ἄμεινον"*[2]) *ἣν ἔλεγέ, φησι, παῖς ἀμφιθαλὴς*[3]) *Ἀθήνησιν, ἐστεμμένος ἀκάνθαις μετὰ*

Ar. Eq. 1236. cf. Hes. s. v. *καῦστις, ἀμφίκαυστις,* Phot. s. v. *καῦστις,* Et. M. 90, 33. 398, 31. gl. 2. Kock, Com. I. p. 119.

185. [1]) Rectissime Naber Proll. ad Phot. p. 46. sq., cum tres Photii glossae cum Eust. conspirantes supersint, primam (= Suid. Et. M. 402, 22.) Aelio Dionysio tribuit, alteram (= Et. M. 402, 28. — Gaisf. male distinxit) ex altera recensione derivat, tertiam Pausaniae adscribit. Prima autem verbotenus cum loco supra allato convenit, ita ut etiam foedum illud mendum *τριάκοντα* (pro *τρίς,* cf. Philostr. Gymnast. II. p. 266, 8. Kayser. Phot. *τριαχθῆναι*) accuratissime servatum sit. cf. Prol. p. 35. De re cf. Schneidewin. ad Diog. IV. 78. Lob. Aglaoph. p. 1163. — Plane diversa Hes. tradit.

186. [1]) cf. fr. 119.

[2]) Conv. Phot. Suid. paucissimis immutatis et Hes., ubi *στέμμα* pro *κάμμα* legendum est. Paullo plura differunt ap. Zenob. III. 98, (= Plut. 16) neque tamen talem in modum, ut communem fontem agnoscere impediamur. Diog. IV. 74.

[3]) cf. fr. 352.

δρυΐνων καρπῶν, λίκνον βαστάζον πλῆρες ἄρτων, αἰνισσόμενος τὴν ἐκ τοῦ παλαιοῦ βίου ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν.

Z.

187. Eustath. p. 217, 14. *ὅτι δὲ τὸ σμῶδιξ καθὰ καὶ τὸ σμερδαλέον καὶ τὸ σμικρὸν διὰ τοῦ ζ εἶχον, τὴν προφορικὴν ἀρχὴν πάλαι ποτὲ διὰ τὰ παρεοικὸς τοῦ ἤχου, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί, ὧν ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς τοῖς κατὰ στοιχεῖον*[1]) *κεῖται καὶ ταῦτα ἐν τῷ ζ στοιχείῳ· ζμινύη*[2]) *ὁτὲ τὸ σκαφεῖον, ὁτὲ τὸ ἀξινάριον, οἱ δὲ δίκελλαν. καὶ ζβέσαι*[3]) *τὸ παῦσαι, λῆξαι, κοιμίσαι. καὶ ζβεννυμενάων αἰγῶν* (Hes. Opp. 590) *ληγουσῶν. καὶ ζμῶσαι*[4])*· τὸ πατάξαι. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ὅτι ζμικρὸν*[5]) *καὶ μικρὸν οἱ Ἀττικοί, μικκὸν δὲ οἱ Ἴωνες. οὕτω δὲ γράφουσι καὶ τὸ ζμῆγμα*[6]) *καὶ τὴν ζμινύην, ἣν καὶ αὐτὸς ἀξινάριον λέγει φέρων καὶ χρῆσιν Ἀριστοφάνους [Ὀλκάσι] ταύτην·*

ἀλλ' ἱμαντά μοι
δὸς καὶ ζμινύην· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα.

188. Eustath. p. 956, 8. *ζυγὸς*[1]) *ἐπὶ νηός, ἐξ οὗ ζύγιοι ἐρέται*[2])*. ἔστι καὶ σανδαλίου ζύγος*[3]) *κατὰ Παυσανίαν*

---

187. [1]) Zetacismus ille apud veteres saepius commemoratur, cf. Luc. iud. voc. 9. Sext. Empir. p. 638, 13. 639, 14. Bekk. Eustath. p. 228, 21. 936, 10. Hes. s. v. *ζατράπης, ζακκίτροφον, ζόασον, ζέβυται,* Harp. *ζειρά* (cf. Et. M. 400, 20 e lex. rhet., cf. Heyden. p. 221). Curtius, Grundzüge. p. 447. Blass, Ausspr. d. Griech. p. 89. 118. sq. 140. Vocum *σμῶδιξ, σμερδαλέον, σμικρὸν* usum zeta vocali ineuntium nondum indagavi.

[2]) Conv. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 367, 22. Schol. Ar. Nub. 1500 Plat. Rep. 370 D. Tim. lex. Plat. Similia ap. Moer. s. v. Poll. X. 129. 173, unde cum Cobeto, Mnemos. X. 80. *Ὁλκάδων* (fr. 402. Kock.) titulum testimonio Aristophaneo adieci.

[3]) Primam explicationem serv. Suid. Lex. Bachm. 362, 17. cf. Eustath. p. 1260, 5.

[4]) cf. Moer. s. v. *σμώμενος*. Inde Eust. 1277, 8. *σμῶσαι* pro *σμῶξαι* legendum est, et Et. Gud. 506, 41. unde 507, 14. *σμῶξαι· τὸ παρατάξαι* in *πατάξαι* mutabis.

[5]) cf. Eust. p. 1421, 8. Phot. Suid. Hes. Schäf. ad Greg. Cor. p. 500.

[6]) cf. Lob. Phryn. p. 253.

188. [1]) Cf. Prol. 25. Haec tantummodo atticistis tribuenda sunt.

[2]) Conv. Phot. et. fr. 175.

[3]) Conv. Phot. cf. Poll. VII. 87. Schol. Ar. Lys. 417.

τὸ συνέχον τοὺς δακτύλους. καὶ κιβωτοῦ δὲ, ὡς δηλοῖ τὸ ζύγαστρον[4]) *ἡ ξυλίνη σορός. παρὰ τῷ ἐζυγῶσθαι, οἷον „κοίλῳ ζυγάστρῳ“* (Soph. Trach. 692), [*ἐξ οὗ παρέφθαρται τὸ κοινολεκτούμενον σίγιστρον*]. *καὶ θύρας δὲ ζυγὸς ὁ μοχλὸς, ὅθεν τὸ ἐπιζυγῶσαι θύρας. Παυσανίας δὲ οὕτω φησί· ζυγώσω*[5]). *ἀντὶ τοῦ καθέζω, δαμάσω.* [*Αἰσχύλος Κίρκῃ Σατυρικῷ* fr. 115. Nauck.]

Η.

189. **Eustath.** p. 1761, 50. *τὸ δὲ καὶ προδηλωθὲν ἔα, οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ „τοῖος ἔα“ διαλελύσθαι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἦ, οὗ μνήμη καὶ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ*[1]) *εἰπόντι, ὅτι Ἴωνες μὲν ἔα φασὶν, Ἀττικοὶ δὲ ἦ μονοσυλλάβως, οἱ δὲ μέσοι σὺν τῷ νῦ οἷον, „ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην“. τὸ δὲ τρίτον οὐδέποτέ, φησιν, ἄνευ τοῦ νῦ. ἕτερος δὲ ῥήτωρ γράφει· ἔα καὶ ἐν συναιρέσει ἦ. Ἴωνες δὲ ἐκτείνοντες ἦά φασιν.*

190. **Eustath.** p. 1417, 18. *ὅλως δὲ κατὰ πᾶσαν κίνησιν τὰ ἀπὸ τοῦ ἥδω δασύνονται ὡς καὶ τὸ ἁνδάνω. καθὰ δηλοῖ τὰ παρὰ τῷ τραγικῷ* (Soph. Ant. 501.) *ἀφανδάνοντα. καὶ ἀφάδιον παρὰ Παυσανίᾳ τὸ ἐχθρὸν καὶ ἀπαρέσκον*[1]) *καὶ ἦδος δὲ τὸ μὲν ὄφελος ψιλοῦσιν οἱ πλείους*[2]) *ὡς μεταπλασθὲν ἐκ τῆς ἡδονῆς εἰς τροχαῖον, ἐπὶ δὲ ὄξους δασύνουσιν. Αἴλιος γοῦν Διονύσιός φησιν· ἧδος τὸ ὄξος δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί*[3])· *καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, οἷον καὶ ἡδυλισ-*

---

[4]) Eadem doctrina eisdem verbis redit ap. Eust. p. 1604, 14. *οἱ δὲ παλαιοί φασιν . . ἕτεροι δέ φασι κτλ.* Et. M. 412, 29. ex lex. rhet., ubi sub finem habes (= Phot. Suid.) *παρὰ Δελφοῖς δὲ καλεῖται ζύγαστρον τὸ γραμμματοφυλάκιον,* cf. Heyden. p. 196. 201. 210. Nauck. Eur. fr. 1110 igitur delendum est.

[5]) conv. Phot. et Hes., unde testimonium addidi.

189. [1]) Cf. Eust. 883, 20. 1759, 1. An Phot. s. v. *ἦ*. Suid. s. v. *ἦ*. Hes. s. v. *ἦ, ἔα,* Schol. Plat. Conv. 173 A. Schol. Ar. Vesp. 1019. 1074. huc referenda sint, dubium, cum in doctrina tritissima vix ex glossis certa indicia elicias, quibus fretus nonnulla ad Ael. Dion. reducere possis.

190. [1]) Duae glossae ap. Hes. Et. M. 174, 50. *ἀφάδιον, ἀφαδίαν* extant, quas ambas tribuere Paus. malo, quod altera, Eupolidis testimonio ap. Et. M. ornata, recurrit ap. B. A. 468, 25.

[2]) Conv. Suid. *ἦδος· ὄφελος ψιλοῦται.* cf. Et. M. 420, 24. Herod. ed. Lentz I. 537, 12.

[3]) Conv. Phot. Lex. Bachm. 249, 13. cf. Et. M. 626, 58. Et. Or. 118,

μὸν[4]), ὅς εἶδός τι κολακείας ἐστίν. ἀφ' οὗ καὶ ἡδυλίζειν παρὰ Μενάνδρῳ (fr. 28. Kock). Παυσανίας δὲ εἰπὼν ὅτι ηδος τὸ ὄφελος καὶ τὸ ὄξος[5]) οὐδέν τι περὶ πνεύματος ἔφη.

191. Eustath. p. 1480, 11. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔθους οὐ μόνον ὁ ἑταῖρος καὶ ὁ ἔτης, ἀλλὰ φανερῶς καὶ ὁ ἐθὰς[1]) ὅν τινες καὶ ἠθάδα λέγουσιν, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος.

192. Eustath. p. 1166, 33. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἠίθεοι καὶ παρθένοι. ὃ[1]) γὰρ ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν αἱ παρθένοι, τοῦτο ἐν ἀνδράσιν ἠίθεοι, οἱ ὡραῖοι, φασι, γάμου καὶ μηδέπω γεγαμηκότες[2]). ὡς δὲ καὶ τρισυλλάβως ἤθεος λέγεται ὁ ἠίθεος προσγραφέντος τοῦ ι, Διονύσιος Αἴλιός φησι, καὶ ἔστι, φασὶν, Ἀττικόν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ παρθένου τὸ ἠίθεος καὶ χρῆσις φέρεται εἰς τοῦτο αὕτη [Εὐπόλιδος fr. 332 Kock]

εἰ μὴ κόρη δεύσαιε τὸ σταὶς ἤθεος.

193. Eustath. p. 1473, 45. ἡ δὲ τοιαύτη (sc. βοῦς ἀδμήτη) καὶ ἠκέστη[1]) ἐν ἄλλοις, ὅ ἐστιν ἀκέντητος. καλοῦσι γὰρ κατὰ Παυσανίαν βόας ἠκέστας· φορβάδας, ἀδαμάστους, νομάδας.

194. Eustath. p. 1423, 12. οἱ δὲ ἠλακατῆνες[1]), ὅθεν

---

14. Athen. II. 67 C. Aelius Dionysius iterum Tryphonem secutus est cf. Cram. Anecd. Par. III. 367, 16. Tryphon. fr. ed. Velsen. p. 7. Prol. p. 70.

[4]) Conv. Phot. Hes.

[5]) Fortasse huc Hes. s. v. ἧδος spectat.

191. [1]) Atticos varia forma usos esse constat, ex. gr. ἠθὰς ap. Soph. El. 372, ἐθὰς ap. Thuc. II. 44. — ἐθάς glossa ap. Hes. ἐθάδες, ἐθάδων B. A. 245, 5. Suid. Lex. Bachm. 207, 17. — ἠθάς ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 249, 20. Hes. ἠθάδες, ἠθάς. Et. Gud. 238, 13, ubi accentus corrigendus est.

192. [1]) Totum locum cum Cobet. Mnem. X. 59. Dionysio tribuo, cum Eust. p. 500, 35, 1163, 48. Etymol. M. 422, 43 plane cum loco nostro consentiant. (Meier et Rindfl. p. 79 futtilia contra Cobetum proferunt).

[2]) Conv. Phot., qui sub fin. adicit ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἐπίγαμος, argumentum summi pretii, ut etiam locum Eupolideum ex atticista petitum esse credamus. Similia ap. Suid. Tim. Hes. Et. Gud. 238, 42. Formam ἤθεος iam Poll. II. 9.

193. [1]) Conv. Hes. Suid. Eadem explicatio, sed etymologia, quam aliunde petiere, addita, ap. Eust. p. 627, 16. 21. Et. Gud. 239, 8. Et. M. 432, 10. Et. Or. 70, 25.

194. [1]) Vocis rarissimae explicationem Pausaniam ex Mnesimachei Hippotrophi versu θυννὸς κωβιὸς ἠλακατῆνες (cf. Ath. VII. 301.D., IX.

γίνονται, ζητητέον. ἰχθύες δὲ οὗτοι θαλάσσιοι κωβιώδεις ταριχευόμενοι, ὥς φησι Παυσανίας (cf. fr. 303).

195. Eustath. p. 1483, 33. καὶ ἤλεκτρα δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ἐν κλίναις ποικιλλόμενα ἐκ τοῦ ἠλέκτρου φαίνεται [1].

196. Eustath. p. 576, 41. σημείωσαι δὲ ὅτι κατ' Αἴλιον Διονύσιον καὶ τάγμα ἦν ἀξιόλογον οἱ ἡνίοχοι [1]. κατελέγοντο γάρ, φησιν, οἱ εὐπορώτατοι ἁρματοτροφήσαντες.

197. Eustath. p. 338, 24. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῶν προρρηθέντων Ἀσιανῶν Μαγνήτων ἡ Ἡράκλεια λίθος ἦν [1]. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος οὕτω· Ἡράκλεια ἡ καὶ Μαγνησία. δεκαοκτὼ δὲ πόλεις Ἡράκλεια, ἐξ ὧν μία Λυδίας, ὅθεν

---

403. B. cf. Eust. 1488, 34.) finxisse puto, cum natura gobii ab Ar. Hist. Anim. VI. 15. VIII. 19 et saepius descripta non conveniat cum pisce balaenarum simili. Quae quidem est explicatio Athenaei VII. p. 301. D. Hesychii, cf. Herodian. I. 16, 7. II. 923, 9. (π. μ. λ. cap. 17). ἠλακατῆν· καὶ τοῦτο ὄνομα ἰχθύος κητώδους.

195. [1]) Una fuit ex Dionysii glossis, quarum alteram servavit Et. M. 425, 25. ἤλεκτρον· ἀλλότυπον χρυσίον, μεμιγμένον ὑέλῳ καὶ λιθιᾷ. οὕτω ῥητορική. (ex coni. Sylburgii, cf. Heyden p. 236) cf. Phot. gl. 2. Suid. Hes. Lex. Bachm. I. 250, 4. Et. Gud. 240, 9., quae eadem paucissimis mutatis praebent. — Nostram glossam ap. Phot. gl. 3. Et. M. 425, 30. — Plane aliena ap. Eustath. multis locis (cf. 366, 30 et quae de ἠλέκτωρ voce 659, 28. 826, 13. 1189, 62. alias exponit), quae ex Etymologi glossa prima p. 425, 11. (Et. Gud. p. 240, 1.) fluxisse haud negaverim.

196. [1]) Conv. Phot. Ex parte Eustathium transscripsit Schol. Lipsiens. ad Il. *E* 505.

197. [1]) Eadem doctrina ex Dionysio ipso petita apud Phot. Bibl. cod. 279 (i. e. Helladii chrestomathiam) ὅτι οὗτος μέν (ὁ Δ.) φησιν οὐχὶ Μαγνῆτιν ἀλλ' Ἡράκλειαν καλεῖσθαι τὴν λίθον, ἥτις ἕλκει τὰ σιδήρια· πολλοὶ δὲ ἄλλοι τὴν αὐτὴν καλεῖσθαι καὶ Μαγνῆτιν καὶ Ἡράκλειαν λέγουσιν ἀποδιδόντες καὶ τὰς αἰτίας τῆς διαφόρου σημασίας. Miro igitur casu accidit, ut Dionysius primo loco conspiret cum Diogeniani sententia (cf. Schol. Plat. Ion. 533 D. Hes. s. v. ἡρακλεία λίθος cf. Cohn, Neue Jahrbb. Suppl. XIII. 784. sqq.), altero autem sententiam Eustathiano loco oppositam proferat. Aelii igitur Dionysii locum ap. Eust. laudatum lacerum esse crediderim. Cum Ael. Dion. conv. Phot. s. v. Ἡρακλείαν λίθον (= Suid.), ἡρακλεώτης λίθος. Apud Phot. Suid. χρῆσις Euripidea (fr. 571. Nauck) non recto loco obversatur (cf. Prol. p. 36). Glossa veteri corruptela intricata est. Iam veteres idem sensisse atque atticistam apparet ex Plat. Ion. cap. 5. Philodem. IV. 4, 22. p. 3. Gomperz. cf. Usener, Epicurea p. 208. sq. Plin. H. N. XXXVI. 127.

ὁ Ἡρακλεώτης λίθος, ὁ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης, ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον.

198. Eustath. p. 1593, 15. τὸν δὲ Ἡρακλῆν, οὗ πολὺς λόγος τοῖς παλαιοῖς καὶ Ἡρακλείδην[1]) Παυσανίας καλεῖσθαί φησιν. cf. Eustath. p. 989, 46. ὅτι δὲ ὁ δηλωθεὶς Ἡρακλῆς καὶ Ἡρακλείδης ἐκαλεῖτο ὡς Ἀριστείδης, ἔτι δὲ καὶ Ἥρυλλος[2]) ἐν τοῖς σατυρικοῖς, δηλοῦσιν οἱ κατὰ στοιχεῖον τὰ ῥητορικὰ ἐκθέμενοι, παρ' οἷς δῆλον καὶ ὡς ὑποκεκόρισται ὁ Ἥρυλλος ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς, ὡς ἐκ τοῦ Ἀριστοκλῆς ὁ Ἀρίστυλλος[3]) παρὰ τῷ κωμικῷ καὶ ἐκ τοῦ Βαθυκλῆς Βάθυλλος.

Θ.

199. Eustath. p. 906, 48. καὶ τῆς ἁρπαγῆς[1]) δὲ [ἤτοι διαρπάγης] ἡ ἁρπάγη σκεῦος, αὕτη, ᾧ κάδους ἀνέλκομεν. ὁμοίως καὶ θαλάμαι[2]) μὲν βαρυτόνως ζωικαὶ καταδύσεις, θαλαμαὶ δὲ τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρεσημειώσατο.

200. Eustath. p. 1557, 24. ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον θαλλὸς[1]) ἐν δυσὶ λάμβδα καὶ ὀξυτόνως δηλοῖ μὲν καὶ αὐτὸς πᾶν

---

198. [1]) En luculentum exemplum, rhetorica lexica nil aliud esse quam atticistarum opera! cf. Prol. p. 16. Ἡρακλείδης ap. Phot.

[2]) cf. Suid. Hes.

[3]) cf. Suid. Ar. Eccles. 642. Plut. 316. cum scholiis. Et. M. 147, 55. 437, 25.

199. [1]) Quae Dionysii esse docet fr. 217. κακκάβη. Aelius Dionysius ipse sua petivit ex Tryphone cf. Nab. Prol. p. 77. An recte Valcken. adn. ad. Ammon. p. 35 αὐστήρ pro αὕτη scripserit, dubitandum est. Dionysii doctrinam repetitam habes in B. A. 446, 10.

[2]) Et ipsa ex Tryphonis libro περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας cf. Ammon. p. 68. (unde Eustath. p. 1541, 46) Et. Gud. 253, 15, cuius verba ultima καὶ . . . μηνύσει legenda sunt. Cf. v. Velsen, Tryph. p. 12. — Dionysii verba ap. Eust. p. 640, 9., Phot., cuius glossam Nab. correxit, Hes. — Eadem doctrina Greg. Cor. p. 570. Schaef. Erot. p. 76, 13. Klein.

200. [1]) Quo cum loco cf. Eustath. p. 1818, 14. θαλλὸς δὲ ἡ πᾶν, φασι, τὸ ἐκ γῆς φυόμενον ἢ φυλλὰς ἢ κλάδος δένδρου. Ἀττικοὶ δέ, ὥς που καὶ προεγράφη, ἐπὶ μόνης τῆς ἐλαίας τὴν λέξιν ἰδιάζουσιν. — ὅτι δὲ ὁ Ἀττικὸς θαλλὸς ἐξαίρετος ἦν, ἀφ' οὗ στέφανος Ἀθήνησι τοῖς νικηταῖς ἦν, ἡ ἱστορία καὶ αὐτὸ δηλοῖ. ἐκ δὲ τοῦ θαλλοῦ καὶ θαλλοφόρος παροιμιακῶς, ὁ μηδὲν χρήσιμος, ἀλλ' ἢ βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν. Ex consuetudine huic doctrinae episcopus Ath. XIII. 582 E. 583 C inseruit. Nexum inter utrumque locum Eustathianum artum esse concedes.

τὸ θάλλον καθὰ καὶ τὸ θάλος. ἐθέλει δὲ ἔχειν προσθήκην. διὸ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον προστιθέασιν ἐλάας ἢ ἄλλου τινός. καὶ θαλλοφόροι[2]) δέ τινες ἦσαν ἐν Ἀθήναις. τοιοῦτοι δὲ ἔν τισιν ἑορταῖς οἱ γεραίτατοι.

201. Eustath. p. 298, 2. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Ἄμυρίς τις εὕρηται δίχα τοῦ θ ἐν ταῖς τῶν παροιμιῶν ἀναγραφαῖς, εἴτε μουσικὸς εἴτε καὶ ἑτεροῖος· διὸ καὶ ἐν τῇ παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ „Θάμυρις μαίνεται" τινὲς Ἄμυριν ἔγραψαν δίχα τοῦ ἐν ἀρχαῖς θ, περὶ οὗ Παυσανίας ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον ῥητορικῷ αὐτοῦ λεξικῷ[1]) ἱστορεῖ, ὅτι θεωρὸς ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς περὶ εὐδαιμονίας καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαρίταις, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσιν, ἰδὼν δοῦλον μαστιγούμενον καὶ εἰς ἱερὸν προσφυγόντα καὶ μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνῆμα καταφυγόντα καὶ ἀπολυθέντα, συνεὶς τὸ λόγιον καὶ ἐξαργυρισάμενος τὰ ἴδια ἀπῆλθεν εἰς Πελοπόννησον. καὶ Συβαρῖται μέν, ὃ λογισμῷ πεποίηκεν, εἰς μανίαν ἐδέξαντο, ἐπιλέγοντες· Ἄμυρις μαίνεται· ὁ δὲ τῷ χρόνῳ διὰ τὴν προσποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη.

202. Eustath. p. 1699, 35. τοῦ δὲ θεμιστεύειν πρωτότυπον τὸ θεμίσσω, ἐξ οὗ καὶ παρὰ Παυσανίᾳ τὸ θεμισσέτω[1]), τουτέστι νομοθετείτω, δικαζέτω· καὶ ἡ θέμις.

203. Eustath. p. 258, 26. τὴν δὲ βασιλικὴν θειότητα δηλοῖ καὶ τὸ „θεὸς θεός", ὃ κατὰ Παυσανίαν ταῖς ἀρχαῖς οἱ παλαιοὶ ἐπέλεγον, ἐπιφημιζόμενοι[1]). Αἴλιος δὲ Διονύ-

---

[2]) θαλλοφόρος vocis altera significatio (ex Arist. Vesp. 544. ioco orta) atticistis an nota fuerit, dubitare licet, quod Phot. priorem tantum profert. Coniuncta vero utraque apparet ap. Hes. Et. M. 441, 51. Altera, quae Suetonio (i. e. Ar. Byz.) debetur, ap. Mill. Mél. 423. Schol. Ar. Vesp. 544. (ὑπομνήματα ibi laudata = Homeri scholia esse suspicor) — θαλλὸς ἐλαίας cf. Phot. Hes. Suid. Lex. Bachm. 253, 26. Et. M. 441, 47. Tim. lex. Plat.

201. [1]) Pausaniam igitur Ἄμυρις formam meliorem putasse apparet. Conv. Suid., scriptor cod. Coislin. Diogen. III. 26., Apostol. II. 60. (ubi corrigas ἀπολλύμενον). — Similis fons fuit Athenaei XII. 520. E. cf. Hotop., de Eustath. prov. p. 257. 287.

202. [1]) Eadem Pausaniae nomine addito p. 735, 55. et omisso 993, 14. Conv. Phot. Hes. cf. Et. M. 445, 24.

203. [1]) Conv. Hes. cf. Lob. ad Phryn. p. 597.

σιός φησιν ὅτι καὶ ἐν ἱεροποιΐαις καὶ ἄλλαις πράξεσι τὸ „θεὸς θεὸς“ ἐπελέγετο. ἐν δὲ ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, καὶ ὅτι παντὸς ἔργου ἀρχόμενοι ἔλεγον „θεὸς θεός“.

204. Eustath. p. 331, 13. *Θετταλικὴ* ἐλέγετο *ἔνθεσις*[1]) μέγας ψωμός, ὡς Παυσανίας δηλοῖ, καὶ *Θετταλικὰ πτερὰ*[2]) διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας, ἃς ἕτερος ῥήτωρ *Θετταλικὰ γέρα*[3]) λέγει διὰ τὸ ἔπαθλον ἐν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν αὐτὰς κεῖσθαι, ὅς λέγει καὶ ὅτι *Θετταλικοὶ δίφροι*[4]) διάφοροι, τουτέστι διαφέροντες πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ ὅτι *Θετταλὸν σόφισμα*[5]) ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν παρατάξεσι παροιμιάζεται, ἀλλὰ κακουργούντων. *Παυσανίας* δὲ εἰς τοῦτο σαφέστερον φράζων φησί[6])· Θετταλὸν σόφισμα ἐπὶ μάχης καὶ ἐπὶ σχήματος καὶ ἐπὶ παρακρούσεως τάττεται ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Ἀράτῳ κατιόντι ὁ θεὸς ἔχρησε φυλάξασθαι, μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας εὐχῇ μείζονι καὶ λαμπροτέρᾳ κατ' αὐτοῦ χρησάμενοι. ὁ δὲ ἑκατόμβην ἀνδρῶν εὔξατο θύσειν τῷ Ἀπόλλωνι. κατορθώσας δὲ, ἃ ἐβούλετο, ἀνεβάλλετο ἀεὶ τὴν θυσίαν διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπῆ εἶναι, [ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διατριβόντων τὰς ὑποσχέσεις ἢ καὶ ἄλλως παρακρουόντων].

205. Eustath. p. 1403, 34. ὁ δ' αὐτὸς (sc. *Παυσανίας*[1]) λέγει καὶ ὅτι *θριπήδεστα*[2]) ξυλήφια τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔδω. οἷς ἐχρῶντό, *φησιν*, οἱ σφόδρα οἰκο-

---

204. [1]) Conv. Phot. Hes. Eust. p. 857, 32. cf. Poll. VI. 43.

[2]) Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 448, 37. Diogeniani codd. VB. ad V. 20., qui addunt: *πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν.* Cf. Poll. VII. 46.

[3]) Haec vox nusquam recurrit. Locum ex Aelii Dionysii lexico desumptum esse puto, cf. not. 5.

[4]) Conv. Phot. Hes. Poll. X. 47. 48. VII. 112.

[5]) Conv. Phot. Hes. Schol. Eur. Phoen. 141.

[6]) Ad verbum repetita apud Phot. Suid. Vetus iam inest corruptela cum *Αἰάτῳ* pro *Ἀράτῳ* legendum esse O. Müller, Handb. der Archäol. 466. demonstraverit, cf. Hotop, p. 274. 280. Nostrum locum fr. 163. subsequitur.

205. [1]) cf. fr. 147. 149.

[2]) Cum Paus. convenit Phot. gl. 1. Suid. gl. 1. Et. M. 456, 23. Hes. Ammon. p. 74. Schol. Ar. Thesmoph. v. 434. B. A. 264, 30. sed ita, ut verba non plane concinant. — Phot. gl. 2. (= Suid. gl. 2.), Hyperi-

νομικοὶ ἀντὶ γλυπτῶν σφαγίδων τινὲς δὲ αὐτὰ πεντεσυλλάβως θριπηδέστατα εἶπον. ἐκ δὲ τοῦ ἔδειν δὲ καὶ ἡ τερηδὼν[8]) *θηρίδιόν, φασι, ξυλοφάγον, οὗ ἡ χρῆσις καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἱππεῦσιν·*

τείρει γὰρ καὶ ἔδει τὸ παραπεσόν.

206. Eustath. p. 1534, 49. *Τὸν δὲ θύλακόν*[1]) (*καὶ θυλάκιον ὑποκοριστικῶς*) *φασιν οἱ ἀρχαῖοι καὶ μάρσιππον. ἀλλὰ καὶ κυνοῦχον*[2]) *ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι· κυνοῦχος· θυλάκιον, μάρσιππον. Παυσανίας δὲ καὶ φάσκωλον ἑρμηνεύει τὸν θύλακον, εἰπών, ὅτι θύλακος*[3]) *ῥαπτὸς φάσκωλος.* cf. ib. p. 1446, 5. *φασκώλιον, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπών· φασκώλιον*[4]) *δερμάτινον βαλάντιον οἷον θυλάκιον. καὶ φάσκωλος ἡ ἱματιοφορίς, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. — οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ σάκταν*[5]) *θύλακον ἑρμηνεύουσιν, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπών· σάκτας. θύλακος. μάρσιππος.*

I.

207. Eustath. p. 859, 52. *φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἰατρὸν γυναῖκα, Ἄλεξις* (fr. 318. Kock) *δὲ ἰάτριαν. ἡ δὲ ἰατρίνη οὐχ Ἑλληνικόν.*

208. Eustath. p. 1472, 7. *ἰστέον δὲ ὅτι ἴκρια*[1]) *προ-*

---

dis testimonio (fr. 85. Blass) ornata cum Harpocratione concinunt et simillimum fontem habuisse produnt. — De re vide Valck. ad Ammon. p. 104. sqq.

[8]) cf. Phot. Suid. Eust. 1532, 15. Hes. Hanc glossam Pausaniae esse puto, cum atticistarum fragmenta arte subsequantur.

206. [1]) Conv. Phot. cf. Prol. p. 23. sq.

[2]) Conv. Phot. Hes.

[3]) Conv. Phot., cuius ad glossam Harpocrationis glossa adscripta est. Suidas utramque contexuit. Et. M. 789, 8 Dionysium sequitur, glossa Harpocrationea paullo ante allata. Eadem differentia verborum ap. Ammon. p. 141. Valck., (unde corrigas corruptissima ap. Et. Gud. 550, 1. *φάσκαλος* (l. *φάσκωλ.*) *φασκώλλον διαφέρει. φάσκαλον μὲν γὰρ ἱμάτιον χωρὶς* (l. *ἱματιοφορίς*), *φασκώλιον δὲ τὸ δερμάτιον*) et Lex. Bachm. 404, 7. cf. Poll. VII. 79. X. 137. B. A. 314, 4.

[4]) conv. Hes. cf. Schol. Ar. Plut. 681. vid. fr. 296. not. 6.

207. [1]) Cf. Suid. Secundum Lob. Phryn. p. 651 posterioris fuit Graecitatis. cf. Ritschl. Opusc. I. 627. sqq., qui iam Orum (l. l. ab episcopo allatum) cum atticistis consensisse docuit.

208. [1]) Conv. Phot. — Ea, quae ap. Hes. Schol. Ar. Thesmoph. 395.

παροξυτόνως ἐλέγοντο καὶ τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀφ' ὧν ἐθεῶντο τὸ παλαιὸν τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας πρὶν σκευασθῆναι τὸ ἐν Διονύσου θέατρον. ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα θέατρα θάλασσα κοίλη[2]) ἐλέγοντο, Παυσανίας δηλοῖ.

209. Eustath. p. 206, 27. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ κατὰ τὸν στραβὸν οἱ παλαιοὶ καὶ οὕτω φράζουσιν. οἱ μὲν ὡς βλεπεδαίμων ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγώς[1]). Παυσανίας δὲ προστίθησι καὶ ὅτι τοὺς Σωκρατικοὺς οὕτως ἔλεγον. ἄλλοι δὲ ὅτι ἰλλός[2])· πλάγιος, διεστραμμένος, στραβός. καὶ ἰλλώπτειν τὸ στραβίζειν[3]). τινὲς δὲ ὅτι ἔπιλλος ὁ παράστραβος[4]), καὶ ὅτι ὁ στρεβλὸς[5]), ὃν οἱ παλαιοὶ στραβὸν λέγουσι, καὶ ὅτι ἰλλώπτειν καὶ ἐνιλλώπτειν[6]) τὸ ὑγροῖς, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος, καὶ ἐπιμύουσι καὶ κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Παυσανίας δὲ ἐνίλλειν[7]) τὸ ὀφθαλμοῖς καταμωκᾶσθαι καὶ ἰλλώπτειν καὶ ἐπιλλοῦν[8]) τὸ μυκτηρίζειν καὶ κατιλλώπτειν τὸ καταμυκτηρίζειν.

210. Eustath. p. 1222, 33. ἐκ τῆς Ἴμβρου φυγοδικοῦντας Ἰμβρίους παροιμιακῶς ἐκάλουν. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύ-

---

(= Suid.) Lex. Bachm. 261, 9. (= Suid.). Et. M. 470, 83. Et. Gud. 273, 27. Eustath. p. 1037, 32. 1528, 59. 1719, 31. leguntur, aliunde petita sunt, et quodammodo cum iis, quae ante locum nostrum habes, conveniunt, neque tamen ita, ut fontium nexus inde agnosci possit.

[2]) Conv. Phot. Hes. Comicorum iocus fuit.

209. [1]) Conv. Suid. cf. Poll. I. 21. Lob. Phryn. p. 769. Pausaniae definitionem nusquam iterum inveni.

[2]) Conv. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 261, 27. Moer. Eustath. p. 768, 34.

[3]) Hes. Schol. Plutarch. de adul. et amic. 51c cf. M. Treu, Progr. Iaurav. 1871, p. 10. Fortasse huc referenda sunt, quae Eust. p. 1834, 50. 1798, 37. de ἐπιλλίζειν voce protulit. cf. Hes. gl. 2.

[4]) Conv. Phot. Galen. Lex. Hippocr. vol. XIX. p. 141. Kühn. Contra disputat Phryn. in B. A. 62, 23.

[5]) Conv. Phot., cf. Suid. s. v. ἐπιλλίζουσα.

[6]) Pausaniae doctrina ap. Hes. s. v. ἐπιλλίζουσα. Utriusque atticistae doctrina contaminata ap. Hes. s. v. ἐπιλλώπτειν, Et. M. 342, 53. Unde in Lex. Bachm. p. 230, 32 legas ἐπιλλώπτουσαν· ἐπισκώπτουσαν.

[7]) Hae voces nusquam reperiuntur. — Vix dubium videtur, quin ceterae voces ab ἴλλος = ὀφθαλμός voce derivatae omnes ad eundem fontem redeant, cf. fr. 225.

σιος οὕτως· Ἴμβριοι· οἱ τὰς δίκας ὑποφεύγοντες, ἐπεί τινες εἰς δίκην καλούμενοι ἐσκήπτοντο ἐν Ἴμβρῳ εἶναι[1]).

211. Eustath. p. 1453, 3. ἱμονιά[1]) κατὰ Αἴλιον ἱμάς, σχοινίον, ᾧ ὕδωρ ἀντλοῦμεν, καὶ ἱμᾶν· τὸ ἀντλεῖν[2]). ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ ἀνιμᾶσθαι[3]) κάτωθεν δηλαδὴ ἄνω. καὶ τὸ ἀνάπαλιν καθιμᾶσθαι[4])· οἷον· νύκτωρ πολλοὺς διὰ τῶν τειχῶν αὐτοὺς καθιμήσαντας φεύγει.

212. Eustath. p. 877, 12. κατὰ μεταφορὰν καὶ ἰνᾶσθαι[1]) παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ τὸ καθαίρεσθαι καὶ ἐκκενοῦσθαι καὶ ὑπέρινος ὁ ὑπερκεκαθαρμένος[2]) [διὰ[3]) τὸ κατὰ οἷον λεπτύνεσθαι. λέγονται δέ που καὶ αἵματος ἶνες κατά τινα ὁμοιότητα. ὁ μέντοι ἶννος ἕτερος ἴσως ὢν παρὰ τὸν Ἀριστοτελικὸν γίννον ἄδηλον, εἰ ἐκ τοιούτου τινὸς γίνεται]. τοῦτο δὲ μόνον οἴδαμεν περὶ αὐτοῦ ἔκ τινος παλαιοῦ, ὅτι ἶννος[4]) ὁ ἐξ ἡμιόνου καὶ θηλείας ἵππου· προστίθησι δὲ ἐκεῖνος, καὶ ὅτι· ζῇ δὲ ἡμίονος πεντήκοντα ἔτη.

---

210. [1]) Conv. Phot. cf. Hes. Macar. IV. 76, 77. Crusius, Anal. p. 69. Hotop. p. 274. — Comicorum iocus fuisse videtur, cf. Poll. VIII. 81. Meier-Schöm. att. Proc. p. 908. ed. Lipsius.

211. [1]) Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. 262, 12. Hes. Schol. Ar. Eccles. 351. Ran. 1297. cf. Et. M. 470, 281. 297. Et. Gud. 278, 44. 288, 26. Et. Or. 76, 23. Schol. Luc. vol. IV. p. 168. Jacobitz. — A. Dionysius cum Herodiani libro de orthographia concinere videtur, cf. II. 413, 25. 452, 4. et. I. 298, 15. ed. Lentz.

[2]) Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. p. 262, 3. Hes. Et. Gud. 278, 39.

[3]) Cf. Eustath. p. 1944, 63. 599, 2. Hes. s. v. ἀνιμώμενος. B. A. 405, 11. Et. M. 110, 36. Gud. 58, 39.

[4]) Quinque sunt glossae Hes. (cf. praeterea κατιμώμενοι ap. Phot. (= Suid. Lex. Bachm. 266, 2) καθίμησεν, καθιμῶσιν.

212. [1]) Conv. Phot., qui etiam alteram glossam adiunxit, et Hes.

[2]) Conv. Et. M. 779, 5. Galen. lex. Hippocr. vol. XIX. p. 148. Kühn. Cf. B. A. 69, 15.

[3]) Uncis inclusa episcopus conscripsit, ut melius ad alteram glossam ἶννος proficisceretur. Omnia pendent ex Aristot. Hist. anim. VI. 24. (de gen. anim. II. 8.)

[4]) Cum Schwartzio p. 70. not. 7. atticistis tribuere non dubito. Conv. Phot., qui ipse conspirat cum Aristot. l. l. — Mirum est, quod Ar. Byz. (p. 104. 108. Nauck. et Mill. Mél. 430, 15) plane contradicit Aristoteli. Cf. Et. M. 621, 56. Herod. II. p. 295, 10. Lentz et fr. 268. ὅλιον. Cf. Prol. p. 48. not. 3.

213. Eustath. p. 916, 18. *ἱππάκη*[1]) *κατὰ Αἴλιον Διονύσιον βρῶμα Σκυθικὸν διὰ γάλακτος ἱππείου σκευαζόμενον.*

214. Eustath. p. 911, 62. *καὶ ἰτέας*[1]) *δέ τινας ἀσπίδας Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ φέρων καὶ χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους* (fr. 65. Kock.) *ταύτην·*

ἀνὴρ πεδήτης[2]) *ἰτέαν ἐνημμένος.*

215. Eustath. p. 1896, 49. *διαφορὰν δὲ τινές φασι Σικελιωτῶν καὶ Σικελῶν τὸ τοὺς μὲν Ἕλληνας τοὺς δὲ βαρβάρους εἶναι. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι Ἰταλοὶ*[1]) *μὲν οἱ βάρβαροι, Ἰταλιῶται δὲ οἱ ἐπῳκηκότες Ἕλληνες τὴν Ἰταλίαν. οὕτω καὶ Σικελοί, φησι, καὶ Σικελιῶται διαφέρουσιν. οὐκέτι δὲ ἀνάλογόν, φησι, Θεσσαλοὶ καὶ Θεσσαλιῶται πρὸς ἀλλήλους ἔχουσαι, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου σχεδόν. ἔθνος γάρ τι τῶν ὑπεροικούντων τὴν Θεσσαλίαν βαρβάρων Θεσσαλιῶται καλοῦνται.*

216. Eustath. p. 811, 42. *ἐλέγετο δὲ καὶ ἰχθύκεντρον*[1]) *κατὰ Παυσανίαν τρίαινα, ᾗ ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων χρῶνται.*

K.

217. Eustath. p. 1390, 48. *θηλυκῶς λέγει τὰς κίονας κατὰ διάλεκτον Ἰωνικήν. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ τῶν Ἀττικῶν. μυρία δὲ τοιαῦτά ἐστι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, οἳ τὰς βοῦς λέγουσι καὶ τὰς ἵππους καὶ τὰς ἡμιόνους καὶ τὰς ἐλλοὺς καὶ τὰς κύνας καὶ τὰς ὄις καὶ ἕτερα. Αἴλιος δὲ Διονύσιος παρασημειούμενός τινα, ὅπως κατὰ γένη προφέρονταί, φησιν,*

---

213. [1]) Conv. Phot. Hes. — *ἱππάκη* recte Rindfl. p. 83. cf. Strab. VII. p. 300, qui locum Aeschyleum (fr. 198. Nauck.) laudat.

214. [1]) Conv. Phot. Hes. cf. Eust. p. 1239, 61. 1667, 19. cf. fr. lex. rhet. 408. *λωτός*. — Fuerit fortasse adiectivum ab *ἴτυς* nomine derivatum.

[2]) Fuit vox Aristophanis Byzantii cf. Mill. Mél. p. 425., unde coniecerim ea, quae Eustath. p. 725, 31. (Phot. Poll. III. 79.) proferat, ita ad nos pervenisse, ut per atticistas ad nostram aetatem manaverint.

215. [1]) cf. Steph. Byz. s. v. *Ἰταλία*, *Σικελία*. Ammon. p. 77. 128. Et. Gud. 284, 51. 500, 29. — Cf. A. Kopp. De Ammon. distinct. synon. p. 33. (Regimonti 1883). Ex Tryphonis libris *περὶ παρωνύμων* fluxisse puto.

216. [1]) Conv. Phot. Eandem significationem habes ap. Hes. Lex. Bachm. 265, 1. Suid., qui omnes *ἰχθυόκεντρον* exhibent. Solus Poll. X. 133. *τρίαιναν ἰχθύκεντρον* profert.

οὕτω· κακκάβη[1]) θηλυκῶς, ὁ κάκκαβος [ὃ καὶ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ κεῖται ἐν τῷ κακκάβα ζέουσα]. οὕτω καὶ ἡ ἁρπάγη[2]), δι᾽ ἧς ἐκ φρεάτων κάδδους ἀνάγουσιν. ἔτι δὲ καὶ ἡ βῶλος[3]) καὶ ἡ ὕαλος[4]) καὶ ἡ φάρυγξ[5]) καὶ ἡ † στρύχνος[6]) καὶ ἡ χάραξ[7]), τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα, ὁ μέντοι χάραξ τὸ χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου. ἔτι θηλυκῶς καὶ ἡ τύλη[8])· τὸ φῦμα τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος, καὶ ἡ ὄμφαξ[9]) καὶ ἡ ἄσβολος[10]) καὶ ἡ ψύλλα[11]) καὶ ἡ μεῖραξ[12]) καὶ ἡ θόλος[13]) καὶ ἡ μύ-

---

217. Quae omnia ex Aelio Dionysio fluxere. Eustathius ex more ex illius opere ea delibavit, quae ad propositum congruere videbantur, cf. Prol. p. 31. Ita factum est, ut nostro quidem loco nil fere inveniatur, nisi l e m m a t a glossarum, quarum explicationes uberiores lexicogr. tradiderunt.

[1]) Cf. Phot. gl. 1. Hes. gl. 1. B. A. 104, 33. cf. Hermipp. fr. 20. Kock. Lex. Bachmann. 266, 34. Eustath. 872, 13. Et. M. 485, 1. Et. Gud. 293, 1 (corrige: *κακκάβη*). Or. 87, 26. Moer. p. 200, 11. Bekk. Phryn. Lob. p. 427. Sequiores comici iam forma *κάκκαβος* utebantur, cf. Poll. X. 106.

[2]) Cf. fr. 199. cf. Hes. gl. 1. et. s. v. *κρεάγρα*. Ammon. p. 22. B. A. 446, 10. Et. M. 87, 37. Hes. s. v. *λύκος*. Et. Gud. 80, 4.

[3]) Suid.? Phryn. Lob. p. 54. Unde lege B. A. 30, 22. Moer. p. 192, 22. *βῶλος θηλυκῶς*. Sext. Emp. 633, 12.

[4]) Phot. Lex. Bachm. 392, 31. Cf. Phryn. Lob. p. 309. B. A. 68, 22. Et. M. 774, 4. Et. Gud. 538, 52. Schol. Ar. Nub. 768.

[5]) Suid. Phryn. Lob. p. 65. 470. Schol. Ar. Ran. 257. Et. M. 788, 35.

[6]) Corruptum esse puto: lege *τρύχνος*, cf. Phot. Suid. Et. M. 771, 1.

[7]) Cf. Ammon. p. 145. Valck. Lex. Bachm. 413, 13. Moer. 212, 13. Hes. s. v. *χάρακες*. Phryn. Lob. p. 61. B. A. 72, 1. Poll. IX. 14. Et. M. 806, 30 (unde corrigas 330, 36). Et. Gud. 561, 8. Cf. Eust. 1163, 32, qui proverbium *ἐξηπάτηκεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον* affert. Cf. Macar. III. 96. Diogen. III. 90. Zenob. VI. 80. Schol. Ar. Vesp. 1291. Suid. Hes. Diversa ab atticistae consilio Harp. Suid.

[8]) Cf. Phot. Hes. Poll. VII. 133. 192. Schol. Ar. Ach. 860 (= Suid.) 954. Contra disputant Phryn. Lob. p. 173. Moer. p. 201, 20. Bekk.

[9]) Cf. Phryn. Lob. p. 54.

[10]) Fortasse huc pertinet Eust. p. 1405, 20., cf. Ar. Thesmoph. 246. cum schol. (= Suid.) B. A. 450, 32. Moer. 187, 17. Phryn. Lob. p. 113. B. A. 17, 22.

[11]) Cf. Phot. Hes. Suid. Schol. Ar. Nub. 145. Plut. 538. Phryn. Lob. p. 332. Moer. 213, 36.

[12]) Quae forma iam fuit Aristophanis Byzantii, cf. Mill. Mél. p. 429., unde transiit ad Poll. II. 18. Cf. Anecd. Bachm. II. p. 374, 30. Et. M. 583, 1. Et. Gud. 384, 37. Moer. 203, 19. Phryn. Lob. p. 212. Ammon. p. 93. — Alias diversa Aristophanes, cf. Nauck p. 80.

[13]) Cf. Phot. Suid. (qui sua partim ex Harp. traxit.) Hes. gl. 2. B.

κων[14]). Θουκυδίδης οὖν (IV. 26.) μήκωνα μεμελιτωμένην φησί. ταῦτα κατὰ γένος θηλυκόν. ἀρσενικῶς δὲ ὁ χοῦς[15]), ὁ ὄροφος[16]), ὁ λιμὸς[17]), ὁ σκότος[18]), ὁ Τάρας[19]), ὁ Ἀκράγας[20]). οὐδέτερα δὲ τὸ νῶτον[21]), τὸ ζυγὸν[22]), τὰ ἐπίδεσμα[23]), τὸ στρωματόδεσμον[24]), τὸ θύμον[25]), τὸ σίαλον[26]), τὸ κέδρον[27]), τὰ θεμέλια[28]), τὸ τέμαχος[29]). ἀρσενικὰ δὲ καὶ οὐδέτερα ὁ τάριχος[30]) καὶ τὸ τάριχον, τὰ στάδια[31]) καὶ οἱ στάδιοι·

A. 264, 29. Et. M. 453, 35. Et. Gud. 264, 16. Sext. Emp. p. 633, 12. Bekk. Cf. fr. 394.

[14]) Cf. Hes. Et. M. 583, 56. Et. Gud. 381, 12.

[15]) Cf. Eust. p. 305, 43. 1504, 38. 1835, 19. Hes. Lex. Bachm. p. 418, 13.

[16]) Cf. Phot. Suid. Hes. Eustath. p. 1358, 50. Lex. Bachm. 321, 2. Et. Gud. 248, 34.

[17]) Quam vocem feminini generis esse docuit Diodorus gramm., cf. Eust. 1504, 37. 1631, 3. — Ad Ael. Dion. revoco Phot. Suid. s. v. *βούλιμος*. Cf. Phryn. Lob. p. 188. Et. M. 566, 11. Et. Gud. 371, 1. Sext. Emp. p. 633, 16. Bekk.

[18]) Idem docuit Paus., cf. fr. 300. Cf. Eust. 520, 20. 1869, 48. 432, 16. 73, 46. Phot. Moer. 209, 29. Et. M. 635, 57. Et. Gud. 510, 17.

[19]) Cf. Steph. Byz. *ἀρσενικῶς δὲ κατ' ἀναλογίαν. οὐδὲν γὰρ εἰς ρας θηλυκῶς εὑρίσκεται. τοῦτο δ' εὕρηται καὶ θηλυκῶς.* Quae verba ad Herodianum reduxit Lentz. I. 56, 6.

[20]) Lexicographorum testimonia desunt. Fortasse *Ἀκράγας* propter fluvium cognominem fuerit gen. masc., cf. Herod. Lentz. I. p. 53, 14.

[21]) Cf. Phot. Phryn. Lob. p. 290. B. A. 109, 21. Moer. 204, 5. Et. M. 607, 46. Et. Gud. 414, 1. Eadem doctrina in fr. 416. *νωτοπλήξ*. Cf. Phot. s. v. Eust. 216, 12.

[22]) Cf. fr. 188. cf. Phot. *ζυγὸν· οὐδετέρως τὸ τῶν ὑποζυγίων*. Hes. Eust. 1071, 35. 946, 55. Et. M. 585, 35. Et. Gud. 233, 3.

[23]) Cf. Phryn. Lob. p. 292. cf. Schäf. ad Greg. Cor. p. 874. Eust. 1598, 17.

[24]) Lex. Bachm. 372, 14. Phryn. Lob. p. 401. B. A. 113, 26. (303, 12) Moer. 210, 4. Poll. X. 137.

[25]) Cf. Schol. Ar. Plut. 253. s. f. Eustath. p. 1148, 25.

[26]) Cf. Suid. Moer. 209, 15. Et. M. 712, 1.

[27]) Cf. fr. 178. not. 3., cf. Phot. Moer. 201, 23. Hes. Et. M. 498, 42. Et. Gud. 309, 11.

[28]) Lex. Bachm. 254, 29. Moer. p. 198, 34.

[29]) Cf. Suid. Et. M. 439, 45. 506, 45. Phryn. Lob. p. 21. B. A. 65, 3.

[30]) Cf. Eustath. p. 73, 42 qui Herodianum auctorem laudavit (cf. I. 226, 12. 394, 6. ed. Lentz., ubi nescio qui factum sit, ut Menandri et Philippidis versus omittantur). Suid. Moer. p. 210, 29. B. A. 309, 14. Sext. Empir. p. 642, 15. Bekk. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 533a 35. Bekk.

[31]) Cf. Phot. Naberi Proll. p. 25. — Iam antiquitus hanc generis

δῆλον δὲ ὅτι Ἀττικῶς ταῦτα πάντα, ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ ῥηθεὶς Διονύσιος ἐπεξέρχεται. ἄλλως γὰρ καὶ ἡ θὶς λέγεται. ὅτι καὶ ἡ λιμὸς τὸ σκότος καὶ ἡ Τάρας καὶ ἕτερα τῶν τοῦ Διονυσίου, ἑτέρως.

218. Eustath. p. 1387, 5. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ ἄθυρμά, φασι, δασύνεται, ὡς καὶ ἕνος ὁ ἐνιαυτός· ὅθεν ἄφενος· ὁ ἀπ' ἐνιαυσίων γεννημάτων πλοῦτος, καὶ τὸ ἕνη καὶ νέα δασεῖαν τότε εἶχε. καὶ η ἁμὶς καὶ ἡ ἅμαξα[1]), ὅθεν καὶ τὸ καθημαξευμένως[2]), ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. καὶ θαμάξιον τὸ ἁμάξιον. χαίρουσι γάρ φησι τῇ δασείᾳ οἱ Ἀττικοί.

219. Eustath. p. 1278, 49. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ πολυωνυμίας λόγον τὰ θρόνα καὶ φάρμακα καὶ κάλλη ἐλέγοντο. παρὰ τοῖς παλαιοῖς. φησὶ γοῦν Παυσανίας· κάλλη·[1]) ἄνθη βάμματα, ὅθεν καὶ καλλύνειν·[2]) τὸ κοσμεῖν καὶ σαροῦν. ἴσως δὲ ἐκ τούτου καὶ κάλλαια·[3]) παρὰ τῷ κωμικῷ οἱ πώγωνες τῶν ἀλεκτρυόνων, καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτῶν οὐρᾷ πτερὰ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον.

220. Eustath. p. 1183, 19. λέγεται δέ, φασι, καὶ ἀφροδισία ἄγρα, καθὰ πέρδιξ, οὕτω καὶ σῦς. καὶ γὰρ καὶ ὁ χοῖρος κατωφερὴς εἰς ἀφροδίσια. ὅθεν κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ κάπραινα[1]) γυνὴ ἡ ὀργῶσα πρὸς μίξεις καὶ κα-

---

ambiguitatem notam fuisse docet Ath. III. 119 B. D, cf. Lorenz, Epicharm. p. 282. Cum loco nostro componenda sunt, quae Eust. p. 73, 42 nomine auctoris celato congessit.

218. [1]) Mirum in modum ex duobus excerptis plane sibi contradicentibus sua habet Eust. p. 1156, 19., ubi sub finem legitur: *καθημαξευμένα ὥς φασιν οἱ παλαιοί.* **Cf. fr. 58. cf. Suid. — Alteram opinionem** (*κατημ.*) **sequuntur Hes. Et. M. 497, 13. Phot. Lex. Bachm. 273, 29.**

[2]) Cf. quae ad fr. 40 exposuimus. Novum affertur fundamentum, ut totum locum 1636, 20 sqq. ad atticistas referendum esse contendamus.

219. [1]) Conv. Hes. Moer. p. 200, 17. Ammon. p. 80. Valck. Et. M. 486, 43. Et. Gud. 294, 28. 34. 296, 4.

[2]) Conv. Phot. Similia Hes. Suid. Et. M. 322, 13. Luc. Lexiph. 11.

[3]) Eadem *ὁ γράψας* **p. 1205, 26. Apud posteriores confertur cum** *κάλλη* **vocabulo, cf. Ammon. Et. M. l. l. (cf. Poll. VII. 63). Schol. Ar. Eq. 48. Hes. Suid. — Contra hanc explicationem pugnare videtur Phot.** *τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων γένεια* **(cf. Moer. p. 200, 18). Cave eam dicrepantiam tanti facias! Attici enim consentientes cum Dionysio** *κάλλαια πώγωνες τῶν ἀ.* **adhibuerunt, cf. Ar. Hist. anim. IX. 49. 50.**

220. [1]) Eadem doctrina nomine auctoris omisso ap. Eust. p. 853, 31. 1676, 35. — Conv. Hes. cf. Poll. VII. 202. 203.

πρᾶν[2]) κυρίως τὸ ὀρέγεσθαι κάπρου τὴν ὗν, ὡς καὶ *ταυρᾶν* φησι τὸ ταύρου ἐφίεσθαι τὴν βοῦν.

221. Eustath. p. 1461, 25. τὸ δὲ οἴνῳ βεβαρῆσθαι καὶ καρηβαρεῖν εἴη ἄν, καὶ *καραιβαρᾶν*[1]) λέγει καὶ Φερεκράτης (fr. 218. Kock), ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. ὅς λέγει καὶ ὅτι *καρηβοᾶν*[2]) τὸ ἰλιγγιᾶν καὶ πεπληρῶσθαι τὴν κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν.

222. Eustath. p. 368, 37. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἡ τῶν καρβάνων ἤτοι βαρβάρων λέξις ἐκ τῶν Καρῶν εἰλῆφθαι δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ οἱ παρὰ Παυσανίᾳ *κάρδακες*[1]), ὅ ἐστι στρατιῶται περὶ Ἀσίαν. ὁ δὲ Αἴλιος Διονύσιος οὕτω φησί· *κάρδακες*· οὐ δίκαιόν τι γένος, ἀλλὰ οἱ μισθοῦ στρατευόμενοι βάρβαροι παρὰ Θεοπόμπῳ. ἁπλῶς δέ, *φησιν*, οἱ Πέρσαι πάντα τὸν ἀνδρεῖον καὶ κλῶπα κάρδακα ἐκάλουν. ἔτι ἰστέον, ὅτι παροιμία παρὰ Παυσανίᾳ φέρεται ἐπὶ τῶν ἐν εὐτελέσι τὰς πείρας ποιουμένων τὸ „*ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον*"[2]) ἐπεὶ Κᾶρές, *φησι*, πρῶτοι ἐμισθοφόρησαν.

223. Eustath. p. 1508, 53. καὶ ὅρα ὡς νῦν μὲν ἰαίνεται καρδία. ὅτε δὲ ἄλλως πάσχει, τότε τὸ *καρδιώττειν*[1]) ἐπ' αὐτῆς λέγεται. ὅπερ δηλοῖ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τὸ ναυτιᾶν καὶ ἀλγεῖν τὴν καρδίαν.

---

[2]) cf. Phot. Suid. Schol. Ar. Plut. 1024. Artemid. Onir. II. 12. Menand. fr. 917. Kock. Voces explicatae ex Ar. Hist. anim. VI. 18. petitae esse videntur.

221. [1]) Ael. Dion. hanc χρῆσιν sub v. καρηβαρᾶν protulisse videtur: forma καραιβ. nusquam alibi recurrit. καρηβαρῶν atticissimum fuisse docet Luc. Lexiph. 13. Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 268, 13. Et. M. 478, 37. Vid. Poll. II. 41 (ubi καρηβαρᾶν legendum est, cf. Phryn. Lob. p. 80).

[2]) Conv. Phot., cf. Greg. Cor. ed. Schäf. p. 553.

222. [1]) Conv. Phot. — Hesych. utriusque atticistae explicationem contaminavit. Cf. Strab. XV. 734., ubi scholion in textum inrepsisse puto, cf. Kramer. l. l. Theopompus comicus fuisse videtur.

[2]) Explicatio prorsus convenit cum prima ap. Zenob. III. 59 (= Mill. Mél. p. 349), cf. Schol. Plat. Lach. 187 B. Et. M. 492, 7. Suid. Greg. Cypr. III. 45. Schol. Ven. ad Il. *I* 378. Schol. Aristid. Vol. III. p. 244. Ddf. Philol. nov. ser. I. p. 196.

223. [1]) Ael. Dion., cum de sigmatismo ageret, hac voce usus est, cf. fr. 298. Eadem doctrina, sed multo fusior et χρήσεσιν egregiis ornata ap. Phot. Suid. Breviora Hes. Cf. Poll. II. 217. Schol. Thuc. II. 49. Erot. p. 80, 11. Klein.

224. Eustath. p. 1291, 52. *διαπλήσσειν δὲ τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν φησὶν, ὅπερ ὁ Παυσανίας κατακορμίσαι*[1]) *λέγει.*

225. Eustath. p. 1769, 32. *σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὴν τοιαύτην νύκτα, ἴσως δὲ μᾶλλον τὴν ἐφεξῆς ῥηθεῖσαν πηγυλίδα*[1]) *καὶ χιονοβόλον καὶ κατουλάδα*[2]) *καλεῖσθαι Παυσανίας φησὶν, ὡς κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν, καθὰ καὶ ἐξούλης*[3]) *φησὶ· δίκη ἡ τῆς ἐξείρξεως. ἕτεροι δὲ τὴν πανώλεθρον· οὖλον*[4]) *γὰρ τὸ ὀλέθριον. ἢ τὴν ἔχουσαν συστροφὰς ἀνέμων. ἴλλειν γὰρ καὶ τὸ συστρέφειν [ὅθεν καὶ ἰλλὰς παρὰ Ἴωσιν ὁ ἀπὸ λύγου δεσμὸς ἐν Ἰλιάδι καὶ τὸ „ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν" καὶ οὔλη θρίξ. ἢ καὶ ἄλλως.] κατουλὰς νὺξ ἡ ζοφώδης ἀπὸ τῆς κατὰ σῶμά, φασιν, οὐλῆς, [ἀφ' ἧς καὶ ὕπουλος*[5]) *ὁ κακότροπος]. μελαντέρα γάρ, φασιν, αὐτὴ ὡς ἐπιπολύ.*

226. Eustath. p. 1399, 3. *οὐδαμοῦ ὁ ποιητὴς μέμνηται . . . καυσίας, ἥτις γὰρ κατὰ Παυσανίαν πῖλος ἦν πλατὺς, ὃν οἱ Μακεδονικοί, φησι, βασιλεῖς ἐφόρουν λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιειλοῦντες*[1]).

---

224. [1]) Conv. Phot. Hes. Cf. Hes. s. v. *κατακορμίας.*

225. [1]) Hes. Suid.

[2]) Omnia repetuntur ap. Phot., qui testimonium ex Nauplio Sophoclea adfigit. Uncinis inclusa et ipsa Pausaniae debentur, cf. fr. 155. not. 2. et. 3. Locus est inter paucos memorabilis, ex quo ratio Eustathii, qua in depingendis glossis usus est (cf. Prol. p. 27. sq.), cognoscatur. — Hes. glossas confudit. Paucissima Et. M. 497, 25. Schol. Apoll. Rhod. IV. 1695. Et. Gud. 308, 19.

[3]) Cf. Et. M. 348, 48 (= Suid. gl. 3) Hes. — Heyden p. 228. cum lex. rhet. laudetur, dubitanter locos ad atticistas refert. Propter *ἐξίλλειν* verbum ibi laudatum eius opinioni accedo. Cf. B. A. 188, 7. 252, 15.

[4]) Hes. Phot. Suid. Lex. Bachm. 322, 14.

[5]) Huc referre liceat Et. M. 784, 21. *ὕπουλα γόνατα καὶ ὕπουλον πόδα· καὶ ὕπουλον χεῖρα καὶ σῶμα. τὸ φλεγμαῖνον διά τινας πληγάς, καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀφίστασθαι ὄν. ῥητορική.* (= Phot. gl. 3. Suid. gl. 1. B. A. 68, 4.) et Et. M. 784, 15. = Lex. Bachm. 400, 4. Phot. gl. 4. Suid. gl. 3. cf. Hes. v. *ὕπουλος.* Et. Gud. 545, 27. Eust. p. 1496, 36. Unde conicio etiam *ὑπίλλειν* vocem ab atticistis explicatam fuisse, cf. Eustath. p. 1834, 54. Quae recurrit ap. Erot. p. 130, 1. Klein. (cf. Athen. XV. 701 B. Ael. Hist. anim. XII. 7.) Galen. lex. vol. XIX. p. 148. Hesychii corruptum *ὑπελεῖν ὑπείλειν* inde in *ὑπίλλειν· ὑπείλλειν* emendandum est.

226. [1]) Conv. Eust. p. 255, 1. Phot. Suid. B. A. 269, 19. Ex Menandro glossam traxisse videtur, cf. Poll. X. 162. 139. — Et. M. 487. 50 (= Et. Gud. 308, 38). 493, 35.

227. Eustath. p. 1835, 43. *κριθαὶ καὶ κάχρυς*[1]) *δισυλλάβως καὶ ἐκτεταμένως ἐλέγοντο κατὰ Αἴλιον Διονύσιον θηλυκῶς. ὅθεν καὶ καταχαχρῦσαι*[2]) *παρὰ Παυσανίᾳ μεταφορικῶς τὸ καταφρύξαι καὶ συντρῖψαι.*

228. Eustath. p. 884, 16. *χρῆσις δὲ τῶν κελεόντων παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ Παυσανίᾳ, ὅς φησιν, ὅτι κελέοντες οἱ ἱστοπόδες καὶ τὰ λεπτὰ καὶ πηνοειδῆ τῶν ξύλων. λέγει δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι κελέοντες οἱ ἱστοπόδες καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα*[1]).

229. Eustath. p. 1392, 18. *Παυσανίας γοῦν φησιν, ὅτι κέσκος*[1]) *λιμήν που, ᾧ παράκειται ποταμὸς Νοῦς καλούμενος.*

230. Eustath. p. 907, 36. *φυταλιὰ*[1]) *δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς χωρίον δενδρόφυτον, οὔπερ ἀνάπαλιν ἄρουρα ἡ γυμνὴ φυτῶν ἄροσις, εἴτουν ψιλή. ἐξ ἧς δὴ λέξεως καὶ ψιλῖται*[2]) *οἱ ἐν μάχῃ γυμνῆτες, καὶ ψιλίζεσθαι τὸ ψιλοῦσθαι, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. λέγεται δὲ καὶ κῆπος*[3]) *ἡ ῥηθεῖσα φυταλιά. ὁμώνυμος δὲ καὶ ἡ λέξις αὕτη· κῆπος γὰρ οὐ μόνον φυταλιά, ἀλλὰ καὶ καλλωπισμὸς κόμης, κατ' Αἴλιον Διονύσιον, καὶ κουρᾶς διάθεσις τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. Θου-*

---

227. [1]) Cf. Phot. Suid. Hes. s. v. *καχρυδίων*. Schol. Ar. Vesp. 1306. Nub. 1358. Moer. p. 200, 28. Et. M. 495, 10. Luc. Lexiph. cap. 2.

[2]) Conv. Phot. gl. 1. — Cum altera Photii glossa priori simillima conveniunt Suid. Hes., cf. Hes. s. v. *καχρύσω, ἐκκαχρύσω*.

228. [1]) Utrumque atticistam una cum Harpocr. unum fontem adiisse perspicuum est. — Harpocr. sequitur Phot. gl. 1. Suid. Dionysium habes ap. Phot. gl. 2. Hes. Fortasse ap. Et. M. 502, 11. (= Et. Gud. 313, 57). B. A. 271, 17. Et. M. 502, 13. cf. Poll. VII. 36.

229. [1]) Conv. Phot. Suid. Hes. — Proverbium inde tractum *κέσκον οὐκ ἔχεις*, cf. Zenob. IV. 51. (Cod. C. iterum plane convenit cum Pausania) Diog. V. 52. Plin. XXXI. 2, 15.

230. [1]) Cf. 636, 17. 1202, 58. Suid. Hes. Lex. Bachm. 411, 5.

[2]) Cf. 1222, 53. Hes. s. v. *ψιλούς*. cf. Schol. Thuc. I. 60.

[3]) Cf. 1292, 62. Apud Phot. quattuor glossae. Prima (= Suid.) ex Harp. Altera ex Ael. Dion. fluxit. Conv. Suid. gl. 2. Schol. Ar. Av. 806. Schol. Luc. Lexiph. 5. Poll. II. 29. IX. 13. Schol. Eur. Tro. 1165. — Tertia Aristophani Byz. debetur, cf. Suid. s. *μυσάχνη*. Eustath. p. 1921, 63, Nauck. p. 168. L. Cohn in Neue Jahrbb. XII. p. 329. Quartam Nab. iterum ad Ael. Dion. rettulit. — Tres ultimas Hes. in suis conglutinavit.

κυδίδης δὲ κήπιόν[4]) φησι, κωμικοὶ δὲ κηποκόμαν[5]) τὸν κῆπον κειρόμενον, ὥσπερ ἕτερον σκαφιόκουρον[6]) καὶ ἔστι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἡ λέξις τοῦ σκαφίον κείρεσθαι.

231. Eustath. p. 1957, 58. ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς[1]) παρ' οἷς καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ μόνου δὲ διχρόνου ἡ τῆς λέξεως ἄρχουσα εὕρηται, κεῖνται καὶ ταῦτα· κλεισίον· θυρεών, ἐν ᾧ καὶ ζεύγη ἵσταται. καὶ κλεισίαι[2])· αὔλειοι πυλῶνες, πλατεῖαι θύραι, δι' ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχονται. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ὡς κλεισίον[3]). καὶ ὅτι θυρὼν τοῦτο μέγας, καὶ κλεισίαι αἱ τούτου θύραι πλατεῖαι καὶ εἰς τὸ ἐκτὸς ἀνοιγόμεναι. ἐν ἑτέρῳ δὲ γράφει, ὅτι κλισίον Ἀμερίας τὸ πρόστῳον ἴσως παρὰ Ἴωσιν, ὡς καὶ Ὅμηρος·

περὶ δὲ κλισίον θέε πάντη.

παρὰ δὲ Ἀττικοῖς κλεισίον ὁ μέγας θυρών. καὶ μήποτέ, φησι, τοῦτο μὲν ἐκτείνεται καὶ παροξύνεται, ἐκεῖνο δὲ συστέλλεται καὶ προπαροξύνεται.

232. Eustath. p. 1324, 54. Παυσανίας ἱστορεῖ λέγων ὅτι ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν, ὅτε χρονοτριβοῖεν οἱ πύκται, κλῖμαξ εἰσεφέρετο, ὥστε διαστάντας καὶ χώραν λαβόντας ἐκείνους μένειν ἐν ταύτῃ ἕνεκεν τοῦ μὴ περιίστασθαι [τουτέστιν ὑφίστασθαι] τὰς φερομένας πληγὰς περιτρέχοντας ἀλλὰ μένοντας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τῇ ποιᾷ τῶν χειρῶν ἐκτάσει

[4]) κηπίον scribendum est, cf. Schmidt, Did. p. 67. Respicit Ael. Dion. ad Thuc. II. 62. cf. Stud. Lips. IV. p. 101. sq. Eustathium igitur atticistae locum turbasse apertum est.

[5]) Iocus fuit comicus, cum κηποκόμος = κηπουρός sit. Cf. Hes. Et. M. 511, 11.

[6]) Tres glossae ap. Phot. Prima = Ael. Dion., cf. Et. M. 715, 57. Altera = Harp. Tertia = Ael. Dion. cf. Suid. — Hesych. sua ex tribus prioribus contexuit.

231. [1]) Cf. fr. 397. Prol. p. 9. Meisterhans, Gramm. d. att. Inschr. p. 28. not. 172.

[2]) Similia ap. Phot. κλισιάδες Hes. B. A. 272, 13. Et. M. 520, 16. Et. Gud. 328, 28. Lex. Bachm. 279, 9. Moer. 201, 17.

[3]) Ael. Dionysium plane congruisse cum altero lexicographo apparet. Ex altera recensione sua petivit Hes. gl. 6. Regulam de accentu vocis κλισίον allatam Et. M. ad Herodianum, Et. Gud. ad Orum refert. Lentzius II. 415, Herodiani nomen protulit. Et. Flor. ap. Mill. Mél. p. 189. κλεισίον ad Herodianum, κλισίον ad Orum rettulit; unde Herod. II. 536, 3. Lentz. corrigas. — Dionysii doctrina in recensione altera redit ap. Eust. p. 1165, 52, ubi Δίων in Διονύσιος mutandum videtur.

φυλάττεσθαι[1]. καὶ ἐλέγετο τοῦτο „ἐκ κλίμακος" παροιμιαζόμενον ἴσως ἐπὶ τῶν ἐκ προμηθείας τινὸς λαμβανόντων ἐν πόνοις ἄνεσιν.

233. Eustath. p. 1871, 51. ἡ δὲ λέξις, ἀφ' ἧς οἱ ἄκολοι[1]) γίνονται, παράγει καὶ τὸ κολόκυμα[2])· τὸ κωφὸν κῦμα, ὃ καὶ κόλον κῦμα διαλελυμένως λέγεται. ἐκεῖθεν δὲ καὶ κόλαφος παρ' Ἐπιχάρμῳ[3]) καὶ τὸ ἐκολάφισεν[3]) ἐντεῦθεν Παυσανίας φησίν. Ἀττικοὶ δὲ τὸν κόλαφον κόνδυλόν[4]) φασι διὰ τοῦ δ, κόντυλος[5]) μέντοι εἶδος ὀρνέου.

234. Eustath. p. 1915, 6. κόλλοψ δὲ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον κόλλαβος δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὕτω, φασί, λεγόμενον διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τῷ τραχήλῳ τῶν βοῶν. ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν, ἃ καὶ αὐτὰ κόλλοπες ἐκαλοῦντο διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν ἀναβραττομένων κόλλαν γίνεσθαι, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Παυσανίας γράψας, ὅτι ἐκολλόπωσε[1])· τὸ κόλλῃ συνήρμοσε. ἀπὸ γὰρ τοῦ νωτιαίου, φησί, κόλλοπος τῶν βοῶν ἑψομένου ἐγίνετο κόλλα, ὅθεν καὶ κόλλοψ, ᾧ ἐπιτείνουσι τὰς χορδάς. ἦν γάρ, φησι, δερμάτινος .... ἐν ἑτέρῳ δὲ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι ἐκολλόπωσε· τὸ ἐκόλλησε[2]). κόλλοπες γὰρ βοῶν νεῦρα, ὅθεν κόλλα γίνεται. ἀλλαχοῦ δὲ[3]) οὕτω· κόλλοψ τὸ τραχηλιαῖον τοῦ

---

232. [1]) Conv. Et. M. 322, 31. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ, cf. Heyden p. 209. Hes. s. v. ἐκ κλίμακος.

233. [1]) Cf. fr. 30, quod arte cohaeret.

[2]) Inde a κολοκύμα voce omnia atticistis debentur. κολόκυμα p. 942, 44. (cum κολαφίζειν coniunctum) et p. 1539, 52. (ubi ὁ γράψας laudatur.) = Suid. Schol. Ar. Eq. 692.

[3]) Cf. Suid. s. v. κόνδυλος. Et. M. 525, 4. Et. Gud. 333, 33. Hes. s. v. κόλαφος, κόνδυλος. Lorenz. Epicharm. p. 219.

[4]) Et. M. 528, 21. Schol. Ar. Pac. 123., ubi Eupolidis versus (Et. M. 529, 10) iam nomine auctoris omisso adfertur.

[5]) Et. M. 529, 7. Hes. κόντιλος praebet.

234. [1]) Ex hac uberrima doctrina ad lexicographos pauca pervenerunt. Conv. Et. M. 526, 19. Et. Gud. 333, 60. Hes. s. v. ἐκολλόπωσε. Et. M. 323, 22. Schol. Plat. Rep. 531 B. (cf. Tim. Cohn. Jahrbb. XIII. 782. Schol. Rav. ad Ar. Vesp. 574.)

[2]) Conv. Hes. s. v. κολλοπῶσαι.

[3]) Cf. Hes. s. v. κόλλαπες, κόλλοψ, qui compluria lexica contaminavit. Sequentia Suetonio (cf. Mill. Mél. 416) et Aristoph. Byzantio debentur, cf. Nauck p. 170. Cohn, Jahrbb. XII. 334. — Et. M. 525, 30. Gud.

ταύρου σὺν τῇ ὑπὸ τὴν φορίνην [ἤγουν ὑπὸ τὸ δέρμα] πιμελῇ, ἐξ οὗ οἱ κόλλαβοι τοῖς παλαιοῖς.

235. Eustath. p. 947, 25. ἡ δὲ κόρση, ὅτι καὶ κόρρη λέγεται, ἔγνωσται ἱκανῶς ἀλλαχοῦ. ἀφ' οὗ καὶ κατὰ κόρρης[1]) καὶ ἐπὶ κόρρης δέ, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, πληγὴ τυχὸν ἢ ῥάπισμα λέγεται τὸ εἰς σιαγόνα καὶ κρόταφον. κόρρην[2]) δέ, φησι, καὶ κόρσην Ἀττικοὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι, διὸ καὶ προπηλακισμὸς ἰσχυρός, φασι, τὸ ἐπὶ κόρρης καὶ μείζων τοῦ κονδύλου. ἀπὸ τῆς κόρσης εὕρηται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ δίκορσον[3]) ἀντὶ τοῦ δικόρυφον, δικραές, δικέφαλον. εἴρηται δὲ ἴσως τὸ δίκραες εἰς ὅμοιον τῷ δίκρανον.

236. Eustath. p. 749, 6. Παυσανίας δέ φησι κρατευταί·[1]) ὀβελοὶ ἢ λίθοι, ἢ σιδήριά τινα, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι ἐπιτίθενται.

237. Eustath. p. 747, 25. Παυσανίας δὲ κανοῦν παραδίδωσι τὸ κρεῖον[1]), ἢ ἄλλο τι, ἐφ' οἷ τὰ κρέα κόπτεται. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ κρέας τὸ κρεῖον, οὕτω καὶ ἡ κρεάγρα[2])

334, 9. Or. 80, 6. Schol. Ven. ad Ar. Vesp. l. l. ex scholio Homerico fluxisse videntur, cum ὑπόμνημα Ἀνδρονίκου fons laudetur.

235. [1]) Cf. p. 492, 37. Hes. et Et. M. 529, 42. Et. Gud. 255, 24. 303, 30. (unde Schmidt Did. p. 67. hanc glossam Didymeam esse effecit).

[2]) Eadem explicatio ap. Pseudo-Did. ap. Mill. Mél. p. 400. Cf. Schol. Dem. p. 573, 23 Ddf. Schol. Plut. Gorg. 308D. Lex. Bachm. 230, 14. Schol. Dem. in Bull. de corresp. hellén. I. 15. Giesing, de schol. Platon. Lips. 1883. p. 14. Cohn, Jahrbb. XIII. p. 823. (qui glossam Pseudo-Didymeam Boetho tribuere studuit l. l. p. 797.). — Ultima glossae Millerianae verba conv. cum Harp. ἐπὶ κόρρης. (= Suid.). Cf. Hyperid. ed. Blass. p. 89. Et. M. 360, 34 et Mill. Mél. p. 121. Hes. Suid. s. v. ῥαπίσαι. Phryn. Lob. p. 175.

[3]) Conv. Suid. Hes. Lex. Bachm. 199, 7.

236. [1]) Vox fuit inter rarissimas, cf. Apollon. lex. hom. 103, 24. Explicatio Pausaniae ad Aristarchum redit. Cuius explicationem Eustath. ipse affert, cum paulo ante οἱ δὲ ἀκριβέστεροι dicat. Cf. Apoll. l. l. Repetitur ap. Hes. cf. Schol. Ven. A. *I* 214 = Et. M. 535, 20. Gud. 343, 90. Poll. X. 96. — Ex Eustathio transiit glossa ad Cram. An. Par. III. 58, 33.

237. [1]) Cf. Eust. p. 1899, 4. κρεῖον τὸ κρεωδόχον ἀγγεῖον cf. Cram. Anecd. Parisin. III. 58, 6. Conv. Suid. Et. M. 536, 56. Et. Gud. 344, 13. Schol. Hom. Ven. A. *I* 206. (Totum illud scholion congruit cum Et. M. Gud., quae multo pleniora et doctiora proferunt).

[2]) Cf. Hes. Poll. X. 31. 98. Suid. et fr. 217. not. 2.

καὶ ὁ κρεανόμος. τὴν δὲ κρεάγραν καὶ ἅρπαγα καὶ λύκον Παυσανίας καλεῖσθαί φησιν.

238. Eustath. p. 1511, 12. [κρῖ] ἀποκοπὲν ἐκ τοῦ κρίμνου ἄλλα τέ τινα[1]) παράγει καὶ τὸν κρίβανον[2]), ὅς ἐστι κριθῶν βαῦνος, τουτέστι κάμινος κατ' Αἴλιον Διονύσιον, ὅς καὶ κλίβανος[3]) λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ κεφαλαργία, κεφαλαλγία. ὡς δὲ βαῦνος[4]) καὶ ἡ ἑστία λέγεται, ὅ ἐστι κάμινος, ἀφ' ἧς, ὡς ἀλλαχοῦ ἐφάνη, καὶ ὁ βάναυσος[5]), ἡ Δωρικὴ ἐν Πελοποννήσῳ γλῶσσα μέχρι καὶ νῦν δηλοῖ.

239. Eustath. p. 867, 29. αἱ μέντοι κρουπέζαι[1]) παρὰ Παυσανίᾳ, ὅ δηλοῖ, ὡς ἐκεῖνός φησι, Βοιώτια ὑποδήματα ξύλινα, ἐκ τῆς κατὰ τοὺς πόδας πέζης γίνονται.

240. Eustath. p. 976, 29. κρωσσός[1]) — διὰ τοῦ ῶ μεγάλου παρὰ Παυσανίᾳ, κεράμειον κρατὴρ ὕδατος, ὑδρία.

---

238. [1]) Simillima p. 1218, 27. An iure addiderim βαῦνος et βάναυσος, dubitabis. Sed vide Eustath. p. 1564, 35. 132, 32. Voces ibi omnes iunctas esse inde intelleges, cf. not. 4.

[2]) Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 538, 17. Gud. 346, 26. 328, 40. Orion. 82, 17. 90, 11. Schol. Ar. Ach. 86, ubi κλιβανίτης ἄρτος et Ἄννας κρίβανος laudantur (cf. Suid. s. v. κλίβανος B. A. 103, 3, Ἄννας ἄρτος redit in App. Prov. I. 31).

[3]) κλίβανος forma dorica fuit, cf. Et. M. 538, 17. (cf. fr. 63. not. 1. Cram. An. Par. IV. 46, 3. cf. Lorenz, Epicharm. p. 284.) κρίβανος autem atticorum, cf. Athen. III. 110 C. Ἀττικοὶ μὲν διὰ τοῦ ρ στοιχείου λέγουσι καὶ κρίβανον καὶ κριβανίτην. Cf. Phryn. Lob. p. 179. Cram. An. Par. IV. 248.

[4]) Ael. Dion. (βαῦνος = κάμινος) redit ap. Et. M. 187, 38. βάναυσος· κυρίως πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος. (= Suid. Lex. Bachm. 178, 20.) ῥητορική. βάναυσος vocem inde ex eodem fonte fluxisse apparet. βαῦνος eodem modo explicatur ap. Hes. s. v. βαύνη, βαῦνος. Lex. Bachm. 179, 15. Et. Gud. 104, 10.

[5]) Plerumque cum priore glossa coniuncta, cf. B. A. 222, 20. Schol. Plat. Theaet. 176 C. Et. M. 174, 35. 187, 42. Et. Gud. 95, 17. 103, 53. 104, 4. (unde apparet Ael. Dion. sua ex Tryphone traxisse, cf. Prol. 72. sq.) Et. Or. 32, 8. Hes. s. v. βαναυσία. cf. Tryph. ed. Velsen p. 94.

239. [1]) Conv. Phot. κ. ξύλινα ὑποδήματα, ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπάτουν· οἱ δὲ κρόταλον, ὅ ἐπιψοφοῦσιν οἱ αὐληταί· τὸ βάταλον (πάσσαλον?). Cf. Nab. l. l. Hes. s. v. κρούπανα, κρουπαλίας, κρουπεζούμενος, κρούπετα. Poll. VII. 87. X. 153. Schol. Pind. Ol. VI. 152. Cratin. fr. 310. Kock.

240. [1]) Vox semper cum θύσανος voce (cf. fr. 67) coniuncta recurrit ap. Eustath. p. 600, 23. 603, 22. Altero loco praecedit fr. 17. ex ipso Pausania petitum, cf. Suid. Hes. Et. M. 541, 30. Or. 84, 14. Poll. VI. 14. VIII. 66. Unde emenda Et. Gud. 349, 57. κρωπός· ὑδρία, ἤτοι ἄγγος.

241. **Eustath.** p. 403, 37. *ἔστι δὲ κτίλος*[1]) *μὲν ὁ χειροήθης καὶ ἥμερος [ἐκ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι] ὁ τῶν ἄλλων προπορευόμενος, ἐξ οὗ καὶ ἐκτιλωμένος*[2]) *παρὰ Παυσανίᾳ ὁ συνήθης τινὶ καὶ κτιλῶσαι*[3]) *ῥῆμα παρ' Ἡροδότῳ* (IV. 113) *εἰπόντι· „ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων", ἤγουν εἰς γυναῖκας ἔσχον πραΰναντες.*

242. **Eustath.** p. 584, 9. *ἔστι δὲ καὶ κυμβεῖον*[1]) *εἶδός τι ποτηρίου, ὡς Παυσανίας ἐν τῷ οἰκείῳ φησὶ λεξικῷ. παρὰ τὸ κυφὸν δέ, φασιν, ἐτυμολογεῖται ἡ κύμβη ὡς περιφερής.*

Λ.

243. **Eustath.** p. 294, 41. *Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν οὕτω· Λακεδαίμονα*[1]) *καὶ Σπάρτην διορίζουσί τινες, Λακεδαίμονα μὲν πᾶσαν καλοῦντες τὴν Λάκαιναν, Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν, Ἀττικοὶ δὲ αὐτὴν καὶ Λακεδαίμονα. Κρατῖνος* (fr. 368. Kock) *δὲ καὶ τὴν χώραν Σπάρτην οἶδεν, οὐ μόνον Λακεδαίμονα.*

244. **Eustath.** p. 1235, 55. *φησί τις ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ὅτι λείβηθρον*[1]) *ὀχετὸς ὑδραγωγός. ἐν δὲ τοῖς Αἰ-*

---

241. [1]) Conv. Suid. Hes. Lex. Bachm. 284, 6. Et. M. 324, 50. 542, 33. 758, 31. Et. Gud. 350, 36. (unde originem etymologiae agnosces), ib. 350, 46. Et. Or. 79, 12. 86, 14.

[2]) Conv. Hes. Et. M. 324, 150. B. A. 258, 20. Zonar. ed. Tittm. 675.

[3]) Cf. Hes. — Altera vocis *κτίλος* etymologia ap. Herod. II. p. 186. Lentz.

242. [1]) Sic Rindfl. restituit. — Cf. Eust. p. 1205, 58. *κύμβη γὰρ πλοίου εἶδος, ᾗ ὁμώνυμον ποτήριον κύμβα.* Simillima ubique ap. lexicogr., cf. Phot. Suid. Hes. B. A. 274, 28. Et. M. 545, 31. Et. Gud. 434, 43. Or. 81, 17. 86, 26. Naber Photianam glossam damnavit, cum in Harp. recurrat. Non tamen est, cur eum sequamur. Iam Herodianum simili modo sua explicasse disces ex Schol. Dem. p. 618, 7. Ddf. (cf. Herod. I. 358, 5. 361, 3. Lentz., ubi scholion illud desideratur). Didymi fuerunt verba, *αὐτολεξεί* ubique repetita, cf. Schmidt. Did. 75. Ath. XI. 481F. — Iam pridem atticistas de illa glossa disputasse apparet ex Ath. XI. 483A. *κύμβη. Φιλήμων ἐν ταῖς Ἀττικαῖς φωναῖς ποτηρίου εἶδος,* cf. R. Weber. in Commentat. Ribbeck. p. 445.

243. [1]) Conv. Phot. Nonnulla in Schol. Hom. Ven. A. *B* 582. Ap. Eust. plura ejusdem generis afferuntur. Haec tantummodo ex illo loco atticistae adsignaverim.

244. [1]) Conv. Phot. Suid. cf. Hes.

λιον Διονυσίου γράφεται ἐν συστολῇ τῆς ἀρχούσης διὰ μόνου διχρόνου, ὅτι λίβηθρα[2]) ἔφυδρα χωρία καὶ διαρρύσεις ὑδάτων. πλείων δὲ ἡ διὰ διφθόγγου γραφή. καὶ οὕτω γράφουσι καὶ τὰ Μακεδονικὰ λείβηθρα[3])· τὸ ὄρος, οὗ τοπικὸν οἱ βάρβαροι λειβήθριοι, οἷς ἐνδιατρῖψαί ποτ' Ὀρφεὺς λέγεται.

245. Eustath. p. 1761, 12. ἐφόλκαιον (l. ἐφόλκιον) τὸ πηδάλιον λέγει (sc. Hom.), ὡς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς[1]), παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τῇ νηΐ — ἐφόλκιον μέντοι εἶδος πλοίου — καὶ παρὰ Παυσανίᾳ εἰπόντι· λέμβος[2]) καὶ ἐφόλκιον, σκάφος ἢ πλοῖον. τὸ δ' αὐτὸ ἐφόλκιον, καὶ ἐφολκίδα[3]) λέγει ὁ τὰ ἐρωτικὰ παίξας Ἀλεξανδρεὺς ῥήτωρ (Achill. Tat. ed. Hercher. III. 3. passim) πλεονάσας τῇ λέξει διὰ τὸ καίριον.

246. Eustath. p. 741, 14. ἰστέον δὲ ὅτι δοκεῖ οὐκ ἀγαθοὺς ἀνθρώπους ἡ Λέσβος ἐνεγκεῖν, ὅθεν καὶ λεσβιάσαι τὸ αἰσχρῶς μολῦναι τὸ στόμα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον[1]), ὃς καὶ τὸν τῆς παροιμίας λέσβιον ᾠδὸν[2]) Τέρπανδρόν φησιν ἢ Εὐαινετίδην ἢ Ἀριστοκλείδην. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ (fr. 545. Rose) τὸ „τὸν λέσβιον ᾠδὸν" τὸν Τέρπανδρόν φησι δηλοῦν. ἐκαλοῦντο δέ, φασι, καὶ ὕστε-

---

[2]) Conv. Phot., qui Eupolidis locum (fr. 428. Kock) adicit. Lex. Bachm. 291, 12. cf. Eustath. p. 1471, 29. 1476, 28.

[3]) Dubitans addidi propter Hes. s. v. λείβηθρα.

245. [1]) Hanc explicationem atticistarum fuisse puto, cf. Eust. 1533, 45. 1324, 46. Lex. rhet. fr. 413. οἴαξ. Et. M. 403, 53. Et. Gud. 224, 34. — Hes. ἐφόλκιον διὰ τοῦ ῑ scribi iubet.

[2]) Totum locum ita explicandum esse puto, ut Eustath. ex glossa Pausaniae λέμβος hanc vocis ἐφόλκιον significationem sibi delibaverit. Lexicographorum glossae ad ἐφόλκιον (= πλοιάριον, Phot. = Suid. Hes. Et. M. l. l.) alienam originem tradunt. Glossa λέμβος vero eadem explicatione, atque Pausaniae, reperitur ap. Phot. gl. 3. Hes. gl. 2. Suid. Et. M. 561, 55. Et. Gud. 366, 4. Lex. anon. post Et. Gud. 626, 10 (quod facillime foedissimis mendis liberatur). Eustath. p. 1646, 62. Ammon. p. 88. An etiam ea, quae apud Eustathium loco nostro adduntur, Pausaniae sint, qui et ipse Ar. Byz. doctrinam ad nos propagaverit, incertum est. Vide tamen Prol. p. 55.

[3]) Hes. Eur. Andr. 200.

246. [1]) Atticista Aristophanem Byz. sequitur, cf. Nauck p. 179. Mill. Mél. p. 425. Cohn, Jahrbb. XII. 339. Prol. p. 56. — Conv. Phot. Suid.

[2]) Cf. Phot. s. v. λέσβιον ᾠδόν (Schol. Ar. Av. 971). — Proverbium ipsum fuit μετὰ λέσβιον ᾠδόν, quod Aristoteles primum explicasse videtur. Iteratur ap. Zen. V. 9. (Mill. Mél. p. 375.) Plut. II. 10. Hes. Phot. Suid.

ρον εἰς τὴν ἐκείνου τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπόγονοι αὐτοῦ, εἶτα εἴ τις ἄλλος παρείη Λέσβιος. εἶθ᾽ οὕτως οἱ λοιποὶ „μετὰ λέσβιον ᾠδὸν“ τὸν ἁπλῶς δηλαδὴ Λέσβιον.

247. Eustath. p. 1022, 65. οὐ μόνον δὲ ἡ ῥηθεῖσα παροιμία (sc. στάθμης ἀκριβέστερος) ἐκ τῆς τεχνικῆς εἴληπται στάθμης, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι, οἷον καὶ τὸ λευκὴ στάθμη[1]) ἀντὶ τοῦ ἄδηλος στάθμη κατὰ Παυσανίαν. οὐ γὰρ ἀκριβῶς διαφαίνει ὀρθότητα ἡ λευκὴ στάθμη. διὸ κεῖσθαι ἡ παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων, οἷον [Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι fr. 135]

τοῖς λόγοις τοὺς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι
οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴν στάθμην.

Eustath. p. 1531, 63. ὅθεν καὶ παροιμία τὸ λευκὴ στάθμη· φησὶ γὰρ Αἴλιος Διονύσιος λευκὴ στάθμη· ὁ μηδὲν διακρίνων μηδὲ διαγινώσκων.

248. Eustath. p. 455, 37. ὅτι δὲ τὸ ἐν σώμασι λευκὸν οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ἦν, ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς. ὧν ἐν θατέρῳ μὲν κεῖται, ὅτι λευκοὶ[1]) οἱ δειλοὶ καὶ † λευκώπιοι οἱ αὐτοί. ἐν δὲ ἑτέρῳ, τῷ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου δηλαδή, τὸ „οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος“[2]) ᾧ συμπαράκεινται καὶ ἕτεραι κεφαλαιώδεις παροιμίαι αὗται, καὶ „οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστυκὼς ἀνήρ“.

249. Eustath. p. 1926, 52. ἴσως δὲ ἐκ τοιούτου τινὸς

---

247. [1]) Conv. Phot. Suid., unde ea traximus, quae uncis inclusa sunt. Simillima Schol. Plat. Charm. 154B. Vix crediderim illud scholion ex Zenob. IV. 89 et Plut. I. 39 contaminatum esse (Cohn, Jahrbb. XIII. 852. Giesing. p. 17. 29.) Lemma ap. Hes. — Paroemiographi similia, cf. Diog. VI. 8. Mill. Mél. p. 372.

248. [1]) Conv. Phot., unde cum Meiero λευκόπυγοι restituo, cf. Eustath. p. 863, 29., qui ex fonte adhuc ignoto Alexidis fragmentum testimonii loco adfert. An totum locum cum Freyero p. 360. atticistis tribuamus, dubitari potest. — Sim. Hes. Suid. App. Prov. III. 61. Schol. Ar. Lys. 902.

[2]) Explicatur proverbium ap. Suid. App. Prov. IV. 35. Ex ultimis fragmenti verbis efficio, etiam ea proverbia, quae sola ap. Phot. Suid. extant, ex Aelii Dionysii lexico fluxisse. (οὐδ᾽ ἀπὸ γαλσων ὗσεν, οὐδεὶς κωμήτης ὅστις οὐ περαίνεται, οὐδὲν πρὸς ἔπος, οὐδὲ τἀρχαῖον ποιεῖ, οὐκ ἂν δύναιο γαστρὶ πενθῆσαι νεκρόν, οὐκ ἂν φθάνοιμι τὴν μάχαιραν παρακονῶν, οὐ τρέφει μία λόχμη δύο ἐριθάκους). Ea omnia sub lemmate οὐδεὶς fuisse Meiero facile concedendum est.

τρόποι καὶ λίγδος παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ ὁ χῶνος, περὶ οὗ ἐν ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται[1]) καὶ ὅτι λίγδος χωνεία ἀλοιφή. καὶ λίγδοι· χωνευτήρια, χόανα, νομισμάτων διατύπωσις. ἐν ἄλλῳ δέ, ὅτι λίγδος[2]) χῶνος τρήματα ἔχων συνεχῆ, παραπλήσια τῷ Δ, δι᾽ ὧν χαλκὸς ὠθεῖται.

250. Eustath. p. 421, 28. καὶ λίνον[1]) δὲ τὴν χορδὴν λέγειν ἐκ τῶν ἀνέκαθεν εἰς τοὺς ὕστερον καθήκει. πάλαι γάρ ποτε δοκεῖ λινέας εἶναι τὰς μουσικὰς χορδάς, ὡς καὶ ὁ Αἴλιος ὑποδηλοῖ.

251. Eustath. p. 809, 42. παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ κεῖται τὸ λυκοφιλίως[1]) ἀντὶ τοῦ ὑπόπτως ὑπούλως, ὅς φέρει καὶ Μενάνδρου χρῆσιν ταύτην

λυκοφίλιοι μέν εἰσιν αἱ διαλλαγαί (fr. 833. Kock).

δῆλον δὲ ὡς ἡ ῥηθεῖσα ἀμφιλύκη καὶ ἐκ τοῦ λύγη[2]) γίνεται, ὃ σημαίνει κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὴν σκιάν. προσλαβὸν δὲ τὸ η ποιεῖ τὴν ἠλύγη[3]), ὃ δηλοῖ σκέπην, σκιάν. ἐξ οὗ ἐπηλυγασάμενος[4]) παρὰ Πλάτωνι ὁ προβαλόμενος καὶ ἐπισκιασάμενος. ὅτι δὲ καὶ νυκτερινοὶ κύνες[5]) λέγονται οἱ λύκοι, ἔστιν εὑρεῖν ἐν τοῖς παλαιοῖς.

M.

251a. Eustath. p. 1710, 20[1]). ἔνθα ἐνθυμητέον καὶ τὸ

---

249. [1]) Glossa prima non recurrit; alteram Eustath. p. 1229. αὐτολεξεί (si κονία corruptum in χωνεία corrigas), una cum tertia repetivit.

[2]) Conv. Phot. Cf. Hes. Poll. X. 193.

250. [1]) Sine dubio atticista auctor fuit, cf. Eustath. p. 1164, 1. Schol. Hom. Σ 570. Schol. Herod. (ed. Stein. vol. II. 435.) Et. M. 566, 36. Et. Gud. 371, 8. 104, 31. Fortasse hinc manavit Phot. gl. 2.

251. [1]) Conv. Phot.

[2]) Cf. Hes. λύγαια, λυγαίως, λυκάβας, cf. Et. M. 571, 24. 356, 32.

[3]) Conv. Phot. Suid. Schol. Plat. Lys. 207 B.

[4]) Cf. Suid. Et. M. 356, 32, qui duas glossas inter se simillimas proferunt. Etymologi glossa prior ex rhetorico lexico sumpta est. Convenit cum illa Et. Gud. 199, 52 (foedissimis mendis ex Et. M. liberandum) Mill. Mél. p. 399. Tim. Schol. Luc. vol. IV. 231. Jacobitz. Moer. p. 197, 12. Bekk. Cum altera concinit Hes. — Inde corrige ἐπηλυγάζεσθαι ap. Marcell. vit. Thuc. § 52.

[5]) Conv. Phot.

251a. [1]) Apud lexicogr. nil simile redit. Glossam ipsam in Eustathii

. . . μαλακὸς κηρὸς, ὁ ἐν τῷ γραμματείῳ κατὰ τὸν Αἴλιον Διονύσιον, ὡς τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς πινακιδίων κηρῷ τοιούτῳ μαλακῷ ἀληλιμμένων, ἐν ᾧ ἔγραφον διά τινος γραφείου σκληροῦ.

252. Eustath. p. 1854, 32. Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Περσικὸν ὄνομα καὶ ὁ μανδύας[1]). ἔοικε δέ, φησι, φαινόλῃ. καὶ ὁ γράψας δὲ γέντα[2])· τὰ κρέα κατὰ γλῶσσαν Θρᾳκῶν ἔγραψεν.

253. Eustath. p. 1496, 51. μάσταξ δὲ οὐ μόνον ἡ τρυφὴ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα ὡς ἐνταῦθα. παρὰ τὸ μαστᾶσθαι δὲ γίνεται καὶ ἀμφότερα. τινὲς δὲ καὶ τὸ χεῖλος οὕτω φασίν. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηνται καὶ μάστακες[1])· αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κεῖσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινεῖ (fr. 650. Nauck). ἐκεῖ δὲ ἐμφέρεται καὶ ὅτι μάσταξ αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες. πάππος δ᾽ αἱ ἐπὶ τοῦ κάτω[2]). Ἔνθα σημείωσαι ὡς ὁ παρὰ τοῖς ἄλλοις κοινῶς γενόμενος μύσταξ διὰ τοῦ υ μάσταξ ἐκεῖσε διὰ τοῦ α γράφεται. Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ μασταρύζειν[3]) φησὶ τὸ κακῶς μασᾶσθαι καὶ βλακικῶς.

254. Eustath. p. 1387, 16. μέγαρον δέ, ὡς ἐν ῥητορικῷ φέρεται λεξικῷ[1]) οὐ μόνως τὸ κοινῶς ἀλλὰ καὶ ἰδικῶς μέγαρα· κατάγεια οἰκήματά, φησι, ταῖν [θεαῖν ἤγουν

---

loco excidisse, cum vocabula μ. κ. usitatissima minime explicatione egeant, suspicor, cf. Prol. p. 34. — Fortasse μάλθη glossa fuit, cf. Et. M. 574, 34. Lex. Bachm. 295, 8. B. A. 278, 23.

252. [1]) Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. 295, 12. cf. Et. M. 402, 49. Schol. Luc. vol. IV. p. 69. Jacobitz. Hes.

[2]) Cf. p. 918, 29, ubi eade moi τὰ τῶν γλωσσῶν ἱστορήσαντες tradidisse feruntur. cf. Suid. Hes.

253. [1]) Quo cum loco coniungendum est 1353, 56 ὑπήνη δὲ ἢ κοινῶς τὸ γένειον κατά τινας. ἢ καὶ ἄλλως. μύσταξ μέν, φασιν, αἱ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες, αἱ δὲ κάτω πάππος (cf. 565, 36), τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ὑπήνη· καὶ ὁ κωμικὸς οὕτω νοεῖ, ἐν οἷς λέγει μολύνειν τὴν ὑπήνην, cf. fr. 419. — Conv. Phot., cf. Hes. Et. M. 574, 223. — Altera significatio ap. Suid. Phot. Hes. Et. M. 574, 180. Lex. Bachm. 295, 23.

[2]) Conv. Phot. cf. Et. M. 780, 29. ex lex. rhet. Hes. s. v. ὑπήνη.

[3]) Cf. Phot. Hes.

254. [1]) Cf. Phot. Lex. Bachm. 296, 9. Et. M. 574, 48. Hes. s. v. μέγαρα, μέγαρον. — Cf. locum, quem Suid. compluries attulit, cf. γύννις, εὐνοῦχος, ἐκνευρισθείς, μέγαρον. Lob. Aglaoph. p. 829.

Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησι, καὶ ὅτι μάγαρον[2]), οὐχὶ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ κατατίθεται.

255. Eustath. p. 862, 16. *μέσαυλον*[1]) δὲ ἡ καὶ αὐλὴ καὶ ἔπαυλις καὶ αὖλις. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρωπίνης οἰκήσεως ὡς δηλοῖ τὸ

ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο.

οἱ δὲ παλαιοὶ σημειοῦνται, ὡς Ἀττικοὶ μὲν τὴν μέσην θύραν μέσαυλόν[2]) φασι, μάλιστα μὲν οὖν τὴν μέσην δυοῖν αὐλαῖν, ὥς φησιν *Αἴλιος Διονύσιος*, ἣν καὶ *μέταυλον* αὐτὸς λέγει πρὸς ὁμοιότητα τοῦ *μεθόριον*[3]) καὶ *μεταίχμιον*.

256. Eustath. p. 1333, 34. ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν *μήρινθον*[1]) οἶδε, *Παυσανίας* δὲ καὶ μετὰ τοῦ σ σμηρίνθους τινάς. λέγει γὰρ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῷ, ὅτι *σμήρινθοι*[2]) δεσμοὶ ἢ σπασμοί. Πλάτων Νόμων πρώτῳ (p. 644E)· ταῦτα τὰ πάθη, νεῦρα ἢ σμήρινθοί τινες ἐνιοῦσαι, σπῶσί τε ἡμᾶς καὶ ἀλλήλοις ἀνθέλκουσιν.

257. Eustath. p. 310, 33. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι *μιλτωρυχία*[1]) ἐλέγετο τόπος, ἐν ᾧ μίλτος ὀρύσσεται, καὶ ὅτι κατὰ τὸν *Παυσανίαν μίλτος* ἐλέγετο καὶ ἡ ἐρυσίβη[2]). δρόσος δέ, *φησιν*, αὐτὴ καταληφθεῖσα ὑπὸ καύσωνος, ὑφ' ἧς διαφθείρεται πᾶς σπόριμος καρπός.

258. Eustath. p. 1340, 29. ἰστέον δὲ ὅτι τὴν παραλέ-

---

[2]) Conv. Phot., qui Menandrum testem laudat.

255. [1]) Saepissime haec iterantur, cf. p. 883, 45. 1337, 40. 1664, 27. Et. M. 581, 7. Hes. — Diversa ap. Harp. Suid. gl. *μέταυλος*.

[2]) Cf. Phot. (ubi s. f. *μεταύλιον* legas). Et. M. l. l. Hes. s. v. *μέσσαυλον*. Lex. Bachm. 298, 16. Moer. Phryn. Lob. p. 195. Schol. Apoll. Rhod. III. 235.

[3]) Fortasse utrumque atticistis debetur, cf. Phot. s. v. *μεθόριον, μεταίχμιον*. Eust. p. 384, 46. 516, 21. 833, 32. Et. M. 586, 21. Et. Gud. 388, 53 (ubi *στρατῶν* pro *στρατιώτων* legas). Hes.

256. [1]) Cf. Phot. Suid. Schol. Ar. Thesmoph. 928. (cf. Eustath. p. 760, 42) Et. M. 584, 32. 36. Et. Gud. 392, 16. 626, 42. Hes.

[2]) Conv. Phot. Lex. Bachm. 367, 21. Suid. Hes.

257. [1]) Praecedit fr. 438. — Conv. Phot. cf. Hes. Poll. VII. 100.

[2]) Cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 236, 20. Schol. Plat. Rep. 609 A. Hes. Et. M. 378, 46. Et. Gud. 210, 18. 25., quae similia de hoc frumenti morbo proferunt, neque tamen vocem aut explicationem iteraverunt.

γουσαν τοῦ μόλυβδος[1]) *διὰ τοῦ υ προέφερον οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ τοῦ βύβλος. Αἴλιος γοῦν Διονύσιός φησιν, ὅτι μόλυβδος διὰ τοῦ υ καὶ δ. ὅθεν δηλαδὴ ὁμοιόγραφος καὶ ἡ μολύβδαινα*[2]). *ἐν δὲ τῷ*

μόλιβος ὡς ἐτράπετ᾽ αἰχμή

διὰ μέτρου, φασὶν, οὕτω γέγραπται. ἐπεὶ καὶ Ἴωνες ὁμοίως Ἀττικοῖς μόλυβδον λέγουσιν.

259. Eustath. p. 1539, 30. *ὁ δὲ μόνιππος ἀνὴρ ὅμοιος τῷ κελητίζοντι. φησὶ γὰρ ὁ αὐτὸς Παυσανίας οὕτω· μόνιππος*[1])· *ὁ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ἀγωνιζόμενος δρόμῳ.*

260. Eustath. p. 1476, 61. *αἱ δέ γε μυστίλαι*[1]), *ὧν ἡ μὲν ἄρχουσα διὰ τοῦ ῡ, ἡ δὲ παραλήγουσα διὰ τοῦ ἰῶτα, ψωμοί εἰσι κοῖλοι, οἷον μίστρα*[2]) *κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, τουτέστιν μυστρία εἰπεῖν ἰδιωτικῶς. καὶ μυστιλᾶσθαί*[3]) *φησι τὸ οὕτως ἐσθίειν. κατὰ δὲ ἄλλους τὸ κοιλαίνειν ψωμούς.*

N.

261. Eustath. p. 229, 4. *ἰστέον δὲ ὅτι Αἴλιος Διονύσιος ὁμωνυμίαν εἰσάγει τοῦ νεοσσοῦ, ἔνθα φησὶν, ὅτι νεοττός*[1]) *λέκιθος ᾠοῦ.*

---

258. [1]) Cf. p. 841, 17. Moer. p. 203, 8. Et. M. 590, 8. Et. Gud. 397, 21. Zon. 1366. Tittm. Kock. Com. III. p. 397.

[2]) Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 303, 4.

259. [1]) Arte cohaeret cum fr. 45. 170. — Conv. Phot. Suid.

260. [1]) Conv. Phot. s. v. *μυστίλαι, μυστίλην*. Hes. Suid. Lex. Bachm. p. 305, 9., cf. Poll. VI. 87. X. 89. — Falso scriptum ap. Eust. p. 135, 8. Greg. Cor. p. 559. Schaef. (confusum cum *μιστυλᾶσθαι* verbo notissimo).

[2]) Cf. Athen. III. p. 126 B.

[3]) Conv. Hes. Schol. Ar. Eq. 827. 1168. Schol. prim. ad Ar. Plut. 627. (alterum editionis Iunt. ex Eust. p. 135, 8 fluxisse puto). Et. M. 595, 50., cf. Ath. VI. 286 F.

261. [1]) Praecedit Aristophanis Byz. doctrina, cf. Eust. p. 753, 54. Nauck, Ar. Byz. p. 127. Tum sequitur etymologia posterioris aetatis, cf. Et. M. 600, 47. Et. Gud. 406, 14. Aelii Dionysii doctrina recurrit ap. Phot. Suid., sed multo fusior: *νεοττός· ἡ τοῦ ᾠοῦ λέκιθος. καὶ τὸ πυρρόν. Μένανδρος Ἀνδρίᾳ* (fr. 42 Kock)

καὶ τεττάρων ᾠῶν μετὰ τοῦτο, φιλτάτη,
τὸ νεόττιον.

Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ ᾠῶν συγγράμματί φησιν· ᾠῷ διαδίδοται ἡ ἀρχὴ

262. Eustath. p. 1562, 34. *Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Ἴωνες μὲν νεῶνάς*[1]) *φασιν. Ἀττικοὶ δὲ νεωσοίκους καὶ νεώρια*[2]). *οἱ δ' αὐτοὶ καὶ νεωρεῖν*[3]) *φασι τὸ ναυφυλακεῖν.*

263. Eustath. p. 1450, 42. *σημείωσαι δέ, ὅτι, ὥσπερ διαφέρει τὸ ἐπομνύναι καὶ ἀπομνύναι, οὕτω διαφέρει κατὰ Αἴλιον Διονύσιον*[1]) *καὶ τὰ ὁρκωματικὰ ἐπιρρήματα. τὸ μὲν γάρ, „νὴ τὸν" καὶ „ναὶ μὰ τὸν" κατωμοτικά φασιν. ἐξ Ὁμήρου οἶμαι λαβὼν τὸ „ναὶ μὰ τόν" εἰπόντος*

ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον (*Α* 234),

ἀπωμοτικὰ δὲ τὸ „μὰ τὸν" καὶ „οὐ μὰ τόν".

Ξ.

264. Eustath. p. 1167, 23. (Antecedit fr. 164) *ὁ δὲ Παυσανίας λέγει*[1]), *καὶ ὅτι ὀρχήσεως εἶδος καὶ ὁ ξιφισμὸς*[2]) *καὶ*

ὑπὸ τὸν ὑμένα λευκόν. ἐν τούτῳ γὰρ τὸ σπέρμα καὶ οὐκ ἐν τῷ καλουμένῳ νεοττῷ. διεψεύσθησαν γὰρ οἱ πρὸ τοῦ τοῦτο φήσαντες, καὶ ἔστι τὸ ὠχρὸν περίττωμα τοῦ σπέρματος. ὅτι δὲ καὶ τὸ ὠχρὸν ὀττὸν ἔλεγον, μαρτυρεῖ καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ χρησμῶν. ὄναρ γάρ τινά, φησι, θεασάμενον ἐκ τῆς κλίνης αὐτοῦ κρέμασθαι ᾠά, προσαναθέσθαι ὀνειροκρίτῃ. τὸν δὲ εἰπεῖν „ὀρύττων θησαυρὸν εὑρήσεις κατὰ τὸν τόπον τοῦτον". εὑρόντα δὲ σταμνίον, ἐν ᾧ ἀργύριον ἦν καὶ χρυσίον, ἐνεγκεῖν τι τοῦ ἀργυρίου τῷ μάντει. τὸν δὲ μάντιν εἰπεῖν· τοῦ δὲ νεοττοῦ οὐδέν μοι δίδως; καὶ Δίφιλος (fr. 121. Kock.) *κέχρηται τῇ λέξει·*

ᾠῶν δ' ἐν αὐτῇ διέτρεχεν νεόττια.

Fortasse omnia atticistae debentur. — Cf. Hes. Phryn. Lob. p. 206. B. A. 109, 22. Ammon. Valck. p. 145.

262. [1]) Conv. Phot. s. v. *νεῶνας*, Hes.

[2]) Similia p. 1579, 42. Cf. Harp. Phot. Suid. Et. M. 601, 18. Et. Gud. 406, 60.

[3]) Conv. Phot. Hes.

263. [1]) Plane conv. Phot. s. v. *νὴ τόν*. Fortasse, si *λαβὼν* ad atticist. referendum esse concedes, etiam p. 92, 16—27 ad Ael. Dion. reducenda sunt, cf. Hes. s. v. *ναὶ μά, μά*. Suid. *νὴ Δία, ναὶ μὰ τόν, μὰ* et saepius.

264. [1]) Ex eodem fonte manavit Eust. 1604, 50. *ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ξίφους οὐ μόνον διαξιφίζεσθαι τὸ πολεμεῖν, ὡς παρὰ τῷ κωμικῷ, οἷον „Μήδοισι διεξιφίσω", ἀλλὰ ξιφίζειν τὸ χειροτονεῖν παραπλήσιόν, φασι, ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα καὶ ξιφισμός, φασι, σχῆμα ἐμμελείας.* Cf. Et. M. 269, 21. Hes. *διαξιφίσασθαι.* Ex communi fonte, id est ex lexico antiquiore, etiam fluxit Poll. IV. 99. *εἴδη δὲ ὀρχημάτων ἐμμέλεια τραγική, κόρδακες κωμικοί, σίκιννις σατυρική. ἐνόπλιοι ὀρχήσεις πυρρίχη τε καὶ τελεσίας. ἐπώνυμοι δύο Κρητῶν ὀρχηστῶν Πυρρίχου τε καὶ*

σχῆμα ἐμμελείας, ὅθεν ἀποξιφίσαι[3]) τὸ ἐξορχήσασθαι ὥσπερ καὶ ἀποφοιτᾶν[4]) παρὰ Λυσίᾳ τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, τουτέστι μανθάνοντα.

265. Eustath. p. 939, 8. τὸ δὲ νεήκεσιν[1]) οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἠκονημένοις, οἱ δὲ τοῖς ἔχουσι νεὰν ἀκὴν — ἐχρῆν οὖν, φασιν, ὀξύνεσθαι καὶ τὸ νεήκης. ἔχει γὰρ θηλυκόν τε τὴν ἀκὴν προϋπάρχον καὶ οὐδέτερον εἰς ες καὶ γενικὴν εἰς ους. ἀλλ᾽ ἡ παράδοσις βαρύνει αὐτὸ κατὰ συνεκδρομὴν τοῖ εὐμήκης καὶ μεγακήτης καὶ τῶν τοιούτων. βαρύνεται δὲ ὁμοίως καὶ ξυρήκης ὁ ξυρήσιμος καί κουριῶν[2]), ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος.

O.

266. Eustath. p. 1828, 48. ἐκ δὲ τῶν οἴων καὶ ὄα[1]), κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐπὶ ἱματίου διὰ τοῦ ο μικροῦ. καὶ τοῦτο μὲν ἐκεῖνος ἐν τῷ ο στοιχείῳ τῷ μικρῷ. ἐν δὲ τῷ ω μεγάλῳ φησὶν ὁ αὐτός· ᾦα[2])· μηλωτὴ διφθέρα. οἷς γὰρ τὸ

Τελεσίου. ἐκαλεῖτο δέ τι καὶ ξιφισμὸς καὶ † ποδισμὸς καὶ ῥικνοῦσθαι, ὅπερ ἦν τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν. Quo ex loco statim apertum fiet, Et. M. 270, 5, atticistarum doctrinam repetere: διαρρικνοῦσθαι· τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν. Κρατῖνος Τροφωνίῳ (fr. 219. Kock.)

ξίφιζε καὶ σπόδιζε καὶ διαρρικνοῦ.

ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ. cf. Heyden p. 254. Non σπύρθιζε cum Kockio scribes, sed scripturam traditam tenebis: immo ex Etym. Pollux corrigendus et σποδισμός pro corrupto ποδισμός restituendus est (nisi ex Ath. XIV. 630 A. διποδισμός mavis). Voces διαρρικνοῦσθαι, ῥικνός, ῥικνοῦσθαι eodem modo explicatas vides ap. Phot., cf. Soph. fr. 295. Hes. s. διαρικνοῦσθαι, διερικνοῦντο.

[2]) Cf. Phot. Suid. Hes. Athen. XIV. 630F. Hes. s. v. σκιφίζει, ξιφισμός.

[3]) Cf. B. A. 432, 32. Hes.

[4]) Cf. B. A. 439, 8. Hes. Suid. Apud Lysiam frustra quaesiveris: unde efficitur, etiam testimonium Lysianum (ex deperdita oratione desumptum) operi Dionysiano infuisse, cf. HSt. I. 2. 1783.

265. [1]) Totum locum cum canone ab atticista allatum esse censeo, cum ex consuetudine illius sit, ita res grammaticas explicare. — Vox νεήκης cum priore explicatione ap. Suid. Lex. Bachm. 307, 1.

[2]) Conv. Phot. Suid.

266. [1]) Conv. Phot. s. v. ὄας. cf. Et. M. 820, 6.

[2]) Conv. Phot. Suid. Hes. (partim aliena adiecta sunt, cf. Lex. Bachm. 420, 18. Et. Gud. 575, 43. (l. περιστόμιον). Quae fuit Aristophanis Byzantii doctrina, cf. Nauck. p. 197. Mill. Mél. p. 430. Prol. p. 48. et not. 1.

πρόβατον. ἐν ἑτέρῳ δὲ λεξικῷ ῥητορικῷ γράφεται, ὅτι ᾧαι[3])· ἔσχαται ἄκραι. [ἐν ἄλλῳ δὲ, ὅτι ᾦα[4]) ἡ μηλωτὴ κατὰ ἔκτασιν. καὶ δῆλον δὲ ἐκ τῶν ῥηθέντων, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον, ἤγουν τὸ διὰ τοῦ ο μικροῦ, φυσικόν ἐστιν ἐκ τοῖ ὄις, τὸ δὲ δεύτερον ἐξετάθη. ἔνθα προσεκτέον τῷ γράψαντι, ὅτι ὄιαι διφθέραι μηλωταί. οὗ ἐκτάσει καὶ συναιρέσαι ᾦαι. ὁμοίως δῆλον καὶ ὅτι οὐ πολυτελεῖς κατὰ τὴν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα τοῦ Ὀδυσσέως χρυσῆν ᾦαν αἱ λοιπαὶ κυρίως ᾦαι, ἀλλὰ μηλωταί τινες, ὁποῖαι πολλαὶ καὶ μέχρι νῦν παρὰ τοῖς ἀγροίκοις]. ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι ὀξυτόνως καὶ συνεσταλμένως ὀαὶ[5]) ἱματίων. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τοῖ κωμικοῦ τὸ (Ar. fr. 228 Kock).

ὅτε τὰς ὀὰς ἐποιήσατο.

οἱ γὰρ παλαιοί, φησι, καὶ ταύταις ὀϊὸς δέρμα προσέρραπτον, ἵνα ἥκιστα τρίβοιντο τὰ κάτω τῶν ἱματίων.

267. Eustath. p. 1773, 30. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος γράφει ὅτι καὶ τὸ οἶσθα[1]) καὶ οἶσθας ἄμφω Ἑλληνικὰ, καθὰ καὶ ᾖσθα καὶ ᾖσθας. ἅπαξ δέ, φασι, παρ' Ὁμήρῳ τὸ οἶδας ἐν τῷ (α 337)·

πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας.

268. Eustath. p. 1160, 17. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ Αἰλίου Διονυσίου φέρεται καὶ ὄλιον[1]) τὸ ὀλίγον. φησὶ γάρ· ὀλίγον. τὸ δὲ ὄλιον ἢ βάρβαρον ἢ Ἰακόν.

— Mire accidit, quod eadem doctrina recurrit ap. Phot. s. v. ὄας. Moer. p. 205, 22. Bekk. Hes. s. v. ὄα. ubi s. f. adicitur ἡ δὲ ἐν τοῖς ἱματίοις ᾤα. cf. Poll. VII. 62. 64.

[3]) Conv. Et. M. 620, 40. Suspicio movetur, an recta Eust. tradiderit.

[4]) Omnia ex tractatu grammatico inserta sunt. Partim recurrunt ap. Et. Gud. p. 575, 31., cf. Herod. ed. Lentz. II. 609, 9. Cf. Lob. Phryn. p. 495 (Hes. s. v. οἶαι).

[5]) Conv. Phot., qui Daetalenses advocat. Cf. Schol. Apoll. Rhod. IV. 46. Et. Gud. 575, 48. Hes. s. v. ὠάς.

267. [1]) Moer. p. 205, 6. — Herodiani doctrina fuit, cf. II. 195, 24. Lentz. Cratin fr. 105. Kock. — An ea, quae Hes. contra affert: οἶσθας. οἶδας. ἑκατέρως Ἀττικοί, iure cum Lentzio, Herod. II. 559, 13 ad Herodiani libros περὶ ὀρθογραφίας referenda sint, dubito.

268. [1]) Eustathii locus non recte sese habere videtur. ὀλίον enim non Ionum, sed Tarentinorum proprium fuit, cf. Herod. II. 925, 24. Lentz. Et. M. 621, 51. (cf. Herod. II. 295, 9). — Ionum forma ὀλίζων (non semper sensu comparativo accepta, cf. Et. M. 622, 1. Cohn. Stud. Berol. I. 673.)

269. Eustath. p. 862, 40. *ἡ δὲ ὁμωνυμία καί τι σκεῦος* (sc. *ὄνος*) *οἶδε παρὰ τοῖς Ἀριστοτελικοῖς καὶ ἔστιν ἀπ' αὐτοῦ ὀνεύειν ῥῆμα, περὶ οὗ Αἴλιος Διονύσιος γράφων φησίν· ὤνευον*[1])*· παρὰ Θουκυδίδῃ τὸ ἐκίνουν καὶ περιῆγον. ὄνος γὰρ τοῦ μύλου τὸ κινούμενον. καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναὶ ὄνος.*

270. Eustath. p. 964, 64. *δῆλον δὲ, ὅτι μαντική ποτε λέξις τὸ ὄσσεσθαι ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν ἀεὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι. τοιαύτη δὲ λέξις ἐστιν ὅτε καὶ ἡ ὄψ, ὡς Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται λέγων ὄπα* (l. *ὄττα*)[1]) *τὴν κληδόνα καὶ ὀπεύεσθαι* (l. *ὀττεύεσθαι*)[2]) *τὸ κληδονίζεσθαι. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ·*

ὀττευόμενος κάθηται (vs. 597).

Π.

271. Eustath. p. 898, 7. *πάλη*[1]) *δὲ κυρίως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον λεπτότατον ἄλευρον, καὶ τέφρα· Φερεκράτης Ἴπνῳ* (fr. 60 Kock)

ἀνέπλησα τὠφθαλμὼ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ

---

erat, cf. Eustath. p. 1643, 1., qui ad Heraclidem provocat. Barbara forma autem fuit *ὄλιον*, cf. Plat. Hyperb. fr. 168., quae optime quadrat ad Hyperbolum Lydum vel Phrygem, ut appellatur a Polyzelo (cf. Schol. Luc. vol. IV. p. 46. Jacobitz.). Ex Platonis fragmento ap. Eust. rectum accentum vocis *ὄλιον* servatum esse crediderim. — A. Dionysii glossam autem ex duabus contaminatam esse censeo, quarum altera fuit *ὀλίζων δὲ Ἰακόν*, cf. Hes. Suid. *ὀλίζονος* Schol. Nic. Ther. 372. Et. M. 622, 1.

269. [1]) Prorsus conv. Suid. Schol. Thuc. VII. 25., cf. B. Á. 57, 21. — Verbum ipsum recurrit ap. Hes. s. v. *ἰνεύει*. Galen. Lex. Hippocr. (vol. XIX. p. 126. Kuehn). Erot. p. 102, 19. — *ὄνος* vocem explicat Et. M. 114, not. Hes., cui Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 533b, 10. Bekk. contradicit.

270. [1]) Eadem doctrina, sed recta lectione p. 1398, 29. Conv. Phot. Suid. Tim. Schol. Plut. Legg. 800C. — Corruptelas iam Rindfl. sanavit, cf. Prol. p. 33. — Cf. B. A. 55, 12.

[2]) Verbum solum ap. Hes. Schol. Ar. Lys. 597.

271. [1]) Totum locum atticistae deberi, fortasse etiam plura, docet p. 786, 21. — *πάλη* vocem habes ap. Phot. *παλημάτιον*, Hes. gl. 2., coniunctam cum altera *παιπάλη* ap. Et. Gud. 449, 37. 627, 44. Et. Or. 126, 14, quod Larcher corr. — Ap. Et. M. 661, 9. tertia vox accedit *πασπάλη*, quam cave cum *παιπάλη* confundas. Fuit glossa a ceteris secernenda, quae apparet ap. Phot. Hes. Schol. Ar. Vesp. 91. Moer. p. 208, 18. Bekk. Galen. Lex. vol. XIX. p. 128, 15. Kuehn. Confusum cum *παιπάλη* ap. Hes. s. v. *παιπάλη*.

ἡ δὲ τοιαύτη πάλη ἀναδιπλασιασθεῖσα κατὰ τὴν λαίλαπα καὶ κατὰ τὸ παιφάσσειν ἀποτελεῖ τὴν παιπάλην[2]).

272. Eustath. p. 166, 14. τὸ δὲ πανσυδίῃ[1]) καὶ διὰ τῶν δύο σ γράφουσιν οἱ παλαιοί, ὡς ὁ σύσσιτος, σύσσωμος καὶ τὰ ὅμοια. [δηλοῖ δὲ κατά τινας τὸ παμπληθεί[2]). ἕτεροι δέ φασι πασσυδίῃ ἀντὶ τοῦ πανστρατιᾷ, μηδενὸς μαχομένου ἀπομένοντος. ἄλλοι δὲ πανσυδίῃ ἀντὶ τοῦ πανορμεῖ.] Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἀντὶ τοῦ παντελῶς, ὅθεν παρὰ Θουκυδίδῃ[3]) τὸ· πανσυδεὶ διεφθάρθαι.

273. Eustath. p. 833, 48. παραιβάτης[1]), ᾧ ἐῴκει παρὰ

---

[2]) παιπάλη vox sola exhibetur ap. Phot. Lex. Bachm. 325, 19. Suid. Schol. Aesch. II. 40. Et. M. 661, 9. Et. Gud. 447, 44. Semper fere coniungitur altera glossa παιπάλημα. τὸν πανοῦργον καὶ ποικίλον ἐν κακίᾳ καὶ παμπόνηρον σὺν ἀγχινοίᾳ. Sola haec explicatio ap. Suid. gl. 3. Schol. Ar. Av. 430. Schol. Luc. v. IV. p. 238. Jacobitz. Freyer. p. 272 idoneis de causis etiam hanc glossae significationem atticistis deberi demonstrat. — Fortasse ex Eust. p. 786, 19. etiam παλύνειν (= λευκαίνειν) verbum ex eodem fonte prodiisse affirmari potest, cf. Hes. Suid. παλυνομένης. Erotian. p. 111, 6. Klein. Et. M. 648, 7. 650, 2. Et. Gud. 449, 34. (ubi in. παλύνη restituas) 449, 36. 628, 41.

272. [1]) Recurrit ap. Phot. πασσυδί· παντελῶς. ὁ Θουκυδίδης η'· μὴ οὕτω γε πασσυδὶ διεφθάρθαι· ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες γράφουσι πανσυδί. ἔστι καὶ ἐν Αὐτομόλοις Φερεκράτους (fr. 31. Kock). A. Dionysio igitur forma πασσυδί placuit, neque facit cum Aristarcho in Schol. Ven. A. ad *B* 12., qui πανσυδίῃ praetulit, cf. Cob. Mnemos. X. 53. Neque tamen cum Cobeto glossam Photianam laceram esse iudicaverim.

[2]) Uncinis inclusa ex Et. M. 650, 54 (unde in Et. Gud. 450, 45. σεύεσθαι pro σέβεσθαι restituas) petita esse puto. Neque tamen prorsus ea vetustioris originis esse negaverim, cf. Hes. Suid. Lex. Bachm. 334, 17. Et. Or. 138, 28. — Non est, cur cum Lentzio (II. p. 563, 22.) glossam Hesychianam Herodiani esse putemus.

[3]) De loco Thucydideo cf. Stud. Lips. IV. p. 102. Redit glossa in schol. Patm. ad VIII. 1. Revue de phil. I. p. 188.

273. [1]) Quo cum loco cf. Eust. p. 652, 44. ὀρθότερον γάρ ἐστι παρανυμφίον καλεῖσθαι τὸν συναπάγοντα τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην ἢ πεζῇ ἢ ἐφ' ἁμάξης, ὡς παρ' Ἀθηναίοις, ὑφ' ὧν καὶ πάροχος καλεῖται διὰ τὸ μόνος αὐτὸς συναναβαίνειν καὶ ὀχουμένῳ τῷ νυμφίῳ παροχεῖσθαι. Unde hanc doctrinam Aristophaneam (cf. Nauck p. 80. 146. sq.) usque ad etymologiam transisse ad Pausaniam apertum est. Didymum eadem tradidisse affirmat Schol. Eur. Or. 1369. Schmidt, Did. p. 245., cf. Prol. p. 58. sq. Pausaniae doctrina recurrit αὐτολεξεί ap. Phot. Suid. s. v. ζεῦγος ἡμιονικόν. Et. M. 409, 34. Magnam partem conv. Phot. Suid. Hes. s. v. πάρ-

τοῖς μεθ' Ὅμηρον ὁ ἐν τοῖς γάμοις λεγόμενος πάροχος. φησὶ γὰρ Παυσανίας, ὅτι ἐν γάμοις τρεῖς ἐπὶ ἁμάξης ἐκάθηντο, μέση ἡ νύμφη, ἑκάτερθεν δὲ ὁ νύμφιος καὶ ὁ πάροχος, φίλος οὗτος ἢ συγγενὴς ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. ἔνθα σημείωσαι ἐπὶ οἷον σημαινομένου ὁ πάροχος ἔκειτο· οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ νῦν συνήθους, ὃς ἐκ τοῦ παρέχειν γίνεται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ, ὡς εἴρηται, παροχουμένου καὶ ὡσανεὶ παραιβάτου.

274. Eustath. p. 914, 46. ἔτι δὲ καὶ παρώπιον τὸ καὶ ἀντήλιον [1]). τὸ δὲ ἦν δέρμα περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος [2]). ὅπερ οἱ θεωρικοὶ πάρωπον λέγουσιν.

275. Eustath. p. 1408, 27. [τὸ δὲ δῶ ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ δῶμα, καθὰ καὶ ἐκ τοῦ ἧλος ἧλ κατὰ τὸν γεωγράφον καὶ ἄλλα ὅμοια.] καὶ ὡς τὸ παῦσαι παῦ ἔλεγον μονοσυλλάβως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον [1]).

276. Eustath. p. 1280, 33. κάπη δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κάπτω δοκεῖ γίνεσθαι· ἀπ' αὐτῆς δὲ πανσικάπη [1]) κατὰ Αἴλιον Διονύσιον μηχάνημά τι τροχῷ ἐμφερὲς, δι' οὗ τὸν τράχηλον διεῖρον ὑποζυγίων, ὥστε μὴ ἐσθίειν. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε, φησὶ, μὴ δύνασθαι τὰς χεῖρας τῷ στόματι προσάγειν.

277. Eustath. p. 1493, 54. μάλιστα δὲ ὁμοιότερον πρὸς τὸν ῥηθέντα Ὁμηρικὸν κρατῆρα τὸ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ πανσινύσταλον [1]) εἴτε βρῶμά, φησιν, εἴτ' ἄλλο τοιοῦτον.

οχος. Phot. παροχήσομαι. Cf. Et. M. 145, 30. Schol. Ar. Av. 1737, Schol. Luc. vol. IV. p. 122. Jacobitz. Poll. III. 40.

274. [1]) Cf. fragm. 57. A. Dionysii verba αὐτολεξεὶ repetita ap. Phot. Suid. Quae Hes. fere eisdem verbis profert. Similia Poll. II. 53, ubi κανθήλια, quod nemo audivit, velim corrigas, cf. ib. X. 54. παρώπια. ἀνθήλια.

[2]) Eadem doctrina paullo fusius repetitur p. 1281, 2. καὶ παρώπια· τὰ ὀφθαλμοῖς ἵππων περιτιθέμενα δέρματα καὶ τὰ χάριν σκιᾶς ἀντήλια, τὰ προβεβλημένα δηλαδὴ τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις.

275. [1]) Conv. Phot.

276. [1]) Conv. Phot. Suid. cf. Hes. Schol. Ar. Pac. 14. Etymologiam addidi, quod ex loco Aristophaneo fr. 302. petita esse videtur. Cf. Poll. VII. 20. X. 112. Arist. fr. 301. Kock.

277. [1]) Conv. Et. M. 312, 18., qui ex lex. rhet. descripsit et Pherecratis testimonium (fr. 208.) addit, cf. Heyden p. 207.

τὸ δὲ πανσινύσταλον ὅμοιόν, φασι, τῷ ἐγρηγόρσιον, ὃ δηλοῖ τὸ ποιοῦν ἐγρηγορέναι καὶ ὡς εἰπεῖν νηφάλιον.

278. Eustath. p. 735, 57. *ἡ δὲ τοῦ δ καὶ τοῦ τ συγγένεια δηλοῦται καὶ διὰ τῆς χάριτος. ὡς γὰρ θέμιδος θέμιτος, οὕτω καὶ χάριτος χάριδος. ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ πελιδνοῦ*[1]*. αὐτὸ γὰρ καὶ πελιτνὸν διὰ τοῦ τ παρὰ Θουκυδίδῃ*[2]*) εὕρηται, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται.*

279. Eustath. p. 1421, 63. *πηνίον*[1] *δέ ἐστιν ὁ μίτος, ἐξ οὗ καὶ χρυσεοπήνιτον*[2] *ἄμφιον. καὶ ἐκπηνίζω ῥῆμα παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ ἐκπηνιεῖται*[3]*, ὅ ἐστι μηρύσεται, καὶ κατὰ Παυσανίαν ἐξειλήσει εἰς πηνίον. καὶ ἔστι κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην τὸ Πηνελόπη κλῆσις ἱστουργῷ γυναικὶ πρέπουσα. τὸ μέντοι διαπηνικίζειν*[4]*, ὅ ἐστι διακεφαλαιοῦν καὶ ἀπατᾶν, οὐκ ἐντεῦθέν ποθεν παρῆκται, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῆς πηνήκης, ἥ περικεφάλειον δηλοῖ περίθετον ἐκ τριχῶν, οὐ μόνον γυναιξὶν, ἀλλὰ καὶ γυναικιζομένοις ἀνδράσι χρηστὴν, οἳ τριχῶν ἐψίλωνται.*

280. Eustath. p. 905, 55. *„χαρικοεργέα ὄχανα"*[1] *ὅ ἐστι*

---

278. [1]) Conv. Phot. Suid. Hes., cf. Moer. p. 208, 8. Eustath. p. 869, 65. B. A. 293, 14. Lex. Bachm. 335, 28. Et. Gud. 460, 2. 461, 9. Poll. IV. 141. De scribendi ratione iam Herodianum disputantem habes II. 568, 15. Lentz.

[2]) Cf. Stud. Lips. IV. 103. — Repetitur vocula ap. Dio. Chrysost. II. p. 202, 27. Ddf.

279. [1]) Verba omnia a *πηνίον* voce derivata ex atticistae scrinio petita esse docet locus geminus p. 1328, 48, cui fr. rhet. 405 adnexum est. Cf. Prol. p. 17. — *πηνίον* redit ap. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 342, 25.

[2]) Cf. Hes.

[3]) Cf. Hes. Suid. Schol. Ar. Ran. 578.

[4]) Dubitanter ad atticistas rettuli. Recurrit vox plerumque cum *πηνίκη* conexa, cf. Suid. Hes. Et. M. 269, 35. cf. 790, 18. Mill. Mél. p. 87. Sola extat vox *πηνήκη* ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 342, 20. Schol. Luc. vol. IV. p. 245. Jacobitz. *πηνικίζειν* ap. Gramm. ms. apud Hermann. Opusc. III. 40. *οἱ παλαιότεροι κωμικοὶ πηνήκην καὶ πηνικίζειν ἔλεγον. Κρατῖνος· πονηροὺς ἐξαπατᾷ. λέγεται δὲ ἡ πηνίκη ἡ ἐπίθετος κόμη.* Cf. Suid. *ἐπηνίκιζεν.* — *διαπηνικίσαι* item Cratini fuit, cf. fr. 282. Kock, non mutandum cum illo in *διαπηνίσαι.* — Vocis *πηνίκη* explicationem iam vetustioris originis esse docet Poll. II. 30. X. 170.

280. [1]) Anacreontis verba, cf. Eust. p. 707, 57. sq. Bergk. Lyr. III[4]. p. 279. (qui falso ad codicem Et. M. Florentinum provocat).

τοὺς πόρπακας[2]), οὓς Αἴλιος Διονύσιος ἑρμηνεύων φησί· πόρπαξ, τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρόσθημα, δι' οὗ τὴν χεῖρα διεῖρον. τοῦτο δὲ καθ' ὁμοιότητα τῆς πόρπης, ἀφ' ἧς καὶ ἐπιπόρπημα[3]), κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ τῶν κιθαρῳδῶν ἐφαπτὶς, ἣν οἱ Δωριεῖς ἐπιπόρπαμά φασιν.

281. Eustath. p. 487, 6. σημείωσαι δὲ ὅτι πρὸ ὁδοῦ[1]) οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσιν, ὡς Παυσανίας δηλοῖ, τὸ ἀναγκαιότερον καὶ ὡς εἰπεῖν, προὔργου.

282. Eustath. p. 405, 35. ἰστέον δὲ ὅτι τεσσάρων τούτων ὄντων προξένων ἀστοξένων δορυξένων καὶ ἰδιοξένων πρόξενοι[1]) μὲν κατὰ Αἴλιον Διονύσιον οἱ ὅλης πόλεως ξένοι, παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται. καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. ἀστόξενοι[2]) δὲ οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι, ὁποῖος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ. δορύξενοι[3]) δὲ οἱ ἐκ πολέμου ξένοι γεγονότες τισίν. ἰδιόξενοι[4]) δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες. Παυσανίας δὲ περὶ ἀστοξένων οὕτω φησίν· ἀστόξενοι[5]) οἱ γένει προσήκοντες τῇ πόλει ἀνέκαθεν, οὐκ

---

[2]) Conv. p. 995, 20. Κᾶρες δὲ, ὡς προερρέθη, τοὺς πόρπακας εὗρον, οἵπερ ἦσαν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, προσθήματα ἐντὸς τῆς ἀσπίδος, δι' ὧν ἡ χεὶρ διείρετο. Conv. Phot., cf. Suid. Schol. Ar. Pac. 661. Eq. 849. Hes.

[3]) Dubitanter attuli: nusquam enim nisi apud Poll. X. 190 hac notione invenitur.

281. [1]) Paullo ante φροῦδος ex hac voce ortum esse episcopus affirmat, cf. p. 805, 45. Hes. Suid. Et. M. 800, 57. — Doctrina Pausaniae, cum nusquam simile quid appareat, suspicionem corruptelae movet.

282. [1]) De totius loci fontibus cf. Prol. p. 43. sq. Plerumque atticista Aristophanis doctrinam sequitur. — Tota Dionysii doctrina recurrit ap. Phot. Suid. s. v. ἰδιόξενος. — πρόξενοι = Schol. Luc. IV. p. 138. Jacobitz. initio. Schol. Ar. Av. 1022. Schol. Dem. 175, 21. Ddf. ib. p. 651, 20. Ammon. p. 118. Et. Gud. 481, 29. Suid. Schol. Aesch. I. 89. III. 138. Freyer. p. 282. sqq. Hes. gl. πρόξενοι Schol. Her. (vol. II. p. 459. Stein). Erot. 112, 8. Klein. Schol. Hom. Δ 377.

[2]) Hes. s. v. ἀστόξενος. οἱ δὲ τοὺς ξένους μὲν ὄντας κτλ. cf. ἀστύξενοι.

[3]) Cf. Plut. Quaest. graec. 17. Hes.

[4]) Moer. Hes. Schol. Luc. l. l. sub finem. Hunc ad locum ea, quae lexicogr. de ἐθελοπρόξενος voce proferunt (Hes. B. A. 95, 18. Suid. Schol. Thuc. III. 70), refero.

[5]) Pausaniae doctrinam pleniorem habes ap. Eust. p. 485, 12. πρόξενος ὁ ὑπὸ πόλεως ἠξιωμένος ἐν τῇ σφετέρᾳ προϊστασθαι ξένοις· ἰδιό-

ὄντες δὲ πολῖται ὡς ἐν Κορίνθῳ Γλαῦκος ὁ Ἱππολόχου τοῦ Βελλεροφόντου. ἕτεροι δὲ οὕτω· ἀστόξενοι[6] οἱ γένει μὲν ἐξ ἀρχῆς προσήκοντες ἐπὶ δὲ ἀλλοδαπῆς γεγονότες. περὶ δὲ δορυξένων ὁ αὐτὸς Παυσανίας φησὶν, ὅτι δορύξενος ὁ ἐκ πολεμίων φίλος καὶ ὁ πρεσβευόμενος περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖεν τινες.

283. Eustath. p. 854, 12. τῶν δὲ ὀδόντων κοινὴ μὲν εὐθεῖα ὁ ὀδούς. εὕρηται δὲ καὶ ὁ ὀδών. ἐξ οὗ καὶ προόδων[1] κατὰ Παυσανίαν ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος, καὶ ὁ χαυλιόδων[2] καὶ ἀμφόδων[3] καὶ ὁ χαλκόδων[4] καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἰακὸν δέ, φασιν, ὁ ὀδὼν, ὅθεν καὶ ὀδόντισμα[5] διάλεκτος αὐλητικὴ ἤ κροῦμά τι. cf. p. 1872, 33. χαυλιόδων[6] γάρ ἐστι, τουτέστι κεχαλασμένον τὸν ὀδόντα ἔξω ἔχων — δῆλον δ' ὅτι καὶ προόδων ἂν λέγοιτο κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οἵ φασιν, ὅτι προόδων ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος.

284. Eustath. p. 983, 48. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνείκω δοκεῖ γίνεσθαι καὶ ὁ παρ' Αἰλίῳ Διονυσίῳ κείμενος προὔνεικος[1], ἤγουν ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγροῦ (l. ἀγορᾶς).

285. Eustath. p. 1025, 38. γίνεται δὲ τὸ πρώιον ἐκ τοῦ πρωὶ, ὡς καὶ τὸ πρώιμος καὶ τὸ πρωιζά. προϋπάρχει δὲ αὐ-

---

ξενος δὲ ὁ ἰδίᾳ ἢ πατρόθεν ξένος — ἀστόξενος δὲ ὁ ἐκ προγόνων τισὶν ἐπιχώριος — δορύξενος δὲ ὁ πολέμου χάριν ἢ ἐκ πολέμου φιλιωθείς. Pleraque inter se consentiunt. Sequitur Pausaniam ad δορύξενοι: Suid., ad ἰδιόξενος: Phot. Lex. Bachm. 260, 3. Hes. gl. 2.

[6] Conv. Hes. gl. 1. οἱ γένει μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες. B. A. 456, 5.

283. [1] Conv. Phot., ubi Naber προώδων scribendum esse censet. An recte? Error si subest, potius Pausaniae ipsius videtur, cf. B. A. 58, 21. Poll. II. 96. Hes.

[2] Conv. Suid. Hes. Lex. Bachm. 413, 26. Et. M. 807, 37. 493, 10. Et. Gud. 301, 54 (ultimam vocem l. ἀσπάλαξ).

[3] Cf. Hes. Et. M. 94, 5. 493, 8. Et. Gud. 301, 51., unde suspicio oritur, etiam καρχαρόδους glossam ex eodem fonte ortam esse.

[4] Suid. lemma solum exhibet; num Hes. χαλκωδόντας στόλους huc pertinet?

[5] ὀδοντισμός scribendum esse puto, cf. Phot. Hes. Poll. II. 84.

284. [1] Conv. Phot., ubi vide Naberi adn. Cf. Hes., qui alteram Photii (= Suid.) glossam cum sua contraxit, Lex. Bachm. 353, 1. Et. M. 691, 19. Et. Gud. 483, 48. B. A. 1415., cf. Poll. VII. 132. Kock, Com. III. p. 468.

τῶν μονοσύλλαβον[1]) τὸ πρῶ (l. πρῴ), ὃ δηλοῖ κατὰ Παυσανίαν τὸ πρωῒ ἢ πρὸ καιροῦ.

286. Eustath. p. 905, 14. δηλοῦσι δὲ οἱ πρῶνες[1]) κατὰ Παυσανίαν ὀρῶν ἐξοχάς, λόφους. καὶ γίνεταί, φησιν, ἀπὸ τοῦ προῶσθαι.

287. Eustath. p. 437, 10. ἐκ τοῦ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν[1]) ταὐτοδυνάμων λέξεων, ὥς φησι Παυσανίας ἐν τῷ αὐτοῦ λεξικῷ, ἡ πτισσάνη[2]).

288. Eustath. p. 948, 19. ὅτι δὲ τὸ πτύον[1]) καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕστερον, Αἴλιος Διονύσιός φησιν. ἕτερος δέ τις λέγει· πτέον οἱ ἄλλοι, πτύον δὲ Σοφοκλῆς (fr. 980. Nauck.) ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ.

289. Eustath. p. 870, 27. ὁ δὲ πυθμὴν καὶ πύνδαξ[1]) ἐλέγετο, ὅθεν παροιμία τὸ „ἀπυνδάκωτος[2]) οὐ τραπεζοῦται

---

285. [1]) An lexicographorum loci huc pertineant, dubium est. Fortasse huc spectat Hes. s. v. πρῴ. Suid. B. A. 61, 18. Phot. πρωί. — Glossa Platonica ὄρθρου βαθέος ap. Phot. Suid. Tim. a nostra secernenda est. — Eustath. p. 226, 46 πρῳζὸν formam profert κατὰ τοὺς παλαιούς. Sub finem ibi legas καὶ ὅτι χθιζὸν κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ χθέσινον καὶ ⟨πρῳζὸν⟩ τὸ ὑπόγυον. Cf. Et. M. 692, 1. B. A. 295, 27.

286. [1]) Eadem explicatio recurrit p. 729, 48. 1060, 57. Conv. Phot. (cui iniuria Naber hanc glossam ademit, quod ap. Apollon. 136, 30. Bekk. recurrat), Suid. Lex. Bachm. 353, 29., cf. Hes. Et. M. 692, 47. Et. Gud. 484, 32.

287. [1]) Cf. fr. 21. not. 5.

[2]) Iam antiquitus hanc doctrinam in usu fuisse docet Ath. X. 455E. Poll. VII. 24., cf. Herod. II. p. 930, 27. Lentz. — Cum Pausania convenit Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 354, 12., cf. Et. M. 694, 37. Et. Gud. 485, 42. Et. Or. 135, 19., qui etiam de voce πτίσσειν agunt, cf. Phot. Hes. Schol. Ar. Ach. 507. — Aelii Dionysii de πτισσάνη doctrinam agnosco in p. 1218, 31. (praecedit fr. 238) παρ' οἷς (sc. τοῖς παλαιοῖς) κεῖται, καὶ ὅτι κριθὴ σύνθετος ἄφλοιος ἡ πτισσάνης.

288. [1]) Fuit ἐργαλεῖον γεωργικόν, cf. Poll. VI. 89. Apoll. lex. hom. 187, 2. Bekk. (itaque Et. M. 695, 10. Gud. 485, 46. Or. 136, 1. diversa proferunt). — Conv. Phot., cf. Suid. Hes. Schol. Hom. Ven. A. N 588. — Iam antea eadem docuisse veteres apparet ex Poll. I. 245. X. 128., cf. Phot. s. v. λιστρίον. Poll. X. 98. Phryn. Lob. p. 321.

289. [1]) Conv. Phot. Hes., cf. Luc. Lexiph. cap. 13.

[2]) Conv. Hes. Apud Et. M. 133, 50. testimonium pro lemmate exhibetur. Proverbium (= Soph. fr. 554. Nauck.) iterum ap. Paroemiogr. II. 747, 19. Rhet. Graec. ed. Walz IX. p. 52 (Demetr. π. ἑ. qui Theophrastum auctorem adlegat). Mire convenit Paus. cum Poll. X. 79.

κύλιξ" ἤγουν ἀπυθμένιστος. Σοφοκλῆς δὲ καὶ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους πύνδακα εἴρηκεν, ὥς φησι Παυσανίας. Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ αὐτὸς πύνδακα τὸν πυθμένα εἰπὼν λέγει, καὶ ὅτι πτερνίδες τὰ πυθμένια τῶν λεκανίων[3]). τοῦτο δὲ ἴσως ἀπὸ τῆς πτέρνης ἐν μέσῳ κειμένης.

290. Eustath. p. 1626, 3. σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς παλαιοῖς πυὸς[1]) ἀρσενικῶς καὶ τῇ προσῳδίᾳ φασίν, ὡς τυρὸς ἔχει ἀνάπαλιν πρὸς τὸν ὀρόν. ἔστι δέ, φασι, πυὸς[2]) τὸ πρωτόρρυτον γάλα καὶ νοστιμώτατον κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὅ τινες πύαρ[3]) φασίν. ἡ χρῆσις παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Εἰρήνῃ. ὅθεν, φασί, καὶ πυαρίτης (l. πυριάτης)[4]) τὸ πύρεφθον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος.

P.

291. Eustath. p. 1509, 44. ἐκ μέντοι τοῦ ῥᾴδιον ῥᾳδιουργὸς[1]) κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὁ κακοῦργος καὶ ῥᾳδιουργία[1]) φησίν, ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία καὶ θρασύτης. Ξενοφῶν (Mem. II. 1. 20) δὲ καὶ ἐπὶ εὐκολίας ἐχρήσατο τῇ λέξει. λέγεται δὲ καὶ ῥᾴων ὁ ἐκ νόσου ὑγιὴς καὶ ῥαΐζειν[2]) τὸ ἀπὸ νόσου ἀνασφάλλειν.

292. Eustath. p. 1485, 59. θηλὴ δέ ἐστι τὸ ἀκρότατον τοῦ μαστοῦ, ἡ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ῥὰξ[1]) θηλυκῶς, ἀπὸ τῆς

---

[3]) Conv. Phot. cf. Hes. Poll. II. 197. IV. 182.

290. [1]) Cf. p. 1877, 1. Secundum Herod. I. 111, 20. 376, 10. Lentz. accentus sic collocandus est.

[2]) Conv. Phot. Suid., cf. Hes. Schol. Ar. Pac. 1150. Iam veteres de accentu ac scribendi ratione dissensisse doc. Et. M. 697. 3. Gud. 487, 54. Or. 125, 17. (Ath. VI. 269 A.)

[3]) Cf. Hes. Ath. II. 57 A.

[4]) Conv. Phot. πυριάτη· θηλυκῶς τὸ πυρίεφθον. οὐχὶ πυρίατος, οὐδὲ πυριατὴ ὀξυτόνως, οὐδὲ πυρίεφθος, cf. Hes. Schol. Ar. Vesp. 711. Luc. Lexiph. 3. c. schol.

291. [1]) Conv. Phot. Altera eius glossa = Suid., ubi initio additur: ῥ. ὁ πλαστογράφος. Cf. Naber ad l. l., cf. Lex. Bachm. 357, 20. Hes. Et. M. 700, 50. Gud. 489, 38.

[2]) Cf. Hes., qui duplicem glossam habet. Et. M. 701, 57. Harp. Moer. 208, 24. (= Phot. Suid. Lex. Bachm. 357, 24). Schol. Dem. p. 55, 12. Ddf.

292. [1]) Conv. Phot., cf. Phryn. p. 75. ἡ ῥὰξ ἐρεῖς· ὁ γὰρ ῥὼξ δύο ἔχει ἁμαρτήματα. Vide not. Lobeckii. Hes. ῥάξ. ἡ τῆς σταφυλῆς et Eust. p. 1633, 42, qui paullo ante Suid. s. v. Hes. secutus est. Cf. Et. M. 705, 52.

κατὰ τὴν σταφυλὴν ῥαγὸς, οὐ μὴν ῥωγός. ῥὼξ γὰρ εἰπεῖν βαρβαρισμὸς καὶ σολοικισμός ἐστιν, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος.

293. Eustath. p. 998, 30. δοκεῖ λέγεσθαι ἐπὶ ἀπάτης τὸ ῥινᾶν[1]) ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν δι' ὀσφρήσεων ἀπατωμένων ἢ καὶ ἀπατώντων. ἡ δὲ χρῆσις τῆς λέξεως καὶ παρὰ Πανσανίᾳ, ὅς φησιν, ὅτι ῥινᾶν τὸ ἐξαπατᾶν. Μένανδρος (fr. 895. Kock.)

ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν

ib. p. 1822, 43. δοκεῖ ῥινᾶν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, λέγεσθαι τὸ ἐξαπατᾶν [ὅτε δηλαδὴ αἱ ῥῖνες ἀπατήσουσι κύνα]. φέρει δὲ χρῆσιν τῆς λέξεως ταύτης ἐκ Μενάνδρου Αἴλιος Διονύσιος τὸ „ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν".

294. Eustath. p. 1430, 39. ὅτι δὲ οἱ Αἰολεῖς τὸ ο̄ εἰς ῡ τρέπουσι, μυριαχόθεν δῆλον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ῥοφεῖν[1]), ὃ ῥυφεῖν λέγουσιν Ἴωνες καὶ Δωριεῖς κατὰ τοὺς παλαιούς. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ῥόφειν φησὶ λέγεσθαι, ὡς γράφειν, καὶ ῥόφουσιν ὡς γράφουσιν.

295. Eustath. p. 927, 54. ῥῶπος[1]) μέντοι λεπτὸς καὶ ἀτελὴς φόρτος, ὡς δὲ Αἴλιος Διονύσιος λέγει καὶ ποικίλος. γέλγην[2]) δέ, φασιν, αὐτὸν ἔλεγον οἱ παλαιοί. ὅθεν, καθὰ ὁ ῥωποπώλης[1]), οὕτω καὶ ὁ γελγοπώλης.[2]) ἡ δὲ λέξις τοῦ ῥώπου παρά τε Δημοσθένει καὶ ἑτέροις. [κεῖται δὲ καὶ παρὰ τῷ Στράβωνι]. ἐκ τούτου δὲ καὶ ῥωποπερπερήθρα[3]) τις προσερρέθη ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φλυαρίᾳ σκωπτόμενος, οὗ ἡ παραγωγὴ κατὰ τὸ δακτυλήθρα καὶ τὰ ὅμοια. φέρεται δὲ καὶ ῥῆμα τὸ ῥωπίζειν[4]), ὃ δηλοῖ τὸ σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιεῖν.

---

293. [1]) Cf. Prol. p. 3. not. 4. Conv. Phot. ῥινᾶν τὸ ἐξαπατᾶν· οὕτω Μένανδρος., cf. Hes. Men. fr. 895. Kock.

294. [1]) Praecurrit fr. 9. Conv. Phot. Hes. s. v. ῥύψαι. Et. M. 705, 27. Bergk. Lyr. II⁴. p. 498.

295. [1]) Cum γέλγη in una glossa coniunctum Phot. gl. 3. Hes. s. v. ῥωποπώλης (s. v. ῥῶπος cum Phot. gl. 1. Suid. contaminatus est). B. A. 61, 32. Et. M. 705, 55., cf. Poll. III. 127. VII. 8. I. 99.

[2]) Cf. Hes. Luc. Lexiph. 3.

[3]) Demosthenes ipse fuit, cf. Plut. Dem. 9.

[4]) Conv. Phot. Et. M. 377, 29. Hes. s. v. qui Ionis testimonium adlegat. — An cum Nabero Phot. gl. 1. Suid. B. A. 299, 27. ad attic. referenda sint, dubium est.

Σ.

296. Eustath. p. 940, 27. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ πολεμικὸν σκεῦος, ἀλλὰ καὶ ὁ κοινὸς λεγόμενος σάκκος[1]) δι' ἑνὸς κάππα προεφέρετο παρ' Ἀθηναίοις, καθά φησιν Αἴλιος Διονύσιος. ὅθεν καὶ σακεύειν[2]) φησὶ τὸ ὑλίζειν, ὡς Ἡρόδοτος (IV. 23) .... † „χρήματα ὑποσακιζόμενοι"[3]) καὶ ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ καὶ ὑφαιρεῖσθαι.

297. Eustath. p. 1625, 24. σηκὸς[1]) γοῦν φασιν ἡρῷον, οἷον· (Nauck. Fragm. trag. adesp. 164.)

ὃς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκὸν, ἵλεως γενοῦ.

ἐλέγοντο δέ, φασι, καὶ σηκίδες[2]) οἰκογενῆ παιδισκάρια. κατὰ δὲ Αἴλιον Διονύσιον σηκύλη καὶ σηκὶς κυρίως ἡ ἐν ἀγρῷ ταμιεῖον φυλάττουσα.

298. Eustath. p. 813, 43. Αἴλιος δὲ Διονύσιος[1]) ἱστορεῖ

---

296. [1]) Conv. p. 588, 12. καὶ μὴν οἱ παλαιοὶ καὶ τὸν σάκκον φασὶ καὶ δι' ἑνὸς γράφεσθαι κ, ὃν καὶ σάκταν φασί, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός, ὡς ἀπὸ τοῦ σάττω τὸ φορτίζω, cf. fr. 206. not. 4. Prol. p. 34. Conv. Phot. Suid. (cf. Schol. Ar. Lys. 1211.), cf. Phryn. Lob. p. 257. Moer. p. 209, 27. Schol. Ar. Ach. 822. (quod ad 745. respicit). Meisterhans, Gramm. der att. Inschriften p. 73. not. 672.

[2]) Conv. Phot. Suid. B. A. 113, 32. Cf. Schmidt. Did. p. 52. sq.

[3]) Quae vehementer turbata esse neminem fugiet, cf. Prol. l. l. Duas glossas agnosco et ὑποσακίζειν. ὑπεξαιρεῖν. ἀναλοῦν .... χρήματ' ὑποσακιζόμενοι. 2) ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ. προκόπτειν scribendum esse puto, cf. Et. M. 783, 26. Phot. B. A. 68, 30. Cf. Heyden. p. 218. — Glossa Hes. σακίζειν ex duabus contaminata est: προκόπτειν (sic Salmas.) enim ad ὑποσακίζειν referendum est.

297. [1]) Fortasse ad att. revocandum est. Redit ap. Phot. Hes. Poll. I. 4. Ammon. p. 96. 128. (cf. Valck. animadv. p. 153. sq.). Et. M. 710, 53. Gud. 499, 18. Eustath. 1818, 11.

[2]) Conv. Phot. Suid., cf. Schol. Ar. Vesp. 768. Hes. s. v. σηκίς, σηκύλλοι. Poll. III. 76. (qui obloquitur Aristoph. Byzantio ap. Mill. Mél. p. 434.) Commemoratur σηκίς ap. Ath. VI. 263 B. (Pherecr. fr. 10. Kock).

298. [1]) De comoediae asigmatismo similia ap. Eustath. p. 1379, 56., qui iterum Platonis locum adfert. Plura quaedam p. 896, 54., cf. Cram. An. Par. III. 13, 36. B. A. p. 1169. Apud Eust. scribitur ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. Sed cf. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532a 15. Bekk. — An hoc fragmentum optimae doctrinae plenum hoc loco iuste inseratur, dubium est. Equidem toti lexico praecessisse puto, imprimis quod exempla adlata non in lexicorum congerie iterum appareant, cf. p. 84.

τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστ' ἂν ἁρμόττοι. διὸ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς προσπαίζουσιν ἐν τῷ

ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σῖγμα τῶν Εὐριπίδου (Plat. com. fr. 30. Kock).

λέγει δὲ καὶ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλῖναι τὸν διὰ τοῦ σ σχηματισμὸν τοῦ στόματος, ὡς ἀπρεπῆ καὶ πλατὺν, γυμναζόμενον ἀεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον. καὶ ὅτι Θετταλοὶ[2]) καὶ Κιτιεῖς (l. Κιττιεῖς)[3]), οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρου, ὧν πόλις Κίττιον, κληθεῖσα οὕτω, φασὶν, ἀπὸ Κιττίου γυναικός τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ Ματταλίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων φησὶ Βοιωτῶν, τῷ μήτε Ὅμηρον μήτε τραγικοὺς μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς. ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου φησὶν ὁ αὐτὸς οὕτω· καὶ Ὅμηρος δὲ ποιητὴς ὢν καὶ ῥαψῳδῶν προσεῖχεν ἄλλως τῷ ὄγκῳ. διὸ καὶ ἀρχόμενος τῆς ποιήσεως οὐκ ἰωνίζει οὐδὲ „θεὴ“ λέγει, ἵνα μὴ συστείλας τὰ χείλη στενὸν τὸν ὄγκον ποιοίη.

299. Eustath. p. 204, 28. ταῖς δὲ τοιαύταις λέξεσι[1]) σύστοιχον παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ καὶ τὸ σιλλοῦν[2]), ὅ ἐστι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα παραφέρειν [ἐν (ἐπὶ Meier) τῷ διαφαυλίζειν καὶ διασύρειν].

300. Eustath. p. 953, 53. σημείωσαι δὲ ὅτι κατὰ Παυσανίαν[1]) σκότη ἐκάλουν οἱ ζωγράφοι, ὅθεν ἀπεσκοτωμένα, φησὶ, τὰ ἐζωγραφημένα καὶ κεχρωσμένα ἐλέγετο.

---

[2]) Exempli gratia allati sunt Θετταλοὶ (cf. Meisterhans, p. 77. not. 729) et Κιττιεῖς, non, ut aliis placuit, eorum lingua explicatur. Κιττιεῖς enim Phoenices erant.

[3]) A. D. non errore perductum ita scripsisse (Nab. Prol. 29), sed rectam formam servasse docet Boeckh. C. I. G. I. p. 523.

299. [1]) Ante Eustathius de σίλλος eiusque derivatis egit: fortasse, si σύστοιχον premis, omnia ad Ael. Dion. revocanda sunt. Imprimis vox σιλλαίνειν hanc suspicionem movet, cum ap. Hes. Poll. II. 54 (qui ad ἰλλός = oculus, cf. fr. 209. not. 7. fr. 225. not. 5., provocat) eadem explicatione utatur atque σιλλοῦν. Cf. Phot. σιλλαίνει. Lex. Bachm. 364, 19. Et. M. 713, 7. Suid.

[2]) Conv. Phot., cf. Hes. σιλλοί. Ultima dubitanter affero, cum similia tantum redeant ap. B. A. 36, 20.

300. [1]) Cf. fr. 217. not. 18. Idem protulit Eust. 1256, 44. — De voce

301. Eustath. p. 228, 38. *Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς, ἐν οἷς γράφει πρὸς Σκύμνον, φησί· ἄγριοι στρουθοί· αἱ στρουθοκάμηλοι*[1]). *δῆλον δὲ ὅτι καὶ Λιβυκαὶ στρουθοὶ αἱ αὐταὶ λέγονται. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ στρουθίζειν τὸ ἐντελῶς πως ᾄδειν, δηλοῖ ὁ κωμικός.*

302. Eustath. p. 959, 42. *τὸ δὲ σῶς*[1]) *εὕρηταί, φασι, καὶ θηλυκῶς. Ἀριστοφάνης* (fr. 658. Kock)

οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη.

καὶ σᾶ[2]) *τὰ σῶα οἱ παλαιοί, παρ' οἷς καὶ σᾶ ἡ σώα. Εὐριπίδης ἐν Ὑψιπύλῃ* (fr. 762. Nauck.)

εὔφημα (N. *εὔσημα*) *καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα*

Ἀριστοφάνης (fr. 631. Kock.)

ἡ μᾶζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα χὠ κάραβος

Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπών τινα καὶ αὐτὸς τοιαῦτα λέγει ὅτι καὶ σῶοι σοῖ. καὶ σῶ[3]) *δέ, φησι, μονοσυλλάβως οἱ σῶοι παρὰ Θουκυδίδῃ.*

T.

303. Eustath. p. 1423, 9. *ἠλάσκει, ὃ ἑρμηνεύει τὴν ταλασίαν*[1]) *καὶ τὸ ταλάσιον κατὰ τὸν εἰπόντα Παυσανίαν, ὅτι ταλάσια*[2]) *τὰ ἐριουργικὰ καὶ ταλασία*[2]) *ἡ ἐριουργία.*

ἀπεσκοτωμένα idem docent Suid. Hes. — Mire sane accidit, quod sub eodem lemmate ap. Suid. B. A. 431, 26 legitur *ἀπόμακτρα σκυτάλων, ἀπεσκοτημένα ἐσκιοτροφημένα.* cf. Aristoph. fr. 712. Kock. (l. *ἀπεσκοτωμένα· ἐσκιαγραφημένα*) quae glossae seiungendae sunt.

301. [1]) Dubium, an in lexico ipso fuerit. Vix simile quidquam inveneris. Cf. Hes. Suid. Apud Ar. *στρουθός* passim nominatur, etiam Libyca, cf. Hist. anim. IX. 15.

302. [1]) Haec omnia debentur atticistis. *σῶς* quidem (= salva) adhuc repperiri non potuit. *σᾶ* = *σῶα* et *σώα* autem fuisse docet Phot. gl. 1. *σᾶ.*

[2]) Phot. gl. 2. haec exhibet *σᾶ. τὰ σῶα λέγουσι μονοσυλλάβως ἀπὸ τοῦ σῶα συναιροῦντες. καὶ τὸν σῶον καὶ σῶν καὶ σῶοι σοῖ παρὰ Θουκυδίδῃ. οἱ δὲ δισυλλάβως σῶοι,* cf. Cob. Mnem. X. 92. Cf. Schol. Plat. Criti. 111B. Hes. B. A. 302, 20.

[3]) Conv. Phot. Suid. Et. M. 742, 1. Et. Gud. 586, 12. Cf. Giesing. p. 14. sq. Cohn. Jahrbb. XIII. 809.

303. [1]) Cf. p. 1393, 46. et 962, 53, unde addas *καὶ ταλασιουργεῖν ἐπὶ γυναικῶν τὸ ἐμμένειν ἔργοις καὶ ταλασίᾳ.*

[2]) Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. 381, 10. Schol. Plat. Leg. 805A. cf. Gies. p. 28., cf. Hes. Tim. s. v. *ταλασιουργία.* Poll. VII. 29. Cf. fr. 304. Lex.

304. Eustath. p. 746, 37. *τάπητες δὲ νῦν τὰ προσκεφάλαια, καὶ σημείωσαι, ὅτι ὁ τάπης ὑπόκειται, οὐ μὴν ὑπέρκειται, οἷά τι σκέπασμα, καθά τινες ἐν ἄλλοις οἴονται. καί πως δηλοῖ τοῦτο καὶ ἡ τῆς λέξεως ἐτυμολογία, παραγενομένης ἐκ τοῦ πατεῖσθαι* (cf. p. 1057, 10) *κατὰ μετάθεσιν, ἐξ οὗ ῥήματος παρῆκται καὶ ὁ ταπεινός. ἐοίκασι δὲ καὶ μαλλωτοὶ τάπητες*[1]) *εἶναι. ὅθεν Αἴλιος Διονύσιος ἀμφιτάπητάς*[2]) *φησι τοὺς μὴ ἑτερομάλλους, ἀλλ' ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν δασεῖς. καὶ Παυσανίας δὲ λέγει, ὅτι ἀμφιτάπητες οἱ ἀμφίμαλλοι*[3]), *οἱ δὲ ἑτερόμαλλοι τάπητες.* Quocum loco coniungendus est alter ap. Eust. 1645, 24. *περὶ δὲ ταπήτων ἀρκεῖ εἰπεῖν ἄρτι, ὅτι ἐοίκασι ταὐτόν ποτε εἶναι τάπητες καὶ δάπιδες, ὡς δηλοῖ Παυσανίας, ἐν οἷς φησι ψιλοδάπιδας*[4]) *ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτάς, ὡς δηλαδὴ καὶ μαλλωτῶν οὐσῶν δαπίδων, ὁποῖοι καὶ οἱ τάπητες ἐπιπολύ.*

305. Eustath. p. 1625, 12. *ταρσοὶ*[1]) *δὲ καλαθίσκοι, ἐν οἷς τυροκομοῦσι, κληθέντες οὕτω παρὰ τὸ τέρσαι τὸ ξηρᾶναι, ἐν οἷς τερσαίνονται οἱ τυροί, οὓς καὶ πλεκτοὺς ταλάρους*[2]) *ἐρεῖς. οἱ δὲ παλαιοὶ τὸν τοιοῦτον ταρσὸν καὶ ταρρὸν λέγουσιν, οἱ μεθ' Ὅμηρον δηλαδή, ἐν οἷς καὶ ὁ κωμικός*[3]), *οἳ καί φασιν, ὅτι ταρρὸς τὸ τυροκομεῖον, καὶ ὅτι ἄρριχοι*[4]) *μὲν κόφι-*

---

post. Et. Gud. 637, 63. Et. M. 746, 17. — Fortasse etiam cetera de colu allata ad atticistam revocanda sunt, ut *ἠλακάτη, πτέρνα, τράχηλος, καρχήσιον.* Subsequitur fr. 194.

304. [1]) Cf. fr. 116. Locos ideo coniunxi, quod eadem doctrina coniuncta, sed auctoris nomine omisso occurrit 1057, 12. *δοκοῦσι δὲ ἄμαλλοι μὲν αἱ ψιλοτάπιδες εἶναι, ὡς καὶ αἱ ψιλοδάπιδες, ἀμφίμαλλοι δὲ οἱ ἀμφίταποι, ἑτερόμαλλοι δὲ οἱ τάπητες.*

[2]) Eadem Poll. VI. 9., qui formam *ἀμφίταποι* tuetur. Cf. Ath. VI. 255E.

[3]) Conv. Suid. B. A. 389, 15. Similia Hes. Ammon. p. 133. Valck. (= Et. Gud. 571, 60.) et in Scholiis ad Ar. Plut. 527. Commemorantur *ἀμφιτάπητες* ap. Poll. X. 38. B. A. 83, 15.

[4]) Conv. Phot. Suid. Similia Hes.

305. [1]) Dubitari nequit, quin haec omnia ex Pausania fluxerint, cum fr. *ἄρριχοι* (no. 76) insertum sit. Cf. Nab. ad Phot. *ταρροί,* Freyer p. 354. Prol. p. 18. — Conv. Eustath. p. 843, 35. Hes. gl. 2. Poll. VII. 173.

[2]) Cf. p. 699. 19. 850, 36. 1488, 58. Et. M. 744, 56.

[3]) Alludit ad locum celeberrimum Nub. 226. Cum nostro *κρεμαστὴρ* coniungendus est, cf. Schol. l. l. Hes. *ταρρός* gl. 2.

[4]) Cf. fr. 76. not. 1. Phot. l. l.

νοι σταφυλοφόροι, ταρρὸς δὲ ἀγγεῖον πλεκτὸν, ὡς ψίαθος ἐκ καλάμων, ἐν ᾧ τυρεύουσιν. καὶ κρεμαστήρ[5]) δέ, φασιν, ἐλέγετο ταρρὸς, ἐφ' οὗ τυροὺς ἔτερσον. ὅθεν καὶ τρασιά[6]), οὗ σῦκα ψύγεται. ἐλέγετο δέ, φασι, ταρσός[7]) καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποδὸς καὶ τὸ ἄκρον τῆς χειρός. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ὅτι ταρροί[8]) καὶ ταρσοί, τάλαροι καὶ τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν. ἕτεροι δὲ[9]) ὅτι ταρροὶ κρέμαστρα καλαμίνη καὶ τὰ τῶν πυρῶν ἀγγεῖα καὶ τὰ τῶν λαχάνων. καὶ τάρρωμα[10]) ἡ κωπηλασία. ταρρὸς γάρ, φασιν, ὁ στοῖχος τῶν κωπῶν, ἐπεὶ πτεροῖς ἐοίκασιν.

306. Eustath. p. 881, 24. τέλη δὲ καὶ ἐνταῦθα τὰ στρατιωτικὰ λέγει τάγματα. δῆλον δὲ ὅτι πολυσήμαντον τὸ τέλος[1]) ἐστίν. τέλος γάρ, φασι, ἀνάλωμα καὶ τάξις καὶ ἀρχὴ καὶ γάμος. καὶ ἐκ μὲν τοῦ δηλοῦντος τὸ ἀνάλωμα γίνεται ἀτελῆ[2]) κατὰ Παυσανίαν τὰ ἀδάπανα, ὡς καὶ πολυτελῆ τὰ πολυδάπανα. ἐντεῦθεν δὲ καὶ εὐτελής[3]) ὁ φειδωλός, φασι, καὶ

---

[5]) Conv. Phot. Suid. Et. M. 449, 26. Cf. Hes. Schol. Ar. Nub. 50. Poll. VII. 144. X. 129.

[6]) Conv. p. 850, 34. Phot. Suid. Lex. Bachm. p. 382, 6. Et. M. 747, 7. Cf. Et. Gud. 523, 5. An recte legatur τὸ ἄνω, ambiguum est. Ceteri enim omnes ad unum tradunt τὸ κάτω vel τὸ πλάτος (cf. Et. Gud. 523, 7. Galen. lex. Hipp. vol. XIX. p. 146, 3. Kühn, Erot. p. 124, 15. Klein). Solus obstat Poll. II. 197.

[7]) Conv. Phot. Suid. Et. M. 747, 1, qui addunt: καὶ τὸ πτέρωμα καὶ Θουκυδίδης οὕτως, quod atticistae restituo. Cf. Prol. p. 36.

[8]) Pausaniam agnosco, cum iterum κρέμαστρα afferatur, cf. not. 3. Huc pertinet Phot. ταρσοί = Suid. Lex. Bachm. 382, 4. Et. M. 747, 1. (ubi adiungitur: ἐκ μέρους ἢ τὸ πλάτος τοῦ ποδὸς ἢ τὸ ἄκρον τῆς χειρός. ῥητ., unde perspicitur, etiam τρασιά not. 6. Pausaniae deberi).

[9]) Conv. Phot. Lex. Bachm. 382, 8. Et. M. 747, 3. cf. Poll. I. 90. 93.

[10]) Cf. Suid. Schol. Herod. (vol. II. p. 461. Stein).

306. [1]) Atticistas iam vocis τέλος diversas notiones enotasse apparet ex. Phot. Suid. Lex. Bachm. 383, 25. Schol. Plat. Conv. 205 A. Et. M. 750, 38. Et. Gud. 524, 31. — Cave tamen locos illos confundamus cum eis, qui ex schol. Hom. *K* 56 prodierunt, exscripta ap. Eustath. p. 789, 12. (= Schol. Ar. Ran. 386.) Cf. Prol. p. 60. sq. Locum nostrum non omnibus explanationibus atticistarum uti ibi demonstravimus. — Incertum est, unde Eust. p. 686, 14. 892, 37. sua hauserit.

[2]) Conv. Suid. B. A. 458, 26.

[3]) Conv. Suid. (cf. Hes. s. v. πολυτελῆ. ἀτελῆ), qui duos Menandri locos adicit (cf. fr. 615. Kock), unde iterum apparet εὐτελής et πολυτε-

ὀλιγοδάπανος, ὡς πολυτελὴς ὁ πολυδάπανος. ἐκ δὲ τοῦ σημαίνοντος τὴν τάξιν ἤδη δὲ καὶ ἀρχὴν αἱ μυστικαὶ τελέται[4]) καὶ τὸ τελεῖσθαι ἀντὶ τοῦ μυεῖσθαι καὶ ἡ κατ' ἀρχὴν τελειότης, καὶ οἱ κατ' αὐτὴν τέλειοι καὶ οἱ ἐν τέλει[5]), τουτέστιν οἱ ἀρχικοὶ καὶ τάσσοντες, ἤτοι κοσμήτορες, ὡς τὸ

τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι (Soph. Ant. 67).

ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ τέλους, ὃ σημαίνει τὸν γάμον, τὰ προτέλεια, ὧν χρῆσις μὲν μόνη παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ[6]), ἑρμηνεία δὲ παρὰ Παυσανίᾳ εἰπόντι· ὅτε προτέλεια ἡ πρὸ τῶν γάμων θέα (l. θυσία), ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τέλειοι[7]), οἱ γεγαμηκότες καὶ τελειωθῆναι τὸ γῆμαι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ τὸ παντὸς πράγματος πέρας τέλος λέγεται, ἀφ' οὗ καὶ ἡ τελευτὴ κτλ.

307. Eustath. p. 1405, 28. τριώβολον· μισθὸς δικαστικὸς καὶ οἱ ἁπλῶς τρεῖς ὀβολοί. ἐξ ὧν τριωβολιμαῖος[1]) ὁ εὐτελής. καὶ τετρωβολίζειν[2]) τὸ λαμβάνειν δικαστικὸν τετρώ-

---

λής una in glossa iuncta fuisse. Cum apud Lex. Bachm. hoc fragm. deficiat, Aelio Dionysio tribuerim (cf. Nab. Proll. p. 130. sq.). Fontem illius vero ap. Athen. II. 40D repperiri nemo negabit. Cf. Prol. p. 67. Unde profecerit glossa Suid. s. v. πολυτελές (cf. Schol. Thuc. VII. 27. I. 10.) dubium est. Cf. Phot. πολυτελεῖν. Hes. εὐτελές. Et. M. 321, 19. Et. Gud. 222, 14.

[4]) Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 383, 19. Et. M. 751, 11. Ath. l. l. Phot. Suid. s. v. τελεσθῆναι.

[5]) Cf. Suid. ἐν τέλει. Hes. Fortasse Phot. τελοῦντα· τεταγμένον huc pertinet. Lex. Bachm. 383, 28.

[6]) Locus Aelii Dionysii deficit; fortasse idem fuit, atque Harp. Phot. Suid. προτέλεια, si in verbis τὰ πρὸ τοῦ τελευθῆναι — προτέλεια Lycurgi testimonium agnosci potest. Pausaniae doctrina multifariam redit. Phot. προτέλεια· ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία· οὕτω Μένανδρος. Cf. Hes. Et. M. 750, 48. Alia notio vix diversa fuit ap. Moer. p. 206, 9. προτέλεια· ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα. Cf. Phot. Suid. προτελείαν ἡμέραν. Ex Poll. III. 38. Aristophanem Byzantium Pausaniae auctorem efficimus. Cf. Prol. p. 45. Indidem apparet etiam glossam Ἥρα τελεία eiusdem originis esse apud Suid. Schol. Ar. Thesm. 973. Schol. Pind. Nem. 10, 31. Aesch. fr. 381. Nauck.

[7]) Conv. Phot. s. v. τέλεον, cf. Hes.

307. [1]) Conv. Phot. Suid. Et. M. 766, 37. Cobetus Mnem. VII. 477. τριοβολιαῖος scribi iubet: non tamen est, cur sequamur, cf. Phryn. Lob. p. 550. sq.

[2]) Conv. Phot. Sine dubio Pausanias erravit. A Poll. IX. 64. (Theopomp. fr. 55. Kock) errorem incepisse Naber iubet.

βολον. ἐγένετο γάρ, φασι, καὶ τοσοῦτόν ποτε· καὶ τετρωβόλου βίος[3]) παρὰ Παυσανίᾳ ἀντὶ τοῖ στρατιώτου μισθός. καὶ ἀμφώβολά[4]), φασι, παρὰ Σοφοκλεῖ αἱ διὰ σπλάγχνων μαντεῖαι.

308. Eustath. p. 968, 3. τευτάζειν[1]) λέγεται κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τὸ ἐπὶ πολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι.

309. Eustath. p. 971, 28[1]). καὶ ὅτι τηθαλλαδοῦς[2]), ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσι, παρὰ τὴν τήθην[3]) Ἀττικῶς τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν, ἥν, ὥς λέγει Αἴλιος Διονύσιος,

---

[3]) Eadem p. 951, 4. auctoris nomine celato. Cf. Suid. Schol. Ar. Pac. 254.

[4]) Fortasse huc referenda fuerunt, cf. Suid. Etiam reliquae Eustathii disputationi, quam l. l. de βάλλειν verbi derivatis instituit, nonnulla alia atticistarum propria inesse puto.

308. [1]) Uberiora et optimae doctrinae plenissima Phot. (= Suid. Et. M. 755, 38), quae Schmidt Did. p. 48. Nab. Proll. p. 66. Aelio Dionysio abiudicaverunt. Nexum adhuc statuere non potui: tamen ex att. fluxisse mihi persuasum est, cum alter, qui inter Didymum et Phot. intercedat, inveniri vix possit. Naber l. l. Cohn, Jahrbb. XIII. p. 796 de Boetho cogitaverunt. Sed cf. Prol. p. 65. — Multo breviora habes ap. Phot. gl. ταυτάζειν, τευτάζων, Hes. τευτάζει (= Lex. Bachm. p. 386, 3) τευτασμός, Lex. Bachm. p. 386, 5. Poll. IX. 137. Mill. Mél. p. 399. Schol. Plat. Phileb. p. 56 C.

309. [1]) Cf. ib. p. 971, 35. περὶ δέ γε τήθης καὶ μάμμης καὶ οὕτω φασί τινες. τήθην οἱ Ἕλληνες τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα. οἱ δὲ παλαιοὶ (l. πολλοί, cf. Piers. ad Moer. p. 259. Nauck. Ar. Byz. 139) ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν· μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν τὴν μητέρα καλοῦσιν. ἣν δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα (sc. Ἀττικοὶ καλοῦσιν), μαῖαν δὲ ὡς ἡμεῖς τὴν ὑπ' Ἰώνων ὀμφαλητόμον. Cf. Fresenius p. 54. sq. — Difficillimum est constituere, qui loci ad Ar. Byz. (cf. Nauck. p. 139) an ad nostrum reducendi sint, cum plerumque consentiant et ex fr. 419. opes Ar. Byz. ad atticistas transisse affirmetur. Cf. Prol. 40. sq.

[2]) Conv. Phot. Cf. Mill. Mél. p. 421. 434. Fresen. p. 55. Suid. Hes. Et. M. 756, 31.

[3]) Conv. Phot. Lex. Bachm. 386, 19. Poll. III. 17. Suid. B. A. 309, 29. Et. M. 756, 35 (Heyden p. 216) Schol. Ar. Ach. 49. — De τηθίς voce omnes loci consentiunt cum Ar. Byz. ap. Nauck p. 139. Mill. Mél. 431. Cf. Hes. Tim. lex. Platon. Lex. Bachm. 386, 20. B. A. 193, 33. 309, 30. Et. Gud. 528, 54. Schol. Aesch. I. 26. Ammon. p. 138. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 530 a 8. Bekk. — De μάμμη voce cf. Phot. Hes. Moer. p. 203, 12. Cf. Freyer. p. 246.

ὀκνοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ μάμμην λέγειν, ὡς τῶν πολλῶν οὕτω τὴν μητέρα λεγόντων.

310. Eustath. p. 598, 27. *σημείωσαι δὲ ὡς ἡ πλήμνη καὶ τόρμη λέγεται, καθὰ δηλοῖ ὁ γράψας· τόρμη*[1]) *ἡ πλήμνη, εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐνήρμοσται, καὶ ὁ ἐν ἱπποδρόμῳ δὲ δρόμος, ἢ ἡ κάμπη, καὶ ὁ ὕσπληξ — [οἴδαμεν δὲ καί, ὡς ἡ τῶν Κρητῶν γλῶσσα τόρμαν*[2]) *οἶδεν ἰδίαν καθ' ὁμοιότητα τῶν ἐνταῦθα, ἧς ὁ προάρχων τορμάρχης λέγεται παρ' αὐτοῖς.] Παυσανίας δὲ ἐκ τῆς τόρμης καὶ ἐκτορμεῖν*[3]) *λέγει τὸ τοῦ καθήκοντος δρόμου ἐκβαίνειν.*

311. Eustath. p. 1517, 8. *ἀπ' αὐτοῦ δὲ* (sc. *τρίω*) *καὶ τρύμη*[1]) *παρὰ τῷ κωμικῷ ὁ πανοῦργος [καὶ ἰτητικὸς καὶ κατ' ἐκεῖνον εἰπεῖν, ἴτης, ὅ ἐστιν ἰταμός.] ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τρύσιππον, ὃ τοῖς τετρυμμένοις καὶ ἀχρήστοις ἵπποις ἐπιβάλλεται, ἢ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τρυσίππειον*[2]) *τετρασυλλάβως· ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου, ὅμοιον τροχῷ. φέρει δὲ αὐτὸς καὶ χρῆσιν Εὐπόλιδος ταύτην* (fr. 318. Kock).

ἀλλ' ὥσπερ ἵππῳ μοὐπιβαλεῖς τρυσίππιον[3]).

Υ.

312. Eustath. p. 1442, 6. *ὑπαντὰξ*[1]), *οὗ μέμνηται Αἴλιος Διονύσιος λέγων, ὡς δηλοῖ τὸ ἐξ ἐναντίας, φέρων εἰς χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους* (fr. 616. Kock) *τὸ*

ἔφευγε κἀγὼ τῆς ὑπαντὰξ εἰχόμην.

313. Boissonadii Anecd. gr. I. p. 413. *ὑπογράφειν*[1])

---

310. [1]) Atticistarum est. Conv. Phot. qui *τόρμος* scribit, Suid. *τόρμη· νάσσα, καμπτήρ,* Hes.

[2]) Cf. 1610, 54.

[3]) Conv. Suid. Cf. Hes. s. v. *ἐκτορμεῖν, ἐκτόρμης.*

311. [1]) Cf. p. 1471, 8. Vide fr. 142. not. 3. Conv. Phot. cf. Suid. Schol. Ar. Nub. 449.

[2]) Conv. Phot. Et. M. 771, 16. (*ῥητ.* cf. Heyden p. 209.) Cf. Hes. Poll. VII. 186., cf. Zenob. IV. 41. Diogen. V. 27. Hes. *Ἵππου τροχός.* Phot. *ἱππότροχος.*

[3]) Fortasse etiam ea, quae Eustath. l. l. de *τρυτάνη, τρυμαλιά* exposuit, ad atticist. revocanda sunt, cf. p. 1532, 3, ubi insequitur fr. 161.

312. [1]) Conv. Hes. Kock l. l. *ᾠχόμην* scribi iubet.

313. [1]) Cf. Phot. Et. M. 782, 9. Poll. V. 102. B. A. 68, 17.

τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ πρόσωπα (οὕτως γὰρ εἴρηται ἀεὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς) λέγει Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ χρήσεως Ἀττικῶν ὀνομάτων, ὅτι τὴν ὑπὸ εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ πολλάκις καὶ ἀντὶ τῆς πρὸ ἐκτιθέναι, ὡς τὸ ὑπειπεῖν[2]) ἀντὶ τοῦ προειπεῖν καὶ ὑπάγειν[3]) ἀντὶ τοῦ προάγειν, οὕτω καὶ τὸ ὑπογράφειν[4]) τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὸ πρόσωπον ἀντὶ τοῦ προγράφειν.

314. B. A. p. 1073[1]). κεῖται δὲ (ὑπόξυλος) ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις μέμνηται καὶ Διογενιανὸς[2]) ἐν τῇ λέξει τούτου καὶ Διονύσιος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων, ὅτι Μένανδρος ἐν τῇ Περινθίᾳ φησίν· (fr. 399. Kock).

οὐδ' αὐτὸς εἰμὶ σὺν θεοῖς ὑπόξυλος.

οἷον κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος[3]) οὐδὲ ἀληθής, ἀπὸ τῶν ξυλίνων καὶ περιηργυρωμένων σκευῶν.

Φ.

315. Eustath. p. 924, 6. φάλαγξ[1]) δὲ οὐ μόνον στρα-

---

[2]) Cf. Phot. Lex. Bachm. 395, 9. Suid. Schol. Thuc. I. 35.

[3]) Fortasse omnia, quae a lexicographis ad ὑπάγειν, ὑπαγωγή etc. traduntur, huc referenda sunt, cf. Stud. Lips. IV. p. 121.

[4]) Locum corruptum esse inde apparet, quod πρόγραφειν nusquam = ὑπογράφειν esse poterit, cf. Rindfl. p. 114. Rem ita constituo, ut regulam ad ὑπάγειν, ὑπειπεῖν allatam esse putem, ὑπογράφειν autem a grammaticastro per errorem appictum esse censeam.

314. [1]) Grammaticus paullo ante ad Phrynichum provocat, cf. B. A. 67, 5. Totum locum vehementer abbreviatum habes ap. Max. Planud. in Walz. Rhett. V. 486. Imprimis nomina auctorum exciderunt. Vox ipsa recurrit ap. Luc. Iupp. trag. cap. 8.

[2]) Cf. Cobet. Mnem. X. 54. Naber, Prol. p. 26. Boysen p. 61. Schmidt, Quaest. Hesych. p. XC.

[3]) Conv. Phot. Et. M. 783, 17, ubi Aristophanes falso laudatur, cf. Poll. III. 56. Aristoph. fr. 881. Kock. Bast. ad Greg. Cor. p. 241. Schaef.

315. [1]) Ael. Dion. sic recurrit ap. Phot. gl. 2. Suid. gl. 4. φάλαγξ· θηλυκῶς ὁ ἀράχνης. Πλάτων Ἑλλάδι κτλ. Etiam vitia scribendi (cf. Nab. l. l.) eadem recurrunt, cf. not. 2. Tertio loco adhibendus est Et. M. 786, 50. Fragmentum ideo insigne est, quod insertum invenies in Phot. gl. 1. (= Suid. Hes.) φάλαγγες· στίχες τάξεις. οἱ δὲ τὸ ἐκ πλειόνων τάξεων ὁπλιτικὸν πλῆθος. λέγεται καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα (unde corr. Suid.

τιωτικὸν σύστημα — ἀλλὰ καὶ ὁ ἀράχνης. [παρὰ τοῖς ὕστερον οὐ μόνον ὁ μείζων, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποκοριζόμενος εἰς φαλάγγιον, ὡς δηλοῖ Ξενοφῶν ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν ὑπομνημονεύμασιν (I. 3, 12.)]. *τῆς δὲ τοιαύτης φάλαγγος συχναὶ μὲν αἱ χρήσεις. Αἴλιος δὲ Διονύσιος παράγει τοιαύτην ἐκ τοῦ κωμικοῦ Πλάτωνος* (*Ἑλλάδι* fr. 22. Kock.)[2])

εἴξασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τούτοισι τοῖσι λεπτοῖς
ἀραχνίοις, ἃν τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνει.

τὴν[3]) *δὲ ἔννοιαν πλείους εἰς τὸν Σκύθην ἀνάγουσιν Ἀνάχαρσιν.*

316. Schol. Hom. Il. *O.* 705 (Ven. A.) *σχόλιον* (ad *ὠκυάλου*) *ἐπιθετικὸν γὰρ ὂν δασύνεσθαι ὤφειλεν. ἀλλὰ τοῦτο, εἰ σύνθετον ἦν, ἐγένετο ἄν. νῦν δὲ, ὡς ἐν τοῖς ἄνω εἶπεν, παραγωγὴν ἔλαβε τῆς αλος κατὰ παρολκὴν κειμένης. Διονύσιος δὲ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν ὀνομάτων οὕτως ἔφη· φίλιππος*[1]) *μὲν τῆς μέσης δασυνομένης τὸ προσηγορικόν. οὕτως γὰρ καὶ ἐν Τηρεῖ Σοφοκλέους* (fr. 523. Nauck) *ἀναγιγνώσκομεν·*

ἥλιε φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέλας.

Φίλιππος δὲ ψιλῶς ὁ Μακεδών. καὶ ὠκύαλος μὲν δασέως ἡ ναῦς, ψιλῶς δὲ ὁ ἀνήρ.

ὦρτο μὲν Ἀκρόνεώς τε καὶ Ὠκύαλος (*ϑ* 111)

ἐναντίως δὲ ὁ Ἡρωδιανός[2]).

317. Eustath. ad Diog. Perieg. p. 912. *Αἴλιος δὲ Διο-*

---

gl. 5., cf. Aristot. H. A. I. 15. Poll. II. 145.). *ἔνιοι καὶ τὸ στρογγύλον ξύλον. καὶ σύμμετρον φαλάγγιον λέγεται καὶ τοῦ ζυγοῦ ὁ κανὼν φάλαγξ καὶ ἐπὶ τῆς νεὼς ἡ διαβάθρα. καὶ ὁ ἀράχνης δὲ, ὃν ἔνιοι φαλάγγιον.* (ap. Et. M. sequ. *ϑηλ. ὁ ἀρ. Πλ. Ἑλ.*) *καὶ οἱ κόρακες δὲ παρ' Ἀττικοῖς φαλάγγια.* Quae ex *παλαιῶν* doctrina repetuntur ap. Eust. p. 469, 15., cf. p. 140, 9. 285, 42.

[2]) Eust. habet: *ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνει.* Cobeti (Plat. Com. 195.) tetrametri magis placuerunt quam trimetri, quos Kockius agnoscere sibi visus est.

[3]) Omittere nolui, quod ad Platonis locum explicandum addita videntur, et minime ad ceteram Eustath. disputationem quadrant.

316. [1]) Cf. Eustath. p. 980, 34.

[2]) Herod. II. p. 48, 11. Lentz. (Schol. Ven. A. ad *E* 76). Herodiani locum supra allatum apud Lentz. desidero. — Fortasse Dionysius Tryphonem sequitur, qui de spiritu intercalari egit, cf. Athen. IX. p. 397E. Prol. p. 70.

νύσιος ἐν τοῖς περὶ Ἀττικῶν λέξεων ὑπογράφει σαφέστερον τὴν τοῦ φυτοῦ φύσιν, τῆς βύβλου, ἔνθα περὶ φιλύρας φησίν, ὅτι φυτὸν ἡ φιλύρα[1]), φλοιὸν ἔχον βύβλου, παπύρῳ ὅμοιον, ἐξ οὗ τοὺς στεφάνους πλέκουσιν.

318. Eustath. p. 1757, 54. ἰστέον δὲ ὅτι περίκλυτον γένος οἱ Φοίνικες, ἐξ ὧν Φοινίκια γράμματα[1]), ἐπεί, φασι, δοκεῖ Κάδμος ἀπὸ Φοινίκης αὐτὰ κομίσαι. δηλοῖ δ' αὐτὸ καὶ ὁ γράψας, ὅτι Φοίνικες εὗρον γράμματ' ἀλεξίλογα, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. καὶ ψεῦδος δὲ Φοινικικὸν[2]) ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν Κάδμον τὸν Φοίνικα καὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς Σπαρτοὺς μυθικῶς λεγομένων, ὥς φησι Παυσανίας, ἵνα ᾖ Φοινικικὸν ψεῦδος τὸ τερατῶδες.

319. Eustath. p. 1452, 16. καὶ φορμὸς ὁ κόφινος καὶ φορμίσκος[1]) κατὰ Παυσανίαν λεπτόν (l. πλεκτόν) τι ἀγγεῖον. ἕτεροι δέ φασιν οὕτω· ἐκ τοῦ φέρω φορμὸς[2]) ἤγουν πλέγμα, σπυρίς, ἐν ᾧ καὶ σῦκα ἔφερον.

320. Eustath. p. 239, 30. καὶ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς φράτωρ[1]) καὶ φράτριον τόπος, ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας συνήγοντο. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ φρατρίας. ἀπὸ δέ γε φατρίας φατριάζειν Ἀττικῶς τὸ εἰς τὸ αὐτὸ συνιέναι. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ φησι· φατρία[2]),

---

317. [1]) Conv. Phot. Lex. Bachm. 406, 28. Et. M. 795, 4. Cf. fr. 367.

318. [1]) Vid. Hes. φοινικίοις γράμμασι.

[2]) Conv. Phot. Suid. Schol. Plat. Rep. 414 C. Similia Diogen. VIII. 67. Cf. Cohn, Jahrbb. XIII. p. 810. Giesing. p. 26, 34.

319. [1]) Congruunt Suid. φορμίσκοι (glossa φορμός ex utroque lexico conglutinata videtur). Lex. Bachm. 408, 25. (ubi glossa Aeschinea appicta est, cf. schol. Aesch. III. 166) Et. M. 798, 51. Hes. Schol. Herod. II. p. 470. Stein. Schol. Plat. Lys. 206 E. Tim. lex. plat. s. v. φορμίσκος Ar. Plut. 542. Ar. Vesp. 58. Cf. Poll. X. 169.

[2]) Cf. Freyer, Stud. Lips. V. p. 281. — Glossae, ut posteriorum mos fuit, saepissime ita traditae sunt, ut vix dignoscas, utri auctori debeantur.

320. [1]) Contra Meierum non dubitandum est, quin forma φάτρια et similia servanda sit, cf. Meisterhans, p. 63. no. 4. — Allata doctrina recurrit ap. Eust. p. 707, 52. κατὰ τὴν ἱστορίαν, cf. Steph. Byz. p. 674, 3. Mein., quibus ex locis inter se comparatis, hunc locum ad ἕτερον ὅμοιον λ. pertinere concludo. Cf. Et. M. 799, 28. Fortasse huc redit Suid. gl. 3. B. A. 313, 27. Schol. Ar. Eq. 255. Cf. Schol. Ar. Ran. 418. B. A. 315, 21.

[2]) Certa fragmenta ad A. D. reduci nequeunt, cum Eust. ex more

ἣν Ἴωνες πατρίαν· καὶ ὅτι φράτορες οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας. οἱ δὲ ἀρχαῖοι φρατέρας φασὶ διὰ τοῦ ε̄. οὔ, φησιν, ἡ ὀρθὴ φράτηρ[3]) — ἐν ἑτέρῳ δὲ ὁμοίῳ λεξικῷ φέρεται, ὅτι φράτηρ[3]) Ἀττικοί φασιν. Ἴωνες δὲ διὰ τοῦ ω̄. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ φρήτρην, ὃ καὶ φρατρία[4]) λέγεται, ὅθεν φρατρίζειν[5]) τὸ εἰς φρατρίαν συνιέναι. — ἀλλαχοῦ δὲ[6]), ὅτι τεσσάρων οὐσῶν ποτε φυλῶν Ἀθήνησι πρὸς μίμησιν τῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὡρῶν εἰς τρία ἑκάστην διεῖλον μέρη, ἤγουν εἰς φατρίας, ὅ ἐστι τριττῦς δώδεκα καθ' ὁμοιότητα τῶν μηνῶν. ἑκάστην δὲ φατρίαν εἰς γένη τριάκοντα, καθάπερ οἱ δημόται καὶ οἱ φράτορες, ἤδη δὲ καὶ οἱ πολῖται καὶ οἱ θιασῶται καὶ οἱ φυλέται καὶ οἱ λοχῖται καὶ οἱ ἐθνῖται καὶ οἱ δαιταλεῖς. ἔχει δέ, φησι, τὸ μὲν γένος ἄνδρας τριάκοντα, ἑκάστη δὲ φατρία, εἶτουν τριττύς, γένη τριάκοντα.

321. Boisson. Anecd. Gr. I. p. 411. ἐν τῷ περὶ λέξεων Διονυσίου φύσκη[1]) τὸ παχὺ ἔντερον, ὃ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται φύσκαν.

X.

322. Eustath. p. 999, 22. περὶ δὲ τοῦ χαμᾶζε[1]) λέγει

---

explicationes omiserit. Vix dubium est, quin plerumque cum altero lexicographo consenserit.

3) Forma tuenda est, cf. Cram. An. Oxon. I. 346. Meisterhans. p. 103. not. 966. — Cf. Eustath. p. 707, 55.

4) Phot. Hes. Lex, Bachm. 404, 14.

5) Cf. B. A. 115, 29. Fortasse ea, quae ap. Suid. gl. 3. B. A. 313, 27. traduntur de φράτορες, φρατορία, φρατορίαρχος, omnia ex hoc lexico anonymo fluxerunt: nexus quidem artior inter illas glossas statuendus est, cf. Harp. s. v. φρατέρες Poll. III. 51. VIII. 107.

6) Aristotelis verba sunt, cf. Schol. Dem. Patm. in. Bull. de corr. hellén. I. p. 152 (Ar. fr. ed. Rose p. 262): quae scholia iam Riemannus potius lexici cuiusdam rhetorici fragmentum esse docuit (ibid. p. 191). Suid. s. v. φατρία. Harp. τριττύς. Schol. Aesch. III. 30. — Eodem scholio facile adducimur, ut etiam Phot. glossas praeclarissimas ὀργεῶνες 1., τριττύς (cf. Schol. Plat. 416B γεννῆται) ad atticistas reducamus.

321. 1) Conv. Et. M. 502, 56. Orion. p. 161, 5. Schol. Ar. Eq. 364. Suid. Cf. Hes. Poll. VI. 56. Vox fuit imprimis attica, cf. Luc. Lexiph. cap. 3. Non est, cur cum Rindfl. p. 113 de Dionysio atticista auctore dubites.

322. 1) Conv. Herod. I. 499, 14. 536, 18. II. 14, 17. 38, 34. 951, 20. (π. α. λ.) Lentz. Apollon. de adv. 194, 20. ed. Schneider.

καὶ Αἴλιος Διονύσιος, ὡς ἀεὶ περισπᾶται, τὸ δὲ χαμᾶθεν[2]) ως ἐπὶ πλεῖστον.

323. Eustath. p. 772, 63. ὅτι δὲ ἡ χλόη καὶ χειλὸς ἐλέγετο, δηλοῖ Αἴλιος Διονύσιος εἰπών· χειλὸς[1])· πόα, χόρτος. παρ' αὐτῷ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ὁ τοιοῦτος χιλὸς, ὡς ἡ αὐτοῦ στοιχειακὴ ἀκολουθία βούλεται. δηλοῖ δὲ τοιαύτην χιλοῦ ἔννοιαν καὶ τὸ ἐκχιλοῦσθαι. φησὶ γοῦν Παυσανίας, ὅτι ἐκκεχιλωμένη[2]) ἐψευσμένη, ἐξημελημένη, κεχερσωμένη· ἐπεὶ ὁ χιλός[3]), φησιν, ἐν χέρσῳ φύεται. τοῦτο δέ ἐστι χόρτος.

324. Eustath. p. 858, 41. Αἴλιος Διονύσιος συντόμως οὕτω φησίν· χειμάρρους[1]) τρῆμα νεώς, ἢ θηλυκῶς τρήμη, ὡς πλήμη, ὅθεν ἡ ἀντλία ἐκρεῖ.

325. Eustath. p. 1166, 51. σημείωσαι δὲ ὅτι περὶ χιτώνων καὶ τοιαῦτά φασιν οἱ παλαιοί. χιτὼν[1]) ὁ ζωστὸς καὶ γυναικεῖος. ὁ δ' ἀνδρεῖος χιτωνίσκος[2]), ὃ τινες ἐπενδύτην, τὸ δὲ βραχὺ χιτωνισκάριον. χιτώνιον δὲ καὶ χιτωνάριον λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές· Μένανδρος (fr. 77. Kock)·

λελουμένη γὰρ ἡ 'ταίρα (ἡτέρα Bentl.) καὶ διαφανὲς
χιτωνάριον ἔχουσα

Ἀριστοφάνης (fr. 632. Kock)·

ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον.

ταῦτα Αἴλιος Διονύσιος, παρ' ᾧ καὶ ὅτι χορταῖος[3])· ὁ δασὺς καὶ μαλλωτὸς χιτών. καὶ πάλιν· χορταῖος[4]) χιτὼν ποδήρης, ἔχων χειρίδας. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χιτῶνος εἶδος καὶ ἡ ἐξωμίς[5]). ἐξωμὶς γάρ, φησι, χιτὼν ἅμα καὶ ἱμάτιον τὸ αὐτό. ἄλλος

[2]) Cf. Moer. 213, 12. Lob. Phryn. p. 94. Apollon. de adv. p. 187, 7. ed. Schneider. Ar. Vesp. 249. Eustath. p. 377, 3.

323. [1]) Cf. fr. 397. Prol. p. 9. sq., cf. Hes. χειλός.

[2]) Conv. Suid. Et. M. 322, 14., cf. Hes.

[3]) Fortasse huc revocanda, quae in lexicis s. v. χειλός traduntur. Hes. Lex. Bachm. 415, 25. Et. M. 811, 47. Schol. Nic. Ther. 568., cf. Eust. p. 14, 20. 15, 11.

324. [1]) Nusquam vox recurrit. De forma cf. Phryn. Lob. p. 234. 669.

325. [1]) Ab episcopo χιτών mire ad feminam refertur: suspicio oritur, an locus corruptus sit.

[2]) Cf. Ammon. p. 141. Valck. Moer. p. 213, 27., cf. Suid. Lex. Bachm. 415, 27. Et. M. 812, 15.

[3]) Conv. Suid. Cf. Poll. IV. 118. VII. 60. Hes.

[4]) Ex altera Dionysii recensione fluxisse apparet.

[5]) Cf. Hes. Suid. Et. M. 349, 43. (glossa rhetorica, cf. Heyden p. 227).

δέ τις ἱστορεῖ καὶ ὀρθοσταδίους χιτῶνας, λέγων, ὅτι ὀρθοστάδιοι[6]), μὲν οἱ στατοί, συρτοὶ δὲ οἱ συρόμενοι.

326. Eustath. p. 883, 55. καινὸν δὲ οὐδὲν χόρτον[1]) αὐλῆς λέγεσθαι τὴν περιοχήν, ἀπὸ χόρτου κατ' ἀρχαϊσμόν, εἴγε καὶ τὸ χορτάζεσθαι[2]) κυρίως μὲν ἐπὶ ὑποζυγίων παρὰ τὸν χόρτον, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται.

327. Eustath. p. 1752, 29. τὸ δὲ χύριον (l. χύρριον)[1]) πάνυ δυσχερὲς πῶς ἂν διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφοιτο, εἰ μὴ ἄρα ἴσως κατὰ ὀνοματοποιΐαν τινά; ὅτι γὰρ ἄλλως μέτεστί τι τῶν χοίρων καὶ τῷ χυρρίῳ, δηλοῖ ὁ εἰπών, ὅτι χύρριον δεσμός, ᾧ δεσμεῖται τὰ χοιρίδια, καὶ ὅτι χύρριον ξύλον, ᾧ προσδεσμεύονται οἱ ὗς. ὑπονοεῖται δὲ κατ' ὀνοματοποιΐαν ἡ τοιαύτη εἶναι γραφή, ἐξ οὗ γράφει Αἴλιος Διονύσιος εἰπών· χύρρε· ἐπίφθεγμα πρὸς τοὺς ὗς.

Ψ.

328. Eustath. p. 1914, 26. λέγει δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ νευρᾶς, ἀλλ' οὖν ἐπὶ χορδῶν μουσικῶν κεῖσθαι καὶ τὸ ψατάλλειν[1]) καὶ τὸ ψαθαλεῖν ἀντὶ τοῦ ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν.

Schol. Luc. vol. IV. p. 87. Jacobitz. (= An. Bachm. II. 331, 31.) Ap. Et. M. Schol. Luc. plenior doctrina Aelii Dionysii servata est, cf. Freyer. Stud. Lips. V. p. 264. not. 3. Fortasse inde glossa ἑτερομάσχαλος (ap. Phot. Suid. Schol. Ar. Vesp. 444) ad atticistas referenda est.

[6]) Conv. Phot. Suid. Schol. Ar. Lys. 45. Cf. Hes. Phryn. Lob. p. 238. Poll. VII. 49. Ex Hes. κιμβερικὸν (cf. Phot. Poll. VII. 49.) etiam hanc glossam atticistarum esse efficio, cf. Gell. VII. 12. Schol. Ar. Lys. 45.

326. [1]) Cf. Hes.

[2]) Conv. Lex. Bachm. 418, 17. Cf. Et. M. 814, 1. Gud. 569, 1. Orion. p. 165, 21. Poll. VI. 43. — Pamphilum fontem fuisse huius observationis docet Ath. III. 56. (p. 99E), ubi Ulpianus multis et egregiis testimoniis se a crimine, nimis tumide se dicere, defendere studet. Cf. Prol. Cap. V. § 3.

327. [1]) Etiam χύρριον glossam apud Aelium fuisse censeo propter Hes. s. v. — χύρρα habes ap. Hes. Ex ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίᾳ laudatur ap. Eust. p. 855, 24., cf. fr. 337. De fonte vid. Nauck Ar. Byz. p. 166. Prol. p. 19. 68.

328. [1]) Conv. Suid. ψατάλλειν, ψαθάλλειν, cf. Hes. Moer. 214, 8. Bekk. B. A. 9, 6.

329. Eustath. p. 1445, 58. *τὰ τῶν τρυφώντων ψαιστὰ*[1]) *ἄλφιτα ὄντα, κατὰ Παυσανίαν, οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ μεμαγμένα ἢ δεδευμένα.*

330. Eustath. p. 1881, 1. *διὸ καὶ ψιθύρου*[1]) *Ἀφροδίτης κατὰ Παυσανίαν ἱερὸν ἦν Ἀθήνησιν καὶ Ἔρωτος δὲ ⟨καὶ Ἑρμοῦ⟩. οὗ καὶ Δημοσθένης, φησί, μέμνηται ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. ἐκαλεῖτο δέ, φασι, ψίθυρος*[2]) *διὰ τὸ τὰς εὐχομένας αὐτῇ πρὸς τὸ οὖς λέγειν, ὅπερ ἐδήλου μὲν χρῆναι μυστηριάζεσθαι τὰ τοιαῦτα.*

331. Eustath. p. 1631, 4. *Παυσανίας δὲ καὶ ψιττάζειν λέγει τὸ ποιμενικῶς φθέγγεσθαι*[1])

Ω.

332. Eustath. p. 1279, 34. *ἰστέον δὲ ὅτι οἰμωγὴ μὲν ἐκ τοῦ οἰμώζω. αὐτὸ δὲ ἐκ τοῦ οἴμοι καὶ τοῦ ὤζειν*[1]), *ὅπερ ἀπὸ τοῦ ὢ γίνεται. τούτου δὲ ἡ χρῆσις παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Εὐμενίσιν* (121). *λέγει δὲ περὶ τοῦ τοιούτου ῥήματος καὶ Αἴλιος Διονύσιος οὕτω· ὤζειν· τὸ θαυμάζειν, ὡς ὢ λέγειν, καθὰ καὶ οἰμώζειν τὸ οἴμοι λέγειν καὶ φεύζειν τὸ φεῦ λέγειν.*

333. Hellad. ap. Phot. Bibl. 559b 29. Bekk. *ὅτι Διονύσιός φησι μὴ λέγειν τους ἀττικιστὰς ὠνησάμην*[1]), *ἀλλ'*

---

329. [1]) Conv. Suid. Lex. Bachm. 419, 24. Hes. Cf. B. A. 317, 26. Et. M. 818, 41. Gud. 571, 53. Schol. Ar. Plut. 138. Tim. lex. Plat. s. v. *ψαιστά.* Galen. lex. Hippocr. XIX. p. 156., Kühn. Vide Jacobs. ad Anthol. Pal. V. 17.

330. [1]) Locum turbatum esse iam Meier intellexit, qui ex Dem. 1358, 6: *καὶ Ἑρμοῦ* excidisse vel librarii vel episcopi culpa contendit. Quae si inserueris, statim Paus. cum Harp. Suid. ad eundem fontem redire intelleges. — Cf. B. A. 317, 11. Preller, Gr. Mythologie. I.

[2]) *ψιθυρίζειν* verbum ap. Suid. Hes. Lex. Bachm. 420, 3. Schol. Ar. Nub. 1007.

331. [1]) Cf. Hes. *ψίττα.* et *ψιττάζων. ψίττα ἐπιφθεγγόμενος, ὅπερ ἐστὶ ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα.* Cf. Schol. Theocr. IV. 38.

332. [1]) Etymologiam dubitanter attuli: recurrit ap. sol. Hesych. *ὤζοντες.* Phot. haec tantum exhibet: *ὤζειν· τὸ θαυμάζειν,* cf. Schol. Ar. Vesp. 1526.

333. [1]) Schwartz p. 163. veri simile tantum esse contendit, ut hic locus ad Ael. Dionysium referatur. — Quid posteriores senserint, optime habes ap. Phryn. Lob. p. 137. Cf. Poll. III. 126. Et. Gud. 636, 3. B. A. p. 95, 25 (ubi ad Lysiam provocatur). Schol. Ar. Plut. 7. — De re ipsa cf. Meisterhans p. 145. Not. 1259.

ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐπριάμην, καίτοι καὶ ὠνεῖσθαι καὶ ὠνήσατο καὶ ὠνούμενος καὶ τὰ ἄλλα λέγοντες.

334. Eustath. p. 1330, 10. *ἔστιν ὠμογέρων*[1]) *ὁ μήπω καθεψηθεὶς καὶ οἷον ἑφθὸς τῷ γήρᾳ γενόμενος, ἢ ὁ ἄωρος καὶ στερρὸς καὶ σκληρὸς καὶ μήπω πέπων, ἐξ οὗ ὁ πέμπελος*[2]). *ζητητέον δὲ εἰ ταὐτόν ἐστιν ὠμογέροντα εἰπεῖν καὶ προπόλιον. ἔστι δὲ προπόλιος*[3]) *κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὁ θᾶττον καὶ πρὸ τοῦ δέοντος πολιὰς ἐσχηκώς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἄψογα πρεσβυτικὰ ὀνόματα. ἐν δὲ ἰδέᾳ σκώμματος*[4]) *βλασφημοῦνται οἱ πάνυ γέροντες Κρόνοι, Ἰαπετοί, Τιθωνοί, σαπροί, βεκκεσέληνοι, πρωτοσέληνοι, τυμβογέροντες, παρεξηυλημένοι*[5]) *ὅπερ ἐστὶν ὑπὸ γήρως ἀχρεῖοι, ὡς ἀπὸ ἐκτετριμμένων γλωσσίδων αὐλοῦ, ἔτι δὲ σοροπλῆγες καὶ σορόπληκτοι καὶ σορέλληνες*[6]), *περὶ οὗ καὶ προεγράφη· τούτου δὲ καὶ θηλυκόν, φασι, ἐπὶ πρεσβύτου τὴν σορέλλην ἀνάκρουσιν. οἱ δὲ τὰ τοιαῦτα γράψαντες*[7]) *καὶ λαλοῦσι καὶ περὶ Τιθωνοῦ, ὅτι τε εἰς τέττιγα μετεβλήθη, καὶ ὅτι ἐν ταλάρῳ ἢ κρατάλῳ* (l. *καρτάλῳ* cf. Mill. Mél. l. l.) *ἐκρεμάσθη.*

335. Eustath. p. 1324, 38. *ὠτοκάταξις*[1]) *κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὠτοθλαδίας· τὰ ὦτα τεθλασμένος ἐν παλαίστρᾳ.*

---

334. Totum locum, qui plerumque ex Ar. Byz. fluxit (cf. Nauck. p. 88. 98. Mill. Mél. p. 423. 429), hic inserui, quod nonnulla inde in atticistarum scrinia transierunt, cf. Prol. p. 19. 46.

[1]) Cf. p. 1784, 19. 1762, 17. Hes. Suid. Et. M. 821, 48. Lex. Bachm. 421, 20. Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 54.

[2]) Cf. fr. 137., cf. Suid. Hes. Et. 660, 6. 230, 32. Schol. Lycophr. 682.

[3]) Cf. Nauck Ar. Byz. p. 97. not. 20. Athen. XIV. 622 C.

[4]) Quo in catalogo desideratur *θαλλοφόρος*: habes ap. Mill. Mél. p. 423. Cf. fr. 200. not. 1.

[5]) Explicatio vocis, quam Ar. Byz. ex. Ar. Ach. 681 deprompsit, debetur atticistis. Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 348, 27. Cf. Schol. Ar. Ach. 681. Poll. IV. 73.

[6]) Non recurrit in excerptis Aristophaneis. Explicatio debetur atticistis, cf. Eustath. p. 1289, 16. *ἅπαξ δέ, φασιν, ἐνταῦθα ἡ λέξις* (*σορός*) *εἴρηται τῷ ποιητῇ, ἀφ' ἧς καὶ σορέλλην παρ' Ἀριστοφάνει εἰς γέροντα, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ.* Conv. Phot. Hes. Aristoph. fr. 198. Kock. Diogen. II. 58. Cf. Prol. p. 19.

[7]) Ad Aristophanem redit, cf. Mill. Mél. p. 423.

335. [1]) Conv. Hes. Cf. Suid. B. A. 116, 32. Poll. II. 83. IV. 144. *ὠτοκαταξίας*. Et. M. 826, 29. B. A. 287, 12. Phryn. Lob. p. 628.

336. Eustath. p. 561, 2. *ὦτος δὲ τό τε κύριον, ὡς ἐρρέθη, καὶ ὄρνεόν τι παρά τε Ἀριστοτέλει* (H. A. VIII. 12) *καὶ ἑτέροις, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ εἰπών· ὦτος*[1]*· παραπλήσιος γλαυκί, ἔχων περὶ τὰ ὦτα πτερύγια. οἱ δὲ νυκτικόρακα. Αἴλιος δὲ Διονύσιος οὕτω περὶ τούτου φησίν· ὦτος*[2]*· ὄρνεον, ὃ περὶ τὰ ὦτα ἔχει πτερύγια. τοῦτο ἐπαινούμενον καὶ ἀντορχούμενον, ὥσπερ ὁ νυκτικόραξ, ἁλίσκεται. διὸ τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους ὤτους ἐκάλουν.* Cf. p. 1522, 55, *ἰστέον δὲ ὅτι τὸν λάρον*[3] *ἡ ὕστερον προσοχὴ παροιμιακῶς ἀποκληροῖ. ὅθεν καὶ λάρους τοὺς εὐήθεις φαμέν· οὕτω δὲ καὶ κέπφους*[4] *ἀπὸ κούφου, ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ὀρνιθαρίου καὶ εὐμεταχειρίστου, καθὰ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἔστιν εὑρεῖν. καὶ ὦτοι*[5] *δὲ οἱ αὐτοί, ἀπὸ ὄρνιθος μιμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου, ὡς ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται. διὸ καὶ ἡ κωμῳδία σκώπτουσα τοὺς Ἀθηναίους*

ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων (Com. III. p. 407, Kock)

ἔφη, ὡς ῥᾷον ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσιν.

---

336. [1]) Conv. Hes.

[2]) Plane congruit Suid. Ex Aristot. H. A. VIII. 12. cognoscitur, eum librum ab A. Dionysio expilatum esse.

[3]) Duabus de causis fragmentum huc attuli: quod episcopus ad locum priorem provocat: quod explicatio prior cum posteriore coniuncta legitur ap. Et. M. 826, 20. Fontem habes Dionysii Aristoph. Byzantium, cf. Mill. Mél. p. 422. *ὦτος· εἶδος ὀρνέου μιμηλοῦ πρὸς ὠσὶ τὰς πτέρυγας ἔχοντος, ὁμοίου γλαυκί, ὡς Ἀριστοτέλης φησίν. οὕτω δὲ καὶ τοὺς εὐεξαπατήτους ἐκάλουν.* Cf. Prol. p. 54. Versus allatus ap. Kock, Com. III. p. 407. Cf. Athen. IX. 390D. = Eust. 1687, 54.

[4]) *λάρος* et *κέπφος* idem est, cf. Schol. Ar. Plut. 912. *κέπφος* Aristophaneum est, cf. Fragm. Par. §. 20. (Nauck. p. 81.) Mill. Mél. p. 421., cf. Prol. l. l. Non seiungendum putavi, quod eadem explicatio apud fere omnes lexicographos redit, cf. Phot. Suid. Hes. Et. M. 504, 1. Schol. Ar. Pac. 1067. = Schol. Nic. Alex. 165. Unde concludo etiam *κεπφωθείς* ocem eiusdem originis fuisse ap. Suid. Lex. Bachm. 275, 24. Hes.

Lexicorum rhetoricorum,

quae Eustathius laudat, fragmenta.

(cf. Prol. p. 16. sq.)

A.

337. **Eustath.** p. 855, 20. *καὶ κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίᾳ, ὅτι ἃ ἃ*[1]) *δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ. οὕτω καὶ βᾶ*[2]) *ἐπίρρημα παρὰ Ἑρμίππῳ* (fr. 19. Kock), *ὅπερ εἰώθαμεν ἀντεμβοῶντες λέγειν, ὡς καὶ τοῦτό φασιν οἱ παλαιοί. καὶ ταῦτα μὲν πρός τι, τουτέστιν ἀπό τινος φωνοῦντος πρός τινα ἕτερον. εἰσὶ δὲ καί τινες μιμητικαὶ φωναὶ αὐταὶ κατὰ αὐτοὺς τοὺς φωνοῦντας, ὡς τὸ ἀρῦ*[3]), *ἐπίφθεγμά φασι κωπηλατῶν· καὶ τὸ ὢ ὄψ*[4]) *φθέγμα τῶν ἀφιέντων τινὰς ἅμα τρέχειν· καὶ τὸ ὢ ὄπ ναυτικὸν*[5]), *πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ τὸ μᾶ*[6])

---

337. Ad **Aelium Dionysium** referenda sunt, quod voces *βὴ* et *χύρρε* laudatae ab illo explicatae redeunt, cf. fr. 92. 327. — De totius loci fontibus cf. Prol. p. 68. not. 1.

1) Phot. *ἃ ἄ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα. δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὥς φησι Διογενιανός.* Boysen. de Harp. font. p. 62. hanc glossam et apud Photium et apud Eust. Diogeniano ipsi deberi censet. Cf. contra fr. 413. *οἶαξ*. Diogenianum iam in lexico rhetorico ipso nominatum esse puto, unde Eust. transcripsit. Fortasse omnia, quae Phot. (cf. Hes.) attulit, ad atticistam referenda sunt. Prior glossae pars ap. Schol. Ar. Plut. 1052.

2) *βᾶ* cf. B. A. 85, 31. ubi tamen lemma deest.

3) Cf. Hes. *ἄρρυ· ἐπίφθεγμα κωπηλατῶν, ὡς τὸ σίζε ἐπὶ κυνηγούντων καὶ τὸ σίττα ποιμένων.* et B. A. 446, 32.

4) Conv. Suid.

5) Tres glossae ap. Suid. Prima = Schol. Ar. Av. 1395, tertia = Schol. Ar. Ran. 208.

6) Ap. Theocr. non extat.

παρὰ Θεοκρίτῳ, καὶ τὸ ψὸ[7]) ποιμενικὸν, καὶ τὸ βὴ, περὶ οἵ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, καὶ τὸ χύρρε συβοτικὸν, ὡς ἐν τοῖς εἰς Ὀδύσσειαν δεδήλωται, καὶ τὸ φίττα[8]) δηλωτικόν φασι τάχους οἷον,

„φίττα Μαλιάδες, φίττα ῥοαί“.

νυμφῶν δέ φασι ταῦτα ἐπωνυμίαι· ἔτι δὲ καὶ τὸ σίττε[9]) οἷον „σίττ' ἀμνίδες“.

338. Eustath. p. 1494, 64. ὁ μέντοι ἄβαξ[1]) ἀνάπαλιν, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ τὸν ἄλαλον δηλοῖ καὶ ἀσύνετον καὶ ἄπειρον, παρὰ τὸ μὴ βάζειν. δηλοῖ δέ, φασι, καὶ σανίδιον ὁ ἄβαξ[2]), ὅθεν ἀβάκιον, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν. δῆλον δὲ ὅτι οὐκ ἂν χρῄζοι τῆς λέξεως τοῦ ἀβακεῖν ὁ καταλογάδην γράφων.

339. Eustath. p. 789, 51. ἐν δὲ παλαιῷ τινι κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ γράφεται οὕτως· ἀβρόταξις[1])· ἁμαρτία, [διαμφόδησις] καὶ ἀβροτάξομεν[2])· ἁμαρτήσομεν ἀλλήλων. καὶ ὅρα τὸ διαμφοδῆσαι[3]) παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἀντὶ τοῦ ὧδε καὶ ἐκεῖ παρατρέπεσθαι καὶ ἀστοχῆσαι τῆς ὀρθῆς ἀμφόδου (= Cram. Anecd. Par. III. 373).

340. Eustath. p. 200, 1. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται ταῦτα· ἀγανὸν[1])· τὸ καλὸν καὶ ἡδὺ καὶ προσηνές. ποτὲ

---

[7]) Cf. Phot. Et. M. 405, 32. Herod. II. p. 951, 25.

[8]) Eadem doctrina p. 1963, 40. Cf. Poll. IX. 127. Mill. Mél. p. 436. φίττα. τὸ ταχὺ σημαίνει (ex Suetonio). ψίττα Miller falso coniecit.

[9]) σίττα corrigendum, cf. Schol. Theocr. IV. 45. V. 3.

338. [1]) Cf. Hes. s. v. ἀβακήμων, ἀβάκην, ἄβαξ. B. A. 323, 3. 5. Et. M. 2, 1. — Ad idem lexicon vocem ἀβακῆσαι refero, cf. B. A. 323, 6. Cf. Et. M. 2, 32 (quod e lex. rhet. prodiit, cf. Heyden. p. 231), Suid. Lex. post Philem. Osanni p. 223. (Varinus Camers in Aldi Cornucop. p. 1.)

[2]) Differentiam vocum dubitanter attuli; recurrit ap. Ammon. p. 1. Valck. (= Ptolem. π. διαφ. λέξ. in Herm. XXII. 392). Eustath. p. 1397, 42 (qui ad Et. M. provocat p. 2, 1.). Cf. B. A. 323, 8. 17, 18. Suid. s. v. ἄβαξι, Poll. VI. 86, 90. Apollon. lex. hom. p. 2, 16. Bekk.

339. [1]) Conv. Hes.

[2]) Conv. Hes. (= Apollon. lex. hom. p. 3, 1), Et. M. 4, 35. Gud. 2, 1. 8. Orion. 13, 9. Cf. Eustath. p. 548, 14. Schol. Ven. *K* 65. Suid. Et. Gud. 1, 19. Or. 19, 28 (= Philem. ed. Osann p. 223, 2).

[3]) Dubitanter attuli: vocem, nisi apud Apoll. l. l., nusquam recurrere vidi.

340. [1]) Cf. Suid., qui inverso ordine eadem fere tradit et ipse ad alium

δὲ κατ' ἀντίφρασιν τὸ χαλεπόν· ἐν ἑτέρῳ δὲ, ὅτι ἔστι καὶ ἄγανον[2]) προπαροξυτόνως καὶ δηλοῖ τὸ κατεαγός. τραγικώτερον δέ, φησι, τὸ ὄνομα (= Cram. An. Par. III. 373, 32.).

341. Eustath. p. 1414, 28. ἰστέον δὲ, ὡς ἡ τολύπη καὶ ἄγμα λέγεται, τὸ καὶ κάταγμα παρὰ Σοφοκλεῖ (Trach. 695.). εὕρηται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ, ὅτι ἄγμα[1]) οὐ μόνον σύντριμμα ἀλλὰ καὶ κατειργασμένον ἔριον. ὅτι δὲ καὶ βήρηξ[2]) ἡ αὐτὴ ἐλέγετο, δηλοῖ ὁ εἰπών· βήρηκες· φυράματα μαζῶν καὶ αἱ τολύπαι[3]) τῶν ἐρίων.

342. Eustath. p. 1394, 35. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα· ἄδην[1])· Ἀττικοὶ τὸ δαψιλῶς, ὅθεν καὶ ἀδήφαγοι ἵπποι[2])· οἱ τέλειοι καὶ ἀδήφαγον ἅρμα[3]) διὰ τοὺς κατ' αὐτὸ τελείους ἵππους [καὶ ἄδος[4]) κόρος, πλησμονὴ, κάματος· ἀφ' οὗ ἀδόλεσχος, δι' ἑνὸς δ, ὁ καὶ ἀδολέσχης, καὶ ἀδαῖον[5]) παρὰ Σώφρονι τὸ εἰς κόρον ἔργον]. ἔτι δὲ καὶ ὅτι ἀδήφαγοι ἵπποι[5]) οἱ τέλειοι. τοῖς γὰρ πώλοις, φησὶν, οὐκ

---

auctorem (οἱ δὲ) provocat. Fusiora ap. B. A. 335, 12. (cf. Cratin fr. 238. Kock), cf. Apion. post Et. Gud. 604, 44. Et. M. 5, 57. Eustath. p. 1467, 60. Apollon. lex. hom. p. 5, 14. — Schol. Ar. Vesp. 1467. ἀγανός cum ἀγανοφροσύνη coniungit, cf. Hes. B. A. 324, 13. Schol. Eur. Or. 1392.

[2]) Cf. Suid. l. l. Hes. B. A. 335, 10. Schol. Ar. Lys. 886.

341. Aelii Dionysii esse puto, cf. Prol. p. 73. Fr. 8. not. 2.

[1]) Conv. B. A. 324, 19. Priora adiunxit Hes. (ubi πέμματα legas), cf. Suid. Et. M. 11, 47. Eust. p. 1399, 63. Lobeck, Aglaoph. p. 1064.

[2]) Conv. Hes. s. βάρακες. Cf. βήρηκες· τολύπη B. A. 226, 1. Poll. VI. 77. (ubi l. διηττημένων, cf. fr. 126). Doctrinam nostram cum fr. 8 coniunctam ap. Varin. Cam. in Ald. Cornucop. p. 3.

[3]) σφαῖρα excidisse puto, cf. p. 1337, 19. Nam vox τολύπη aut ad placentam aut ad glomera refertur, cf. Eust. p. 969, 12. Hes. Et. M. 761, 52.

342. [1]) Conv. Phot. Suid. Hes. Schol. Plat. Charm. p. 135 D. Et. M. 17, 52. Gud. 7, 23. B. A. 341, 16. Eust. p. 539, 1. Mill. Mél. p. 400. Sed ubique multo uberiora traduntur. — Deinde ἀδήφαγος glossa (ap. Phot. B. A. 341, 9.) excidisse videtur.

[2]) Cf. not. 6.

[3]) Cf. Phot. ἀδήφαγον ἅρμα B. A. 343, 26. — Fortasse huc referenda sunt B. A. 343, 27. (= Phot.) 203, 19., cf. Nab. Prol. p. 54.

[4]) Fortasse huc resp. Hes. s. v. ἄδδην. Graeculum posterioris aetatis hic agnoscere mihi videor.

[5]) Cf. Hes.

ἐδίδοσαν τροφῆς πλῆθος. Λυσίας δὲ καὶ ναῦν ἀδηφαγόν[6]) φησι τὴν τὸν μισθὸν λαμβάνουσαν ἐντελῆ. [καὶ λύχνους ἀδηφάγους. ὁποῖος ὁ ἐν ταῖς Νεφέλαις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει].

343. Eustath. p. 1387, 4. ἐν δὲ **ῥητορικοῖς λεξικοῖς** φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται **ἄθρους**[1]), οἷον· ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγὸς, ἤγουν σὺν ὅλῳ τῷ στρατεύματι. καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 633. Kock)

ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους.

344. Eustath. p. 307, 28. ἐν δὲ **ῥητορικῷ λεξικῷ** φέρεται οὕτως· **αἰγίλιψ**[1])· ἀπρόσβατος, ψιλὴ, ἀβόσκητος. ἰστέον δὲ ὅτι, ὥσπερ ἡ αἰγίλιψ ἐκ τῆς αἰγὶ σύγκειται δοτικῆς, οὕτω καὶ ἡ **αἰγίπυρρος**[2])· πόα, φασὶ, πυρρὰ, ἣν αἶγες κατανέμονται.

345. Eustath. p. 1500, 27. ἐξ οὗ (sc. ἄω) οὐ μόνον **ἀήτης**[1]) ἐπὶ ἀνέμου καὶ **ἀήσυρον**[2]) κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ

---

[6]) Huc referendam esse puto Photii glossam uberrimam: ἀδηφάγοι· ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Φερεκράτης (fr. 197.). ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς (Phil. 313.) καὶ ἀδηφαγεῖν Ἕρμιππος (fr. 84) ἀλλὰ καὶ ἀδήφαγον εἶπε Λυσίας (ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκρίτου διαμαρτυρίᾳ, cf. Harp. Hes.) τὴν τέλειον μισθὸν λαμβάνουσαν τριήρη· Ἀλκαῖος δὲ ὁ κωμικὸς (ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ fr. 21. Kock., cf. Harp. Apostol. I. 37) καὶ τοὺς πότας λεγομένους λύχνους ἀδηφάγους ἔφη χαριεντισάμενος. καὶ δρομεῖς δέ τινες ἐν Νεμέᾳ ἀδήφαγοι ἐλέγοντο καὶ οἱ γυμναστικοὶ παρ' Ἀργείοις οὕτως. λέγουσι δέ τινες καὶ τὸν ἱερὸν λόχον ἀδήφαγον. Simillima redeunt ap. Harp. (cuius epitomen Phot. gl. 4 (Pors. p. 10, 15). Suid. exhibent). Hes. Poll. I. 121. Apostol. I. 37. Apostolii loco usi fortasse locum ex Nubibus tractum lexico rhet. reddere possumus. Similis fons fuit Moeridis p. 192, 9. Bekk.

343. Fortasse etiam plura, quae inde ab 1386, 62 proferuntur, ad att. reducenda sunt. Doctrinam **Aelii Dionysii** afferri puto. Sequuntur fr. 218. 254.

[1]) Cf. B. A. 350, 3. Hes. s. v. ἀθρόους. ἀθρόως. Schol. Ar. Ach. 26. Suid. Eust. 251, 39. 1788, 36.

344. [1]) Cf. Eust. p. 733, 35. 1041, 60. Similia ap. Et. M. 27, 43., qui sub f. οντως Ὠρίων. ἔστι δὲ καὶ ῥητορικὴ ἡ λέξις (cf. Heyden. p. 233.) Et. Gud. 14, 5.

[2]) Conv. B. A. 360, 19. — Unde corrige Et. M. 28, 18. αἰγίλωψ· πόα τις καὶ πάθος. αἰγίλωψ omnino nihil est. Conflatum esse puto ex αἰγίπυρος· πόα τις et αἱμάλωψ· πάθος (cf. Erot. p. 100, 6. Klein).

345. [1]) Tota doctrina inverso ordine recurrit p. 1547, 19. Plerumque convenit lex. (quod a principio αἱμωδεῖν Arthur. Kopp. appellavit) post

κοῦφον, ὅθεν καὶ „ἀήσυροι μύρμηκες" παρὰ Αἰσχύλῳ (Prom. 454.) ἀλλὰ καὶ ἀΐτης[3]) διὰ διχρόνου, ὁ ἐρώμενος, ἤγουν ὁ εἰσπνέων τῷ ἔρωτι τὸν ἐραστήν. εἰσπνεῖται γάρ, φασι, τῆς μορφῆς τι καὶ τῆς ὥρας. ὅθεν καὶ εἰσπνίλαι παρὰ Λάκωσιν αἱ ἐρασταί. καὶ ταῦτα μὲν ἔν τινι ῥητορικῷ λεξικῷ, ἐν ἑτέρῳ δὲ ὁ ῥηθεὶς ἀΐτης[4]), ἤγουν ἐρώμενος, διὰ διφθόγγου φέρεται.

346. Eustath. p. 1066, 20. ὅτι δὲ περιεκτικὸν ἐκ τῆς χαράδρας ὁ χαραδρεὼν, αἱ ῥητορικαὶ δηλοῦσι χρήσεις, ἐν αἷς καὶ ἐξ ἀκάνθης καὶ ὁ ἀκανθεών.

347. Eustath. p. 852, 37. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, ὡς ὁ ἀκήριος[1]) οὐ μόνον ἄψυχος, ἀλλὰ καὶ ἄνοσος, ὑγιὴς, ἀθάνατος, μὴ ὑποκείμενος δηλαδὴ κηρί.

348. Eustath. p. 1393, 32. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ „ἀλάωσεν ὀφθαλμοῦ" κεῖται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ἀλαωπὸς[1]) σύνθετος ὁ ἀφανὴς ἢ ὁ τυφλός. ὡς νυκτάλωψ[2]) ὁ νύκτωρ ἀλαὸς τοὺς ὦπας· καὶ νυκταλωπῶν[3]) ὁ νυστάζων. ἐκ δὲ τοῦ ἀλάωσε γίνεται ἀλαωτὸς[4])· ἡ τύφλωσις.

349. Eustath. p. 1783, 37. ἀπὸ δὲ τῆς ἄλης, ὅτι καὶ ὁ ἀλήτης καὶ ὁ ἀλαζὼν, δῆλον. κεῖται γὰρ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ἀλαζὼν[1]) κυρίως ὁ ἀπὸ ἄλης ζῶν καὶ ἀγύρτης, ἁπλῶς δὲ ὁ φέναξ.

350. Eustath. p. 764, 14. δῆλον δὲ ὅτι καὶ τὸ τοίχους

Et. Gud. p. 617, 46 cum priore lexico. Idem respexit Eustath. p. 732, 24. 1300, 54. — ἀήτης cf. Suid. Hes. Et. M. 23, 17. 43, 11. 387, 31. Gud. 12, 26.

2) Cf. Hes. Suid. B. A. 349, 12. Et. M. 23, 21.

3) Cf. not. 1. Recurrit in Et. M. 43, 21. Schol. Theocr. XII. 1.

4) Cf. B. A. 348, 2. Aristoph. fr. 738. Kock.

347. 1) Huc respicit p. 1715, 56. — Conv. Hes. s. v. ἀκήριοι. Glossa eius ἀκήρεα ex Eust. 1715, 56 corrigenda est. Cf. Et. M. 47, 50. 573, 38.

348. 1) Fortasse huc Hes. s. v. ἀλαῶπιν respicit.

2) Cf. Et. M. 608, 54. 609, 33.

3) Iam M. Schmidt. gloss. Hes. νυσταλωπιᾶν huc rettulit.

4) Cf. Hes.

349. 1) Cf. p. 1909, 57. κατὰ παλαιὰν παράδοσιν ἀλώμενος ζῶν. Cf. Suid. gl. 2. B. A. 374, 20., cf. Com. I. p. 763. (Alc. fr. 31.) Kock. Ribbeck. Alazon. p. 96. Platonem in B. A. allatum cave comicum putaveris, cf. Tim. Lex. Plat. ἀλαζών. Doctrinam Aristophaneam atticista sibi adsumpsit, cf. Mill. Mél. p. 419. Prol. p. 54. — Similia, sed a nostra glossa diversa, Suid. gl. 1. B. A. 374, 18. Hes. Et. M. 55, 42., cf. Gaisf. p. XLVIII.

χρίειν ἀλείφειν λέγεται καὶ ἀλοιφή. διὸ ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται, ὅτι ἀλοιμὸς[1]) τὸ αὐτὸ καὶ ἀλοιφὴ[2]) τὸ τῶν ἐν οἴκοις τοίχων χρίσμα καὶ ὅτι ἀλοιφεῖον[3]), ᾧ οἱ ἀλεῖπται χρῶνται.

351. Eustath. p. 1257, 40. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ταῦτα· ἀλύσσειν[1])· τρέμειν, πάλλεσθαι, πηδᾶν, δυσφορεῖν, λύσιν μὴ εὑρίσκειν, μαίνεσθαι. εἴρηται δέ τι περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς εἰς Ὀδύσσειαν (p. 1636, 24), ἔνθα τὰ κατὰ τὸν Ἶρον.

352. Eustath. p. 1283, 1. ἀμφιθαλὴς[1]) δὲ παῖς ὁ ἀμφοτέρωθεν θάλλων [ἤτοι εὐδαιμονῶν], ἤγουν, ᾧ πατὴρ καὶ μήτηρ περίεισιν. ἅπαξ δὲ ἡ λέξις εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ (*X* 496.). ἑτεροθαλὴς μέντοι, ᾧ θάτερος τῶν φυσικῶν τούτων κλάδων ἀπέσπασται, καθ' ἣν ἔννοιαν καὶ παῖδες πατρὸς μὴ ὁμομήτριοι ἑτεροθαλεῖς λέγονται. — οἱ δὲ παλαιοὶ λέγοντες, ὅτι ἀμφιθαλεῖς οἱ ἔχοντες ζῶντας τοὺς δύο γονεῖς, προστιθέασι, καὶ ὅτι οἱ τοιοῦτοι τὰς τότε εἰρεσιώνας διεκοσμοῦντο.

353. Eustath. p. 1920, 30. περιρρηδὴς[1]) δὲ ὁ ἐρραντισμένος αἵματι, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥάζω, περὶ οὗ προείρηται (p. 1887, 45). οὗ δεύτερος ἀόριστος ἔρραδον. ὅθεν ὁ περιρρηδής. εὕρηται δὲ καὶ ἀμφιρρηδὴς[2]) ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ καθ' ὁμοιότητα τούτου λεχθέν.

---

350. [1]) Conv. Hes., cf. Eustath. p. 975, 48., qui paullo ante Pausaniam depinxit. Et. M. 69, 41. B. A. 385, 9.

[2]) Hes. Suid. B. A. 379, 18. — Fortasse gl. ἄλειφα ex eodem fonte deducta est, cf. Hes. Galen. vol. XIX. p. 74. Kühn. B. A. 375, 7.

[3]) Conv. Hes. s. v. ἀλείφιον.

351. Pausaniam agnoscere mihi videor, cf. Eust. p. 1636, 24. ἐξ οὗ ἐν Ἰλιάδι τὸ ἀλύσσειν, cf. not. 1. ad fr. 40.

[1]) Cf. Hes. s. v. ἀλύσσοντες, ἀλύσσειν. Et. M. 72, 45. 54.

352. [1]) Non dubium, quin Eust. sese hoc loco ad atticistas ablegaverit, cf. fr. 157. — Convenit Suid. (= Schol. Ar. Av. 1737.) Hes. B. A. 383, 31. Et. M. 92, 33. Cf. Eust. p. 1445, 50, qui etiam ἀμφίδουλος, ἀμφίβολος eodem modo e veterum usu explicare studuit.

353. [1]) Cf. Phot. (= Lex. Bachm. 340, 6. Suid.), qui eandem corruptelam ἐπ' ὀχημάτων prae se ferunt, cf. Nab. l. l. — Cf. Hes. Erot. p. 110, 6. Klein. Galen. XIX. p. 130. Kühn. Et. M. 664, 31. Schol. Apoll. Rhod. I. 431. IV. 1581.

[2]) Non aliunde cognitum est.

354. Eustath. p. 1095, 8. δῆλον δὲ ὅτι τοῦ ἀναβεβρυχέναι λειότερον τὸ ἀναβλύζειν ἐστίν. αὐτὸ δὲ καὶ ἀναβλυσθονεῖν[1]) λέγεται, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ.

355. Eustath. p. 1291, 35. ἄναντα[1]) δὲ τὰ προσάντη καὶ ἀνωφερῆ. κάταντα[2]) δὲ τὰ κατωφερῆ. πάραντα[3]) δέ, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, πλάγια ἑτεροκλινῆ ἢ προσώμαλα καὶ γήλοφα. δόχμια δὲ τὰ πλάγια.

356. Eustath. p. 1667, 64. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ταῦτα· Ἄορνος[1]) λιμὴν περὶ Τυρσηνίαν. καὶ ἐν Κύμῃ δέ, φησι, τῇ Χαλκιδικῇ Ἄορνος λίμνη, περὶ ἣν πεφυκότων πολλῶν δένδρων μηδὲν τῶν ἀποπιπτόντων φύλλων ἐμπίπτειν εἰς αὐτήν. εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον ἐκεῖ, [ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν ψυχοπόμπιον[2]) κατὰ τὸν γράψαντα, ὅτι ἔστι καὶ ἐν Μολοττοῖς ψυχοπόμπιον, ὅθεν θεοὶ Μολοττικοὶ οἱ ἐν τούτῳ].

357. Eustath. p. 952, 10. δοκεῖ δὲ Αἰολικὸν εἶναι τὸ σκῦλον, ὡς φαίνεται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ἐν ᾧ κεῖται, καὶ ὅτι ἀποσκολύπτειν[1]) τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, ὅθεν καὶ τὸ σκυλεύειν μεταφορικῶς.

358. Eustath. p. 1156, 17. ἡ δὲ ἄρκτος ὅτι μετὰ τοῦ τ λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτως· ἀρκτὸν, οὐχὶ ἄρκον[1]). τὸν μέντοι ἄνεμον ἄνευ τοῦ τ ἀπαρκίαν διὰ τὸ εὔφωνον καὶ

---

354. [1]) Multo plura ap. Suid., qui Eupolidem testem adhibet (fr. 105. Kock). Cf. Et. M. 200, 54. Hes.

355. Cf. Prol. p. 17. Pausaniae fragmentum est, cf. fr. 136., ubi Paus. δόχμια τὰ πλάγια explicantem habes: αὐτολεξεί recurrit ap. Et. M. 98, 25.

[1]) Eadem Hes. Suid. B. A. 391, 25 ἄναντα. ἀναντές.

[2]) Conv. Phot. Suid. Hes. gl. 2. Lex. Bachm. 270, 17.

[3]) Schol. Hom. Ψ 117. Hes.

356. [1]) Conv. Et. M. 115, 52. B. A. 413, 31. (qui ad Soph. provocat), cf. Hes. s. v. Suid. Schol. Ar. Ran. 475.

[2]) Verba uncis inclusa ap. lexicographos desunt. Fortasse pertinent ad finem libri VII. Strab. deperditum.

357. [1]) Cf. B. A. 435, 24. Hes. s. v. ἀποσκόλυπτε. B. A. 423, 1. Et. M. 125, 41. 120, 26. Poll. II. 176.

358. [1]) Ad lex. rhet. referendum, cf. fr. 73., ubi fere eadem doctrina recurrit. Nostra repetita et in breve contracta legis apud B. A. 445, 14. Cum sub finem de ἅμαξα eiusque ψιλώσει agatur, Aelium Dionysium auctorem illius lexici rhetorici fuisse suspicor, cf. fr. 218.

τὴν ἐκεῖθεν πνοὴν ἄρκιον, εἰς ὃ καὶ φέρει ἐκεῖνος χρῆσιν ταύτην (Aesch. fr. 127. Nauck.)

καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ
ἄρκιος ὡς ναύτῃσιν ἀσκεύοις μολών.

τὸ δὲ ἅμαξα οἱ παλαιοὶ ψιλοῦσιν.

359. Eustath. p. 1289, 48. τὸ δὲ ἀμφ' ἀστραγάλοισιν Ἀττικῶς ῥηθὲν εὕρηται καὶ γένους θηλυκοῦ. [ἐν γὰρ παλαιοῖς ὑπομνήμασι φέρεται, ὅτι οἱ πλείους ἀμφ' ἀστραγάλῃσι γράφουσιν]. καὶ ἔστιν Ἰωνικὸν ἡ ἀστραγάλη[1]), ὡς καὶ ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, ἐν ᾧ καὶ ὅτι τοὺς ἀστραγάλους καὶ ἀστρίχους[2]) λέγουσιν.

360. Eustath. p. 1872, 3. ὁ δὲ σῦς, ὡς καὶ αὐτὸ ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, καὶ ἀσχέδωρος[1]) λέγεται. φησὶ γάρ· ἀσχέδωρος ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλιώταις. ἠγνόησαν δὲ οἱ ἀποδόντες τὸν ἄσχετα δωρούμενον. [ἤγουν οἱ ἑρμηνεύσαντες, ὅτι ἀσχέδωρός ἐστιν ὁ ἄσχετα δωρούμενος, ὡς οἷά τις μεγαλόδωρος]. χρῆσις δέ, φασιν, ἀσχεδώρου παρ' Αἰσχύλῳ διατρίψαντι ἐν Σικελίᾳ καὶ εἰδότι. φησὶ γὰρ (fr. 261. Nauck.)·

ἔδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς.

λέγει δὲ καὶ ἡ κωμῳδία. (Sclerias Meleagro)

ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ νέμειν βοτὰ
οὔτ' ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρῴζεται.

ἔνθα καὶ ὅρα τὸ καπρώζεται[2]), οὗ ὥς που ἐν Ἰλιάδι προε-

---

359. Uncis inclusa conv. cum Schol. Ven. A. ad Ψ 88.

[1]) Eadem doctrina, sed multo fusior ap. B. A. 454, 22. Cf. Hes. Et. M. 159, 40. Cum forma Ionica explicetur, ad A. Dionysium refero.

[2]) Altera glossa priori addita ap. B. A. 455, 2. Cf. Hes. s. v. ἄστριες. Et. M. 159, 32. Utramque formam (ἄστρεις et ἄστριχοι) atticis in usu fuisse docet Eust. p. 1397, 35. λέγει δὲ καὶ (sc. ὁ περὶ παιδιῶν γράψας) ἀστραγάλους, οἳ καὶ ἄστριες καὶ ἀστράγαλοι λέγονταί φησιν. Unde iterum Aristophanis thesauros per Suetonium ad attic. (et ad Poll. X. 99) transisse apertum est. Fortasse etiam Schol. Plat. Lys. p. 206E., et ea, quae ap. Eust. locum nostrum sequuntur, ad atticistas referenda sunt, cf. Giesing. p. 41. sq. Cohn, Jahrbb. XII. p. 360. sq.

360. Aelium Dionysium auctorem agnosco, cf. not. 2.

[1]) Cf. Eust. p. 774, 23. B. A. 457, 21. Hes. ἀσχέδωρος· ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλοῖς, ubi non cum Nauckio l. l. nomen Aeschyli restituendum est.

[2]) Cf. fr. 220. et Eust. p. 853, 37. — Ad fontem A. Dionysii (fortasse Pamphilum, cf. Schönem. p. 87. 89.) perveneris ex Ath. IX. 402B., qui cum lex. rhet. plane congruit. Atticistae doctrina cum Athe-

σημάνθῃ, θέμα παρ' ἄλλοις πρωτότυπον τὸ καπρᾶν. ἐξ οὗ καὶ γυνὴ καπρῶσα ἡ μάχλος.

361. Eustath. p. 73, 39. ἔτι ἰστέον καὶ ὡς διφορεῖται ἄφενος[1]) κατὰ τὸ γένος. καὶ Ὅμηρος μὲν οὐδετέρως προάγει αὐτὸ λέγων

ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξει.

εὕρηται δὲ παρά τισι καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἄφενος. οὕτω καὶ ὄσσος[2]) ἐπὶ ὀφθαλμοῦ διφόρησιν ἔχει, ὡς προδεδήλωται. κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος[3]) ἑκατέρως λέγεται. τὸ τάριχος γὰρ καὶ ὁ τάριχος. φέρει δ' ἐκεῖνος καὶ χρήσεις ἀμφοῖν. Μένανδρος (fr. 178. Kock.)

ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάριχος ἅλας

Φιλιππίδης· (fr. 34. Kock.)

τυροὺς καὶ ταρίχους

Ἀριστοφάνης (fr. 630. Kock.)

ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι.

ὁ αὐτός· (fr. 220. Kock.)

τάριχον τοῦτον πλύνω.

δῆλον δὲ ὡς οὕτω καὶ ὁ σκότος[3]) φέρεται καὶ τὸ σκότος [καὶ τὸ ὄνειδος[4]) καὶ ὁ ὄνειδος. καὶ τὸ χρεῖος[5]) [ἤγουν χρέος] καὶ ὁ χρεῖος παρὰ Φίλωνι (Herennio Philoni?), ὅθεν ὁ

---

naei verbis inde a vocibus χρῆσις δέ, φασι, κτλ. ab episcopo ita contaminata esse videtur, ut utrumque locum poeticum ex Naucratita desumeret, deinde vero ad lex. rhet., quod ante evolverat, reverteretur, ut καπρῴζεται vocis (cf. fr. 220. c. not.) explicationem adiungere posset.

361. [1]) Quem locum ex parte atticistis deberi puto. Cf. Prol. 32. — ἄφενος cf. 1302, 17. 1387, 8 ubi vox intercedit inter fr. lex. rhet. ἀθρόος no. 343 et fr. 218. καθημαξευμένως, cf. Suid. Hes. Et. M. 178, 5. Et. Gud. 95, 53.

[2]) Ex lex. rhetor. petitum, cf. fr. ὄσσος et notas ibi congestas.

[3]) Cf. fr. 217. not. 18. et not. 30. 31. Utraque glossa ex Aelio Dionysio prodiit. Cf. Athen. III. 119 B.

[4]) Cf. Eust. 453, 15. 953, 51. (ubi statim sequitur fr. σκότος) 1632, 17. (ubi de ἄφενος et ἔλεος agitur) Et. M. 626, 15. 37.

[5]) An sequentia atticistis debeantur dubium est, cum testimonia lexicographorum desint. Ad νείκη cf. Eust. 1410, 17. χρεῖος fortasse adiectivo sensu accipiendum est, cf. Moer. 213, 15. — βλάβος cf. Suid. Ar. Ran. 1151. — τρίβος ap. Eust. 1200, 34. 1327, 37. (qui locus ex Ar. Byz. desumptus esse videtur). Et. M. 767, 57.

ἀχρεῖος σύγκειται. πολλὴ δὲ καὶ ἐν ἄλλοις η διφόρησις, ὡς καὶ ἡ νείκη δηλοῖ καὶ τὸ νεῖκος καὶ ἡ δίψα καὶ τὸ δίψος καὶ ἡ βλάβη καὶ τὸ βλάβος. ἔτι δὲ καὶ ἡ τρίβος καὶ ὁ τρίβος, ὥς φησιν Εὐριπίδης.]

362. Eustath. p. 1429, 18. εὕρηται γὰρ ἐν λεξικῷ παλαιῷ ἐκφερομένῳ κατὰ στοιχεῖον, ὅτι ἄωτοι· οἱ νεκροὶ[1]), ὅπερ εἴληπται ἐκ τοῦ

κωφὴν δὴ γαῖαν ἀεικίζεις.

ἐκεῖ δὲ κεῖται καὶ ὅτι ἀωτεύειν[2]) τὸ ὑφαίνειν καὶ ὑπνοῦν. τοῦτο μὲν ἐκ τοῦ

πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς (*K* 159)

ἐκεῖνο δὲ ἐκ τοῦ

ὑφαινομένου ἀώτου

ἐρίου δηλαδὴ ἢ λίνου.

B.

363. Eustath. p. 1404, 47. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, ὡς τρία σημαίνει τὸ βάλλειν[1])· τὸ προέσθαι, τὸ ῥῖψαι, τὸ τρῦσαι.

364. Eustath. p. 812, 44. [τὸ δὲ βαμβαίνειν[1]), ὅ ἐστι συγκρούειν τοὺς ὀδόντας, ἀπὸ τοῦ κατὰ στόμα ψόφου κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐσχημάτισται. καὶ ἔστι, φασί, δυσερμήνευτον. συμβαίνει δὲ τοῖς ῥιγοῦσι καὶ τοῖς ὑποπτήσσουσι καὶ θέλουσι μὲν λαλῆσαί τι, ἀπορουμένοις δὲ καὶ ὑποτρέμουσι καὶ οὕτω τοὺς ὀδόντας συρρήσσουσιν]. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ τινι λεξικῷ φέρεται βαμβαλίζειν[2]) τὸ τρέμειν ὑπὸ

---

362. [1]) Significatio allata nusquam iteratur.

[2]) Priorem explicationem B. A. 476, 22 exhibet. Alterius similia ap. Et. M. 57, 55. 117, 47. Et. Gud. 11, 30. 30, 2. Hes.

363. [1]) Fortasse huc respicit Hes. *βάλε.* — Heyden p. 232. ex eis, quae apud Eustathium sequuntur, glossam Et. M. p. 198. extr. *βλάξ* rhetoricam ad atticistas referre studet.

364. [1]) Uncis inclusa Eust. petivit ex schol. Hom. ad *K* 375, ut schol. Ven. A. statim probat. Venetus tradit *οἱ δὲ ἐσχημάτισαν,* episcopus *κατὰ δὲ τοὺς παλαιοὺς ἐσχημάτισται* exhibet, unde iam Eustathio, qui fuerint *οἱ παλαιοί,* ignotum fuisse constat, cf. Prol. p. 20. Lexicographum vero utrique, et scholiastae et episcopo, subesse docet Hes. s. v. *βαμβαίνων.*

[2]) An recte Eustathius lexicon exscripserit, dubium est. Schol. Ven. l. l. *βαμβαλίζειν* posterioris aetatis esse docet. Fortasse *βαμβαίνειν* vo-

ψύχους, ἐν δὲ ἑτέρῳ, ὅτι βαμβαίνων[3]) μὲν βήματα βάλλων, καὶ βῆμα πορευόμενος καὶ παπταίνων. βαμβαλίζων δὲ ῥιγῶν, ἀπολλύμενος.

365. Eustath. p. 632, 4. ὅτι δὲ ὁ Βελλεροφόντης καὶ Βελλεροφῶν τετρασυλλάβως λέγεται, ποιητὴς ἕτερος δηλοῖ.... ἰστέον δὲ ὡς καὶ Ἐλλεροφόντην τοῦτον ἱστόρησάν τινες καλεῖσθαι, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἐν δὲ ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ καὶ Βέλλερος[1]) λεγόμενος.

366. Eustath. p. 1735, 30. τὸ δὲ σκεπῶ περισπώμενον, ἐξ οὗ τὸ σκεπόωσι, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ σκεπάζω, ὡς καὶ τοῦ πετῶ τὸ πετάζω καὶ τὸ βιβῶ τοῦ βιβάζω[1]), ὃ δηλοῖ τὸ ὀχεύειν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς βαίνειν.

367. Eustath. p. 1913, 28. βίβλινον δὲ οὐ τὸ ἐκ βίβλου ὅ ἐστι παπύρου Αἰγυπτίας, ἀλλὰ βοτάνης τινος ἐμφεροῦς παπύρῳ· οἱ δὲ καννάβινόν φασιν, ἕτεροι δὲ τὸ ἐκ φιλύρας. ὅτι δὲ, καθὰ καὶ ὁ μόλυβδος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οὕτω καὶ ἡ ῥηθεῖσα βίβλος διφορεῖται κατὰ τὸ δίχρονον, ἐρρέθη μὲν καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι βύβλινον καὶ βίβλινον διχῶς[1]).

---

cem ante explicatam post βαμβαλίζειν Eust. omisit. Recurrit autem ap. Et. M. 187, 27. (e lex. rhet.) = Suid. Hes. — βαμβαλίζειν eodem modo repetitur ap. Hes. B. A. 30, 24.

[3]) Explicatio Apionis est, cf. Apoll. lex. hom. p. 50, 21. Bekk. Contra disputat Schol. Ven. l. l. Apionem sequuntur Et. Gud. 103, 50. Orion. 36, 18., qui Philoxenum laudat ἐν Ἀναδιπλασιασμοῖς.

365. Aelium Dionysium agnosco. Simillima enim exhibet Eust. p. 633, 58., cf. fr. 111. 113. Fortasse proverbium ibi laudatum Βελλ. καθ' ἑαυτοῦ γράμματα (cf. Hotop. p. 262, 294) ex eodem fonte fluxit.

[1]) Cf. Hes. Βέλλερος ὑπὸ Βελλεροφόντου κτανθείς. ἢ ὁ Βελλεροφόντης. Zenob. II. 87. Et. M. 194, 54.

366. [1]) Conv. Hes. Suid. (= Lex. Bachm. 179, 28.) βιβάζει. † συζεύει, ὀχεύει.

367. Propter μόλυβδος vocem allatam Aelium Dionysium subesse puto, cf. fr. 258. Etiam φίλυρα vox ab A. D. explicata extat, cf. fr. 317. — Simillima doctrina extat p. 421, 30., ubi fr. 250. ex Aelio Dionysio petitum praecedit et locus supra allatus respicitur.

[1]) Cf. Moer. p. 192, 23. Bekk. βιβλία διὰ τοῦ ι, ὡς Πλάτων, Ἀττικοί. βυβλία, ὡς Δημοσθένης, κοινόν. Hes. βιβλία, βυβλία. Et. M. 216, 31. 795, 4. 197, 32. Fragm. trag. adesp. 149. Nauck.

Γ.

368. Eustath. p. 370, 13. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ γάμμα στοιχεῖον γέμμα[1]) φασὶν Ἴωνες, καὶ μάλιστα Δημόκριτος, ὃς καὶ τὸ μῦ μῶ[2]) λέγει, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ.

369. Eustath. p. 890, 14. ἐν Γρανίκῳ, φασί, συμβαλὼν Ἀλέξανδρος ἐνίκησε τοὺς Δαρείου σατράπας κατὰ κράτος, καὶ ἐφάνη ὡς γραικόνικος διὰ τὴν ἐκεῖ τῶν Γραικῶν νίκην, οὓς ἡ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς δέ που, κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσιν ἐπὶ Ἑλλήνων, οἱ βάρβαροι δὲ Ῥαικούς[1]) φασι δίχα τοῦ γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὕρηται λεξικῷ ῥητορικῷ.

Δ.

369a. Eustath. p. 1407, 10. τὸ δὲ δήπου[1]) νῦν μὲν τοπικῶς κεῖται. ἄλλως δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς, καὶ αὐτὸ καὶ τὸ δήπουθεν βεβαιωτικά εἰσιν, ὥσπερ τὸ δηλαδὴ καὶ τὸ πάντως καὶ τὸ ἀμέλει. καὶ αὐτὸ γάρ, ὡς τὰ πολλά, καθάπερ ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, ἀντὶ τοῦ πάντως λαμβάνεται συγκατάθεσιν δηλοῦν.

370. Eustath. p. 622, 50. περὶ δὲ τοῦ διδυμάονες κεῖται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ὅτι διδυμάονες[1]) μὲν οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασι, δίδυμοι δὲ οἱ συμφυεῖς.

---

368. Aelium Dionysium agnosco, quem et Ionum voces cum Atticis comparasse et de singulis elementis egisse (cf. fr. 298) et solum ap. Helladium (cf. p. 530a, 20. 532a, 15. Bekk., ubi de singulis litteris eum secundum veterem quendam auctorem agere intelleges) adhibitum esse constat.

[1]) Nusquam in lex. iteratur.

[2]) Conv. Phot.

369. Fortasse Aelii Dionysii sunt, cf. Eust. p. 633, 50. οὕτω δὲ καὶ γραικὸς προϋπάρχει τὸ ῥαικὸς κατὰ τοὺς τεχνικούς, cf. fr. 109. 111. 113. 365.

[1]) Phot. Ῥαικούς· οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφοκλῆς (fr. 983. Nauck.) τῇ λέξει κέχρηται. Corrupta sunt et Eustathio magis credes, si Sophoclem non barbarismo usum esse, et formam Γραικοὺς a Lycophr. 532. 1195. 1338. adhibitam esse intellexeris. — Cf. Hes. Et. M. 239, 15. 701, 13. — Suid. Zon. II. p. 1603. Tittm. vocem a Romanis adhibitam esse putant: erraverunt, cf. Lorenz. Epich. p. 290.

369a. [1]) Conv. Hes. Suid. Lex. Bachm. 193, 21. Et. M. 264, 56. Moer. p. 195, 5. Bekk.

370. [1]) Conv. Hes., cf. Suid. Et. M. 272, 33. Fortasse conspirat Diogenianus, cf. Schmidt, Quaestt. Hes. p. 99.

371. Eustath. p. 1770, 60. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται δυοπαλίζειν[1]· τὸ κεντεῖν, ταράσσειν, ἐκτινάσσειν, σείειν, ἔστι δὲ οτε καὶ κτείνειν καὶ πολεμεῖν.

372. Eustath. p. 802, 26. . . καὶ ὅτι Ὅμηρος μὲν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ τῶν δύο, φησὶ, ἀκολούθως δηλαδὴ τῇ Ἀτθίδι καὶ τῇ κοινῇ . . . ib. l. 32. λέγει δὲ τὸ αὐτὸ λεξικὸν, ὅτι τὸ δυοῖν ἐπὶ δοτικῆς παρὰ Ἀττικοῖς, οἷον (Com. III. p. 459. no. 284. Kock).

δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται.

ἐν ἑτέρῳ δὲ τόπῳ φησὶ καὶ ὅτι δύο καὶ ἐν τῷ ω̄ δύω, ἤγουν δύο διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ, καὶ δύω, κατὰ ἔκτασιν Ἀττικοὶ λέγουσιν ἑκατέρως, δυοῖν δὲ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς, τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἔστι δ' ὅμως παρὰ Θουκυδίδῃ[1]) [λέγουσι δὲ καὶ τῶν δύο καὶ τοῖς δύο]. τὸ δὲ δυσὶ βάρβαρόν, φησι, καὶ κατὰ χρῆσιν Ἀττικὴν καὶ κατὰ λόγον γραμματικόν. λέγει δὲ καὶ ὅτι νεωτέρων τὸ γράφειν δυεῖν. οὐδὲν γὰρ δυϊκὸν εἰς ε̄ῑν̄ λήγειν φασὶν οἱ ἀναλογικοί[2]). Ὅμηρος δέ, φησι[3]), ἐπὶ μὲν ὀρθῆς δύο λέγει οὕτω·

δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώια ἔργα.

---

371. Fortasse fuit Pausaniae. cf. Eustath. p. 437, 13. Totum illum Eustathii locum e lexicis rhetoricis fluxisse putaverim.

[1]) Alludit ad nostrum Eust. p. 500, 10., cf. Hes. s. v. δυοπαλίζειν, ἐδυοπάλιξεν. In Et. M. 281, 17. altera glossa δυοπαλίξεις (sensu substantivo accipienda) cum atticistarum observatione coniuncta. — δυοπαλίξεις ap. Suid. Lex. Bachm. 2C0, 15. Hes. Et. Gud. 149, 9.

372. Lexica nil simile exhibent. Propter Thucydidis χρῆσιν fragmentum ex Aelio Dionysio petitum esse censeo, cf. Nab. Prol. p. 25.

[1]) Mire sane Thucydides laudatur, cuius in textu tradito forma δυεῖν nusquam apparet. δυσὶ vero mss. praebent ad VIII. 101, 1. Illo vero loco genetivum temporis, qui vocatur, desiderari iam Lobeckius et Herwerdenus intellexerunt, cf. Classen l. l. Ideo δυοῖν ἡμέραιν in textum Cl. recepit. Lexico nostro suadente δυεῖν reponere malim, cf. Phryn. ed. Lob. p. 210. Schol. Eur. Hec. 45. — Verba sequentia uncis inclusimus, cum τὸ δὲ δυσὶ ad locum Thucydideum respicere credam. Non vero ab atticistae consilio aliena, sed loco suo mota sunt.

[2]) Cf. Herodian. ed. Lentz. I. 421, 27. II. 660, 31. — Suid. s. v. Polybium laudat. Et. M. 291, 17. diversa. — Mira sunt, quae Eustath. 1907, 50 ex Heraclide Milesio protulit. Cf. Cohn., Stud. Berol. I. p. 712.

[3]) Ex eodem lexico prolata, ut apparet ex dativo omisso, quem Eustath. iam initio laudaverat.

ἐπὶ δὲ γενικῆς
τῶν δύο μοιράων
ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς
τὰς δύο χαλκείας
ἐπὶ δὲ κλητικῆς κατ' ἔκτασιν
δεῦτε δύω μοι ἕπεσθε.

E.

373. Eustath. p. 1600, 5. *λέγεται δέ ποτε ἐγγύη*[1]) *καὶ γάμου ἀπογραφὴ, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ.*

374. Eustath. p. 1053, 61. *προείρηται δὲ καὶ περὶ μογοστόκου Εἰλειθυίας, ἧς, ὅτι τὸ ἱερὸν Εἰλείθυιον λέγεται, ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ.*

375. Eustath. p. 295, 30. *ἰστέον δὲ ὅτι τὸ θηλυκὸν τῶν ῥηθέντων Εἱλώτων αἱ Εἱλώτιδες*[1]) *ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. ἐν ᾧ καὶ, ὅτι ὥσπερ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι, οὕτω Πενέσται*[2]) *μὲν παρὰ Θετταλοῖς οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι*

---

373. Fortasse simillima illa, quae ap. Eust. p. 920, 31. 1344, 21. traduntur, ex eodem fonte fluxerunt, quem Pausaniam esse puto, cf. Prol. p. 39.

[1]) Conv. Hes. *ἐγγύη· γάμου ἀπογραφή. καὶ σημεῖον ἐν θυτικῇ.* Cf. Poll. III. 34. Et. M. 309, 18. Gud. 157, 23. — Fortasse etiam ea verba, quae Suid. Lex. Bachm. Et. M. ex illa voce derivata attulerunt, huc referenda sunt.

375. [1]) Conv. Suid.

[2]) Sequentia omnia episcopum ex singulis lexici locis collegisse puto, ut ex more eius est. — *Πενέσται* cf. Phot. Suid. (ubi vide, quae sub finem adiunxerint). Eustath. 1090, 50. Hes. Poll. III. 83. Ath. VI. 264 A. — *Κιλλικύριοι* ad Syracusanos referendi sunt, cf. Phot. s. v. *Καλλικύριοι* (cf. Suid. Zenob. IV. 54. Aristot. fragm. ed. Val. Rose p. 360.) Locus noster corruptus est, cf. Ruhnken ad. Tim. p. 214. qui de verborum traiectione satis egit. Sub *ἀρόττ αι* (qui alias nusquam inveniuntur) Aristotelis nomen latere puto. — *Μαριανδυνοί* cf. Ath. VI. 263 D. Schol. Aesch. Pers. 917. Phot. Hes. Schmidt, De Callistrato Aristophaneo p. 25, not. 63. Nab. Proll. p. 81. — Tota doctrina (an Aristotelica?) recurrit in Et. Gud. 165, 53. *εἵλωτες. — οἱ αὐτοὶ δὲ παρὰ Ἀθηναίοις θῆτες λέγονται, παρὰ Ἀργείοις γυμνῆτες, παρὰ Θεσσαλοῖς πενέται* (l. *πενέσται*), *παρὰ Κρησὶ πελάται* (?) *παρὰ † Σικορονίοις κορυφάνιροι παρὰ δὲ Συρακοσίοις καλλίκαροι.* Quae omnia misere corrupta sunt. *πελάται* enim non Cretensium fuerunt, sed vox undique cognita, cf. Tim. lex. Plat. s. v. Qui sint *Σικορόνιοι* et *Κορυφάνιροι*, cognosces ex Steph. Byz. p. 964, 3. *οὗτοι* (sc. *οἱ*

ἀλλὰ πολέμῳ, Κιλλικύριοι δὲ ἐν Κρήτῃ, Μαριανδυνοὶ δὲ ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ καὶ † Ἀρότται δὲ ἐν Συρακούσαις. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, ὡς ἔστιν εἶδος μυιῶν (l. *μυῶν*), *αἳ λέγονται ἕλειοι*[1]). *οὐ διαρθροῖ δὲ καὶ ποίου ἕλους αὗται. ἴσως δὲ καὶ ἁπλῶς οὕτω καλεῖ τὰς ἐν τοῖς ἕλεσιν.*

376. Eustath. p. 1036, 14. *ἰστέον δὲ ὅτι τε ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ τὸ εἰσωποὶ οὕτω ἑρμηνευόμενον· εἰσωποὶ*[1])*· εἴσω ἰδέσθαι, εἰς ὦπα, ἐνώπιον, ἐν ὀφθαλμοῖς.*

377. Eustath. p. 1573, 43. *ὅτι δὲ τὴν εἵλην οἱ παλαιοὶ καὶ ἕλην φασίν, ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς. ἔνθα κεῖται καὶ ὅτι εἵλη καὶ ἕλη*[1]) *ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή. καὶ εἰληθερεῖν*[2]) *τὸ ἡλιάζεσθαι καὶ εἰλεῖν*[3]) *τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν καὶ εὔειλον*[4]) *χωρίον τὸ εὐήλιον καὶ πρόσειλον*[5]) *τὸ πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένον καὶ εἰληθερὲς*[2]) *ὕδωρ τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον.*

378. Eustath. p 1353, 4. *ἀνάκειται δὲ αὐτῷ* (sc. *Ἑρμῇ*) *καὶ ὡς δίχα ψόγου, φασί, τετραγώνου ἡ τετρὰς ἄλλον τρόπον ἤπερ τῷ Ἡρακλεῖ, ἐξ οὗ παροιμία τὸ „ἐν τετράδι γέγονας“*[1])

Χῖοι) δὲ πρῶτοι ἐχρήσαντο θεράπουσιν, ὡς Λακεδαιμόνιοι τοῖς Εἵλωσι κα Ἀργεῖοι τοῖς Γυμνησίοις καὶ Σικυώνιοι τοῖς Κορυνηφόροις (cf. Herod. I. 59. Suid. s. v.) *καὶ Ἰταλιῶται τοῖς Πελασγοῖς καὶ Κρῆτες Μνωΐταις.*

[3]) Cf. Hes. *ἐλειούς*. Ar. Hist. Anim. VIII. 17.

376. [1]) Cf. Suid. Hes.

377. Pausaniae esse puto, cf. Prol. p. 24.

[1]) Eadem, auctoris nomine omisso p. 700, 17. Cf. Et. M. 298, 53. 449, 25. Etiam vocem *θειλόπεδον* (cf. Hes.) ex eodem lexico petitam esse puto. Cf. Et. Gud. 256, 38. 135, 53. 166, 8. 52. 379, 43. Schol. Hippocr. ap. Erot. p. 22. Klein. Suid. Hes. s. v. *εἵλη*. Tim. lex. Plat. Pseudo-Did. ap. Mill. Mél. p. 401.

[2]) Cf. Hesychii quattuor glossas. Et. M. 389, 42. Or. p. 66, 7. Galen. lex. vol. XIX. p. 97. Kuehn. Ilberg. in Comm. Ribbeck. p. 352.

[3]) Significatio vocis a lex. rhet. allata non recurrit: fortasse fuit eadem atque in fr. 155. not. 4.

[4]) Conv. Phot. Aristoph. fr. 780. Kock. Suid. Et. M. 390, 31. (e lex. rhet.). Hes. s. v. *εἰλήιον. εὔελον*. Ad eandem originem reducenda videtur Hesychii glossa *ἄειλα πεδία· ἀνήλια. εἵλη γὰρ ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή.* Cf. B. A. 347, 32. Aeschyl. fr. 334. Nauck.

[5]) Conv. Phot. Et. M. 690, 14. Cf. Suid. Schol. Aesch. Prom. 453. Com. I. p. 358. Kock. B. A. 14, 26. Poll. V. 66.

378. [1]) Propter proverbium illud quod in fr. 72. ex lexico rhetorico pe-

ἤγουν ἐν ἀποφράδι ἡμέρᾳ, ἐπεὶ καὶ Ἡρακλῆς ἐν τοιαύτῃ γεννηθεὶς κακὸν διήθλει βίον. δηλοῖ δὲ τὰ κατὰ τὸν Ἑρμῆν καὶ ὁ γράψας οὕτω ῥητῶς· Ἑρμῆς τετρακέφαλος ἐν Κεραμεικῷ Τελεσαρχίδου ἔργον[2]). ᾧ ἐπεγέγραπτο·

Ἑρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον,
πάνθ᾽ ὁρᾷς.

καὶ ἡ τετρὰς δέ, φησιν, ἱερὰ τοῦ θεοῦ. στροφαῖος δὲ Ἑρμῆς[3]), φησιν, οὐ μόνον ὁ παρὰ τῷ στροφεῖ ἱδρυμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ στρέφων καὶ ἐξαπατῶν, οἷον στρόφις.

379. Eustath. p. 1739, 58. ἐκ δὲ τούτου (sc. λώπη) δὲ καὶ τὸ ἐξελώπισας[1]) ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ. ἀντὶ τοῦ ἐξέδοσας, ἔξω τοῦ λωποῦ ἐποίησας. φέρεται δὲ καὶ δίχα προθέσεως λωπίζειν[2])· τὸ γυμνοῦν καὶ λῶπος[3]) δὲ προπερισπωμένως τὸ ἱμάτιον. ὅθεν καὶ λωποδύτης[4]) ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων.

380. Eustath. p. 1517, 59. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται καὶ ὅτι ὁ ῥηθεὶς ἱμὰς (sc. τροπωτὴρ) καὶ ἐπικωπητήρ[1]) λέγεται.

---

titum esse didicimus, haec omnia ad. atticistas referenda sunt, cf. 1534, 34. Proverbium etiam a Mercurio dictum esse probant Phot. Suid. τετράδι γέγονας.... Φιλόχορος δὲ αὐτὴν καὶ ἐπὶ Ἑρμοῦ δύνασθαι λέγεσθαι. διατεθεῖσθαι δὲ Ἡρακλεῖ τὴν ἡμέραν ἐν ταύτῃ εἰς θεοὺς μεταστάντι. (cf. Zenob. VI. 7. Mill. Mél. 366, qui Philochori nomine omisso eandem doctrinam proferunt). Cf. Prell. Gr. Myth. I[4]. 391.

[2]) Lemma glossae ap. Phot. cf. Hes. Ἑρμῆς τρικέφαλος.

[3]) Priorem glossae partem repetivere Phot. Ἑρμῆς στροφαῖος et Phot. Hes. στροφαῖος, cf. Schol. Ar. Plut. 1153.

379. Similia p. 1421, 63, quae statim fragm. Pausaniae no. 279. sequitur. Eadem doctrina in breve contracta p. 1237, 54. 1863, 59.

[1]) Conv. Hes., cf. Suid. Hes. s. v. ἐκλωπίζω.

[2]) Cf. Hes. s. v. λωπίζω.

[3]) Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 579, 1. Et. Gud. 376, 23. 614, 56.

[4]) Conv. Phot. Suid. Hes. Et. Gud. 376, 14.

380. Pausaniae sunt, cf. Poll. I 57., et quae in Prol. p. 93. statuimus. τροπωτὴρ enim et σκαλμός, quae paulo ante apud Eustath. explicantur (et fortasse igitur ad atticistas revocanda sunt), iterum ap. Poll. l. l. recurrunt.

[1]) Conv. Suid. Hes. Totam glossam Et. M. 360, 43. ἐπίκωπος· ὁ παρὰ τῇ κώπῃ καθήμενος, ἐπικωπαστὴρ καὶ ἐπικωπητὴρ λέγεται ὁ τροπωτὴρ ἱμάς, παρὰ τὴν κώπην eiusdem originis esse censeo. Paullo diversa in Et. Flor., cf. Mill. Mél. p. 121.

381. Eustath. p. 561, 16. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, ὅτι Ἐπιάλτην[1]) Ἀττικοί φασι δαίμονά τινα, διὰ δὲ τοῦ φ Ἐφιάλτην, ἀνδρὸς ὄνομα. ἑτέρωθι δὲ, ὅτι ἐπιάλτης[2]) ὁ πνιγαλίων ὑπό τινων, ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἠπίαλος. Cf. p. 1687, 52. ἔτι προσθετέον καὶ ὡς τὸ ἐκεῖ ῥηθὲν πάθος, ἤγουν τὸν Ἐφιάλτην, Ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν[3]) ὁ Ἀλκαῖος λέγει (fr. 129. Bergk.). τὸ αὐτὸ πάθος καὶ Ἠπίαλόν τινες ἔλεγον, ἔτι δὲ καὶ Ἠπιόλην, [ὡς τὸ Φαινόλην.] καθὰ δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι Ἠπίαλος[4]) οὐ μόνον σημαίνει τὸ ῥιγοπύρετον, ἀλλὰ καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, ὃν οἱ πλείους Ἠπιόλην φασὶ διὰ τοῦ η.

382. Eustath. p. 1380, 62. ὅτι δὲ τὰ ἑξάμετρα οὐ πάνυ ἠξίουν ἔπη καλεῖσθαι, δηλοῖ ὁ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ εἰπὼν, ὡς ἀντέκειτο ὁ ἐποποιὸς τῷ μελοποιῷ καὶ ἡρῷα ἔλεγον, οὐκ ἔπη, τὰ ἑξάμετρα.

383. Eustath. p. 859, 4. φέρεται οὖν ἐν παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ, ὅτι ἕπειν Ἴωνές φασι τὸ † κακοῦν καὶ περιελαύνειν, ὡς τὸ

Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι. (Λ 483).

384. Eustath. p. 279, 34. ἐκωμῳδοῦντο δέ, φασιν, οἱ

---

381. Alterum locum attuli propter Et. M. 434, 13. cf. not. 3. Veram atticistarum opinionem difficillime agnoveris, cf. Nab. ad. Phot. ἠπιάλης.

[1]) Distinctio allata frustra in lexx. quaeratur. Ἐφιάλτης et hominis et dei nomen esse docet Et. Gud. p. 224, 43.

[2]) Cf. Phot. ἠπιάλης. ἐφιάλας.

[3]) Cf. Et. M. 434, 13. ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη. Ἀπολλώνιος δέ φησι τὸν ἐπιάλτην αὐτὸν ἠπιάλην καλεῖσθαι, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο ἠπιόλην.

[4]) Cf. Schol. Ar. Vesp. 1038. M. Schmidt. Did. p. 51. not. B. A. 42, 1. Hes. s. v. ἐπιάλης, ἐφιάλτης, ἠπίαλος, ἠπιαλῶν, Ἰφίαλος. Suid. s. v. ἠπίαλος. Schol. Ar. Ach. 1164. Et. M. 434, 6. Et. Gud. 247, 40. Schol. Luc. vol. IV. p. 191. 225. 241. Jacobitz.

382. Fortasse ex praefatione fluxerunt, cum in lexicis nil ad voces aptum tradatur.

383. Deficit omne lexicorum et grammaticorum testimonium. Locus Homericus ipse minime aptus est, cum illic ἀμφέπειν verbum in tmesi, non ἕπειν adhibeatur. Corruptum est κακοῦν: medela incerta. Locum potius ad ἀμφέπειν lemma rettulerim.

384. Dionysii esse putaverim propter fr. 298. Atticista vero proficiscitur ab Ar. Byz. (cf. Prol. p. 57.)

Ἐρετριεῖς[1]), ὡς πολλῷ τῷ ῥ ἐν ταῖς ὁμιλίαις χρώμενοι. διὸ καὶ αὐτοὶ, καθὰ καὶ οἱ Ἠλεῖοι, βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, διὰ τὸν πλεονασμὸν τοῦ ῥ.

385. Eustath. p. 932, 32. σημείωσαι δὲ ὅτι αὐχὴν οὐ μόνον ἐπὶ ζώων λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καρπῶν, ὡς δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας· ἔσμα φησὶν Ἀριστοτέλης. Θεόφραστος (I. 3.) δὲ μίσχον. ἐστὶ δὲ ὁ αὐχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρύων.

386. Eustath. p. 1350, 19. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει οὕτως· ἕστωρ[1]) σφὴν, ἔμβολος, γόμφος, ἢ πρῶτος τύλος τοῦ ῥυμοῦ, ἢ κοίλωμα ζυγοῦ, ὑφ᾽ ὃ ὁ τράχηλος.

387. Eustath. p. 1383, 42. εὔνοστος, φαῦλόν φασιν ἀγαλμάτιον παρὰ τοῖς μήλωσιν ἤ, ὡς ἐν ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται, εὔνοστος[1])· θεὸς ἐπιμύλιος, δοκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων. cf. p. 1885, 25. λέγει δὲ νόστον ὁ ῥήτωρ ἐνταῦθα οὐ τὸν Ὁμηρικὸν καὶ συνήθη, ἀλλά τινα δαίμονα ἐπιμύλιον, ἔφορον τῶν ἀλετῶν, ὃς καὶ εὔνοστος ἐλέγετο.

388. Eustath. p. 904, 7. παρὰ δὲ τὸ ἔχμα[1]) ἐχμάζειν[2])

---

[1]) Cf. Hes. Ἐρετριέων ῥῶ. Ἐρετριεῖς τῷ ρ κατακόρως χρῶνται. Diogen. IV. 57., ubi vide Leutschium. Apostol. VII. 89. Suid. s. v. χαλκιδίζειν. Strab. X. p. 448.

385. Naber ad Phot. s. v. ἔσμα locum Eustathii recte ad atticistas rettulit.

[1]) Prorsus Phot. concinit. Aristot. fr. 271. Val. Rose. Cf. Hes. Suid. s. v. μίσχος.

386. Praecedunt doctrina Aristarchi (cf. Hes. s. v.) et scholion, quod vocis derivandae causa episcopus intexuit (cf. Schol. Ω 272). Fortasse etiam aliud lexicon adhibitum est.

[1]) Cf. Hes. ἕστορα· τὸ κοίλωμα τοῦ ἅρματος, ἤτοι ζυγοῦ, ἔνθα ὁ τράχηλος τῶν ἵππων ἐντίθεται. (Deinde Apoll. lex. hom. 77, 32. Bekk. exscribit. Tum sequitur Aristarchus.) Poll. I. 146. Et. M. 383, 24.

387. Loci Eustathiani ad eundem fontem redeunt: 1) quod νόστος ante priorem locum explicatur, 2) quod Hes. s. v. εὔνοστος utramque glossam contaminavit.

[1]) Priorem significationem solus Hes. l. l. Alteram αὐτολεξεὶ repetivere Phot. Et. M. 394, 3. Cf. Poll. VII. 180. Eust. p. 214, 18. Fortasse eiusdem originis sunt. Phot. Suid. Hes. s. v. προμυλαία. Poll. l. l.

388. Ultima nostri loci repetita p. 998, 14., ubi ὀχμάζειν· τὸ συνέχειν explicatur. (Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 645, 38. Et. Gud. 445, 11. 17.).

[1]) Lemmatis Eustathiani explicationem servant Hes. Suid. Et. M. 404, 19.

[2]) Conv. Hes. ἐχμάζειν, ἔχμασον.

τὸ κωλύειν καὶ ἐπέχειν καὶ ἐχμάσαι· κατασχεῖν, ἑλεῖν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ· τοῦτο δὲ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ διὰ τοῦ ο κεῖται ἐν τῷ

μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς Τάρταρον (Or. 265).

389. Eustath. p. 1831, 2. *τῆς παλαιᾶς δέ, φασιν, Ἀτθίδος ἑψιάσθων*[1]) *εἰπεῖν δυϊκῶς ἀντὶ τοῦ ἑψιάσθωσαν. ποιητικὴ δὲ λέξις τὸ ἑψιᾶσθαι, ἤτοι λόγον παίζειν*[2]). *καὶ δασύνεται, ὡς δῆλον ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἐκ τοῦ*

ἐφεψιόωνται γυναῖκες

καὶ ἐκ τοῦ ἐφεψιασάμην[3]), *ἤτοι ἀφωμίλησα, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ. ἐκ τούτου δὲ ἴσως εἴρηται καὶ Φιλέψιος*[4]) *ὁ κείμενος παρὰ τῷ κωμικῷ* (Plut. 177.). *οἱ δὲ παλαιοὶ ἑρμηνεύοντες τὴν λέξιν φασὶν οὕτως· ἑψιᾶται*[5]) *ἀντὶ τοῦ γελᾷ, παίζει, διαλέγεται. καὶ ἑψία· παιδιά, γέλως, χλεύη. καὶ ἑψίαι*[6])· *ἑορταί.*

H.

390. Eustath. p. 1399, 28. *ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ ἡγεῖσθαι καὶ ἐπὶ γάμου πομπῆς καὶ προηγητήρ φασιν ἀπ' αὐτοῦ καὶ προηγητής*[1]) *παρ' Ἀττικοῖς, ὁ τοῦ ζεύγους ἡγούμενος ἐν τοῖς γάμοις. ἐλέγετο δέ, φασι, καὶ ἡγήτρια*[2]) *παλάθη*

---

389. Singularia recurrunt p. 1866, 40. 1868, 25.

[1]) Conv. Hes. (qui ex more *ἑσπόμην* aoristum cum nostra forma confudit) Suid.

[2]) Conv. Hes. Suid. Et. M. 406, 12.

[3]) Cf. Phot. Hes. Apoll. lex. hom. 80, 2. Bekk.

[4]) Paullo plura ap. Suid. *ἑψία*. Et. M. 406, 8. Et. Gud. 246, 14. Glossa Photii *Φιλέψιος* confusissima fortasse huc respicit.

[5]) Conv. Hes.

[6]) Conv. Hes. qui Sophoclis Athamantem alterum laudat.

390. Aelii Dionysii fuisse suspicor, cf. Prol. p. 20. sq. fr. 36.

[1]) Cf. Hes.

[2]) Conv. Phot. Et. M. 418, 49. (= Mill. Mél. p. 142). Heydeno p. 191. et Nabero Prol. p. 172 non concedendum est, glossam Etymologi cum Photii conspirare. Etiam ultimum subsidium, quo Naberi coniectura (Etymologum usum esse Photii lexico) nitebatur, corruere vides. Magis congruunt, quae de *ἱερὰ συκῇ* et *ἡγητορία* fructu protulit, cum Ath. VII. 74.D. Cf. Eustath. p. 1964, 11. Cum Hesychius et ipse congruat cum Phot. et atticistis, Pamphilum auctorem iam agnoscere mihi videor.

τις, ἡ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς. παλάθη δὲ κυρίως ἐλέγετο ἡ τῶν σύκων, ἤτοι τῶν ἰσχάδων, ἐπισύνθεσις.

Θ.

391. Eustath. p. 914, 34. θαιρὸς[1]) δὲ νῦν μὲν στρόφιγξ θύρας· ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ὅτι θαιρός· ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ (Τριπτολέμῳ fr. 539. Nauck).

392. Eustath. p. 378, 15. ὅτι δὲ ὁ θεοειδὴς καὶ θεουδὴς λέγεται κράσει μὲν τοῦ ε̄ καὶ ō εἰς τὴν ου δίφθογγον, ἐξωθήσει δὲ τοῦ ῐ, ἐκφανεῖ που Ὅμηρος. ὁ δὲ γράψας ἐν στοιχειακῇ τάξει λέξεων λέγεσθαι θεαιδέστατον[1]) διὰ τῆς αι διφθόγγου προπαραληγούσης τὸν θεοῖ ἰδέαν ἔχοντα καὶ παραθεὶς χρῆσιν Ἀντιφῶντος (ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας fr. 108. Blass.) τὸ „ἄνθρωπος, ὅς φησι πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι" καινὸν μέν τι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγου ἄξιος.

393. Eustath. p. 1397, 57. οἱ μέντοι γλωσσογράφοι τοὺς Κρῆτάς φασι θεράποντα[1]) τὸν ὁπλοφόρον δοῦλον καλεῖν.

394. Eustath. p. 1934, 6. θόλος[1]) δέ, φασιν, οἴκημα κυκλοτερὲς, εἰς ὃ τὰ καθεκάστην χρήσιμα τῶν σκευῶν ἐτίθεντο, οἷον πίνακες, κρατῆρες, ἐκπώματα. — ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ οὕτω· θόλοι· στέγαι, ἐπάλξεις,

---

391. [1]) Priorem significationem servarunt Suid. Apollon. lex. hom. 85, 27. Et. M. 444, 4. 446, 31. (= Schol. Il. *M* 460). Et. Gud. 253, 10. 12. Lex. Bachm. 253, 19. Hes. vero priorem cum altera coniunxit et Sophoclis testimonium addidit.

392. Cf. Prol. p. 10. 12. not. 1.

[1]) Prorsus cum nostro conspirant Phot. Suid. Et. M. 444, 13. Cf. B. A. 263, 31.

393. Dubium, an atticistis tribuendum sit. Meier ob formulae incertitudinem omisisse videtur.

[1]) Ad nostrum locum respicit p. 96, 15. 110, 8. 1097, 48 (cf. fr. 375) 1176, 26. — Cave, Athenaeum hic exscriptum esse putes. (VI. 267. C.) Non eadem continet, sed Clitarchum θεράποντα explicasse tradit (cf. Eust. p. 1094, 47). — Cf. Suid. Hes. Lex. Bachm. 255, 23. Et. M. 446, 41.

394. Fortasse Aelii Dionysii fuit, cf. fr. 217. not. 13. Simillima tradidit Herennius Philo, cf. Eust. p. 907, 4.

[1]) Proxime accedit Hes. gl. 2. An recte huc referantur Phot. B. A. 264, 26. Schol. Dem. Patm. in Bull. de corr. hell. p. 147. Et. M. 453, 30 ambigitur. Ubique enim θόλος illa praeclara Atheniensis apparet, cuius

καμάραι. θολία[2]) δὲ θηλυκῶς πῖλος εἰς ὀξὺ ἀπολήγων. οἱ δὲ σκιάδιον.

I.

395. Eustath. p. 1622, 44. ἐν δὲ λέξεσι ῥητορικαῖς εὕρηται καὶ Ἱλάων Ποσειδῶνος υἱὸς ὑπερφυής, οὐκ εὐπρόσιτος. ἦν δὲ ἄλλως καὶ Τιτυὸς ὑπερμεγέθης καθ' Ὅμηρον κτλ.

396. Eustath. p. 1238, 4. περὶ δὲ τοῦ εἰλύω ἰστέον, ὅτι ἐν λεξικῷ παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον ἐκτεθειμένῳ φέρεται αὐτὸ ἐν τῷ ῑ στοιχείῳ οὕτως. ἰλύσω[1])· τὸ περικαλύψω ἰλύϊ.

397. Eustath. p. 1413, 32. ὅτι δὲ ἡ γραφὴ τῆς ἴλης ἐδιφορεῖτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι καὶ οἱ ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς παραδόντες, ὡς καὶ τὸ ἰστέον[1]) ἀντὶ τοῦ γνωστέον διὰ διφθόγγου εἶχέ ποτε τὴν γραφὴν ἀπὸ τοῦ εἴδω. καὶ τὸ ἴλη[2]) ἐπὶ τάγματος καὶ πλήθους παρὰ τὸ εἰλῶ. καὶ τὸ ἰλυσπᾶσθαι[3]), ὅ ἐστιν ὁμοίως ὄφει καὶ σκώληκι εἰλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι, ἤγουν κινεῖσθαι. ὅθεν καὶ εἰλύσπωμα ἡ τοιαύτη κίνησις. καὶ ἡ κλεισία δὲ καὶ τὸ κλεισίον[4]) καὶ τὸ πέδειλον διφορεῖται τοῖς παλαιοῖς. καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ ὁ χιλός[5]).

398. Eustath. p. 450, 23. ἐν δὲ ῥητορικῷ τινι λεξικῷ

---

ne vestigium quidem apud lex. rhet. indages. Cf. Poll. VIII. 155. — Harp. cum Suida concinit. Suid. gl. 2. Hes. gl. 1.

[2]) Apud lexicogr. nusquam nisi ap. Harp. l. l., cf. Poll. VII. 174. X. 127.

395. Nusquam recurrit nisi ap. Hes., qui ad Aristophanem (fr. 555) provocat.

396. Cf. fr. 155. 209. 225. 397.

[1]) Hes. conv. Cf. ib. *ἰλύσαι*. Et. M. 470, 208.

397. Aelii Dionysii fuisse puto, cf. fr. 155. 209. 225.

[1]) Conv. Hes.

[2]) Conv. Hes. *εἴλην*, Suid. *εἴλη*. Lex. Bachm. 209, 6.

[3]) Conv. Hes. *εἰλυσπᾶσθαι*, *ἰλυσπῶντες*, *ἰλυσπᾶσθαι*, *εἰλυσπᾶτο* [*εἰλυσπῶνται* aliunde traxit] Phot. Suid. Lex. Bachm. 262, 2. s. v. *ἰλυσπῶντες*, Et. M. 470, 217. Cf. Not. Gaisfordi ad p. 1346. *ἴλη*. 1347. *ἰλυσπῶν* Et. Gud. 277, 34. 40. 625, 42. Moer.

[4]) Cf. fr. 231. Aelii igitur Dionysii sunt verba.

[5]) Cf. fr. 328., unde iterum hic Aelii Dionysii doctrinam servari intellegitur.

398. Cf. fr. 422. *παρδαλῆ*. Fortasse fragmentum ex Aristoph. Byz. deductum est, cf. Mill. Mél. p. 429.

φέρεται καὶ ὅτι ἴξαλος[1]) ὁ προπηδῶν καὶ τέλειος. ἐν δὲ ἑτέρῳ, ὅτι ὥσπερ παρδαλῆ καὶ λεοντῆ, οὕτω καὶ ἰξαλῆ[2]) αἰγεία περισπωμένως. ἐπεὶ ἴξαλοι αἶγες. λέγεται δὲ καὶ ἄλλα εἰς τοῦτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς διάφορα.

399. Eustath. p. 1750, 5. ἰονθάδος[1]) δὲ ἢ τῆς νέας (sc. αἰγὸς) κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ τῆς ταχείας παρὰ τὸ ἰέναι ἄδην — ἢ τῆς δασείας, (ἴονθοι[2]) γάρ φασιν αἱ ῥίζαι καὶ αἱ πρῶται τῶν ῥιζῶν ἐκφύσεις) ἢ τῆς ἐχούσης ἰόνθους, ὅ ἐστιν ἐξανθήματα σώματός, φησιν, ἀκμάζοντος [ἅπερ οἱ νῦν χυδαΐζοντες ἰονθονάριά φασιν]. καὶ δοκεῖ πιθανότητα ἔχειν μάλιστα ὁ τοιοῦτος νοῦς. εἰκὸς γὰρ τὰ τοιαῦτα δέρματα εἰς στρωμνὴν εἶναι χρηστὰ, ὡς μὴ εὐχρηστούμενα εἰς ἀσκοὺς διὰ τοὺς ἰόνθους. ἐκ τῶν ἰόνθων δὲ καὶ τὸ ἐξιονθίζειν[2]), ἤγουν ἐκ ῥιζῶν αἴρειν τὰς τρίχας, ὡς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται. ἴονθοι[3]) γάρ, φησιν, αἱ πρῶται φυόμεναι τρίχες.

K.

400. Eustath. p. 1571, 56. καῖρος δέ φασι καὶ καίρωμα[1])· τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι. ἐξ οὗ καὶ καιρωστρίδες[2]) ἢ καιρωστίδες γυναῖκες παρὰ

---

[1]) Cum alterius lexici glossa conflavit Phot. Cf. Suid. Hes. s. v. ἰξάλου. Lex. Bachm. 262, 18. Et. M. 471, 41 (= Schol. Hom. Δ 107) Et. Gud. 279, 35. Apollon. lex. hom. p. 91, 17. Bekk. Eustath. p. 373, 29. 1750, 8.

[2]) Conv. Phot. l. l., cf. Erotian. p. 79, 7. Galen. lex. Hipp. vol. XIX. p. 106. Kühn. Ap. Eustath. p. 276, 11. τραγαῖ vocibus supra allatis adiciuntur et ad eundem fontem reducendae esse videntur.

399. Atticistarum doctrinam deberi Aristophani Byz. docet p. 1625, 36. Nauck. p. 104. 107. not. 39.

[1]) Quattuor notionum prima Aristophanea est; altera recurrit ap. Hes., cf. Apollon. lex. hom. p. 91, 30. Bekk.

[2]) Cf. Hes. s. v. ἐξιονθίζω τρίχα.

[3]) Cf. Et. M. 473, 18, quem cum Suida corrupto coniungas.

400. Fortasse haec omnia, non solum ultima verba, ex atticistarum scriniis ab episcopo deprompta sunt.

[1]) Nusquam invenire potui.

[2]) Conv. Suid. (qui καίρωσις vocem addit), cf. Hes. Et. M. 498, 11. Poll. VII. 33. Cram. An. Par. IV. 62, 26.

Καλλιμάχῳ (fr. 356. Schneid.), *ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι, οὗ δὴ Καλλιμάχου καὶ τὸ* (fr. 295. Schneid.)

ὑδάτινον καίρωμ' ὑμενέσσιν ὅμοιον

ὁ δὲ εἰπὼν τὸ καιροσέων ἀντὶ τοῦ κροσσωτῶν, θυσανωτῶν, λέγει καὶ ὅτι καῖρος[3]*· σειρά, δι' ἧς οἱ στήμονες καθίενται. καὶ ὅρα ἐν τούτοις τὸ καῖρος βαρυνθὲν πρὸς διαστολὴν χρονικοῦ τοῦ καιρός. ἔτι δὲ κατ' ἄλλους καὶ ἑτέρως καίρωμα*[4]*) ἡ διαπλοκὴ τοῦ διάσματος, ἐν ᾗ οἱ στήμονες καθίενται. καὶ ἄλλως δὲ*[5]*) τὸ διαπλεκόμενον παρὰ τὸν μίτον, ὡς ἂν οἱ στήμονες μὴ συγχέωνται. μίτος δὲ δι' οὗ τοὺς στήμονας ἐναλλάσσουσιν εἰς πλοκὴν τῆς κρόκης. [οἱ δέ φασιν*[6]*) ὅτι καῖρος αὐτὸς ὁ μίτος ἐστίν, ἐξ οὗ παράγωγον ὁ καιρόεις —] [ἄλλοι δὲ εὐθεῖαν εἶπον ἡ καιρόσα μονήρη λέξιν, ὡς Ἄτοσσα, ὅθεν γενικὴ πληθυντικὴ καιροσῶν καὶ καιροσέων Ἰωνικῶς.] ἐπεὶ δὲ φέρεται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ ὅτι μεσάκμων*[7]*) τὸ τῷ κανόνι ὑποδεδεμένον, ὃ καλεῖται καῖρος σκοπητέον*[8]*), κτλ.*

401. Eustath. p. 1181, 51. *ἀπὸ δὲ τῆς ῥηθείσης καλάμης καὶ καλαμᾶσθαι*[1]*)· τὸ συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν τεθερισμένων, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, καὶ καλαμαῖον*[2]*) φασι, τεττίγιον ἐλάχιστον, καὶ καλάμιον*[3]*)· χρυσοῦν*

---

[3]) Conv. Phot. Naber Pausaniam sibi agnoscere videtur. Cf. Et. M. 498, 7. Et. Gud. 292, 20. (quae iam ad alteram opinionem sub not. 5. provocant.)

[4]) Formulam indagare non potui.

[5]) Conv. Suid. qui glossam *καίρωμα* post *καιροσέων* adicit. cf. Et. M. 498, 9.

[6]) Herennii Philonis esse videntur, cf. Eust. p. 907, 13. 156, 44. Cf. Hes. s. v. *καιροσσέων*. Apollon. lex. hom. 94, 9. Bekk.

[7]) Cf. Suid. s. v. *μεσάτμῳ*. Hes.

[8]) Cf. Et. M. 499, 44.

401. Pausaniae hanc doctrinam deberi efficitur ex fr. 87. Atticistae etiam cetera adscribo, quod Eustathio ex usu fiebat, ut non unam glossam, sed congeriem illorum depingeret.

[1]) Cf. Phot. Suid. s. v. *καλαμᾶται*. Hes. *καλαμώμενον*, Anecd. Bachm. I. p. 266, 30.

[2]) Cf. Hes. s. v. *κερκώπη*.

[3]) Cf. Hes. *καλαμίς· κοσμάριόν τι περὶ τοὺς πλοκάμους. ἔνιοι σύριγγα, ἄλλοι χρυσοῦν περιτραχήλιον. καὶ γραφίων θήκη* (cf. Poll. X. 59). *... δὲ τὸν τοῦ γάλακτος ταρσόν. καὶ ἁλιευτικὸς κάλαμος. Κερυνῖται δὲ τοὺς μικροὺς τέττιγας καλαμίδας καλοῦσιν. — Κερυνῖται* nomen, a *Κε-*

κοσμάριον, κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει. αὐτὸ δὲ ἴσως οὐκ ἐκ τῆς καλάμης, ἀλλ' ἐκ καλάμου παρωνόμασται. καὶ τὸ ἁπλῶς δέ, φασι, θερίζειν ἀπὸ τῆς αὐτῆς καλάμης καλαμᾶσθαι λέγεται.

402. Eustath. p. 1835, 39. τὸ δὲ γρηῒ καμινοῖ[1]) ἴσας οἱ μὲν κατὰ τὸ πολυλαλόν φασιν, ὡς ἐν ῥητορικῷ δηλοῦται λεξικῷ. ἕτεροι δὲ τὸ μὲν γρηῒ διὰ τὸ ῥυσὸν τοῦ προσώπου εἶπον.

402a. Eustath. p. 1402, 29. Τὸ δὲ οἰνοχοεύειν καὶ οἰνοχοεῖν οὐ μόνον κιρνᾶν λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐγκανάσσειν[1]), ὅ ἐστι ἐγχέειν οἶνον, ὡς τὸ (Ar. Eq. 105)

ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν.

ὅθεν καὶ κάναστρον[2]) τρύβλιον, ὡς ἐν παλαιῷ κεῖται ῥητορικῷ λεξικῷ.

403. Eustath. p. 1621, 40. κατηρεφὲς[1]) δὲ νῦν μὲν σπήλαιον τὸ ἐσκιασμένον, οἱονεὶ ὀρόφῳ ταῖς δάφναις· πρὸ δὲ τούτων κῦμα ἔφη (ε 368) κατηρεφὲς[2]) τὸ καλύψαν τήν τε σχεδίαν καὶ τὸν Ὀδυσσέα. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ κατηρεφὲς οἴκημα[3]) λέγεται τὸ ταπεινόν.

404. Eustath. p. 1282, 47. φέρεται δὲ καὶ τοιαῦτα περὶ

ρυνεία oppido Cyprio ductum (ap. Hes. s. v. κάπια· τὰ σκόροδα· Κερυνῆται scriptum), suspicionem movet, cum formam Κερυναιάτης vel similia expectes. Ex Arist. h. an. V. 30. Cyrenaeos de cicadis multa tradidisse constat. Cyrenaeorum voces ab Ar. Byz., quem fontem atticistarum fr. 87. fuisse vidimus, saepius laudantur. Ideo Κυρηνῖται restituo, quam vocis formam Steph. Byz. s. v. tuetur.

402. Subsequitur fr. 227.

[1]) Cf. Hes. s. v. καμινοῖ, γρηῒ καμινοῖ.

402a. [1]) Cf. Suid. Hes. Et. M. 310, 1. Schol. Ar. Eq. l. l.

[2]) Conv. Phot. Hes. Cf., quae Poll. X. 85, 39. docte de illa voce exposuit, unde fortasse efficitur etiam κανάξας ap. Hes., καναστρεῖα ap. Suid. Et. M. 489, 46. ex eodem fonte provenisse.

403. [1]) Cf. 1165, 52, cf. not. 3. ad fr. 231.

[2]) Cf. p. 1539, 15.

[3]) Plura exhibet Hes. κατηρεφὲς. κατεστεγασμένον. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ταπεινῶν στεγῶν κατηρεφέας. οἱ δὲ πέτρας. Unde Phot. Suid. Lex. Bachm. 273, 30 vehementer contracta esse apparet.

404. Meier propter incertam formulam omisit. Pausaniae vero esse certum est, cf. fr. 143.

κοτύλης ἔν τινι τῶν παλαιῶν· κοτύλη[1]*· μέτρον, καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός. ἡ μὲν δὴ κοτύλη, φησὶν*[2] *Ἑλληνικὸν, ἡ δὲ ἡμίνα οὐδαμοῦ. ἔστι δ' οὖν καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ*[3] (*Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ* fr. 6), *ὅς καὶ ὀγγίαν*[4] *λέγει καὶ λίτραν*[5] (Lorenz, Epich. p. 229).

405. Eustath. p. 1328, 52. *πηνίον*[1] *γὰρ τὸ εἰς μίτον χρήσιμον, ὅς δὴ μίτος ἢ ὁ αὐτὸς τῷ πηνίῳ ἐνταῦθά ἐστι, διασαφητικὸς ὢν τοῦ πηνίου, ἢ ἀντιδιαιρεῖται τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ*[2]*, ἣν καὶ ῥοδάνην φασὶν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ.* ib. p. 1527, 60. *εἰ δὲ ἐκ τοῦ ῥόδου καὶ ἡ ῥοδάνη γίνεται, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν σταθερῶς. ἧς ἡ χρῆσις ἐν λέξεσιν εὕρηται ῥητορικαῖς οὕτω· κρόκην λεκτέον, οὐχὶ ῥοδάνην, ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥοδανίζειν κοινότερον*[3].

Λ.

406. Eustath. p. 1921, 56. *λαῦρα*[1] *δὲ στενὴ ὁδὸς, ἄμφοδος, δι' ἧς λαοὶ ῥέουσιν, ἤτοι φέρονται. ὅθεν, φασὶ, καὶ διάλαυρος*[2] *ὁ ἐν τῷ πέραν τῆς ἀμφόδου οἰκῶν καὶ οἷον ἀντίθυρος. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ὅτι λαῦρα*[3]*· ἡ ἀμάρα. καὶ ὅτι λαῦραι· ῥύμαι, κῶμαι, στενωποὶ ὑπόνομοι.*

---

[1] Cf. Eustath. p. 550, 2. 716, 36. 1782, 55. Hes. Suid. Lex. Bachm. 282, 19. Schol. Ar. Plut. 436. Et. M. 533, 6. Et. Gud. 341, 15.

[2] Contradicit atticista Pamphilo, cf. Athen. XI. p. 479 A. Prol. p. 66.

[3] Cf. B. A. 99, 1.

[4] Cf. Phot. B. A. 110, 22.

[5] Multo plura ap. Phot. B. A. 105, 32. Hes. cf. Nab. ad l. l. Lorenz. Epicharm. p. 155. — Aliae voces ex Epicharmo derivatae sunt *ἡμιλίτριον, ἡμιούγκιον*, cf. B. A. 98, 32.

405. [1] Praecedentia conveniunt cum fr. 279, unde locum laudatum Pausaniae deberi apparet, cf. Prol. p. 17.

[2] *κρόκη* vox explicata fuisse videtur [cf. Phot. Hes. Lex. Bachm. 283, 24. Et. M. 539, 45. Et. Gud. 348, 27], non *ῥοδάνη*, quae nusquam recurrit.

[3] Cf. Schol. Hom. Σ 575.

406. [1] Cf. p. 1066, 1, cf. Hes. s. v. *λαύρη* Et. M. 615, 13.

[2] Nusquam recurrit. Hes. plane diversa.

[3] Cf. Phot. Lex. Bachm. 288, 18. Et. M. 557, 44. Hes. s. v. *λαῦρα*. Et. Gud. 363, 31.

σύνθετον ἐκ τῆς λαύρας καὶ ἡ σποδησιλαῦρα[4]), τουτέστιν ἡ πόρνη, λεγομένη οὕτω παρὰ τὸ διατρίβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἢ καὶ δημοσίᾳ συμπλέκεσθαι, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. τὸ γὰρ σποδεῖσθαι καὶ ἐπὶ μίξεως τίθεται.

407. Eustath. p. 860, 46. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται ῥητῶς ταῦτα· λιγαίνειν[1])· τὸ τύπτειν, ὥσπερ ἡμεῖς, φησι, τὸ ξαίνειν, ἀφ' οὗ κατ' ἄλλον λεξικογράφον· ξάνιον[2])· τὸ κτένιον.

408. Eustath. p. 905, 18. ὅτι δὲ λωτὸς[1]) καὶ αὐλός τις λέγεται, δηλοῦται μὲν καὶ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας

λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει.

M.

409. Eustath. p. 1748, 55. μέλαν δὲ δρυὸς[1]) οἱ μὲν τὴν ἐντεριόνην φασὶν, ἤγουν τὸ ἐγκάρδιον τῆς δρυὸς, μέλαν ὡς τὰ πολλὰ ὄν. [Ἀρίσταρχος δὲ τὸν φλοῦν οὕτω νοεῖ· Κρά-

---

[4]) Eodem modo cum λαῦρα coniunctum p. 1033, 62. — E Suetonii scortorum catalogo desumptum, cf. Prol. p. 53. In excerptis Suetonianis non extat: neque tamen dubitari potest, quin ex Ar. Byz. ad atticistas vox illa transmigraverit, cf. fr. 152. 154. Redit p. 1082, 41. Hes. Com. vol. III. fr. 1377. Kock.

407. [1]) In lexicis haec significatio non recurrit. Proficiscendum est a Schol. Ar. Eq. 368 (= Suid.) ξαίνειν· τὸ τύπτειν, καὶ ξαίνεσθαι· τὸ πάσχειν. Unde primam explicationem ap. Hes. λιγαίνει· † τέρπει in τύπτει corrigas. — Altera significatio multo usitatior: λιγαίνειν· ὀξέως ὁρμᾶν ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 290, 20. Hes. s. v. λιγαίνων et λιγαίνει ap. Eustath. p. 878, 27.

[2]) Eadem auctoris nomine omisso p. 82, 39. Glossa apud lex. locupletior fuit, cf. Phot. ξάνιον· κτένιον, ὃ φοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ἀναδήμασιν. οἱ δὲ κόσμος χρυσοῦς ἐπὶ κεφαλῇ. Cf. Poll. V. 96. Et. M. 611, 23. B. A. 284, 7. Hes.

408. [1]) Paullo ante λωτὸν = βοτάνην fuisse Eust. affirmavit. Quam glossam Aelii Dionysii fuisse efficies ex fr. 214. et Eust. p. 1239, 61. ὅτι δὲ ἰτέαι καὶ εἶδός τι ἀσπίδος καλοῦνται καὶ ὅτι ὁ λωτὸς ἐν τῇ Ἰλιάδι λειμωνέα βοτάνη ἐστι ... προδεδήλωται, cf. Phot. (quem locum iniuria Nab. ex glossarum ordine removit) Lex. Bachm. 293, 25. Suid. Hes. Athen. IV. 182 D. (= Eust. 1157, 20.). Poll. IV. 74.

409. [1]) Conv. Hes. Fortasse ad atticistas referenda sunt. Quae uncis inclusimus, episcopus debet Scholio ad Hom. Od. ξ 14.

της δὲ τὴν δασύτητα καὶ πολλὴν πυκνότητα τῶν φύλλων μελάνδρυα καλεῖ, ὡς αἴτιον τῷ ξύλῳ μελανίας διὰ τῆς σκιᾶς. φέρεται δὲ καὶ Αἰσχύλου χρῆσις ἐν Φιλοκτήτῃ (fr. 251. Nauck.)

κρεμάσας τόξον πίτυος ἐκ μελανδρύου]

ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ὅτι μήτρα[a])· τὸ μέσον τοῦ ξύλου, ὅ τινες ἐντεριόνην λέγουσιν, ὥςτε ταὐτὸν εἶναι τῷ λόγῳ τούτῳ μήτραν ἐντεριόνην καὶ μέλαν δρυός.

410. Eustath. p. 1854, 32. ἐθνικὴ δὲ λέξις καὶ ἡ μόρτη[1]) τὸ ἕκτον μέρος, φασὶ, τῶν καρπῶν, ὃ ἐδίδοτο τοῖς ἐκτημορίοις, ὡς ἐν ἀνωνύμῳ κεῖται λεξικῷ ῥητορικῷ.

411. Eustath. p. 1259, 46. τὸ δὲ ἐκ τῶν μυρμήκων κακὸν δηλοῦται καὶ ἐν τῷ μυρμηκιᾶν[1]), ὅπερ ἐλέχθη, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, ἐπειδὴ τοὺς εἰς μυρμηκιὰν λαλήσαντας ἕλκοῦσθαι τὴν γλῶσσάν φασιν.

411a. Eustath. p. 391, 34. ἶρὶς δὲ, μυρεψικὸν εἶδος, κατὰ παλαιὰν παράδοσιν ὀξύνεται πρὸς διαστολὴν (sc. τῆς θεᾶς). ταύτην δὲ † ἴριον (l. ἴρινον ex Politi coni.)[1]) μῦρον οἱ ῥήτορες ἔγραψαν.

O.

412. Eustath. p. 1899, 8. ἐν μέντοι ῥητορικῷ λεξικῷ

---

[a]) Cf. Hes.

410. Sequitur fr. 252. Cf. Prol. p. 15, 30. not. 1.

[1]) Vocem nusquam iterum vidi. Ex eodem lexico fluxisse videtur Phot. gl. 1. πελάται· οἱ παρὰ τοῖς πλησίον ἐργαζόμενοι καὶ θῆτες. οἱ αὐτοὶ, καὶ ἐκτήμοροι, ἐπειδὴ ἕκτῳ μέρει τῶν καρπῶν εἰργάζοντο τὴν γῆν. Schol. Plat. Euthyphr. 4C., cf. Nab. Prol. p. 56. L. Cohn in Suppl. ad N. Jahrbb. XIII. p. 804. Arist. fragm. no. 389. ed. V. Rose.

411. [1]) Conv. Phot. Similia ap. Hes.

411a. Dubitanter ad atticistas refero, cum fragmentum corruptum sit. An Phot. μυρῶν· οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσι. καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλὺ βρῶμα καὶ ἄναλον· ὥστε·

Μήτε ἁλμυρὸν εἶναι, μήτε μωρὸν ἐς τὸ πᾶν.

huc referendum est? Naber recte (H. St. V. 1339D secutus) locum corruptum esse contendit et corrigere studuit. Neque tamen μῶρον cum illo intruserim, sed ab Eustathio proficiscens μῦρον legere praetulerim. — De accentus regula aliunde nil constat. Hes. Et. M. 475, 20. ἶρις ἀρωματικὴ πόα tradunt. — μῦρον in codicibus Herodiani est, cf. Lentz. ad II. 944, 9. (cf. I. 384, 10).

[1]) Cf. Plin. XIII. 1. XXI. 7.

εὕρηται τὸ ὄγκιον καὶ τῇ αι διφθόγγῳ παραληγόμενον. γράφει γάρ, ὅτι ὄγκοι[1]· γωνίαι, καὶ ὄγκαιον[2]· ἀγγεῖον πλεκτὸν, οἷον σπυρὶς, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν, αἳ καὶ ὄγκοι ὡς ἐν Ἰλιάδι. ὅθεν ἴσως, φησὶ, καὶ ὄγκος[3]· ὁ κατ' ἀλαζονείαν δηλαδὴ, ἐξ οὗ ὀγκύλλεσθαι· τὸ καυχᾶσθαι[4].

413. Eustath. p. 1533, 44. τὸ δὲ πηδάλιον ὅτι καὶ ἐφόλκιον λέγεται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. τὸ αὐτὸ δὲ παρά τισι καὶ αὐχὴν, ὡς δηλοῖ τὸ καθωμιλημένον αὐχένιον. ἔτι δὲ καὶ οἴαξ[1]. κεῖται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ ταῦτα· οἴαξ· πηδάλιον, αὐχήν. Διογενιανὸς[2] δέ, φησιν, οἴακας λέγει, οἷς τὰ πηδάλια ἐπιστρέφουσιν, ἤτοι κανόνας καὶ κρίκους, δι' ὧν οἱ ἱμάντες διείρονται. [καὶ φέρεται καὶ μέχρι νῦν ἡ τῶν οἰάκων λέξις οὐκ ἐπὶ ὅλου τοῦ πηδαλίου. λέγεται γὰρ τοῖς ναυτικοῖς οἰάκια ξυλήφιά τινα, δι' ὧν στρέφουσι τεχνικῶς τὸ πηδάλιον].

414. Eustath. p. 1533, 60. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται καὶ ὅτι οἰσύα[1] ἀκανθώδης βοτάνη, ἐξ ἧς πλέκονται σχοινία. ἀφ' ἧς ἀσπὶς οἰσυΐνη. εἰ δ' ἐκ τοιαύτης οἰσύας καὶ οἰσύϊνον, ὡς εἰκὸς, δόρυ, οὐκ ἂν εἴη ἀπισχυρίσασθαι.

415. Eustath. p. 862, 6. ἐν δὲ κατὰ στοιχεῖον λε-

---

412. Tota doctrina recurrit p. 457, 32. οἱ δε παλαιοί φασιν. ὀγκύλλεσθαι solum omissum est.

[1]) Significatio non recurrit nisi ap. Hes. ὄγκοι et Et. Gud. 418, 31.

[2]) Cf. Hes. gl. ὄγκιον. Et. M. 613, 45. Et. Gud. 418, 52. Ad acus ipsas vox relata est ap. Suid. Lex. Bachm. 312, 10. Et. M. 613, 17., cf. Poll. X. 165.

[3]) Cf. Hes. s. v. ὄγκος. Schol. Ar. Pac. 465.

[4]) Duae glossae in lex. inveniuntur. ὀγκύλλεσθαι ap. Hes. Suid. Phot. (cf. Erot. p. 99, 14) et altera ὀγκυλλόμενος ap. Phot. (ex Cobeti coniectura) Suid. Lex. Bachm. 312, 11. Cobeti coniecturam propter Erotiani locum apud Phot. contra Naberum tuendam esse puto.

413. Fortasse haec omnia Pausaniae sunt, cf. fr. 245. not. 1. Prol. p. 68.

[1]) Conv. Phot. Suid. s. v. οἴακες, Lex. Bachm. 312, 27. Et. M. 616, 42, cf. Phot. Suid. s. v. πηδάλια, οἴαξιν Lex. Bachm. 342, 12. Gaisf. ad Et. M. 669, 39. Et. Gud. 465. 12. Schol. Ar. Pac. 142.

[2]) Prorsus convenit Hes. s. v. οἴακες, cf. Eustath. p. 1350, 8.

414. [1]) Praeced. fr. 76. — Fortasse huc pertinet Suid. s. v. — Coniuncta redit glossa cum proxima ap. Hes. s. v. οἰσυΐνῃσι, οἰσυΐνοισι, Lex. Bachm. 315, 19. Et. M. 619, 18. Herod. I. 302, 15. Lentz.

ξικῷ ῥητορικῷ καὶ ὀπισαμβὼ[1]) εὕρηται ἡ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις.

416. Eustath. p. 629, 54. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ὀρθοπλὴξ[1]) ἵππος· ὁ ὀρθῶς αἱρόμενος καὶ πλήσσων. προφέρεται δὲ καὶ ἀκανθοπλὴξ[2]) καὶ νωτοπλὴξ[3]) καὶ οἰστροπλὴξ[4]), ὡς τὸ

τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης (Soph. El. 5.)

καὶ μεθυπλὴξ[5]) ὡς Καλλίμαχος (fr. 223. Schneid.)

τοῦ μεθυπλῆγος φροιμίον Ἀντιλόχου.

417. Eustath. p. 1788, 47. περὶ δὲ ὅρμου[1]) ἱκανῶς ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. κόσμος δὲ γυναικός ἐστιν. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὑφόρμιον[2]) χρυσοῦν κοσμάριον, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ. cf. p. 1150, 24. ὅρμος[1]) δὲ κόσμος περιτραχήλιος, παρὰ τὸ ἕρμα[3]), φασί, τὸ ἀσφάλισμα, καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ κατὰ λιμένα ὁρμοῦ, ἐξ οὗ ὁρμίσαι τὸ ἐν ἀσφαλεῖ καταστῆσαι τὴν ναῦν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ὅρμου καὶ ὑφόρμιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς χρυσοῦν τι κοσμάριον.

418. Eustath. p. 855, 37. τὸ δὲ ὄσσε, περὶ οὗ ἱκανῶς

---

415. [1]) Nusquam recurrit, nisi apud paroemiographos. Cf. Plut. Prov. Alex. I. 3. Plura codices VB exhibent, cf. Mill. Mél. p. 369. Soph. fr. 373. Nauck.

416. Totum locum ab Eustathio ex more conflatum esse ex lexicis rhetoricis statim docebit p. 216, 13. νωτοπλῆγα οἱ παλαιοὶ ῥήτορες τὸν μαστιγίαν φασίν.

[1]) Conv. Phot. Suid., qui χρῆσιν Aristophaneam addunt (fr. 43. Kock).

[2]) Desideratur in lexx.

[3]) Eust. p. 216, 13. Conv. Phot. Suid., qui Pherecratis Crapatalos laudant (fr. 89. Kock). Cf. Poll. II. 180.

[4]) Conv. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 315, 16.

[5]) Desideratur in lexx.

417. Pausaniae esse credo: ἕρμα enim eadem significatione, atque supra nusquam recurrit, nisi p. 976, 31. (ἀνερμάτιστος, quod illic laudatur, redit in B. A. 398, 9., ubi et Dionysii fragmentum 180. subsequitur); Pausaniae vero nomen tribus lineis ante nobis occurrit (cf. fr. 240).

[1]) Conv. p. 130, 17. Unde atticistis ὁρμίσκος vocem addere possumus. Cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 320, 26. 27. Hes. Et. M. 631, 30. Et. Gud. 434, 50. Transiit in Philoponi doctrinam, quae extat ap. Eust. p. 1967, 27.

[2]) Conv. Phot. Suid. Hes.

[3]) Cf. Et. M. l. l. Et. Gud. l. l.

ἐν ἄλλοις δηλοῦται, οὐχ ὥρισται κατὰ τὸ γένος, ὡς καὶ αὐτὸ προείρηται· φέρεται γὰρ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὡς ὄσσος[1]) *ὁ ὀφθαλμὸς ἀρσενικῶς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ οὐδετέρως.*

Π.

419. Eustath. p. 565, 19. *ἐν δὲ ἐκθέσει συγγενικῶν λέξεων φερομένων ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ ταῦτα· παππίζειν*[1])· *τὸ πάππαν καλεῖν καὶ παππίαν· οὕτω δὲ τὸν πατέρα οἱ Ἀττικοὶ ὑποκορίζονται. τὸν δὲ τροφέα πάππαν οὐδείς, φησιν, Ἕλλην καλεῖ. καὶ ὅτι τῶν συγγενικῶν ὀνομάτων τὰ μέν ἐστι κοινὰ πάντων, οἷον πατήρ, μήτηρ, ἀδελφὸς καὶ τὰ ὅμοια — τὰ δὲ ἐκ προσώπου λέγεται ἰδίως, οἷον ἄπφαν*[2]) *τὴν ἀδελφὴν Ἀττικῶς μόνη ἡ ἀδελφὴ εἴποι ἄν, καὶ πάππαν*[1]) *τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς. ὥσπερ καὶ μαμμίαν*[3]) *τὴν μητέρα καὶ τὰ ὅμοια, ἐν οἷς θήσει τις καὶ τὸ ἠθεῖος. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ, ὡς ἐρρέθη, ἄπφα γίνεται καὶ τὸ ἄπφιον ὑποκόρισμα ὂν ἐρωμένης. τινὲς δὲ*[2]) *καὶ τὸ ἄπφα*[4]) *ὑποκόρισμά φασιν Ἀττικόν.* [*ὁ μέντοι ἀπφὺς*[5]) *παρὰ Θεοκρίτῳ πατρὸς κλῆσις, ἣν βρέφος ἂν προσείποι πατέρα, τὸν ἀφ' οὗ ἔφη. τοιοῦτον γάρ τι ἡ λέξις ὑποβάλλει.*]

---

418. Glossam ex Aelii Dionysii scriniis depromptam esse puto, cf. fr. 217. et fr. 361. *ἄφενος*.

[1]) Recurrit ap. Eust. p. 73, 42. 432, 11. Hes. *ὄσσων* Et. M. 766, 35. 685, 55. Et. Gud. 437, 60. (ubi s. f. lege *σκότος* pro *κότος*).

419. Cf. Prol. p. 40. Totus locus ex Aristophane ad atticistas transmigravit, cf. Ar. Byz. ed. Nauck. p. 155. 159. Aelium Dionysium nostri lexici auctorem esse puto propter fr. 253, 309.

[1]) Cf. p. 1283, 38, ubi haec adduntur: *χρῆσις δέ, φασιν, αὐτοῦ παρὰ Φιλήμονι ἐν τῷ ⟨Μετιόντι⟩* (fr. 42. Kock), cf. Ath. VIII. 340E. Cf. p. 564, 66. — Phot. s. v. *παππάζειν*. Suid. Hes. — *πάππα*, cf. Hes. Phot. Et. M. 651, 51. 17.

[2]) Cf. B. A. 441, 11. (unde vitiosum *ἀποψάς* p. 440, 11. in *ἄπφας* corrigas). Hes. s. v. *ἀπφία*. Suid. Ar. Byz. ed. Nauck. p. 155.

[3]) Cf. Nauck l. l.

[4]) Cf. Nauck. p. 159. sq.

[5]) Vix dubium, quin locus Theocriteus (XV. 13.) non ex Ael. Dion. fluxerit, cf. p. 971, 29. Freyer, Stud. Lips. V. p. 392. Prol. p. 40. Redit vero apud Suid. Hes. Herod. *π. μ. λ.* II. p. 936, 17. Lentz.

420. Eustath. p. 565, 26. *ἰστέον δὲ ὅτι, καθὰ λογῷ συγγενικῷ πάππος ὁ τοῦ πατρὸς πατὴρ καὶ ἐπίπαππος*[1]) *πατὴρ πάππου, ὁ καὶ πρόπαππος, οὕτω καὶ τήθη βαρυτόνως ἢ τηθὴ ὀξυτόνως ἡ τοῦ πατρὸς μήτηρ, καὶ ἡ τῆς μητρὸς δέ. ἡ μέντοι τηθὶς*[2]) *ἄλλο τί ἐστιν, ἀναλογοῦσα τῷ θείῳ, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι κωμῳδίας ἴδιόν ἐστι παππίζειν λέγειν διὰ τοῦ ῑ, τὸ καθ' Ὅμηρον παππάζειν διὰ τοῦ ᾱ. ὡς δὲ πάππος*[3]) *καί τι γενείου δηλοῖ καὶ ἀκάνθης δὲ λευκὸν ἐξάνθημα, ὅθεν καὶ τὸ γήρειον*[4]) *παρῆκται, ἀλλαχοῦ δεδήλωται.*

421. Eustath. p. 1528, 20. *κεῖται γοῦν ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ταῦτα· κρέκαν*[1]) *καὶ κορυφαίαν*[1]) *τὸ αὐτό, καὶ σκόλλυν*[2]) *μάλιστα δὲ Ἀττικοὶ πλοκαμῖδα*[3]).

422. Eustath. p. 1251, 52. *ἐν δὲ ῥητορικῷ παλαιῷ λεξικῷ εὕρηται οὕτως· πόρδαλιν*[1]) *οἱ ἄλλοι* [*Ἕλληνες*]. *Ἀττικοὶ δὲ πάρδαλιν. Ὅμηρος δὲ τὸ μὲν ζῷον διὰ τοῦ ō, τὴν δορὰν δὲ διὰ τοῦ ᾱ.*

423. Eustath. p. 1541, 22. *τὸν δὲ πολύποδα πούλυπον*[1]) *μὲν Ἀττικοί φασιν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λε-*

---

420. Ex eodem fonte prodiit atque fr. 419, quocum arte cohaeret, ex Aristophane Byzantio, qui per Aelium Dionysium nobis innotuit.

[1]) Cf. Hes. Poll. III. 18. Et. M. 633, 17., qui vocem *ἐπιτηθὴ* proferens, *ἐπίπαππον* allegat et ipse ex lex. rhet. hausit. Heyden, Stud. Lips. VIII. p. 216.

[2]) Cf. fr. 309.

[3]) Cf. fr. 253.

[4]) Cf. Hes. Eust. p. 1343, 23.

421. Ea, quae in Eustathio praecedunt, lexici rhet. sententiam quodammodo sapiunt, neque tamen ex ipso lex. petita esse iudicaverim.

[1]) Cf. Hes. Suid.

[2]) Cf. Hes.

[3]) Conv. Phot. Com. vol. III. p. 260. Kock.

422. Apionis etymologia (cf. Apollon. p. 134, 2. Bekk.), quae locum nostrum praecedit, plerumque iteratur, cf. ex. gr. Eustath. p. 922, 54. 1092, 40. 1505, 28. Et. M. 652, 30. Et. Gud. 452, 39. Hes. s. v. *πόρδαλις*.

[1]) Prorsus consentit Phot., ex parte Apollon. l. l., qui inde a vocibus *ῥητέον δὲ κτλ.* eadem profert. Cf. Et. M. 652, 28. Et. Gud. 452, 48.

423. Formam *πουλύπους* Aristoteles et Aelianus tuentur.

[1]) Nusquam in lexicis similia redeunt. Cum nostro conv. Ath. VII. 318. F. *Δωριεῖς δ' αὐτὸν διὰ τοῦ ω̄ καλοῦσι πώλυπον. — Ἀττικοὶ δὲ πουλύπουν.*

ξικῷ, καὶ πολύπουν, Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς καὶ Αἰολεῖς πώλυπον· ὅτι δὲ καὶ πῶλυψ[2]) *παρὰ τοῖς τοιούτοις, ἐδηλώθη καὶ ἀλλαχοῦ.*

424. Eustath. p. 1688, 31. *εὕρηται δὲ καὶ Πρόκνις*[1]) *διὰ τοῦ ν̄ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ θηλυκὸν ὄνομα. αὐτὸ δὲ γένος ἰσχάδων δηλοῖ.*

425. Eustath. p. 1807, 11. *προςτρόπαιός*[1]) *τε γὰρ ὁ Ζεὺς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ᾧ ἄν τίς, φασι, προστρέποιτο δεόμενος. καὶ προστρόπαιος· ὁ ἱκέτης, ὁ πρός τινα δηλαδὴ δεητικῶς τρεπόμενος.*

P.

426. Eustath. p. 1792, 22. *σημείωσαι δ' ἐν τοῖς περὶ τοῦ ὑλάειν ῥηθεῖσι καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ ῥάζειν καὶ ῥοίζειν λέγεται. φέρεται γὰρ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ῥάζειν*[1]) *καὶ ῥοίζειν* (l. *ῥύζειν*) *κυρίως μὲν τὸ ὑλακτεῖν. μετενήνεκται δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς πικραινομένους καὶ σκαιολογοῦντας.*

427. Eustath. p. 1540, 27. *τὰς δὲ ἀκτὰς καὶ ῥαχίας*[1]) *οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσι, καὶ τὸν τόπον δέ, ᾧ προσαράττει τὸ κῦμα, ῥαχίαν καλοῦσιν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. καὶ ῥάχοι δὲ καὶ ῥαχίαι· παρατείνουσα καὶ τραχεῖα ἠιών. εὕρηνται δὲ καὶ ῥάχοι*[2]) *καὶ ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι.*

---

[2]) Num lexicographis tribuendum? Cf. Herod. ed. Lentz. II. 748, 3. Eustath. ad Diog. Perieg. p. 492., cf. p. 768, 48.

424. [1]) Conv. Phot. Hes. — Fontem lexicographi nostri agnosces ex Athen. XIV. 653B. *οἶδα δὲ καὶ Πάμφιλον εἰρηκότα προκνίδας γένος ἰσχάδων*, unde Poll., qui VI. 81. *πρόκριδες* exhibet, corrigendus est. Cf. Prol. p. 67.

425. [1]) Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. p. 356, 30. Schol. Soph. Ai. 1173.

426. [1]) Prorsus concinunt Phot. Suid., qui *χρήσεις* Hermippeam (fr. 24. Kock) et Cratineam (fr. 20. Kock) afferunt. Unde *ῥύζειν* corrigendum esse putavi, cf. Hes. s. v. *ῥάζειν, ῥύζειν.*

427. Fortasse Aelii Dionysii fuit, cf. fr. 48.

[1]) Eadem Phot. Suid., qui sub finem addunt. *καὶ Θουκυδίδης οὕτως. οἱ δὲ Ἴωνες τὴν ἄμπωτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάττης.* Cf. fr. 48. Unde atticistae doctrina ad Schol. Thuc. IV. 10. transmigravit. — Similia Et. M. 702, 43. Hes. s. v. *ῥαχία.*

[2]) Conv. Phot. Suid. cf. Hes. Et. M. 703, 1. Lex. Bachm. 358, 11.

Σ.

428. Eustath. p. 1923, 46. ἰστέον δέ, ὡς περὶ τῆς καθ' Ἡρόδοτον σανίδος φέρεται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι σανίς[1]), ἐν ᾗ τοὺς κακούργους ἔδουν. πρόσκειται δὲ ἐκεῖ τό, καὶ ᾗ τὰς δίκας ἐχάραττον, ὡς Ἀριστοφάνης.

429. Eustath. p. 1893, 4. τὸ δὲ σαρδάνιον, ὅ τινες σαρδόνιον γράφουσιν, ἐξ οὗ καὶ διεσαρδόνησεν[1]) ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ· τὸ διεγέλασεν οὐκ ἐπὶ διαχύσει, δηλοῖ μὲν τὸ ἄκροις χείλεσι σεσηρέναι τὸν ἔσω δακνόμενον θυμῷ ἢ λύπῃ, ἵνα ᾖ σαρδάνιον Ὁμηρικῶς καὶ σαρδόνιον δὲ κατὰ τοὺς ἄλλους τὸ σεσηρὸς καὶ σαρκαστικόν. καὶ οἱ μέν φασι[2]) τὴν λέξιν εἰλῆφθαι ἀπὸ τοῦ δοθέντος ὑπὸ Διὸς τῇ Εὐρώπῃ φύλακος Ἡφαιστοτεύκτου, ὃς τοὺς παραβάλλοντας ξένους τῇ Κρήτῃ συλλαμβάνων ἰδίως, φασίν, ἐτιμωρεῖτο πηδῶν εἰς πῦρ καὶ θερμαίνων τὸ στῆθος, ὁποῖόν τι περὶ τοῦ Κρητικοῦ Τάλω τοῦ χαλκεοστήθου φασί τινες (i. e. Simonides) καὶ χαλκοπόδος, καὶ περιπτυσσόμενος, καὶ καιομένων ἐκείνων αὐτὸς σεσηρώς. [ἀλλ' οὗτος[3]) μὲν ὁ λόγος οὐ πάνυ διευκρινεῖ τὴν λέξιν ἀλλ' ἢ μόνον δίδωσιν ὑπονοεῖν, ὅτι παρὰ τὸ δονεῖν ἢ δαίειν, ἤτοι καίειν, καὶ παρὰ τὸ σαίρω ἔσαρον, ὅθεν καὶ τὸ σεσηρέναι, γίνεται τὸ σαρδόνιον, οἱονεὶ τὸ σεσηρὸς καὶ δονοῦν

---

428. [1]) Prorsus convenit Phot., qui locos Aristophaneos ex Thesmophoriazusis et Vespis depromptos esse indicat. Cf. Schol. Ar. Thesm. 940. Schol. Ar. Vesp. 349. Et. M. 708, 15. B. A. 303, 23.

429. Totum locum huc rettuli, quod plerumque cum lexx. concinit. Cum de proverbio agatur, Pausaniae tribuere malim. Cf. Nab. Proll. p. 41.

[1]) Conv. Suid. Et. M. 273, 45, unde Hesychii glossae corruptae διεσαρώνισε, διασαρωνίσαι facile emendari possunt.

[2]) Eustathius duas res confudisse videtur: Clitarchi narrationem (cf. Phot. Suid. Schol. Plat. Rep. 337.A.), quae de Crono Carthaginiensium deo (= Melkart) fuit et Simonidis historiam de Talo a Vulcano caelato, numine aheneo, quod eodem modo atque Saturnus morituros urendo ridere coegit (cf. Phot. Suid. Schol. Plat. Rep. l. l. Zenob. V. 85).

[3]) Etymologia uncis inclusa ab atticistae consilio abhorret neque in lexicis redit. Cf. Et. Gud. 496, 43. Apollon. 140, 12. Bekk. Hes. s. v. Eustath. p. 1887, 35.

ἢ δαῖον, ἤτοι καῖον.] ἕτεροι[4]) δέ φασιν (i. e. Lucillus Tarrhaeus) ἐν Σαρδοῖ νήσῳ ἐπέκεινα Σικελίας, τῇ καὶ Σαρδόνι, σέλινον φύεσθαι, οὗ τοὺς ἐμφαγόντας ξένους μετὰ σπασμοῦ ὄλλυσθαι σεσηρότας, ὡς εἶναι σαρδόνιον ἢ σαρδάνιον γέλωτα τὸν μετὰ ὀδύνης, ὁποῖόν τινα λέγονται γελᾶν καὶ οἱ τετρωμένοι τὰς φρένας, καὶ οἷον δὲ πεῖρα ἔφηνε πολλοῖς, διδάξασα ὑπὸ ὄφεως συσχεθῆναί τινα καὶ δηχθῆναι περὶ τοῦ ὑπὸ μάλην καὶ οὕτω σὺν γέλωτι ἀπορρῆξαι τὸν βίον. Τίμαιος[5]) δέ, φασιν, ἱστορεῖ τοὺς ἐν Σαρδόνι γεγηρακότας τῶν γονέων ἄγεσθαι πρὸς βόθρον καὶ καταβάλλεσθαι καὶ οὕτω τοῦ ζῆν ἀπολύεσθαι καὶ ὡς μακαρίως θνήσκοντας γελᾶν, κἀντεῦθεν τὸν ἐπὶ λύπαις γέλωτα σαρδόνιον λέγεσθαι. ἕτεροι[6]) δὲ τοὺς οἱοὺς γελᾶν φασιν ἐπὶ τῇ τῶν πατέρων ἐκεῖ καταρρίψει, ἀφοσιουμένους τὸν φόνον καὶ ἐμφαίνοντας μηδὲν ἁμαρτεῖν, εἰ τοὺς κακῶς πεισομένους πατέρας ὑπὸ γήρως προαπάγουσιν. ἐθέλουσι δὲ οἱ παλαιοὶ ἄμεινον εἶναι, σαρδόνιον γέλωτα λέγεσθαι τὸν ἐπὶ καταμωκήσει προσποίητον παρὰ τὸ σεσηρέναι, ἤγουν ὑπανοίγειν τὰ χείλη, ὡς δηλαδὴ προείρηται. γράφει δέ τις τῶν παλαιῶν καὶ οὕτω· σαρδάνιος γέλως· κεχηνότος καὶ σεσηρότος τοῦ στόματος καὶ οὐκ ἐκ διαθέσεως γενόμενος.

430. Eustath. p. 1709, 54. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ταῦτα· Σειρῆνες[1])· τὰ ἄστρα. σείρια γὰρ κα-

---

[4]) Lucilli Tarrhaei nomen exhibetur ap. Schol. Plat. l. l. Doctrinam (quae fortasse fuit ex Sileno ἐν δ' τῶν περὶ Συρακούσας, cf. Phot.) iterant Zenob. V. 85. Mill. Mél. p. 356. Schol. Luc. vol. IV. p. 166. Jacobitz. Apostol. XV. 35. s. f. Cf. Crusium in Philol. nov. ser. I. p. 198.

[5]) Timaeus iterum laudatur ap. Phot. Suid. Zenob. Doctrina redit ap. Hes. s. v. σάρδιον.

[6]) Qui fuerint ceteri auctores, quorum sententiam Eustath. appinxit, adhuc latet. Mirum vero in modum accidit, quod Demonis doctrinam (ap. Phot. Suid. Hes. Schol. Hom. ψ. 302) omnino omisit (cf. Crusius, Anal. ad paroem. gr. p. 148. not. 1.). — Fortasse inde colligere licet, in scholio Platonico multo omnium locorum, qui huc spectant, nobilissimo doctrinam Pausaniae quam maxime genuinam servari: quam coniecturam inde fulciemus, quod res eodem ordine ap. Phot. Suid. proferuntur, cf. Giesing. p. 58. — Ne vel pulvisculum omisisse videar, relego lectores ad Tim. lex. Plat. Diog. VIII. 5. Greg. Cypr. III. 68. Zonar. ed. Tittmann. p. 1627. Et. M. 709, 4.

430. [1]) Cf. Et. M. 710, 28. Vix recte Gaisfordus ad l. l. contendit, etiam Photii glossas σείριος, σίριον huc referendas esse.

λοῦνται παρὰ τὸ σειριᾶν, ὅ ἐστιν ἀστράπτειν. ὅθεν, φησὶν, ἴσως καὶ τείρεα. ὅτι δὲ σειριᾶν τὸ λάμπειν, δηλοῖ καὶ ὁ Σείριος, ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος γεγονώς. ἕτερος δέ τις γράφει, ὅτι σειράζει· ἀντὶ τοῦ στρέφει καὶ ἀστράπτει, τινάσσει. καὶ σειριᾷ[2])· φλεγμαίνει, καροῦται.

431. Eustath. p. 1908, 40. ἰστέον δὲ ὅτι σέλας[1]) οὐ μόνον πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἡλίου, ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὀπὴ, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, παρὰ τὸ σέλας φασὶν ἐμβιβάζειν.

432. Eustath. p. 952, 2. πόθεν δὲ τὸ σκυλεῦσαι, δηλοῦται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὅπου ἀδέψητον βοέην φησὶν ἡ ποίησις, ἔνθεν, ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν, σκῦλον[1])· τὸ δέρμα λέγεται, ἀφ' οὗ ἴσως καὶ σκυλεύειν[2])· κυρίως τὸ ἐν πολέμῳ βύρσας [ὅ ἐστι βοείας ἀσπίδας] λαμβάνειν, ἐξ οὗ ὡς ἀπὸ μέρους καὶ ἐπὶ πάσης πολεμικῆς σκευῆς τὸ σκυλεύειν ἐλέχθη, [οὗπερ ἡ ἀναλογία κατὰ τὸ ξύλον ξυλεύω, ἀφ' οὗ καὶ ἡ ξυλεία, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τὸ ‚πεντήκοντα πλοίων πεντηρικῶν ξυλεία']. δοκεῖ δὲ Αἰολικὸν εἶναι τὸ σκῦλον, ὡς φαίνεται ἀπὸ ῥητορικοῦ λεξικοῦ, ἐν ᾧ κεῖται καὶ ὅτι ἀποσκολύπτειν[3])· τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, ὅθεν καὶ σκυλεύειν μεταφορικῶς. Cf. p. 1710, 17. ὅτι δὲ σκῦλον καὶ τὸ δέρμα καὶ ἐν τοῖς εἰς Ἰλιάδα δεδήλωται· ἀφ' οὗ καὶ τὸ σκολύπτειν φασί τινες γίνεσθαι. τὸ δέ ἐστιν ἐπὶ περιτομῆς, ὅθεν καὶ ἀπεσκολύφθαι[4]) αἰδοῖον λέγεται καὶ ἀπεσκολυμμένος ὁ τοῦτο παθών.

433. Eustath. p. 416, 38. ἀπὸ δὲ τοῦ σπαίρειν καὶ

---

[2]) Conv. Hes.

431. [1]) Cf. Herwerden, Obs. crit. p. 30., qui locum nostrum temptavit. Cf. Phot. (= Suid. Lex. Bachm. p. 363,5). Hes. s. v. σέλας πυρός.

432. Utrumque locum ad atticistas redire, ideoque etiam σκῦλον vocem eiusdem originis esse vix negaveris. Cum alterum locum fr. 251[a] sequatur, ad Aelium Dionysium rettulerim.

[1]) Conv. Phot. Suid. Hes. Cf. Lex. Bachm. p. 366, 29. Et. M. 720, 13.

[2]) Explicatio nusquam in lexicis redit. Cum etymologum sapiat, atticistis non attribuendam esse puto.

[3]) Redit ap. Et. M. 125, 41. B. A. 423, 1. Hes. s. v. ἀπεσκόλυπτε.

[4]) Alteram significationem servat Et. M. 120, 25. Hes. s. v. ἀποσκόλυπτε. B. A. 423, 1. 435, 25. Soph. fr. 390. Nauck.

433. Eadem doctrina e veterum scriniis deprompta p. 947, 14.

σπαρίζειν[1]) κατὰ τὸ σκάριζειν, ὡς ἐν ῥητορικῷ σεσημείωται λεξικῷ.

434. Eustath. p. 1515, 50. ἐν δὲ παλαιῷ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηνται καὶ σκολύθρια· διφρία βραχέα. καὶ ἄλλως δέ· σκόλυθρα[1])· διφρία ταπεινά. [καί ἐστι μὲν τὸ διφρίον ἐκεῖ ὡς γένος, τὸ σκόλυθρον ἢ σκολύθριον, ὡς εἶδος.] ἡ δὲ χρῆσις αὐτοῦ ἀναφέρεται εἰς Πλάτωνα ἐν Εὐθυδήμῳ.

435. Eustath. p. 1626, 30. εἰ δέ γε, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, ἡ κοινῶς λεγομένη σύρβη τύρβη[1]) λέγεται Ἀττικῶς, ζητητέον ἑτέραν τινὰ ἐτυμολογίαν ταύτης τε καὶ τοῦ τυρβάζειν ὥσπερ καὶ τοῦ τυροῦ.

T.

436. Eustath. p. 1391, 11. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου θέλγειν οἱ Τελχῖνες[1]), δηλοῦσιν οἱ παλαιοί, παρ' οἷς καὶ Θελγῖνες λέγονται. ἐν γοῦν ῥητορικῷ λεξικῷ κατὰ στοιχεῖον προϊόντι γράφεται· Θελγῖνες[2]) γόητες, φάρμακοι.

---

[1]) Cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 368, 13. s. v. σπαίρεται Hes. s. v. σκαρίζεται. Et. M. 154, 17.

434. [1]) Schol. Plat. Euthyd. p. 278B. σκολύθρια· ταπεινὰ διφρία· ἔνιοι δὲ ὑποπόδια. Atticistae doctrinam repetit Tim. Lex. Plat. Hes. s. v. σκολύθρων. — Alteram doctrinam exhibet Phot. Suid. Lex. Bachm. 366, 18. — Utramque doctrinam loco Platonis laudato habes ap. Et. M. 718, 39. Mill. Mél. p. 267. ib. p. 402 (Pseudo-Did.). Hes. s. v. σκολύθρια,

435. [1]) Cf. p. 871, 60. Totum locum ex Aristophane Byzantio fluxisse docet Et. M. p. 736, 23. Συρβηνός· ὁ ταραχώδης ἀπὸ τῶν αὐλούντων μετὰ θορύβου .... καὶ συρβηνέων χορὸς ὁ τεταραγμένος· καὶ συώδης· ἀπὸ τοῦ τοῖς κυσὶν (l. συσὶν) ἐπιφωνουμένου συρβάβυττα. τὸν τάραχον καὶ σύρβη, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός. Cf. Nauck Ar. Byz. p. 241. sqqu. Zenob. VI. 1. Cf. Prol. p. 68. not. 1. — τύρβη legitur ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 392, 5. Hes. Erotian. p. 125, 6. Kl. B. A. 308, 27. Et. M. 772, 24. — σύρβη apud eosdem. — Glossas συρβηνεύς, συώδης, συρβάβυττα apud lexicographos omnes invenies. — συρβάβυττα Kockius falso ad Aristophanem comicum rettulit. Fr. 866. 877. igitur delenda sunt.

436. Locus ex Aristophane Byzantio deductus est, cf. Prol. p. 53.

[1]) Cf. 941, 1. 771, 59. sq. — Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 383, 29. Et. M. 751, 37. Gud. 525, 18.

[2]) Conv. Hes., cf. Suid. Et. M. 445, 9. Gud. 257, 18. De Telchinibus et aliis vocabulis ab eis derivatis cf. Prellwitz. in Bezzenberg. Beitr. XV. p. 148 sq.

437. Eustath. p. 1734, 5. τὸ τέτρωρον[1]), ὅπερ οἱ γραμματικοὶ, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, ἀξιοῦσι προπερισπᾶν.

438. Eustath. p. 310, 30. καὶ ὅτι ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ μίλτῳ συμμεμιγμένον τὸ κιννάβαρι[1]). φησὶ γάρ· τιγγάβαρι· τὸ κιννάβαρι Ἀττικοί. Διοκλῆς·

ἡ μίλτος οἶμαι καὶ τὸ τιγγάβαρι

καὶ πάλιν· τιγγάβαρι[2]) καὶ μίλτος ἀναμεμιγμένη, οὗ τὴν ἐργασίαν φασὶ πρῶτον εὑρεῖν Καλλίαν Ἀθηναῖον.

439. Eustath. p. 1257, 23. τραπεζῆες δὲ κύνες, [οἱ καὶ τραπεζεῖται, οὓς ‚ἀγλαΐας ἕνεκεν κομόωσιν ἄνακτες‘, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ (ρ 309) εἴρηται]. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ ἑρμηνεία τῆς λέξεως ταύτης κεῖται αὕτη· τραπεζῆες[1])· παράσιτοι οἰκοτραφεῖς.

440. Eustath. p. 1624, 44. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται περὶ κραμάτων οἰνηρῶν καὶ ταῦτα· τρία καὶ δύο[1])· Ἀριστοφάνης (Eq. 1187).

ἔχε πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.

Ἡσίοδος (Opp. 596)·

---

437. [1]) Idem docet p. 1447, 54. Cum Eustath. lemma tantummodo servaverit, certis rationibus demonstrari non potest, utrum Phot. (= Suid. Hes. Lex. Bachm. 385, 26) τέτρωρον· τέθριππον ἤγουν τετράιππον huc pertineat necne.

438. Doctrina est Aelii Dionysii. Statim sequitur fr. 257. Glossa enim recurrit apud Phot. τιγγάβαρι· τὸ κιννάβαρι. Διοκλῆς (Nab. II. p. 214), quam gl. τιγόνιον sequitur (cf. fr. 87. not. 4.), quae Aelii Dion. fuit. Cf. Nab. l. l.

[1]) Mirum est, quod Hes. profert. s. v. τίγγα· Διοκλῆς ἐν Μελίτταις. Ηρακλέων δὲ οὐ διελὼν τιγγάβαρι τὸ κιννάβαρι λέγει. Corruptum τίγγα· βαρύ igitur legisse videtur. Potius eum vehementer errasse putaverim, praesertim cum eius gl. τιγόνιον conspiret cum Aelii Dion. sententia.

[2]) Non Dioclis sunt, ut Nabero placuit, sed alia glossa. An ad illam Phot. gl. 2. referenda sit, dubito.

439. [1]) Cf. Hes. — Fortasse vox ex Ar. Byz. petita, cf. Mill. Mél. p. 424. Eustath. p. 1837, 40.

440. Fortasse Pausaniae sunt, cf. Hotop. de Eustathii proverbiis p. 282.

[1]) Prorsus convenit Phot., cuius glossa a manu antiqua margini textus appicta est. Cf. Hes. τρία καὶ δύο, ἄρ' οἴσει τρία. — Locos citatos attulit iterum Ath. X. 426. Neque tamen fieri potest, ut episcopum sua ex deipnosophistis detraxisse existimemus. Aperte enim testimonia in lexico rhet. fuisse dicit. Ad fontem igitur communem utrumque locum reducamus necesse videtur.

τρὶς ὕδατος

φησὶ καὶ τὰ ἑξῆς. Εὔπολις δὲ (*Αἶξιν* fr. 8. Kock)·

Διόνυσε χαῖρε· μήτοι πέντε καὶ δύο

τοιοῦτον καὶ τὸ παροιμιῶδες·

πέντε πίνειν ἢ τρί' ἢ μὴ τέτταρα

τὸ μὲν γὰρ πέντ' ἐστὶ τρία καὶ δύο. τὸ δὲ τρία ἥμισυ καὶ διπλάσιον. ἤγουν ἓν καὶ δύο. τὰ δὲ τέσσαρα ἴσον ἴσῳ.

Υ.

441. Eustath. p. 1155, 62. *ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται, καὶ ὅτι Ὑάδες*[1])· *Βάκχαι, τιθῆναι τοῦ Διονύσου. καὶ τὸν Διόνυσον Ὕην*[2]) *φασί τινες ἀπὸ τούτων. Ὕης γὰρ ἐπίκλησις Σαβαζίου.*

Φ.

442. Eustath. p. 742, 58. *ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται καὶ ταῦτα· φέρνη*[1])· *δωρεὰ γυναικὶ διδομένη· φέρνια δὲ ἰχθύων σπυρίδας· Μένανδρος* (fr. 718. Kock)·

ὁ προςιὼν
γέρων ἁλιεύς, παρ' οὗ τὸ φέρνιον τρίτην
ταύτην ἐπριάμεθ' ἡμέραν.

---

441. [1]) Multo pleniora ap. Phot. Suid. *Ὕης. ἐπίθετον Διονύσου, ὡς Κλειδότημος* (fr. 21. Müll.), *ἐπειδή, φησιν, ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ, καθ' ὃν ὁ θεὸς ὕει χρόνον. ὁ δὲ Φερεκύδης* (fr. 46. Müll.) *τὴν Σεμέλην Ὕην λέγεσθαι καὶ τὰς τοῦ Διωνύσου τροφοὺς Ὑάδας. Ἀριστοφάνης* (fr. 878. Kock). *δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὕην.* Ead. Et. M. 775, 2., qui sub fin. adicit: *ῥητορική.* Cf. B. A. 207, 25. Heyden. p. 237. Vix dubium est, quin tota Photii glossa atticistis tribuenda sit. — Semele Hye vocatur ap. Hes. s. v.

[2]) Cf. Hes. *Ὑεύς. Σαβάζιος.*

442. Fontem totius explicationis Aristophanem Byzantium habemus, cf. Prol. p. 49.

[1]) Utraque glossa (sed forma *φερνή* servata) ap. Ammon. p. 144. *φερνὴ μὲν ἡ προίξ. φέρνιον δὲ τὸ ἁλιευτικὸν σπυρίδιον.* Lexicographus redit ap. Eustath. p. 1488, 44. *καὶ φερνὴ ἡ προῖξ, ἣν καὶ φέρνην τινές φασι βαρυτόνως.* Phot. *φέρνην. τὴν προῖκα καὶ Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ καὶ Μένανδρος* (fr. 1080. Kock). Eadem glossa, sed accentu in ultima posito, Et. M. 790, 49. Schol. Plutarch. ap. M. Treu, Progr. Jaurav. 1871. Simillima Poll. III. 35. Barytonon servant Phot. gl. 2 (= Suid. gl. 1). Et. Gud. 551, 6. Orion. 110, 11. — Herodian. II. 939, 9 (cf. I. 327, 33. II. 227, 10). oxytonon praeferendum esse putavit. Ita iam apud Ar. Byz. in Mill. Mél. p. 427. scribitur. *φερνή· ἡ προίξ.* Fortasse eadem doctrina

443. Eustath. p. 411, 26. τινὲς φυσίζοον[1]) εἶπον τὴν ζῶα φύουσαν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ.

X.

444. Eustath. p. 1703, 28. [χάροποι δὲ λέοντες οἱ τοιούτους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμούς. χρώματος δὲ ὀφθαλμῶν δηλωτικὸν καὶ τὸ χαροπὸν, λεγόμενον καὶ ἐπὶ παρδάλεων.] ἀπὸ δὲ τῆς τοιαύτης χαροπότητος καὶ χάρων[1]) ὁ λέων, ὡς κεῖται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ.

445. Eustath. p. 1767, 40. ὅπερ ἔσται, εἴπερ αἰδεσθέντες τοῦτον οἱ περὶ τὸν Εὔμαιον δοῖεν παχεῖαν χλαῖναν κατὰ τοῦ χειμῶνος, ὁποία τις ἡ μὴ μόνον ἀλεξήνεμος[1]) λεγομένη ἀλλὰ καὶ χειμάμυνα[2]) ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ.

446. Eustath. p. 958, 24. τὸ δὲ πρωτότυπον χρέος, ἐξ οὗ χρεῖος, ὅτι καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ· χρέως[1])· Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες, ὡς Πλάτων καὶ Δημοσθένης [διὰ τοῦ ῶ δηλαδὴ μεγάλου]. λέγουσι δέ, φησι, καὶ χρέος [ἐν συστολῇ δηλονότι]. καὶ τοῦτο μέν, φησι, διαφέρουσαν ἔχει γενικήν· τοῦ χρέους γάρ· τὸ δὲ χρέως τὴν αὐτήν. τὰ σύνθετα δὲ μᾶλλον διὰ τοῦ ῶ, ὑπέρχρεως, ἀξιόχρεως.

447. Eustath. p. 1039, 26. ἐκ δὲ τῆς λαβῆς χρυσολαβὲς ξιφίδιον[1]) ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ· τὸ ἔχον χρυσῆν λαβήν.

---

etiam lexicographo nostro attribuenda est, cf. p. 1731, 55 (Plut. Mor. p. 498A). et p. 1488, 44, quos modo laudavimus. φερνή formam laudat Hes. φερνὸς, φερνή. Lex. Bachm. p. 404, 29. Unde corrigatur vel potius disiungatur Hes. δωςφέρνη in δῶς (dos)· φέρνη.

[2]) Cf. Hes. φέρμιον. φερνίον ap. Poll. VI. 94. φέρνιον. Poll. X. 132. (cf. Herod. I. 360, 24). Cf. Ammon. l. l.

443. [1]) Conv. Suid. Hes. Et. M. 802, 53. Schol. Ven. A. ad Γ 243. Et. Gud. 559, 37.

444. [1]) Eadem auctoris nomine omisso p. 1666, 37. Cf. Hes. Et. M. 807, 30.

445. [1]) Utraque glossa redit ap. Eust. p. 1490, 14. 1056, 58. Poll. VII. 61. Lex. Bachm. 415, 5. — ἀλεξήνεμος ap. Eust. p. 1771, 41. Cf. Hes.

[2]) Cf. Hes. Aesch. fr. 449. Soph. fr. 1008. Nauck.

446. Fusissime de χρέως disputat Herod. apud Choerob. 394, 2. (II. 775, 36. sqq. Lentz).

[1]) Cf. Hes. Moer. p. 212, 33. Bekk. Et. M. 814, 20.

447. [1]) Conv. Lex. Bachm. p. 418, 13.

448. Eustath. p. 206, 44. ὅτι δὲ ὁ χωλὸς καὶ ἐπὶ χειρὸς τίθεται, ῥητορικοῦ λεξικοῦ ἐστι παρασημείωσις.

Ψ.

449. Eustath. p. 1631, 44. ἐκ τοῦ ψῶ τὸ ψίζω, ἐξ οὗπερ οὐ μόνον ἡ ψίξ [1]), ἀλλὰ καὶ τὸ ψίσαι [2])· ἤτοι ψωμίσαι, σιτίσαι, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ.

Ω.

450. Eustath. p. 134, 36. ἐν γοῦν ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται οὕτως· ὠμοθέτησαν [1])· τὸ ἀφ' ἑκάστου μέρους τοῦ ἱερείου ἀπετέμοντο καὶ ἀπήρξαντο ἀπ' ὤμου καὶ ἐνέβαλον εἰς τὰ μηρία κατὰ τὴν θυσίαν. καὶ οὕτω μέν πως ὠμοθέτουν θύοντες.

Fragmentum incertum.

451. Schol. Apoll. Rhod. IV. 1187. *Λυσανίας* [1]) δέ φησι τὸν ἀμφιφορέα ὑπὸ Ἀθηναίων ἀμφορέα [2]) καλεῖσθαι.

449. [1]) Cf. p. 1071, 4. Phot. Suid. Hes. s. v. ψίχες, ψιχία. Et. M. 819, 6. [2]) Conv. Phot. Hes. Suid. Et. Gud. 574, 57.

450. [1]) Conv. Hes. Cf. p. 1766, 25.

451. [1]) Rindfl. p. 43. attulit et Pausaniae nomen restituit, sed res in dubio versat, cum cod. Laur. eam nominis formam, quam nos supra exhibuimus, praebeat. Formam *Λυσανίας* vero et ipsam incertam esse puto. Solus enim Lysanias Cyrenaeus, quem ex litterarum studiis cognitum habemus, Eratosthenis magister (Schol. Hom. Ven. A. *Π* 558 = Eustath. p. 1075, 46, Ven. B. *Ι* 378. *Μ* 397. Et. M. 779, 10.), qui de iambographis scripsit (Ath. VII. 304B. XI. 504B. XIV. 620C.) huc non referendus est, cum de atticismo eum egisse minime constet.

[2]) ἀμφορεύς fuit vox vere Attica, cf. Moer. 189, 27. Bekk. ἀμφορεὺς Ἀττικοί, μετρητὴς Ἕλληνες. Cf. Suid. Neque vero ἀμφιφορεὺς ab atticistarum consuetudine alienus fuit, cf. B. A. 389, 21. Eustath. p. 1163, 30. 1445, 44 (quem locum multa atticistarum fragmenta, imprimis ex Pausaniae lexico petita sequuntur) 1735, 9. Et. M. 93, 20. 95, 8. Et. Gud. 49, 46. Or. 31, 16. Cum scholion Apollonii tam incerta formula utatur neque ad lemma ἀμφορεύς explicationem addiderit, difficile est dicere, utrum hanc glossarum congeriem ad atticistam reducere debeamus necne.

Addenda et corrigenda.

Ad p. 1. Ultima, quae de Eustathii codicibus nobis tradita sunt et innotuerunt, inveniuntur in Eustathii commentariis in Iliadem, rec. latine vertit Alexander Politus, Florentiae 1730. vol. I. p. VIII. sq., cf. ibid. p. XXXI. sq. Dolendum est, quod opus doctissimum non quinque priorum Iliadis carminum ambitum excessit. — Harlesius in Fabricii bibliotheca graec. I. p. 392. plerumque illius operis fundamento nisus paucissima tantum ex bibliothecarum catalogis adiecit. —

Ad p. 2. Cetera A. Dionysii scripta, quae in Aldi Cornucopiae circumferuntur, ut exilia, minime cum lexicorum reliquiis cohaerentia, originem posteriorem aperte prae se ferentia neglexima. Recte iam Rindfl. p. 114. de iis iudicium fecit.

Cohnii libellus de Heraclide Milesio Grammatico eiusque scriptis agens invenitur in Stud. Berol. vol. I. p. 603—718.

Ad p. 7. De altera lexici Dionysiani recensione, cum tam exiguis et incertis tantum utamur vestigiis, iudicium supprimere cautius esse duxi. Nusquam diserte appellatur, nisi in fr. 137a: neque plane absolutum est, utrum Eustathius utraque editione usus sit necne. Satis habeo, ut locos illos iterum appellem et examinaverim:

1) fr. 162. Priore lexico *Ἐλαίαν* oppidum Italicum fuisse contenderat, altero rem correxit et *Ἐλαίαν* urbem Aeolicam, *Ἐλέαν* Italicam appellavit. Hoc loco iam ideo mihi ad alteram Dionysii recensionem respicere episcopus videtur, quod Strabone in testimonium vocato paullo post pergit: *ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται καὶ ὅτι ἔλαιον τὴν ἄρρενα καὶ ἀγρίαν ἐλαίαν φασὶν Ἴωνες.* Tertium igitur adest lexicon, haud dubie Pausaniae, quem cum priore A. Dionysii glossa plane conspirantem vides.

2) fr. 231. *κλεισίον* et *κλεισίαι* ex A. Dionysio afferuntur, deinde vero Eust. pergit: *ἐν ἑτέρῳ δὲ γράφει, ὅτι κλισίον κτλ.* Quo ex loco nihil certi elici posse mihi persuasum est, cum atticista de vocibus plane diversis agat, quas etiam diversis locis in lexico suo ad elementa disposito proferre debuit.

3) Melius res cessit in fr. 325., ubi duae glossae ad *χορταῖος,* quae aperte ex A. Dionysio prodierunt (cf. not. 6.), ab episcopo enumerantur. Fortuna invida autem factum est, ut Photii imprimis lexicon illo loco deficiat ideoque ex illo loco intellegi non queat, utrum glossa duplex ad

lexicographos transmigraverit necne. — Cum igitur in fragmentis directis tam exigua editionis alterius fragmenta appareant, temerarium esse puto e seriebus glossarum, quae apud lexicographos apparent, aliquid enucleare et alteram quasi A. Dionysii editionem ita, ut Batavis placuit, restituere velle.

Ad p. 15. sq. Etymologicum Magnum iterum in partes vocatur p. 1443, 65 glossa *πάλεος*. Desideratur in eo, quod hodie circumfertur, E. M., redit vero in Et. Gud. 447, 46. Cum iam episcopus singularem vocis formam tueatur, non est, cur cum Sturzio (in indice s. v.) de corruptela illius lexici cogitemus. — Suidae memoria iterum recurrit: p. 1403, 18. *φιαλεῖς*, p. 1441, 12. *ποδηγέστερον*, qui loci plane cum Suidae glossis congruunt. —

Ad p. 16. Fortasse episcopus non ad Alciphronem lexicographum, sed ad epistolographum notissimum, et ipsum atticismi sectatorem maxime strenuum (nulla fere eius occurrit epistola, quae non vetustissimis atticismi glossis referta appareat) respexit. *Ἀττικιστής* vox enim etiam p. 727, 41. (*παρὰ τῷ καλῷ Ἀττικιστῇ κωμικῷ*) ita adhibita est, ut ad testem atticismi, non praeceptorem referri debeat.

Ad p. 38. Ne contra me ipsum (p. 65.) pugnare videar, res iterum ita instituenda est: Apud atticistam, qualem episcopus laudavit, Diogeniani opinio non redit, sed contra illum pugnare videtur. Lexicographi vero posteriores ad Diogenianum (in Schol. Plat.) respexerunt, et inde concludendum est, Photii Suidae Hesychii glossas ex communi fonte Diogeniani et A. Dionysii ad nos pervenisse. Quae opinio iam inde commendatur, quod vetus mendum ubique repetitum (cf. p. 37. not. 2.) et apud Dionysium et apud Diogenianum redire vidimus. Hoc loco atticista ad priorem fontem rediit, alias vero Diogenianum ipsum expilavit.

Ad p. 77. Ultimus accurate de antiatticista egit eiusque opellam multis monstris liberavit L. J. Sicking, Adnotationes ad Antiatticistam. Amstelod. 1883. 125 pp.

I. Index auctorum, quorum testimonia atticistae adhibuerunt[1]).

[1]) Tituli uncis inclusi non in fragmentis atticistarum ipsis inveniuntur, sed aliunde cogniti sunt.

II. Conspectus glossarum, quas A. Dionysius et Pausanias explicaverunt.

III. Index grammaticorum, lexicographorum, commentatorum, quos Eustathius ipse adhibuit[1]).

[1]) Ceteros auctores Eustathii, quamvis lacer sit index Fabricii, addere noluimus: primo quod scholiorum Homericorum editiones absolutae nondum praesto sunt ideoque, quid ex scholiis ad Eustathium transierit, quid ipse inspexerit vel excerpserit, discerni nondum queat: deinde quod episcopus praecipue ad scriptores classicos, quorum loci facile inveniuntur, respexit. Sufficiat, ut dicamus ei praeter auctores atticos quinti et quarti saeculi et Herodotum praecipue in deliciis fuisse Athenaeum, Lycophronem, Nicandrum, Theocritum, Strabonem, Stephanum Byzantium, Callimachum, Oppianum, Plutarchum. Quorum codices plerumque cum eis, quibus nos utimur, consentientes adhibuisse videtur. Athenaeum imprimis tam innumeris locis vel diserte laudat vel exscribit, ut paene alterum exemplar rhetoris Naucratitae existimandus sit. Neque vero desunt loci auctorum posterioris aetatis, ut Aeliani (58, 37. 71, 9. 100, 14. 495, 41. 524, 45. 772, 55. 797, 27. 1175, 8. 1241, 44. 1351, 30. 1390, 26. 1404, 46. 1493, 58. 1653, 16. 1756, 30. 1757, 51. 1870, 55.). Arati (128, 24. 140, 28. 565, 10. 791, 18. 1034, 11. 1156, 11. 1457, 22. 1649, 35. 43. 1752, 53. 1816, 30. 1856, 19), Arriani (29, 8. 101, 45. 123, 36. 44. 125, 30. 336, 13. 351, 30. 354, 14. 361, 5. 364, 1. 375, 3. 405, 17. 414, 30. 533, 1. 626, 23. 673, 46. 674, 9. 678, 27. 691, 47. 881, 61. 916, 26. 1078, 20. 1406, 36. 1445, 52. 1493, 47. 1615, 3. *ἐν τῇ Ἰνδικῇ* 474, 36. *ἐν Βιθυνιακοῖς*: 490, 4. 565, 4. 691, 48. 1017, 20). Diogenis Laertii (896, 63), Dionis vel Cassii vel Prusaensis (133, 8. 655, 14. 1961, 15.), Galeni (*ἐν τοῖς εἰς Τίμαιον*) 1447, 28. Hermogenis (12, 24. 148, 31. 809, 27. 1133, 35. 1422, 15. 1653, 48. 1682, 23. 1854, 23.) Himerii (159, 26. 1637, 17. 1710, 39.) Hippocratis (643, 43. 647, 29. 1364, 52. 1547, 31. 1672, 31. *ἐν τῷ περὶ ὀξέων* 1367, 27. *ἐν τῷ συμβολικῷ* 1547, 31., *ἐν τῷ περὶ τραυμάτων* 1700, 14.), Iamblichi (79, 7. 114. 19. 190, 28. 279, 13. 360, 43. 626, 20. 951, 53. 1439, 24. 1461, 47. 1807, 18.), Iuliani (quem episcopus plerumque *παραβάτην* appellat 38, 17. 160, 1. 410, 21. 600, 40. 626, 56. 877, 47.), Libanii (844, 49. 1282, 42. 1639, 45. 1867, 62. 1951, 10. *εἰς τὸν Ἰουλιανόν* 1421, 59.), Luciani (100, 7.

153, 30. 1069, 50. 1703, 22. 1720, 63. 1747, 15.) **Manethonis** (857, 41) **Moschi** (610, 36) **Nonni** (*ὁ τὰ Διονυσιακὰ ποιήσας* 409, 45.) **Palaephati** (101, 9. 326, 3. 363, 23. 1368, 8. 1382, 49. 1648, 23. *ἐν τῷ περὶ Σφιγγός* 1769, 10.) **Polybii** (passim) **Procopii** (715, 32. *ἐν τοῖς Λιβυκοῖς* 452, 6) **Simplicii** (613, 2.), **Sostrati** (*ἐν Τειρεσίᾳ* poemate elegiaco, aliunde adhuc ignoto: 1665, 49. 1696, 48.), **Philostrati minoris** (1108, 1. 1157, 32. 236, 45.) **Quinti Smyrnaei** (5, 34. 136, 34. 352, 3. 1608, 3. 1702, 11.). **Themistii** (209, 26. 797, 35. 1658, 45. 1893, 32.) et aliorum. Neque in commentario ad Diog. Perieg. neque in eo, quem ad Ioann. Damasceni Hymnum Pentecostalem (Spicil. Rom. vol. V.) conscripsit, tam multos auctores collaudat, neque tam multi loci optima doctrina referti indagari queunt, quam in *παρεκβολαῖς* Homericis. De commentario Pindarico adhuc latente ex eis quidem, quae Tafelius publici iuris fecerat, colligere licet etiam in illo optimam veterum doctrinam a sedulo illo homine diligenter nobis servatam esse.

---

[1]) Ptolemaei Porphyrii Herodiani, Tryphonis, Tyrannionis memoriam episcopus plerumque ex Scholiis Homericis detraxit.

[2]) Fortasse cohaeret cum Ammon. p. 97. Valckenaer. cf. Bergk Lyr. III[4]. p. 572.